

Х БРАУЪН Хеуиз

ВРАГОВЕ
по НЕВОЛЯ

ОБСУДАН

БРАЙЪН ХЕЙГ ВРАГОВЕ ПО НЕВОЛЯ

Превод: Тинко Трифонов

chitanka.info

От автора на „Кукловодът“ и „Тайно разрешение“.

Шон Дръмънд се завръща — отново във върхова форма — в новия супертрилър на Брайън Хейг, когото всички неслучайно наричат „Джон Гришам във военна униформа“.

Бившият командос от специалните части и настоящ военен адвокат, популярен в юридическите среди със своя остър ум, хаплив език и твърде непочтително отношение към всякакви институции и чиновници, е изпратен спешно в Южна Корея. Той трябва да се присъедини към екипа адвокати, защитаващи американски офицер, обвинен в убийство... и още по-ужасни престъпления. На всичкото отгоре жертвата се оказва синът на корейския министър на отбраната. Съдебният процес може да има невероятни геополитически последици — застрашен е съюзът между САЩ и Южна Корея.

И за да се влошат нещата още повече, Дръмънд разбира, че е въввлечен в това дело по молба на Катрин Карлсън, ръководител на екипа на защитата, известна с уменията си да манипулира медиите и способността си да печели скандални дела за хора с нетрадиционна сексуална ориентация. Освен това Катрин е състудентка на Шон, негова постоянна съперница в аудиторията и обект на неосъществени мъжки желания. Принуден да работи с хора, чиито сексуални предпочитания той, меко казано, не разбира, при това в страна, чиито нрави и обичаи не познава, Шон Дръмънд постепенно осъзнава, че е изправен пред конспирация с невероятни размери и пред най-голямото предизвикателство в кариерата си — да открие истинските убийци, преди сам да бъде убит.

На Лиса, Брайън, Пат и Ани

1

В Корея има две неща, които никога не се забравят. Първото е заливащият всичко миш-маш от неприятни миризми. През онзи май в него се долавяше горчивата воня на сълзотворен газ, характерна само за пролетта и есента, тъй като корейските студенти по правило предпочитат да протестират при хубаво време. Имаше го и зрелия аромат на кимчи — кисело зеле, сготвено с много подправки, — от който придобиваш чувството, че горната ти устна е гангренирала. Над всичко това се стелеше парливата миризма на чесън, жизненоважна част от менюто на всеки кореец. И накрая — допълнителна порция от всички подправки, плод на нехайния прогрес: смог, строителство и човешка пот.

Втората незабравима особеност в Корея е ужасно влажната и топла късна пролет. Тениската ми залепна за гърба още преди да измина и половината път по пистата към сградата на летището на военновъздушната база „Осан“.

Влетях през вратата и изблъсках пелтечещия армейски капитан, който стоеше като истукан в очакване да ме посрещне и поздрави.

— Майор Дръмънд, аз, уф...

Не успя да каже нищо повече, преди да отхвъркне встрани и да се блъсне в стената. Сетне заприпка след мен.

Вървах възможно най-бързо, доколкото позволяваха схванатите ми крака, и ето че най-сетне забелязах вратата, към която тъй отчаяно се стремях. Блъснах я с такава сила, че щях да я изкъртя от пантите; капитанът ме следваше по петите. Застанал пред писоара, мигновено свалих ципа на късите си панталони. Още една милисекунда, и щях да стана за смях.

Придружителят ми се облегна на мивката и ме загледа със страхопочитание.

— Господи, да можехте да видите изражението си.

— Нямах си представа какво е.

— Дълъг полет, а?

Подпрях се с една ръка на стената.

— „Дълъг“ е твърде меко казано. Знаеш ли чий врат бих искал да извия? На онзи мизерен нещастник, който е строшил единствената тоалетна в товарния самолет С-141. От границата на Аляска дотук съм летял със стиснати крака.

— Е, най-сетне пристигнахте — успокои ме той с глуповата усмивка.

— Така излиза.

Минаха още цели трийсет неудобни секунди, преди капитанът нервно да потропа с крак и отново да вземе думата:

— Казвам се Чък Уилсън. Аз... наредено ми е да ви посрещна и да ви ескортирам до Сеул.

— Това е страхотно, Чък. И защо?

— А?

— Защо ще ме ескортираш до Сеул? И като стана дума, какво изобщо правя в Корея?

На лицето му разцъфна ефектно изражение на пълно стъписване.

— Нямам представа, сър. Защо сте в Корея?

Бликащата струя не беше изгубила нищо от силата си. Започвах да се тревожа дали е физически възможно човек да умре, ако източни бойлера докрай?

Реших да спестя на Чък този въпрос и вместо това казах:

— Ако знаех, по дяволите, щях ли да те питам?

Той погледна часовника си.

— Добре ли сте, господин майор? Мина вече цяла минута.

— Не, не съм добре — оплаках се. — Ръката ми се умори. Това нещо е дяволски голямо и тежко. Не би ли дошъл да ми го подържиш?

И двамата се изсмяхме по онзи многозначителен начин, по който се смеят истинските мъже, ако разговорът случайно засегне хомосексуална тема.

— Да, бе — отвърна той провлачено с дебел, гърлен глас. — Някои неща човек трябва да върши сам.

— Адски си прав — казах твърдо.

Той се извърна, докато изтръсквах приятеля Хумонго отривисто, по мъжки, и го прибирах в кобура, преди да вдигна ципа.

— Добре — рекох, отидох до мивката, измих си ръцете и плиснах две шепи вода на лицето, — хайде да намерим багажа ми и да

се махаме оттук.

— Забравете за багажа — отвърна той. — Шофьорът трябва да го е взел.

Излязохме. Един як млад ефрейтор на име Васкес гордо стоеше пред блестящ нов автомобил „Киа“, по който изобщо не бяха пестили хрома. Накарах го да ми отвори багажника, за да хвърля едно око и да се уверя, че войнишката торба и огромното ми дипломатическо куфарче ще пътуват с мен. След това Уилсън и аз се настанихме на задната седалка.

— Ама че разкош — отбелязах и възхитено прокарах ръка по кожената тапицерия. — Мислех си, че ще ме натоварите в някой от онези раздрънкани стари джипове.

— Не и без въоръжен ескорт.

— Въоръжен ескорт?

Той ме изгледа въпросително.

— Не сте ли чели вестници?

Отвърнах:

— Чък, не виждаш ли, че съм по къси панталони и раздърпана тениска?

— Тъй вярно, сър.

— Това е официалното облекло, което носят на Бермудите. Разбираш ли, бях там допреди — погледнах часовника си... — допреди около двацет и осем часа. И знаеш ли кое им е хубавото на Бермудите? Ще ти кажа: там няма вестници, няма телевизия и всъщност нямаш никакви други грижи, освен да се информираш на кой плаж се носят най-оскъдните бикини и в кой бар сервират по две питиета на цената на едно всеки следобед.

Той усърдно кимаше през цялото време, но накрая каза:

— Аха, само че тук нещата не са толкова розови. Направо дъх не можем да си поемем от антиамерикански демонстрации. Толкова е зле, че ни забраниха да напускаме базите. Не отварят порталите за цивилни коли с американски номера, както и за неескортирани военни автомобили.

— Затова ли сме с тази киа?

— По-малко бие на очи. А пък за да дойда да ви посрещна, трябваше разрешение на генерал-майор. Поисках хеликоптер, но, без

да се обиждате, отказаха ми с довода, че не сте чак толкова важна клечка.

— Хеликоптер, а? — попитах.

Започвах да си мисля, че този капитан малко прекалява с усърдието си. Все пак бяхме в Южна Корея. Тези хора са ни съюзници, а не врагове.

Той обаче продължи съвсем искрено:

— Знам, че звучи малко налудничаво, но вижте сега, преди два дни американското посолство беше атакувано със запалителни бомби. И пребиха посланика, представете си. Наложих се да го евакуират с медицински самолет на Хаваите.

Отвърнах му с демонстративно примирителния тон на човек, който е прекарал известно време в Корея:

— Не знаеш ли, че антиамериканските демонстрации са популярен местен спорт? Сигурно си отскоро тук. Повярвай ми, Чък, ще свикнеш.

Точно три секунди по-късно вече бях готов да си взема думите назад.

Бяхме изкачили един дълъг стръмен склон и черната врата на военновъздушната база вече се виждаше само на двайсетина метра пред нас. Тогава покривът на колата изведнъж затрепця толкова силно, сякаш ни замеряха с гранати. Върху колата се посипа дъжд от камъни. Погледнах напред и видях три бутилки с коктейл „Молотов“ да летят към нас една след друга. Двете избухнаха върху пистата точно пред колата, третата се плъзна по багажника и избухна зад гърба ни. Двайсетина военни полицаи тичаха към портала и безпомощно размахваха палките си, после се огънаха и побягнаха пред огромната тълпа корейци.

Не съм специалист по безредиците, но съм виждал това-онова. Веднъж наблюдавах как групичка сомалийски провокатори се опитваха да предизвикат неколцина американци от мироопазващите части. Беше карикатурна демонстрация, която всъщност не целеше да навреди на миротворците, а точно обратното — да ги ядоса дотам, че да ги настърви срещу тълпата, за да могат да ги очернят впоследствие. Идеята беше да се провокира кървав сблъсък.

Освен това, като човек, преживял виетнамския период, бях виждал и доста антивоенни демонстрации. Те пък повече приличаха на

студентски купони, в които участваха само хлапета, дошли да се надрусат или да се свалят помежду си. При такива демонстрации всички действат безкрайно внимателно, защото всяка страна се моли другата да не направи някоя глупост. Там пък последното нещо, което някой иска, е да се провокират кървави сблъсъци.

Тълпата, която беше превзела пътя, изглеждаше от третия вид: от онези, които искат да провокират безредици и да вземат жертви. В очите на тези хора имаше злоба, а в съзнанието им — жажда за насилие. Лицата им бяха изкривени от гняв и омраза, а мнозина носеха бухалки или коктейли „Молотов“, или пък хвърляха големи камъни. До бараката на охраната двама военни полицаи вече бяха повалени, няколко корейци се бяха скупчили около тях и ги ритяха като празни варели.

Ефрейтор Васкес рязко удари спирачки и се извърна към нас.

— Господин капитан, какво да правя?

Уилсън се беше навел напред и се взираше през стъклото. Замислено потърка брадата си, опита се да прецени ситуацията и потъна в още по-дълбок размисъл. Това безкрайно умуване ме изнерви.

— Газ до дупка! — изкрещях.

— А? — зяпна Васкес.

— Напред!

Васкес се оказа от любимия ми тип войници, които първо изпълняват, а после задават въпроси. Обърна се към волана и натисна педала на газта докрай. Колата изрева и едва не излетя от пътя. Гумите засвистяха и запушиха, зацепвайки в асфалта, и Васкес мъдро натисна и клаксона, за да засили паниката.

Тълпата сякаш изведнъж забеляза голямата черна кола, която се носеше към нея. Впечатлението за вбесени хора се изпари. Според мен веднага схванаха фундаменталната разлика между това да преследваш малочислена група стреснати военни полицаи и да се сблъскаш с предната броня на бързо ускоряващ автомобил.

Демонстрантите се пръснаха на всички страни. Минахме през тесния портал, след това Васкес рязко зави надясно с още свистене на гуми и препусна като луд през лабиринт от тесни криволичещи улички, които след около три минути ни изведоха от селцето Осан на пътя, водещ до магистралата Сеул-Пусан.

Пръстите на капитан Уилсън се бяха впили в седалката на Васкес. Лицето му беше бяло като платно.

— Не биваше да го правите — изстена той. — Беше наистина лоша идея.

— И защо? — попитах.

Той поклати глава и ме погледна раздражено.

— Защото ще получим официално оплакване. Няма никакво съмнение. Можеше да раним някого.

— Точно обратното, Чъки. Те искаха да наранят нас. Освен това военновъздушната база „Осан“ е наша територия. Имаме споразумение с южнокорейците. Тези хора бяха нахлули там незаконно. Ако бяхме ударили някого, това щеше да е напълно законно. Повярвай ми.

Той ме изгледа с крайно съмнение.

— И откъде сте толкова уверен?

— То си е в реда на нещата — отвърнах, — защото съм адвокат.

— Адвокат ли? — попита той с такава физиономия, сякаш току-що бе открил, че е настъпил масивно кучешко изпражнение.

— Аха, нали знаеш — офицер на подчинение на председателя на Военния съд. С разрешително да практикувам право.

Лицето му се изкриви в болезнена гримаса.

— Нима искате да ми кажете, че минах през всичко това, за да посрещна един военен адвокат?!

Беше му се натрупало доста напрежение и той просто се изтърва. Аз, естествено, не се засегнах. Нали разбирате, военните адвокати никога не са сред първите в списъка с хората, които на всяка цена държите да поканите на рождения си ден. Възприемат ни като смахнати книжни плъхове без капка достойнство и смятат, че нямаме и никакви полезни качества, с които да компенсираме всичко това. Адвокатите не се радват на всенародна почит и в цивилния свят, но там поне предизвикват завист заради парите, които печелят.

На военните адвокати обаче никой не им завижда. Ние си бръснем главите и се обличаме малко смешно, а заплатата ни е с няколко цента над минималната за страната.

Облегнах се назад и кръстосах наскоро загорените си крака.

— И за какво се ядосаха туземците този път?

Уилсън пусна седалката на Васкес и също се облегна назад.

— Трима американски военни изнасилиха и убиха южнокорейски гражданин.

— Лоша работа — отбелязах с безцеремонна небрежност. — Достойно за съжаление, наистина, но такива неща са се случвали много пъти и преди. Има ли нещо специално този път?

— И още как.

— И то е?

— Изнасиленият е мъж.

Кимнах, но не се сетих за нищо по-мъдро от едно „Хм“.

— И това не е най-лошото. Изнасиленото и убито момче е било катюса.

Закимах и посумтах още малко. На военен жаргон „катюса“ е название за южнокорейските военнослужещи, прикрепени към американските части. Думата всъщност е съкращение от „Корейски аташета към U.S. армията“ — още едно доказателство за таланта на военните, когато трябва да се съкрати нещо. Почти всички катюси са с висше образование и говорят английски свободно, ако не и отлично. Повечето корейски момчета смятат службата като катюса за най-приемливия начин да отбият задължителната си военна повинност.

И са прави, тъй като службата в корейската армия е доста скапана история, точно както е било в американската през трийсетте години, когато обикновеният войник е живеел твърде спартански. Заплатата е мизерна, казармите са неотоплявани обори, храната е колкото да не умреш от глад, а корейските сержанти смятат, че ако не бъдат редовно войниците, ще ги разглезят. Тероризирането и побоите са доста често явление.

Американските войници, от друга страна, несъмнено са най-разглезените военнослужещи в целия свят. Казармите приличат на общежития в добър колеж, храната действително не е изтънчена, но пък сипват по много, а ако някой сержант вдигне ръка на редник, веднага ще му потрябва добър адвокат, като мен например.

Естествено, всяко корейско момче с достатъчно ум в главата иска да служи като катюса. И също тъй естествено е, че всяко корейско момче с достатъчно богати или влиятелни родители постига своето.

Изгледах Чък и казах:

— Вече разбирам защо ситуацията е толкова скапана.

— Нищо не разбирате още — отвърна той и шумно въздъхна. — Името на катюсата е Ли Но Те. Разбира се, след като почти всички тук се казват или Ли, или Ким, не очаквам това да ви говори нещо. Но баща му е Ли Юнг Ким. Знаете ли го?

— Не.

— Той е министърът на отбраната на Южна Корея.

Изведнъж усетих как стомахът ми се свива. Разбирате ли, ето ме мен значи, най-обикновен военен адвокат, и изведнъж по спешност ми се обажда лично председателят на Военния съд, генерал-майорът, който командва целия юридически корпус, и ми нарежда да прекъсна отпуската си и да си занеса задника до военновъздушната база „Андрюс“, откъдето да хвана първия военен самолет до Южна Корея. И още по-лошо, не ми обясни защо. Каза ми само, че ще разбере, когато пристигна.

Сега беше мой ред да стисна здраво седалката пред себе си.

— Това дали има нещо общо с причината да ме изпратят тук?

Въпросът беше реторичен, разбира се.

— Не, сър — отвърна Уилсън с напълно уверен тон. — Нищо общо.

— Така ли? Откъде знаеш?

— Защото според вестниците Организацията на военнослужещите хомосексуалисти — някаква група в Щатите — вече е наела екип от цивилни адвокати, които да дойдат тук и да представляват обвинените.

От гърдите ми се изтръгна въздишка на облекчение. Не искам да оставате с впечатлението, че съм придирчив или гнуслив, но през осемте ми години като военен адвокат успях да се измъкна от всякакви опити да ме забъркат в съдебно дело, свързано с хомосексуализъм. Малцина опитни военни адвокати могат да се похвалят със същото. Аз обаче можех. И бях много доволен от това.

Проблемът на дванайсетчасовия ми полет с пикочен мехур, надут до пръсване от кафетата и шестте бири „Молсън“, за които горчиво съжалявах, че бях успял контрабандно да вкарам в самолета, беше в това, че не можех да си позволя да заспя от страх, че ще се събудя подмокрен. Миришех лошо и бях изтощен до крайност, затова казах на капитан Уилсън да ме събуди, когато пристигнем в Сеул.

2

Ефрейтор Васкес размахваше ръце и хапеше устни, докато оглеждаше големите вдлъбнатини по покрива на колата, а аз измъквах багажа си. Наистина го съжалявах — несъмнено бе уплашен до смърт от перспективата да обяснява грозните белези на сержанта началник на гаража, откъдето бе взел колата. Ако знаете нещо за армейските сержанти, ще разберете какво имам предвид.

После влязох в „Драгън Хил Лодж“ — хотел, притежаван и управляван от военните, разположен на пъпа на база „Йонгсан“, която пък от своя страна се намира в самия център на Сеул. Тук е щабът на големите началници.

Капитан Уилсън, каквото добро момче си беше, ме последва в мраморното фоайе, голямо като пещера, и изчака да се регистрирам. Момичето на рецепцията намери резервацията ми, даде ми една магнитна карта-ключ в замяна на кредитната ми карта „Виза“, взря се в екрана на компютъра и ме информира, че имам съобщение.

Толкова скоро? Е, не бях ли наистина популярен?

— Кам сам ни да — отвърнах чаровно, като подхвърлих една от малкото корейски фрази в оскъдния си репертоар.

Тя ми подаде един плик и аз го отворих с пръст. Съобщението ми нареждаше да се явя в канцеларията на главнокомандващия силите на ООН и на обединените въоръжени сили в Южна Корея точно в петнайсет нула-нула — най-голямата клечка от всички, бригаден генерал Мартин Спийърс, когото не познавах лично, но се славеше с репутацията на стряскащо умен и болезнено взискателен военен.

За незапознатите с военния жаргон „петнайсет нула-нула“ означава „три следобед“, а думата „точно“ бе дебело подчертана с три черти, сякаш ако закъснеех и с минута, вместо генерала щеше да ме посрещне взводът за екзекуции.

Часовникът ми показваше един без десет. Няма проблеми. Оставах ми два часа да постоя под душа, да обръсна четината от лицето си и да сменя карираните си къси панталони и потната тениска

с нова униформа. Точно тогава обаче се сетих, че още карам по бермудско време. Погледнах часовника на стената: показваше три без десет.

Обърнах се към Уилсън.

— Виж, тук пише, че трябва да ме закараш в канцеларията на главнокомандващия до десет минути, иначе лошо ни се пишело. Не искам да те тревожа, Чък, но наистина се надявам да успееш до... Опа, гледай — до девет минути.

Горкият Уилсън се облеци и лицето му потръпна от ужас. Грабна чантата ми, хвърли я през плота на рецепцията и отчаяно ме задърпа за ръката обратно през фойето.

Докато стигнем до вратата, вече се беше сетил, че е освободил Васкес с колата, и се заоглежда като обезумял, докато не видя някакъв човек да се качва в едно черно такси на десетина метра от нас. Спринтира към таксито, сграбчи човечеца за рамото и го метна назад.

— Конфискуваме колата по служба! — изкрещя той.

Настаних се до него на задната седалка и търпеливо изслушах как увещава шофьора да натисне газта докрай. Оставах ни осем минути. Човекът най-сетне се подчини и ние изхвърчихме от паркинга.

Военната база „Йонгсан“ е разделена на две половини. В тази, в която се намирахме в момента, има предимно жилищни и служебни сгради — болницата, ветеринарната лечебница, магазините за хранителни стоки и други подобни. Двете части са разделени от основна градска артерия, а щабът на целокупните армейски части на Корейския съюз е разположен познайте къде? В другата половина, естествено.

Стигнахме до портала и оттам вече виждахме входа към другата половина, но точно в този момент ситуацията изведнъж придоби крайно безнадежден вид. Пътят бе задръстен от протестиращи корейци с плакати, някои от които бяха на английски и съдържаха доста обидни думи, а други бяха написани на хангъл, тоест корейската азбука, така че никой не се интересуваше от съдържанието им, защото когато не знаеш нещо, то не може да те засегне, нали така.

Капитан Уилсън ми се ухили широко и изкрещя на шофьора:

— Газ до дупка! Карай през тях!

— Какво? — изписка той.

Уилсън се наведе към ухото му.

— Давай! Натисни клаксона! Карай! Трябва да пресечем този проклет път!

Шофьорът натисна клаксона, даде газ и колата се засили към тълпата от корейци, които безразборно се пръснаха на всички страни.

По някакво чудо успяхме да пресечем, без да убием никого. Поне си мисля, че не убихме никого, защото не се чува онези ужасни хрущящи звуци от прегазването на нещо живо. Чух как две-три тела силно се блъснаха отстрани в таксито, но се надявах да са се разминали с натъртвания.

— Наистина не биваше да правиш това — казах на Уилсън.

— А?

— Това — поясних и посочих към задното стъкло. — Беше адски лоша идея.

— Но ти направи същото! В „Осан“!

— Където ситуацията бе коренно различна — информирах го аз. — Там се намирахме на военна територия, а тази магистрала е собственост на община Сеул. Освен това тук хората бяха мирни демонстранти, а не озверяла тълпа, която хвърля камъни и коктейли „Молотов“.

Очите му се навлажниха.

— Смяташ, че сгафих?

— И още как — уверих го.

Спряхме пред главния вход на щаба, аз слязох и се наведох към прозореца, откъдето той надничаше като пребито куче.

— Виж, ако загазиш, обади ми се да те защитавам в съда. И не се безпокой, почти не съм губил дело.

Уилсън ме изгледа, после внезапно сграбчи ръката ми и я разтърси. Докато влизах в сградата, все още бълваше благодарности. Офицерите от сухопътните сили може и да не уважават много военните адвокати, но са доста добри в целуването на задници, ако се наложи.

Полковникът, който очевидно служеше за портиер на генерала, вдигна глава и ме изгледа неодобрително. Очите му пробягаха по сандалите ми, спряха се на шарените ми къси панталони и накрая се забиха върху надписа на тениската, който гласеше: „Давай моряко, бий кашиците.“ Май беше проява на лош вкус от моя страна. Човекът

сигурно беше завършил академията „Уест Пойнт“, защото очите му наистина пламнаха.

— Кой си ти, по дяволите?

— Майор Шон Дръмънд — отвърнах. — Току-що пристигам, а в хотела ме очакваше съобщение, че ако не се явя тук в петнайсет нула-нула, ще бъда кастриран.

Ухилих се глуповато. Шегата трябваше да стопи леда, да покаже, че съм от нашите, и да предизвика поне съчувствена усмивчица.

Ами, ами. Онзи скочи до тавана и изрева:

— Стигнал си до майор и още не знаеш как да се явяваш пред по-старши офицер?

Аха, значи определено беше възпитаник на „Уест Пойнт“. На тези момчета от западния бряг на Хъдсън никога не можеш да им се наकोзируваш достатъчно.

Образцово вдигнах ръка до слепоочието си.

— Майор Дръмънд се явява по служба, сър!

Това, изглежда, го умилистави донякъде. Не много, само донякъде. Отвърна на поздрава ми и ако щете, вярвайте, неговото козируване беше дори по-образцово от моето. Направо въздухът изплющя, толкова рязко вдигна ръка.

— Ти си адвокатът, нали? — попита.

— Адвокат съм, сър — потвърдих чинно.

— Колегата ти вече е в кабинета на генерал Спийърс.

— Колега ли?

— Точно така — рече той и погледна часовника си. — За разлика от теб тя дойде навреме.

— Тя?

— Какво чакаш още? — излая той и посочи с дългия си строг показалец към резбованата врата.

Разбрах накъде бие. Пристъпих, почуках и влязох в кабинета на генерал Мартин Спийърс, главнокомандващ на всяка военна твар на юг от 38-ия паралел.

Първото, което видях, бе гърбът на жената, застанала пред писалището на генерала. Грива от блестяща черна коса се спускаше като трептящо на вятъра знаме чак до кръста ѝ. Беше ниска и слаба, с широки рамене. Носеше традиционната униформа на жена юрист: тъмносин костюм с панталон на тънко райе, ушит хем да подсилва, хем

да тушира сексапила ѝ. Някак си не се връзваше с дългата ѝ коса. Така приличаше на крехка балерина, която неволно е бръкнала в чужд гардероб.

Освен това ме глождеше усещането, че ми е позната отнякъде.

Спиърс отмести пронизващия си поглед от нея и го насочи към мен. Беше слаб, приближаващ шейсетте, с оредяла сива коса, лице на кръвожаден индианец и очи, които сякаш можеха да изстрелват бронебойни снаряди.

Бързо измарширувах напред. Вдигнатите му вежди болезнено ми напомняха колко неподходящо съм облечен. Надявах се, че ако изпълня процедурата както трябва, генералът би могъл, дай боже, да не обърне внимание на този факт. Спрях пред писалището и вдъхновен от изпълнението на полковника, който охраняваше светилището на генерала, изстрелях дясната си ръка към челото си толкова устремно, че едва не го насиних.

— Майор Шон Дръмънд се явява по служба, сър!

Той кимна, после навъсено рече на жената:

— Колегата ви пристигна.

Тя бавно извърна глава и аз едва не паднах от стола. Всъщност не седях на стол, но мисля, че разбирате какво искам да кажа. Катрин Карлсън беше моя състудентка от юридическия факултет в университета в Джорджтаун преди осем години. Всъщност не просто беше в моя випуск, беше първа по успех в него. Беше най-интелигентната форма на живот, която някой беше виждал: завършила с отличие подготвителния курс в Харвард, с пълна стипендия за юридическия, главен редактор на студентския вестник на факултета и — повярвайте ми, като ви го казвам — адски неприятно същество.

Нали сте чували фразата „прехвърчат искри“? Е, тя твърде слабо намеква за онова, което се случваше всеки път, когато двамата с Катрин се озовяхме на една плонка разстояние. Прехвърчаха такива светкавици, че дърветата около нас лумваха в пламъци. Професорите ни ненавиждаха. Останалите студенти ни ненавиждаха. По дяволите, дори чистачите ни ненавиждаха. Не мразеха лично мен. Нито пък нея. Мразеха двама ни, когато бяхме в комплект.

Целият смисъл на обучението по право е да се изучават, разнищват и обсъждат правни въпроси. Е, точно това правехме Катрин Карлсън и аз. Проблемите възникваха, когато стигнехме до

обсъждането, тоест излагането на аргументите „за“ и „против“, защото двамата с нея никога, ама нито веднъж не бяхме на едно мнение. Представете си нашите спорове като философска дискусия между Великденското зайче и Атила Бич Божи, които са седнали да сравняват начина си на живот. Катрин, разбира се, беше зайчето. Аз не бях чак такъв хун, но тя злобно ме наричаше точно така, когато искаше да ме ядоса. А когато пък аз исках да го направя, я наричах Лунатичката, защото убежденията ѝ бяха толкова радикални, че просто бяха напуснали земната повърхност.

През втората година от следването нещата се влошиха дотам, че деканът постанови Карлсън и аз да не посещаваме лекции заедно. След това ни забраниха да се храним заедно в стола. После ни разпоредиха да не минаваме по едни и същи коридори, след това — да не влизаме едновременно в библиотеката, а накрая — и в която и да било сграда. Към средата на третата година дочух слухове, че ръководството на факултета обсъждало прехвърлянето на един от двамата ни в някой друг университет — достатъчно далеч, например в Европа или Азия, където никой да не чува как си крещим.

Ние не бяхме просто различни; бяхме яростно, непримиримо, катастрофално противоположни. Дори фамилията ѝ Карлсън не беше истинска. Можете ли да си представите? Беше си избрала този псевдоним, защото родителите ѝ всъщност не бяха официално женени. Поне не и в традиционния смисъл на думата, пред свидетели и свещеник или местен съдия. Семейството на Катрин смяташе, че имената, организираната религия, правителствата, законите и прочие са безвъзвратно останали в историята. Родителите ѝ бяха от движението на „децата цветя“ от шейсетте години, които никога не се върнаха в реалния свят. Дори тогава, докато следвахме право, продължаваха да живеят в една от онези нелепи селски комуни в планините на Колорадо. Името на комуната, както узнах по-късно, било Карлсън. Сега разбирате ли защо я подигравах?

Моят баща, от друга страна, беше полковник от американската армия, който бе изплющял печата с името си върху кръщелното ми свидетелство в деня, в който съм се родил, и ме накара да го запазя. Беше военен от кариерата, малко му оставаше да стане генерал, но беше принуден да се пенсионира, след като бе тежко ранен по време на вьетнамската война. Как точно го раниха, е деликатна тема, но ако

наистина искате да знаете, прострелях го с арбалет точно в центъра на задника. Що се отнася до политическите му убеждения, достатъчно е да кажа, че баща ми би членувал в дружеството на Джон Бърч, ако не смяташе членовете му за твърде мекушави и недисциплинирани. Освен това не беше фанатик. Този отказ от фанатизъм беше единствената либерална черта в цялото му същество.

Спиърс вече ме гледаше с любопитство, вероятно защото долната ми устна беше започнала да трепери, а очите ми щяха да изскочат от орбитите.

— Майоре, доколкото разбирам, двамата с мис Карлсън се познавате.

— Да, познаваме се — изграчих в отговор.

Тя спокойно поясни:

— Да, Мартин. Всъщност аз и този Атила тук заедно следвахме право.

Ушите ми пламнаха, но не защото ме нарече Атила, а защото не се обърна към него с „господин генерал“ или с „генерал Спиърс“, или поне със „сър“. Нарече го Мартин. Когато си вадите хляба в армията като мен, дори не можете да си представите, че генералите имат малки имена, освен като необходими служебни удължения на фамилиите им, ако например има двама генерали Спиърс и не знаете точно с кого от двамата си имате работа.

Жена като Катрин Карлсън, разбира се, намираше военните чинове за абсурдна, отвратителна черта на едно тиранично общество, излязло направо от „1984“ на Джордж Оруел. Ей такъв човек беше, честно.

Спиърс се облегна назад и по лицето му ясно се изписа, че се опитва да проумее какво изобщо става тук.

— Мис Карлсън, този ли е офицерът, за когото подадохте молба?

— Определено е той — увери го тя.

— Добре. Надявах се, че не съм извикал погрешка някой друг проклет Дръмънд.

— Не, точно за този проклет Дръмънд ви помолих — отвърна мило тя.

Спиърс се наведе напред и погледът му, който излъчваше заплаха дори когато беше спокоен, спря да бъде спокоен.

— Майоре, има ли някаква специална причина да сте облечен по този начин?

— Тъъ, тъй вярно, сър. Бях на Бермудските острови, в отпуск, когато ми се обадиха от Пентагона и ми беше наредено незабавно да се явя във военновъздушната база „Андрюс“ и да хвана първия самолет C-141 за насам.

— И не можяхте да се преоблечете по време на пътуването от Бермудите дотук?

— Тъъ, на практика не, сър. Виждате ли, не носех униформа. На Бермудите, искам да кажа. Но няма страшно. Помощничката ми беше пратила войнишката торба, която ме чакаше в самолета. Така че сега имам униформа. В наличност. Но просто не ми остана време да се преоблека.

Бърборех пълни глупости, защото преди няколко секунди самообладанието ми беше дезертирало. Генералът се облегна назад, обмисли отговора ми и без съмнение сметна, че съм някакъв рядко срещан вид идиот.

— Знаете ли защо сте тук? — попита той с ясно изразена интонация, както родителите говорят на бебетата.

— Съвсем не, сър. Освен онова, което чух да обсъждате с мис Карлсън. Предполагам, че тя е поискала да работим заедно.

Казах всичко това, като безуспешно се опитвах да прикрия изумлението си.

— Предположението ви е вярно.

— Мога ли да попитам по какво ще работим заедно?

Спиърс започна да си играе с кокалчетата на дясната ръка. Чух как едно-две от тях изпукаха — толкова силно, сякаш беше строшил костта.

— Следите ли делото „Ли Но Те“?

Нещо в стомаха ми се преобърна по най-гаден начин.

— Чувал съм за него — признах си. — Някакъв войник катюса, който бил изнасилен и убит.

— Именно — рече генералът. — Но не точно в този ред. Първо бил изнасилен, после — убит.

Устните му се изкривиха от отвращение и той добави:

— След което е бил изнасилен отново.

Катрин взе думата:

— Наеха ме от Организацията на военнослужещите хомосексуалисти да представлявам един от обвинените. И тъй като военните съдилища изискват цивилните адвокати да имат съветници от юридическия корпус, аз поисках да извикат теб.

Едва не се задавих от изненада. Нали разбирате, обвиненият военнослужещ има правото, ако той или тя пожелае, да бъде защитаван от цивилен адвокат вместо от униформен, стига да е готов да му плати. Военният наказателен кодекс обаче, който е приет специално от Конгреса за нуждите на въоръжените сили, в някои отношения драстично се различава от общоизвестния наказателен кодекс за цивилни граждани. И тъй като от цивилните адвокати не се очаква да познават особеностите на военното право, е просто задължително да имат подръка квалифициран офицер от юридическия корпус, който да ги съветва. По този начин, ако обвиненият загуби делото, той не може да обжалва въз основа на констатацията, че цивилният му адвокат не различава 105-милиметров снаряд от пехотински сержант.

Изражението върху ястребовото лице на Спийърс изведнъж стана заплашително. Сега очите му се впираха и в двамата ни едновременно.

— Добре, слушайте. Извиках ви, защото искам да ви отправя няколко предупреждения.

После многозначително се вторачи в мен и продължи:

— Дори не мога да ви опиша колко чувствителен и взривоопасен е този процес. Ли Но Те беше син на Ли Юнг Ким. Министър Ли е не само мой близък приятел, той е мъж с легендарно минало в тази страна. Цялата история е на първите страници на вестниците в целия полуостров всеки божи ден през последните три седмици. Тук имаме деветдесет и пет американски военни бази и в този момент всяка от тях е обградена от демонстранти. Появиха се в момента, в който арестувахме и отправихме обвинения срещу тримата американски военнослужещи, замесени в това престъпление.

Погледнах към Катрин. Тя сякаш слушаше с едното ухо, но по-голямата част от информацията просто излизаше през другото.

Беше изключено генералът да не е забелязал театралното ѝ безразличие, но въпреки това продължи:

— Намираме се на този полуостров от 1945 година и, честно казано, списъкът с престъпленията, извършени от наши военнослужещи срещу корейски граждани, може да напълни цяла

библиотека. На хората тук им писна. И имат право. Убийства, изнасилвания, грабежи, педофилия — каквото и да се сетите, вече сме го вършили. Най-вероятно поне по стотина пъти. Достатъчно ядове си имаме, ако кореец извърши престъпление срещу друг кореец. Но когато го направи американец, става двойно по-зле. Първо, защото сме чужденци, и второ, защото е проява на расизъм. Това престъпление обаче минава всякакви граници — изнасилване, убийство и гавра с труп. Всеки би се отвратил от такова нещо. Корейците са побеснели както никога досега. Разбирате ли какво ви говоря?

Катрин пристъпи от крак на крак и започна да оглежда ноктите си, сякаш искаше да каже: „Не може ли този да свършва с конското, защото имам ужасно важна среща с маникюристката си.“

— Не, Мартин — рече тя, — не разбирам. Какво точно искате да кажете?

Ако току-що не бях назначен за помощник-адвокат на един от обвинените, като нищо щях да предупредя Спийърс да бъде адски внимателен с отговора си. Просто не можеше да си позволи да изглежда предразположен или предубеден по въпроса за вината или невинността на обвинените. Все пак бяхме в армията и ако Катрин успееше да докаже, че по някакъв начин той използва четирите звезди на пагоните си, за да повлияе върху съдбата на клиента ѝ, щеше мигновено да предизвика прекратяване на делото във всеки съд в Ню Йорк. А още по-важното беше, че самата Катрин Карлсън беше трийсет и три годишна жена с лице на ангел и огромни, привидно невинни смарагдовозелени очи, с които изглеждаше толкова млада, сякаш дори още не беше завършила юридическия факултет.

Този камуфлаж прикриваше вероятно най-безскрупулния и отмъстителен адвокат, който съм виждал.

Генералът примигна няколко пъти, преглътна мъчително и заяви:

— Онова, за което ви предупреждавам, мис Карлсън, е да бъдете адски внимателни. Ситуацията е взривоопасна. Няма да допусна никой да си играе с кибрита.

Тя погледа тавана в продължение на няколко секунди, сякаш броеше звездите, само дето единствените звезди в кабинета бяха четирите върху пагоните на господина срещу нас — факт, който тя откровено пренебрегваше.

Аз обаче — не. Съвсем не.

— Да не би да намеквате, че не мога да представям клиента си в пълната степен на своите юридически възможности? — попита тя.

— Не съм казвал нищо подобно — възрази той, но не звучеше никак убеден в думите си.

— Тогава какво точно искате да кажете, Мартин?

— Казвам, че не искам това дело да се гледа под прицела на медиите. Престъплението включва хомосексуализъм, а всички знаем какво означава това. Но трябва да разберете, че то влече след себе си и сериозни дипломатически усложнения. Ако кажете нещо погрешно, ще възпламените демонстрациите. Ще пострадат хора. Не правете цирк от това дело.

Катрин се подпря на писалището на генерала и се наведе напред, докато лицето ѝ не се озова на няколко сантиметра от неговото, после заговори с леденостуден глас:

— Искам да бъда пределно ясна. Клиентът ми е обвинен в убийство, некрофилия, изнасилване и многобройни по-дребни престъпления. Застрашава го смъртно наказание. Ще направя всичко, което е по силите ми като адвокат, за да го защита. Ще наблюдавам с четири очи както вас, така и всеки друг новоизпечен диктатор в униформа. Ако направите нещо, само едно нещо, което да ме възпрепятства да защитавам клиента си, ще прекратя това дело побързо, отколкото можете да си представите. А след това на вас ще ви се наложи да обяснявате на корейците защо моят клиент е бил освободен, а вие сте се прецакали.

Тя изправи рамене, за да демонстрира целия си ръст от метър и шейсет, и свирепо изгледа генерала.

— Разбрахте ли това, което току-що казах, Мартин?

Горкият генерал Спийърс едва сега започваше да усеща какво е трябвало да търпя през трите години на следването си в Джорджтаун. Само че това разкриваше едва половината от възможностите на Катрин Карлсън. Може би дори четвъртината. Беше наистина опасна гаднярка и вярвам, че към този момент вече сте съгласни с мен.

Лицето на генерала почервения и той стисна юмруци, защото определено не бе свикнал да разговарят с него по този начин. Освен това искрено се тревожеше за сигурността на трийсетте хиляди американци, за които отговаряше, както и за военния ни съюз с Корея,

който като нищо можеше да се разпадне след подобно дело. Съчувствах му с всички сили.

Тъкмо да отворя уста и да го уверя, че не само ще се държим прилично, но и адски ще внимаваме, когато Катрин рязко се обърна към мен.

— Нито дума! — изсъска тя. — Поисках те за помощник, но делото по защитата водя аз. Ще изпълняваш нарежданията ми, иначе ще подам оплакване и ще загубиш адвокатските си права за непрофесионално поведение.

Усетих как лицето ми пламва от кръвта, която нахлуваше в него, и дълбоко си поех въздух няколко пъти. Погледнах към генерал Спийърс. И той гледаше към мен. Очите му не изразяваха особена симпатия. Всъщност онова, което ми казваше, беше да установя контрол върху Катрин Карлсън, при това моментално, защото, ако не успея, ще окачи топките ми за украса на коледната си елха.

3

Бях в отвратително настроение по целия път до стаята си в „Драгън Хил Лодж“. Тримата гости на хотела, с които пътувах в асансьора, дори се отдръпнаха от мен, защото гледах на кръв. Когато съм в отвратително настроение, много ми личи.

Никак не обичам да ме унижават пред хората, особено пък ако това се прави от цивилен, а още по-особено пък ако цивилният е жена, а въпросните хора — генерали с четири звезди. Но най-особено ми става, когато ме унижава Катрин Карлсън. Смятайте ме за дребнав, ако искате, но това е положението.

Много добре знаех с какво се занимаваше тя през последните осем години. Първо, въпреки католическата си история, университетът в Джорджтаун необяснимо и неимоверно се гордееше с Катрин. Буквално във всеки брой на списанията за бившите възпитаници на университета, които получавах всяко тримесечие по пощата, имаше ласкателни статии за нея. Второ, името ѝ често се споменава в „Тайм“ и „Нюзуик“, да не говорим за всички останали известни списания и вестници, за които се сещате. Това се случваше почти при всеки голям съдебен процес, в който бяха замесени хомосексуални войници или пък войници, обвинявани в хомосексуализъм.

Разбирате ли, Катрин Карлсън беше юридическата хрътка на американската гей култура, която насъскваха срещу въоръжените сили. Едно списание с дясна ориентация, вбесено от бруталната ѝ тактика и непоколебимото ѝ упорство, ѝ беше лепнало гадничкия етикет „Апостол на гейовете“. По-приятелски настроената преса я наричаше „Уилям Кънстълър в рокля“, сравнявайки я с адвоката радикал. Беше участвала в десетки процеси и с характерните си похвати навсякъде оставяше следи. Тероризираше съдиите и юридическите си противници. Унизяваше военната професия. Изгаряше съдилищата до основи. Не печелеше много дела, защото законите бяха написани срещу нея, но беше като един правен Сизиф, който яростно бута грамадния камък нагоре по хълма, отново и отново. Тя всъщност не се

стремеше да спечели. По-скоро искаше да направи така, че всеки път, когато печелеха военните, това да бъде кървава, пирова победа. Беше блестящ теоретик и лукав тактик. В съдебната зала колеше и бесеше наред и безсъвестно използваше пресата, за да влияе на процесите, за което пък журналистическото братство просто я обожаваше.

За Катрин това си беше война. Беше като проповедничка, обсебена от една-единствена тема. Смяташе защитата на гейовете за свое религиозно призвание, но човек просто нямаше как да не се позамисли. Искам да кажа, че има безброй добри, стойностни либерални каузи, които една дама с толкова яростен анархистичен уклон би могла да избере. Можеше да бъде активистка на движенията за спасяване на горите или на китовите, защитничка на бездомните или дори на домашните любимци. Това са все уважавани левичарски каузи, нали така? Ама не. Тя си беше избрала правата на хомосексуалистите. Е, не искам да правя прибързани заключения, но като се замисли човек, редовите хетеросексуални люди не вземат чак толкова присърце правата на гейовете. Всеки от нас работи за пари, а Катрин определено не получаваше кой знае колко, за да се занимава с тези дела. Всъщност, като се има предвид, че бяха дела от сферата на гражданското право, тя не печелеше и наполовина колкото мен. А можете да ми повярвате, че самият аз не печеля много.

Ето защо съвсем естествено бе да заключа, че Катрин Карлсън е лесбийка. При това не си мислете, че прибързвам и от едното тесногърдие вадя подобно заключение само въз основа на каузата, която така яростно защитаваше. Работата е там, че в Джорджтаун нито веднъж не я бях виждал с гадже. А когато става дума за момиче с нейната ангелска красота и странен целомъдрен сексапил, момчетата обсъждат такива неща. И знаете ли? Не само аз, но и никой друг не я беше виждал да излиза с момчета. Заслужава си човек да се замисли, нали? Все пак има момчета, на които изобщо не им пречи дали едно момиче дразни с интелекта си — а както вече знаете, Катрин адски дразни с интелекта си, — стига да изглежда добре и да им пуска.

Карлсън изглеждаше не просто добре, а направо страхотно, но в юридическия факултет не се намери и един млад мъж, който да се ухили самодоволно и да се изфука, че му е пуснала. Винаги бе заобиколена от момчета, при това повечето от тях ми се виждаха мъжкарани.

Хвърлих дрехите си на леглото и влязох в банята за тъй дълго отлагания душ. След това се обръснах, препасах хавлията около кръста си и легнах. Бях адски изморен и все още не бях излязъл напълно от летаргичния, забавен ритъм на живота на Бермудите. Затворих очи и тъкмо се унасях, когато телефонът иззвъня.

— Ало — измърморих, изръмжах или каквото там.

— Атила, свикала съм съвещание на защитата след десет минути. Искam те тук. Не закъснявай.

И ми затвори. Не каза къде е свикала съвещанието. Нито къде е отседнала. Нито кой друг ще присъства. Идеше ми да я удуша.

Обадих се на рецепцията и попитах дали е наела стая в „Драгън Хил Лодж“. Извадих късмет, беше в същия хотел, само два етажа по-надолу. Нахлузих ежедневната си униформа, набързо завързах ботушите и се озовах пред стая номер 430 точно навреме.

Почуках, вратата се отвори и една амазонка ме изгледа отвисоко. Съвсем буквално. Гледаше ме от горе на долу. Беше висока най-малко метър и деветдесет, кльощава дама с продълговато тясно лице, огромен нос като на папагал и пшеничено руса щръкнала коса. Беше облечена в рокля на цветя, която висеше до кокалестите ѝ колене, но едва ли имаше дреха, в която да изглежда женствена.

Изглеждах я от долу на горе. И как иначе? Висок съм само метър и осемдесет, а тя бе застанала прекалено близо, сякаш искаше да подчертае превъзходството си. Едва не изпищях от страх, но нали съм си печен, сдържах се.

— Кой сте вие? — попита тя безцеремонно.

— Дръмънд. Шон. Майор. И трите. Явявам се по заповед — отвърнах с най-тарикатския си тон.

Когато съм изплашен до смърт, обикновено действам така — заплашително до степен, в която предизвиквам отвращение.

Тя се обърна и извика:

— Катрин, чакаш ли някакво говедо в униформа?

— Прилича ли на тъп неандерталец? — извика Катрин отвътре.

— Аха — изгрухтя амазонката.

— Значи е Дръмънд. Пусни го.

Амазонката отстъпи назад и аз предпазливо я заобиколих. В стаята имаше още двама души, освен Катрин и амазонката. Мъж и момиче.

Мъжът бе невероятен красавец. Беше с няколко години по-млад от мен, с руса коса и морскосини очи, перфектни бели зъби, стройна фигура и черти на лицето, които по-емоционалните писатели обикновено описват като „изваяни“. Може би бях предубеден, но имах усещането за човек, който е надарен от природата с красота, но е положил и немалки усилия да изглежда още по-добре. От онези усилия, заради които много мъже изглеждат недотам мъжествени и истинските мъже не бива да им се доверяват, ако разбирате какво искам да кажа.

Другата жена беше с късо подстригана тъмна коса, която подчертаваше деликатните ѝ, едва ли не миниатюрни черти. Беше с пет-шест сантиметра по-ниска от Катрин и с толкова крехко телосложение, че майка ми би я нарекла изнежена. И тя като Катрин беше облечена в моден копирен костюм с панталон и би била много привлекателна, ако не беше навъсеното ѝ изражение. Помислих си, че изглежда женствена по някакъв котешки начин, но всичко се изясни много бързо, когато амазонката изтрополя покрай мен, хвърли се на същото легло и протегна неимоверно дългата си ръка, за да прегърне момичето през раменете. Да се каже, че бяха съвсем неподходяща двойка, би било твърде неубедително. Приличаха на някаква извратена версия на приказката на Дисни — миниатюрната красавица и дългнестият звяр.

Към този момент е важно да разберете, че съм израснал във военни бази и съм прекарал целия си професионален живот в армията. Човек свиква с армейската култура, където средата е преобладаващо мъжка и с определен консервативен уклон. От всичко, което рязко изпъква с различността си, ми се изправя косата. Точно това се случваше в момента, буквално. Вдигнах ръка и потупах по темето си, за да не е прекалено очевидно.

— Здравейте, всички — казах с болезнено несръчна усмивка.

Катрин рече:

— Атила, изглеждаш така, сякаш ще припаднеш всеки миг. Моля всички да го извините. Предупредих ви, че ще е голямо разочарование.

— Ха-ха — изсмях се, колкото да им покажа, че съм добро момче.

Забелязах, че никой друг не се засмя.

Амазонката се обади:

— Аз съм Алис. Но повече ми харесва да ме наричат Али.

— Радвам се, че се запознахме, Али — измърморих несвързано, тъй като заявлението ми не бе съвсем достоверно. Изобщо не се радвах да се запозная с нея.

— Аз съм Кийт — каза мъжът, като се отблъсна от леглото с лявата си ръка с твърде отпусната китка. — Кийт Мерит, ако желаете да научите цялото ми име.

Ръкостискането му бе толкова бързо и леко, че човек можеше да се усъмни дали изобщо се е състояло.

Другата жена продължи да се мръщи на леглото и се оплака:

— Аз съм Мария, ако някой се интересува.

— Здравсти — рекох и се усмигнах.

Тя не отвърна на усмивката ми.

— Добре, вече се запознахте — кимна Катрин. — Сядай и да започваме.

Огледах се и за миг се зачудих къде би трябвало да седна. Амазонката Али си седеше на леглото до свадливата Мария. Кийт потупа мястото до себе си на леглото, върху което се бе изтегнал.

Завъртях очи и ясно доловимо простенах, после отидох и седнах на пода в ъгъла, колкото е възможно по-далеч от всички останали в стаята. Те се изкикотиха, сякаш неудобството ми беше най-смешното нещо на този свят.

Катрин ни огледа делово.

— Определена е датата за начало на процеса — обяви тя. — Ще започне след две седмици. Ще докарат съдия от Вашингтон. Атила, чувал ли си някога за полковник Каръдърс?

— Бари Каръдърс? — попитах и тя кимна.

Военните съдии всъщност са сравнително малко на брой, а адвокатите от своя страна притежават неизлечима склонност към клюкарстване. Ако пък има нещо, което да обичат повече от всичко друго, то е да обменят клюки за съдии.

— Чувал съм го — признах. — Никога не съм участвал в процес, който е председателствал, но знам каква му е репутацията.

— И каква му е репутацията? — попита тя.

— Любимецът на всички прокурори. Приема всички доказателства, не допуска никакво театралничене, а ако споделяш с пресата, направо ще те убие на място.

— Аха — рече тя, очевидно недотам впечатлена.

А трябваше да е впечатлена като за световно. Бари Каръдърс обичаше да танцува с адвокатите от защитата, само че това бе твърде грозен танц, защото винаги водеше той, настъпваше партньора си по пръстите и го въртеше толкова силно, че често го хвърляше по задник. Някои адвокати побягваха от ужас в момента, в който бъдеше определен за съдия по техния процес. Имаше сума истории за него. Веднъж отложил някакво дело с два месеца, защото адвокатът се осмелил да му възрази. Това така го вбесило, че буквално тикнал адвоката в пандиза. Не можех да не отбележа, че войската бе привикала от строя възможно най-ненавистния за защитата съдия.

Вдигнах ръка като ученик.

— Може ли да задам един въпрос?

— Какъв? — излая Катрин.

— Извинявам се. Не бих искал да навлизам в подробности на толкова ранен етап, но кой е нашият клиент?

Четиримата в стаята се спогледаха, сякаш бях задал най-глупавия въпрос на света. Аз не смятах така.

Катрин отвърна:

— Капитан Томас Уайтхол.

Тя понечи да продължи, но аз отново вдигнах ръка.

— Какво! — излая тя, още по-раздразнена.

— Извинете ме, ако прекалявам, но в какво точно е обвинен?

Катрин поклати глава и се спогледа с останалите, на косъм да изчерпи и последната капчица търпение.

— Не, ти извинявай — натърти тя злобно. — Този случай от седмици е разплескан по първите страници на всички вестници в Щатите и Корея, но бях забравила, че не можеш да четеш. Кийт, би ли обяснил накратко делото на нашия емблематичен военен адвокат?

Кийт се обърна към мен и се усмихна.

— Трима американски военнослужещи — старши сержант Карл Моран, редник Евърет Джаксън и нашият клиент — са били забелязани да влизат в жилищна сграда в квартал Итеуон в Сеул. Било е около девет вечерта на втори май. Видели са ги трима свидетели. С тях е бил и четвърти човек, корейски войник, облечен в американска униформа. Името му е Ли Но Те. Свидетелите, освен това твърдят, че са чули шум от буйно парти, което е продължило до полунощ.

— Свидетелите — попитах, — всичките ли са южнокорейци?
Усмивката му се разшири:

— О, Шон, колко си умен. Както и да е, четиримата военни са били в апартамент 13С. Апартаментът е четиристаен с всекидневна, кухня и три спални, взет под наем от капитан Уайтхол. Към пет и половина сутринта старши сержант Моран влязъл в спалнята, където спял капитан Уайтхол, и го видял на матрака до Ли Но Те. Ли бил удушен с колан. Направената аутопсия установила, че анусът му съдържа два вида семенна течност. Едната принадлежала на старши сержант Моран, а другата — на капитан Уайтхол. Освен това аутопсията установила, че в ануса на жертвата е имало поне едно проникване след момента на настъпване на смъртта. И тъй като умрял човек не може да даде съгласието си, това води до обвинения в убийство, некрофилия и изнасилване.

— Аха — рекох. — И освен това, че жертвата е лежала до него, какви други доказателства има, че капитан Уайтхол е извършил престъплението?

— Ли е бил удушен с армейски колан, собственост на Уайтхол. Освен това показанията и на старши сержант Моран, и на редник Джаксън свидетелстват срещу Уайтхол. И накрая, едната от двете проби семенна течност принадлежи на Уайтхол, а той е бил последният известен партньор, с когото Ли е спал.

— Не е никак хубаво — рекох, което бе толкова нелепо очевидно, че всички останали се разсмяха.

— Нататък става още по-лошо — продължи Кийт. — Знаеш ли за бащата на Ли?

— Военният министър, нали така?

— Освен това — жива легенда. Герой от войната, участник в една от двете дивизии, изпратени от корейците във Виетнам през шейсетте години. Когато се върнал у дома, бил отвлечен от военната диктатура, напуснал армията и станал активист на демокрацията. Тикнали го зад решетките на няколко пъти. Били го, измъчвали го и едва не го екзекутирали, но той не отстъпил. Всеки път, когато го пусkali от затвора, той се връщал на барикадите. След като най-сетне демокрацията дошла, можел да се кандидатира за президент и да спечели с лекота. Но той не го направил. Отказвал да приеме всякакви награди, докато сегашният президент Ким Де Юнг не го помолил да

поеме поста на военен министър. Причината да го помоли за това всъщност е тази, че министерството на отбраната се слави с такава корупция, че последните трима министри били хвърлени в затвора. Президентът Ким се надявал министър Ли да вложи доброто си име във възстановяването на част от общественото доверие към една институция, известна като напълно прогнила.

Прекъснах го:

— Това наистина е кофти от гледната точка на обществения имидж, но какво общо има с делото?

— Предполага се, че Ли Но Те е бил примамен в апартамента, без да е бил наясно, че тримата американски военни са били гейове. Предполага се, че Ли Но Те просто си е помислил, че ще има възможност да се повесели с неколцина дружелюбно настроени американци, един от които е бил старши подофицер, а другият — офицер. Ако приемете това, значи той е бил изнасилен два пъти — веднъж от Моран и веднъж от Уайтхол.

— Значи прокуратурата може да размаха примката и над главата на Моран? Това ли искаш да кажеш?

— О, Шон, ти наистина си умен. Но има още една подробност: никой от американската армия не желае да обиди министър Ли, като оспорва сексуалната ориентация на сина му. Все едно към мъката да се добави и обида, ако разбираш какво имам предвид.

— А какво са казали Моран и Джаксън?

— Прегледахме показанията, които са дали пред военната полиция. Те твърдят, че Ли е бил хетеросексуален и че е отишъл само да се забавлява, че са изпили доста алкохол и нещата са излезли от контрол.

— Нещо друго? — попитах.

Струваше ми се малко подозрително, че целият екип на Катрин е убеден във факта, че убитият мъж, редник Ли, е бил хомосексуалист — въпреки твърденията на свидетелите.

Катрин каза:

— Моран е отказал да признае, че е имал сношение с Ли. Причините са очевидни, разбира се. Твърди, че последния път, когато е видял Ли, било, когато той и Уайтхол влезли заедно в спалнята, някъде около един сутринта. Твърди, че ги чул яростно да се карат в спалнята, но не можел да каже за какво. Джаксън казва долу-горе същото.

След това Катрин започна да сочи с тънките си пръстчета и да раздава задачи на приятелчетата си, докато аз се потях в собствения си ъгъл.

Никога не съм се замислял особено върху темата за хомосексуализма, предполагам, защото не ми се е налагало. Знам адски добре с представител на кой пол бих искал да се прибера у дома, след като коктейлът свърши и толкова. А нещата в армията са поставени по такъв начин, че ако случайно наистина си гей, не можеш да го споделиш с никого, нито пък да се държиш като такъв, така че, доколкото ми е известно, никога не съм имал приятели или познати гейове.

Но цял живот съм слушал вицове за тях. Това неусетно прониква в ума и човек започва да мисли за гейовете, поне за мъжете, като за капризни, странни и изнежени същества. Не за всички, разбира се, защото съществува и другият тип — хомосексуалистите от типа на актьора Рок Хъдсън, които могат да те заблудят напълно. Все пак двамата с Дорис Дей успяха да докарат няколко много горещи сцени. И до ден-дневен, ако оставим настрана всички сензационни разкрития, продължавам да се съмнявам за Рок. Във всеки случай този тип гейове не смущават никого, защото в крайна сметка онова, което не ти е известно, не може да ти навреди.

Бях забил поглед в пода и ми се искаше да се намирам където и да е, само не тук. Има дела, в които нямаш нищо против да си адвокат от защитата, други, в които не ти е комфортно да защитаващ, и такива, от които ти се иска да се гръмнеш — от онзи тип дела, в които се срамуваш от професията си.

Убийство, некрофилия, изнасилване: Катрин сигурно бе планирала отмъщението си срещу мен през всичките тези осем години.

Тя най-сетне приключи с инструктирането на екипа си и колкото и да е странно, не ми убягна, че не остави никакви задачи за мен. Другите трима енергично изхвърчаха от стаята. Аз си седях напълно неподвижен в ъгъла, докато не заминаха. Катрин все едно не ме забелязваше, докато най-сетне не се изправих и не я доближих. Застанах точно пред погледа ѝ, което адски я затрудняваше да се отнася с мен като с част от обзавеждането.

— Не е ли вълнуващо? — попита накрая с лукава усмивка.

И май наистина мислеше така, представете си.

— Не, не е. Вълнуваща например е възможността през отпуска си да заминеш за Бермудите, където живееш във вила на десет минути пеша от залива Хорсшу. Вълнуващо е да си лежиш на плажа и да нямаш никакви грижи. Вълнуващо е да се чудиш кое от момичетата в морето ще изгуби оскъдното горнище на банския си костюм в следващата вълна. Точно това бяха заниманията ми допреди трийсет часа.

— И как тогава ще определиш ситуацията тук?

— Мога ли да бъда откровен?

— В известни граници — отвърна предпазливо тя.

Както вече казах, тази жена в никакъв случай не беше глупачка.

— Ще я определя като пълен абсурд. Имаш клиент, който по всяка вероятност е виновен. Налице е политическа ситуация, която и бездруго е яко напечена, а твоят клиент я залива с бензин. На всичко отгоре ще трябва да се разправяш и с мен.

Усмивката на лицето ѝ се стопи, тя се обърна и отиде да седне на стола до прозореца. С известно учудване осъзнах, явно печели време, за да обмисли отговора си. Накрая се завъртя, погледна навън към блещукащите светлини на града и игриво отвърна:

— За две от трите неща си прав.

— За кои две? За виновния клиент? За политическата ситуация? Или за разправянето с мен?

Тя пренебрегна въпроса ми.

— Гор е главата, Атила. Когато преди десетина дни пристигнах тук, прикрепиха към мен местен човек за съветник. Не го харесах, уволних го и поисках да пратят теб.

— И какво не му хареса на онзи?

— Първо, беше антихомосексуален фанатик, заради което моите помощници му нямаха доверие. Второ, беше тъпанар. Трето, беше от типа „лъснати до блясък ботуши, идеално изгладена униформа и сам си козирува пред огледалото“, с каквито е пълно във вашия корпус. Процесът ще бъде тежък, няма защо да се лъжем. Не мога да си позволя да държа безмозъчен автомат в екипа си.

— Но защо точно аз? — попитах. — Най-меко казано, ние с теб никога не сме се разбирали твърде добре.

Все още продължавах да гледам тила ѝ.

— Поне те познавам — отвърна тя.

— Значи си избрала по-малкото зло, така ли?

— Да, ако държиш да поставяш нещата по този начин.

— Е, тогава имам няколко проблема, които трябва да бъдат изчистени, иначе машинката няма да сработи. Всъщност тя и така няма да сработи, но все пак да ти кажа. Първо, никога повече не се заяждай с мен пред други хора. Ако имаш някакъв проблем стискай зъби, докато не останем сами. Това не ти е факултетската библиотека, а аз съм офицер от армията. Второ, не съм „емблематичен военен адвокат“. Ако искаш такъв, веднага ще вдигна телефона и ще ти поръчам един от армията.

Тя бавно се завъртя на стола си и се обърна към мен. В очите ѝ се бе появило странно пламъче — от онези, които никога не можеш да видиш в очите на човек, свикнал да му нареждат. Трябваше да се замисля върху това, но бях прекалено обладан от собствената си жлъч, за да се спра.

— Ако не си емблематичен, какъв си тогава?

— Тежа си на мястото. Искam да получавам задачи като останалите хора в екипа ти. Но се различавам от тях. Имам висше юридическо образование и осем години стаж в съдебните зали. Освен това съм специалист по военно право.

Тъгълчетата на устните ѝ леко се повдигнаха.

— И какво ти създава впечатлението, че другите не са юристи?

— Искаш да кажеш, че...

— Кийт е завършил трети по успех във випуска си в Йейл. Мария и Али са следвали заедно в университета на Западна Вирджиния. Не са първенци на випуска си, но не са загубени.

Вместо да си прехапя езика, което щеше да е най-подходящо, съзрях нова възможност за атака.

— Значи още нямаш юридически помощници?

— Не, още не — призна тя. — Но Организацията на военнослужещите хомосексуалисти вече работи по въпроса.

— Кажи им да спрат.

— Не, няма да им кажа да спрат. До началото на процеса остават само две седмици. Трябва да работим и да внасяме предложения. Не мога да си позволя Кийт, Али или Мария да си губят времето с чисто канцеларска работа.

— Аз ще се заема с това.

— И как ще го направиш?

— Имам най-добрата юридическа сътрудничка, която ще избере три-четири от най-добрите помощнички в бизнеса.

— Виж, Атила, не искам да те обиждам, но съм виждала какво е качеството на административната работа, която вършат вашите момчета. Не мога да си го позволя. Не и в това дело.

— Дължиш ми го! — настоях и буквално тропнах с крак като тригодишно хлапе, изведнъж отчаяно решен да спечеля този безумен спор.

— Нищичко не ти дължа. Поисках да назначат теб, но това не означава, че ти дължа и пет цента.

— Грещиш — рекох и обвиняващо насочих показалец към лицето ѝ. — Провали ми отпуска. Имаш ли представа колко е трудно да се наеме на Бермудите вила до плажа през май?

Тя понечи да отвърне нещо, затова направих няколко крачки към нея и я принудих да отстъпи.

— Освен това тъкмо бях започнал да се сближавам с една привлекателна шведска стюардеса. И нещата вече бяха потръгнали, ако разбираш накъде бия. Е, имаш ли представа колко е трудно да откриеш истинска шведска стюардеса на Бермудите!

Върху лицето ѝ се изписа отвращение, защото очевидно не искаше да слуша за сексуалния ми живот. Освен ако моята шведска стюардеса случайно не беше бисексуална — в такъв случай може би щеше да направи изключение.

— И още нещо — вметнах, преди тя да успее да откаже. — Намираме се във военна база в Корея, на единайсет хиляди километра от дома. Това дело няма да е същото като онези, в които си участвала в Щатите. Там се озоваваш в свои води в мига, в който излезеш от портала на базата. Тук си като на чужда планета. Ще ти трябва човек, който знае как стават нещата в армията. Простичките неща — как да получиш автомобил от гаража, как да се снабдиш с копирни машини, как да уреждаш пътуванията.

Взе да ѝ омръзва да ме слуша, но аз говорех толкова убедително, че Катрин започна да осъзнава готовността ми да продължа да я убеждавам цяла нощ, ако не стане както искам.

— Кога може да пристигне твоят помощник? — попита тя, без да се съгласява, но все пак отстъпила малко.

— Навярно до дваайсет и четири часа.

— Двайсет и четири часа, а? — попита тя и изведнъж се замисли.

После взе решение и ми се озъби:

— Ако се съглася на това, гледай да е наистина много добър.

— Много добра, тя е жена. И, повярвай ми, направо е фантастична.

Тя се съгласи и аз си тръгнах, окрилен от малката си победа. Щом наистина се налагаше да участвам в съдебния цирк на Катрин, поне ми трябваха няколко доверени сътрудници. Съюзници. Обикновени хора. Или поне достатъчно обикновени в сравнение с онези, които най-вероятно щяха да привлекат от Организацията на хомосексуалистите. Един поглед към смахнатия юридически екип на Катрин ми беше предостатъчен и дори не исках да си представям какви щяха да бъдат помощниците ѝ.

Върнах се в стаята си, крайно самодоволен и готов да се поздравя за хитрия ход, когато изведнъж ми светна. Идеше ми се да се ритна отзад, но не съм толкова гъвкав. Катрин току-що ме бе преметнала. Беше ме преметнала през глава, без дори да се напругне.

Ето защо ме беше дразнила и подигравала още от първия миг в кабинета на Спийърс. В качеството си на помощник-адвокат можех само да следвам посоката ѝ. Единственото ми юридическо задължение беше да ѝ предлагам навременни съвети, когато това се налага — съвети, ограничени само до особеностите на военните закони. Беше ме нарекла „емблематичен военен адвокат“. Е, ако трябва да бъде съвсем точен, тъкмо за това ми плащаха.

Но пък се бях озовал в тихи води, казано на моряшки жаргон. В сегашното си положение щях да бъда далеч от политическия кръстосан огън — а това, честно казано, изобщо нямаше да навреди на кариерата ми. Таях силното подозрение, че армията не би била особено благодарна на никой офицер, който се е хвърлил да защитава капитан Уайтхол с цялото си сърце и душа.

Просто номерът, който бе успяла да извърти току-що, имаше за цел да ме накара да се ангажирам с екипа ѝ. Знаеше от опит как да ме изработи.

Интригуващият въпрос беше защо смята, че съм ѝ необходим. Притежаваше осемгодишен опит в делата, свързани с

хомосексуалисти, и би трябвало да познава всяка дяволска подробност и тънкости в тази сфера. Същото вероятно се отнасяше и за триото, което бе довела със себе си. Навярно обаче им липсваше опит при обвиненията в убийство. Или пък тя смяташе това дело за безнадеждно и търсеше да се улови за някаква сламка, дори тази сламка да бях аз.

Както и да е, възмездието наближаваше. След по-малко от двайсет и четири часа старши сержант Имелда Пепърфийлд щеше да слезе от самолета и да влезе в града като победител. А когато видеше Катрин и екипа ѝ... Само при мисълта за това ми потекоха лигите. Ставаше дума за същата онази Имелда Пепърфийлд, която можеше да троши тухли с очите си, мънички като мъниста. Щеше да ги накара да ѝ лъскат ботушите и да молят за пощада. По дяволите, може би дори щеше да ги накара да станат хетеросексуални.

Веднага грабнах телефона и позвъних в Пентагона. Отвърна ми някакъв леденостуден глас:

— Кабинетът на генерал Клапър.

— Обажда се майор Дръмънд — рекох. — Мога ли да говоря с генерал Клапър, моля?

— Изчакайте един момент — каза неприветливият глас.

Въртях палци почти пет минути, преди да чуя топлото и дружелюбно:

— Шон! Шон, как си?

Беше прекалено топло и дружелюбно. Хитър ход, но и аз не съм вчерашен.

— Защо ми причинихте това? — изстенах колкото можех по-жалостно, тъй като основната цел на това обаждане беше да стоваря върху плещите на Клапър толкова много вина, че да е готов да направи всичко за мен, за да я изкупи.

— Не бях аз, Шон. Изискаха те. Поименно.

— Имате ли представа в какво ме замесихте? Аз съм един от петимата адвокати от защитата. Да можете да видите останалите!

Той се изхили.

— Виждал съм снимки на Карлсън. Не изглежда чак толкова зле.

— Не се заблуждавайте от външния ѝ вид. Всъщност трябва да я хвърлят в езерото при крокодилите, но крокодилите ще избягат.

Той се засмя отново. Беше смях от типа „Не ме занимавай с проблемите си, моите ми стигат“.

— Виж, Шон, и бездруго трябваше да пратя на това дело някои от добрите си юристи. Някой корав, който може да издържи на свирепо напрежение. И когато тя поиска това да си ти, желанието ѝ се оказа напълно смислено.

Сега пък ми сервира театралния етюд „удави го в комплименти“. Днес Клапър не ми спестяваше нито едно оръжие от арсенала си.

— Вижте какво, господин генерал, вярно е, че едва сега навлизам в делото, но веднага се вижда, че е заредено с динамит. Този следобед Спийърс игра степ върху задника ми, а и вече ми се наложи да си пробивам път през две бурни демонстрации.

— Повярвай ми, знам каква е ситуацията там. Тук е почти същото.

— Защо? — попитах, тъй като от три седмици не бях разгръщал вестник и поради това нямах и най-бегла представа за какво говори.

— Републиканците се опитват да прокарат в Конгреса закон, който да сложи край на политиката „Не се пита, не се казва“. Според тях случаят с Уайтхол, Моран и Джаксън е доказателство, че тази политика е безплодна. Познай кой ги е помолил да внесат законопроекта.

— Кой?

— Южнокорейският посланик. При това публично. Прозвуча приблизително така: „Изхвърлете хомосексуалистите от армията си, иначе ще изхвърлим войските ви от Корея.“

— Смятате ли, че възнамеряват да го сторят?

— Убедени сме. Прегледай статиите във вестниците и списанията от последните няколко седмици. Като се осветлиш, обади ми се отново.

Това беше много учтив начин да ме разкара, само че още не си бях свършил работата.

— Аз... имам нужда от една услуга.

— Услуга ли? — попита той.

Каза го с доста неуверен тон, вместо да рече: „Господи, Шон, след като аз те набутах в тези лайна, естествено, ще ти дам всичко, което пожелаеш.“ Още тогава трябваше да се усетя, че съм нагазил в подвижни пясъци.

— Искам старши сержант Имелда Пепърфийлд веднага да долети тук. И да доведе помощнички, които да си избере сама.

Последва доста дълга пауза. Дълга, противна пауза.

— Боя се, че това не е много добра идея — каза Клапър накрая.

— Защо? — попитах глуповато.

— Не бива да се военизира екипът на защитата. Уайтхол специално си избра цивилни адвокати и това, честно казано, се оказа изненадващо удобно. Схващаш ли какво имам предвид?

И още как. Армията с огромна радост се беше отървала от неприятното задължение да защитава Уайтхол. И при победа, и при загуба, и при равен резултат нямаше да има хепиенд, затова определено беше за предпочитане някакви щури левичари да пледират за него. Не се налагаше човек да рови надълбоко, за да разбере и посланието, което ми се внушаваше: стой по-надалеч, скрит зад полата на Карлсън.

Затова излъгах:

— Вижте, господин генерал, в случая аз съм просто куриер. Карлсън ми нареди да ви предам това искане. Каза да ви съобщя, че ако не изпратите Пепърфийлд тук, тя ще повика приятелчетата си от пресата и ще обяви, че се опитвате да възпрепятствате защитата ѝ.

— Глупости. Тя никога не е и чувала за Пепърфийлд.

— Е да, ама аз се изпуснах. Разбира се, допреди минутка няхах и представа, че не искате в защитата да влязат униформени служители.

Той изръмжа едно „Добре де“ — или го излая, или го изстреля като куршум в ухото ми, — след което тръшна слушалката доста по-силно, отколкото се налагаше. Но пък аз имах далеч по-голямо основание да се ядосвам: сега, след като вече имах доста ясна представа къде се бях набутал.

Работех за лесбийка, която пазеше отвратителни спомени за мен, а чантата ѝ беше натъпкана с тайни планове как точно ще ме експлоатира. Председателят на Военния съд, който ме беше назначил в това дело, искаше да играя номера на колегата си, а поради тази причина — и на клиента си, когото изобщо не познавах. (Макар че, като се има предвид извършеното от него престъпление, изобщо не исках и да се запознаваме.)

С две думи — от лошо по-лошо. Отврат.

За щастие обаче страдам от невъзможност да се съсредоточавам за дълго. Легнах си и се почувствах по-добре. Замислих се за Бермудите и за стюардесата шведка; макар че, стриктно погледнато, тя

не беше точно шведка, тъй като живееше в Бронкс, Ню Йорк, и имаше типично италианско име. Всъщност не беше и стюардеса, а секретарка в някаква рекламна агенция, която кръстосваше курорта и се чудеше как да си прекара по-добре. Е, аз съм нелош начин за прекарване на времето. Даже съм дяволски чудесен начин. Пък и ако човек не обръщаше внимание на носовия ѝ акцент и натруфената прическа, не беше трудно да си представи, че в жилите ѝ тече шведска кръв. В крайна сметка шантавите европейци непрекъснато са се нападали и завладявали, нали така? Кой знае какво кръвосмешение е ставало?

Добре де, може и да отивам твърде далеч, но когато става дума за другия пол, човек трябва да използва въображението си, за да произглади някой и друг недостатък.

Накрая заспах с щастлива усмивка.

Телефонът иззвъня в шест сутринта. Вдигнах слушалката и чух гласа на Катрин:

— Слизай веднага. Имаме сериозен проблем.

За отмъщение си взех един хубав и продължителен душ, обръснах се на забавен каданс и ми отне цяла вечност да облека униформата и да завържа връзките на обувките си. После преспокойно погледах телевизия десетина минути. Номерът в живота е да се наслаждаваш на малките си евтини победи винаги когато имаш възможност.

Вратата ми отвори отново амазонката Али, само че този път в стаята бяха само тя, Катрин и Мария. Мария пак се цупеше нещо.

— Как сте, как сте? — попитах весело.

Нямах кой знае какъв избор — да видиш Али тъй рано сутринта беше такова преживяване, че ми оставаше или престорената веселост, или драйфането из цялата стая.

Тя ме измери с поглед от горе на долу, сякаш аз бях кльоцавата върлина.

— Ей, Катрин, той се върна.

Усмихнах се любезно и се опитах да измисля остроумен отговор, но не ми хрумна нищо. Всъщност ми хрумнаха сума ти неща, но не исках да влизаме в окопите още в началото на играта.

— Атила, защо се забави толкова? — излая Катрин от дъното на стаята.

— Какво е станало? — извиках, като нарочно отбягнах отговора.

Катрин прекоси стаята и застана пред мен.

— Току-що ме информираха, че южнокорейците искат делото да мине под тяхна юрисдикция. Искат да им предадем Уайтхол, за да го държат в техния арест.

— Кой те информира?

— Юридическият съветник на Спиърс.

— Е, той би трябвало да знае — отбелязах хитро.

— Могат ли да го направят?

— Ами ние сме в Южна Корея. Корейците могат да правят каквото си искат. Дали имат правно основание, това вече е друг въпрос.

Усетих аромата на кафе и ноздрите ми потръпнаха. Катрин ми посочи каната в ъгъла. Отидох и си налях една чаша, като използвах времето да помисля.

— Вижте сега — казах, — ето как стават нещата. Когато разполагаме войски на чуждестранна територия, първо подписваме един документ, озаглавен „Споразумение за статута на войските“, или ССВ, както обикновено го наричаме, и той определя как би трябвало да се решават проблемите. Разбира се, имаме подписан ССВ и с правителството на Южна Корея. В него присъства уговорката, че всеки път, когато американски военен извърши престъпление, ще го съдим ние.

— Значи не могат да го направят — обяви тя или по-скоро попита, или пък се молеше да е така.

— Ами точно тук нещата стават малко по-сложни. Престъплението е било извършено извън военна база, в Итеуон. Жертвата е южнокорейски гражданин. Облечен в американска униформа, наистина, на служба в американска военна част, защото е бил катюса. Но си остава южнокорейски гражданин. А и престъплението е толкова гадно, че корейците очевидно са много раздразнени.

— Е, и? Кофти положение, но и такива работи стават — намеси се Али. — Дипломатическото споразумение си остава законов акт, нали така?

— Вярно, но ССВ тук е предмет на големи усложнения и противоречия. Даже преди няколко години се наложи споразумението да бъде допълвано, защото на южнокорейците им е писнало от престъпленията на американските военни, извършени през последните четирийсет-петдесет години.

— С какво беше допълнено?

— Все още ние имаме правото да съдим обвинените. Но въпросът с предварителното задържане вече е предмет на договаряне. Освен това, след като присъдата бъде произнесена, трябва да се

разберем допълнително с корейското министерство на правосъдието кой да накаже престъпника.

— Значи излиза, че съм права — обади се Али. — Те нямат право да съдят Уайтхол.

— Права си... донякъде. Южнокорейците никак не харесват нашето правосъдие. Смятат, че даваме прекалено голяма свобода и защита на обвиняемите. Намират системата ни за твърде зависима от процедурите. Според тяхната логика пълен абсурд е, че един престъпник може да бъде освободен само защото някой не му е прочел правата, или някакво доказателство се окаже компрометирано, или пък някой от съдебните заседатели е получил болки в корема и е гласувал импулсивно. Очевидно е, че искат да избегнат всички подобни рискове в това дело.

Катрин потърка брадичката си.

— А каква е тяхната правосъдна система?

— От гледна точка на защитата е същински ад. Законите са написани от позицията на жертвите, за да възмездяват жертвите. За тях процесът е търсене на истината и на справедливостта. А това търсене понякога използва твърде директни подходи. Южнокорейските жандарми и прокурори могат да бъдат доста грубички, ако схващате какво имам предвид. Има един много весел виц за кореец, който наистина искал да подпише самопризнанията си, но не можел, защото всичките му пръсти били потрошени. Но сигурно не искате да ви го разказвам точно сега.

Грамадният нос на Али се вирна с още пет-шест сантиметра.

— Просто ще им кажем да си гледат работата. Това ССВ е на наша страна, нали така? Не могат да получат Уайтхол. Просто и ясно.

— Красноречиво казано, но няма да стане чак толкова лесно. Това си е тяхната държава и независимо дали ни харесва, или не, ние вървим по много тънък лед.

Катрин закрачи из стаята. Правеше малки, премерени, прецизни крачки, защото стаята не бе особено голяма, но и просто защото си беше такава — хитра и пресметлива.

— Имаш ли някакви предложения? — попита ме накрая.

— Разбира се. Да се уреди веднага среща с правния съветник на Спийърс и с посланика. Само че, ако съм разбрал правилно, посланикът

се намира в болница на Хаваите. Така че вместо него да дойде временно управляващият посолството.

— Среща за какво?

— Главно за да чуем какво имат да ни кажат.

— Още нещо? — попита Катрин.

— Да.

— Какво?

— Трябва хубавичко да закусим. Ще бъде дълъг ден.

Катрин, Али и Мария не искаха да закусят хубавичко.

Всъщност изобщо не искаха да закусват, което не ме разочарова особено. Ето защо слязох долу и закусих сам, но първо спрях в магазина и взех вестниците от последните два дни — два броя на „Старс енд Страйпс“, вестника на американските военнослужещи зад граница, в който се публикуваха препечатки от Асошиейтед Прес и доста местни новини, списвани от регионалния редакционен екип, базиран в Япония.

И в двата броя първите страници се заемаха от последните новини около убийството на Ли. Както ме беше предупредил Клапър, делото бе сензация номер едно както във Вашингтон, така и в Сеул. Не стигаше, че републиканците се опитваха да прокарат закон срещу договорката „Не се пита, не се казва“, ами и цяла банда разгневени баптистки фундаменталисти от южните щати подготвяха поход до Вашингтон, за да протестира срещу безбожната политика на президента да отвори армията за гейовете.

Тъкмо привършвах с втората си чаша кафе, когато Катрин и Кийт връхлетяха в помещението. Кийт изглеждаше по-добре от всякога, издокаран в превъзходно скроен сив вълнен костюм, а копринената кърпичка, която се подаваше от горното му джобче, идеално съвпадаше по цвят с вратовръзката му. Изглеждаше като манекен от онези лъскави списания за мъжка мода, за които момчетата от войската никога не се абонират. Нашият моден свят е описан в досадни подробности от нещо, което се нарича устав, а той не ти оставя място за никакви колебания какви точно ревери или колко широки вратовръзки са последният писък на модата тази година.

Катрин изглеждаше на ръба на истерията.

— Имаме среща в посолството след трийсет минути.

— Приятно прекарване — измърморих и отново вдигнах вестника.

Двамата с Кийт продължаваха да стоят до масата и аз си представях с най-големи подробности какво става в главата на Катрин. Нямахше желание да помоли да отида с тях, но адски ѝ се искаше да я придружа, защото там нямахше да бъде в свои води.

Аз обаче си бях съвсем добре. Плувах не в свои води, а направо в собствен сос. Но нямахше да отида с тях, освен ако тя наистина не ме помолеше. В такива ситуации мога да бъда ужасно отмъстителен.

Накрая тя каза:

— Атила, не бих имала нищо против, ако искаш да дойдеш с нас.

— Аха — промърморих, като продължавах да дремя зад вестника си.

— Нали знаеш, това може да се окаже доста интересна среща.

— Бас държа — отвърнах небрежно.

— Хайде де, Атила. Идваш ли?

— Не съм си решил докрай кръстословицата — отбелязах с безразличие.

Измина още една дълга минута. Чух как Кийт шепне нещо в ухото ѝ.

— Атила, моля те, ела — рече тя.

— Ей, Лунатичке, аз всъщност не се казвам Атила — отвърнах и посочих табелката с името ми.

Кийт повдигна вежди и въпросително изгледа Катрин, сякаш искаше да я попита защо я наричам така. После се усмихна, защото прякорът наистина ѝ пасваше.

Тя не му обърна внимание.

— Добре де, майоре... майор Дръмънд. Шон. Моля те, ела.

Оставих вестника с пресилена въздишка.

— С удоволствие. Ако смяташ, че ще бъда от полза, разбира се.

Вгледах се в красивото ѝ лице и забелязах, че за нея всичко това бе мъчително болезнено.

Беше присвила големите си зелени очи и хапеше хубавите си устнички.

— Би могло да е от полза — каза тя, без да се опитва да скрие раздражението си.

— Извинявай, не те разбрах. Какво означава „би могло да е от полза“ или „ще бъде от полза“.

— Ами... ще бъде от полза. Става ли?

Доколкото можех да преценя, в този рунд нямаше как да я унижа повече.

— И как възнамерявахте да стигнете до посолството? — попитах.

— Смятах да вземем такси.

— Няма да стане — отсякох.

— И защо?

— Защото изобщо няма да успеем да стигнем дотам. Само минутка.

Отидох до масата на управителя, където имаше телефон. Набрах централата и помолих веднага да ме свържат с управлението на военната полиция. Вдигна дежурният сержант, с безцеремонен и безкомпромисен тон. Наредих му да ме свърже с офицера, който е началник на смяната в момента.

Дежурният офицер звучеше малко по-разумно:

— Капитан Битълсби.

— Битълсби, обаждат се майор Дръмънд, адвокат от защитата на капитан Уайтхол.

— Слушам, сър.

— Аз и двама от колегите ми се нуждаем от транспорт и ескорт до американското посолство. Веднага.

— Разрешено ли е това пътуване? — попита отегчено той.

— От кого да е разрешено?

— От генерал-майор Конли, началник-щаба на генерал Спийърс.

— Пътуването изникна току-що. Няма време.

— Жалко — отвърна той, без изобщо да крие радостта си. — Без подписа на Конли никой не може да напусне базата.

— Виж какво, капитане — рекох, — след двацет и осем минути имаме назначена среща с временно управляващия посолството. Смятай това за разрешение. Или, ако предпочиташ, ще се обадя на посланика и ще му кажа: „Ей, лоша работа, много съжалявам, но капитан Битълсби не ни пуска да дойдем.“ А след това ще позвъня на „Ню Йорк Таймс“ и ще им кажа, че тук има един капитан на име Битълсби, който се опитва да саботира защитата на Уайтхол.

В армията една малка доза правилно насочено насилие може да свърши много работа. Военните не обичат да си имат работа с дипломатите. Още по-малко обичат да обясняват на раздразнителните си началници как така са се появили на първата страница на националните всекидневници, при това в определено негативна светлина.

Битълсби попита:

— Няма да го направите, нали?

Това всъщност не беше истински въпрос, а първата неохотна крачка към пълно отстъпление.

— Двайсет и седем минути, капитане.

— Къде се намирате?

— След трийсет секунди ще бъдем пред входа на „Драгън Хил Лодж“.

Половин минута по-късно Катрин, Кийт и аз стояхме пред входа на хотела, а три джипа с проблясващи жълти светлини тъкмо завиваха зад ъгъла. Катрин ме погледна и аз театрално свих рамене, за да я подразня. Нещо като: „Адски ефектно, а? Мислиш ли, че ти щеше да се справиш?“

Първият и третият джип бяха натъпкани догоре с военни полицаи в специално облекло за борба с безредици. В средния имаше само шофьор, облечен в същата премяна.

Бързо отидох до задната врата на джипа и я отворих за Катрин. Неслучайно смятат офицерите за истински джентълмени. Но преди да успея да реагирам, Кийт бързо се шмугна покрай мен и се качи в колата, като ме докосна по рамото и рече:

— Благодаря ти, скъпи.

Катрин се изкикоти и се настани на предната седалка. За мен оставаше да седна до Кийт. Искаше ми се да я удуша. Когато стигнахме до портала, стана ясно, че военните полицаи се бяха обадили предварително. Цял взвод южнокорейски полицаи за борба с безредиците в сини униформи вече разблъскваха демонстрантите, за да направят път за нашия конвой. От тълпата свирепо ни гледаха ядни, смръщени лица. Човек не би могъл да остане с впечатлението, че се намира сред приятели.

Пътуването до посолството ни отне малко под трийсет и пет минути. Пред портала му друг взвод от корейски полицаи разчистваше

с палки и щитове пътя ни сред друга група протестиращи.

Слязохме пред парадния вход и младият лейтенант, който командваше конвоя, се приближи към нас. Казах му да ни изчака, докато свършим, и той с измъчена учтивост отвърна, че точно така смята да направи. Битълсби сигурно го беше предупредил какъв уставен задник съм.

След като охраната ни провери, взехме асансьора до четвъртия етаж и влязохме в приемната на посланика. Секретарката имаше продълговато оклюмало лице с дълъг и тесен нос и ни изгледа така, сякаш бяхме глутница помияри, които са дошли специално да се облекчат върху моравата пред нейната къща. Вдигна слушалката, натисна някакъв бутон и обяви, че сме пристигнали. След това вяло ни махна с ръка към вратата вляво от бюрото си.

Кабинетът на посланика приличаше на дворцова зала, а на тапицираните със златиста коприна канапета в ъгъла седяха двама мъже. Когато влязохме, те се изправиха. Може и да си въобразявам, но израженията им бяха леко гузни — или пък малко смутени, а може би донякъде развеселени. Или пък по малко и от трите.

Единият от тях беше полковник, както ставаше ясно от орела на пагоните му. Според табелката името му беше Дженсън. Беше на около петдесет и пет години, с късо подстригана сива четина, немигащи недоверчиви очи и прекалено дебели устни за такова тясно лице. Ако трябва да бъдем точни, в устата приличаше на пираня. Носеше и опознавателните знаци на офицер от юридическия корпус, разбира се, тъй като беше правният консултант на генерал Спийърс. Не приличаше обаче на адвокат. Приличаше на жесток възпитател в общежитие, който случайно е завършил право и все още изпитва отвращение към него.

Другият изглеждаше точно така, както си го представях: дипломат, ама от най-дипломатическите. Дипломатите и без това не са черешката на тортата, но за този можех да предположа, че изобщо няма да ми хареса. Вероятно наближаваше петдесет, черната му коса бе оформена със сешоар според последните модни тенденции, а там, където би трябвало да има поне няколко бели косъма, те тайнствено липсваха. Имаше изсечени черти и тъмни пронизващи очи, а горната му устна беше величествено и надменно извита.

На лявата си ръка носеше златния пръстен на възпитаник на Харвард, но нямаше брачна халка. Или наистина беше ерген, или прокламираше факта, че е свободен за приключения.

— Добре дошли — рече той с фалшива топлота, докато ни вземаше мярката.

Погледът му ме бръсна за една милисекунда, след това завистливо се спря на костюма на Кийт и накрая се наслади на Катрин в продължение на няколко дълги, сладни мига. Хе-хе, така му се падаше. Щеше да има по-големи шансове с Кийт.

— Казвам се Артър Брандуейт, временно изпълняващ длъжността посланик. Това е полковник Мак Дженсън, юридическият съветник на генерал Спийърс. Моля, седнете.

Плавният жест, с който ни посочи двете канапета, беше толкова очевидно елегантен, че най-вероятно го беше тренирал пред огледалото.

Изпонасядахме. Брандуейт и Дженсън отново се настаниха на своето канапе, а ние тримата се скупчихме срещу тях.

— И така — подзе Брандуейт, — полковник Дженсън ми съобщи, че вече знаете новината. Ужасно съжаляваме затова, но...

Той вдигна ръце, за да изрази колко много съжалява, но нищо не може да направи. Катрин не му обърна внимание.

— За какво пък съжалявате? Ние няма да предадем клиента си. Точка, край на изявлението. Той няма да бъде съден от корейски съд.

Брандуейт погледна към Дженсън с нетърпелив, раздразнен поглед, сякаш искаше да каже: „Какво става? Да не би да не са разбрали нещо?“ После се обърна към Катрин и заклати глава в престорен ужас.

— Мис Карлсън, изглежда, станала е някаква грешка. Южнокорейското правителство не ни помоли да им предадем Уайтхол. То настоя да им бъде предаден днес, до края на работния ден. В крайна сметка ние сме гости в тяхната страна.

Катрин отвърна:

— Не ме интересува. Клиентът ми има права, а вие имате Споразумение за статута на войските, според което той трябва да бъде съден от американски военен трибунал. Не забравяйте, че той не е само офицер, но и гражданин на САЩ, данъкоплатец и поради това — ваш работодател. Няма да го предадем на корейците.

Дженсън злобно ме гледаше, защото беше очевидно, че някой е обяснил неудобните подробности около ССВ на Катрин, а аз, така да се каже, бях най-вероятният заподозрян.

— Мис Карлсън — започна Брандуейт със снизходителен и търпелив тон, — аз определено разбирам позицията ви. Дори споделям вашето съчувствие. — Но — продължи, като толкова наблегна върху това „но“, че то заехтя като Големия каньон — когато една от страните по международен договор обяви, че вече няма да го съблюдава, няма какво да направим.

Катрин се наведе напред със свирепо изражение.

— Глупости. Ще ги принудите да се съобразяват. За бога, ние сме тези, които ги защитават от лошите. Това е доста силен аргумент.

— Нещата не стават така — настоя Брандуейт.

— Тогава ги направете да стават.

— Не бих могъл, дори да исках. Позицията ми по въпроса е одобрена както от Държавния департамент, така и от Съвета за национална сигурност. Ситуацията бездруго вече е достатъчно радикализирана. Не искаме да правим нищо, което допълнително да раздухва огъня. Уайтхол ще бъде предаден на корейците до пет часа следобед.

— Не, няма. Ще подам протест и ще блокирам това решение — заплаши Катрин.

— Пред кого ще протестирате? — попита Брандуейт, като едва криеше усмивката си.

— Какво искате да кажете с това „пред кого“?

Временно управляващият посолството се облегна и кръстоса крака. Прокара пръсти по идеалния ръб на вълнения си панталон и се наслади на блясъка на модните си обувки.

— Пред кого ще протестирате? Намираме се в Южна Корея, а не в Съединените щати. Ако подадете протест пред военния трибунал, мога да ви гарантирам, че ще го отхвърлят още преди обяд. Ако го подадете пред корейците, те просто ще ви се изсмеят.

Дженсън енергично кимаше в знак на съгласие, а тъй като бе юридическият консултант на главнокомандващия, Брандуейт очевидно не говореше пълни глупости.

Катрин погледна въпросително към Кийт, който сви рамене, и едва след това умолително обърна големите си зелени очи към мен.

Бих могъл и навярно трябваше да се престоря, че не съм я виждал. Вместо това попитах:

— Мистър Брандуейт, какво точно е споразумението ви с южнокорейското правителство? С кого е сключено и какви отстъпки сте направили?

Брандуейт кимна към Дженсън да поеме щафетата.

— Вече се съгласихме да предадем Уайтхол в техния арест, докато започне процесът — каза полковникът. — След около час генерал Спийърс ще се срещне с Чуй Мун Сонг, министъра на правосъдието, за да информира корейците, че освен това официално сме съгласни да им преотстъпим правото да съдят Уайтхол.

— Само Уайтхол ли? Ами Моран? Джаксън?

— Тъъ, не. Само Уайтхол. Южнокорейците не са поискали другите двама. Техните престъпления са възмутителни, но определено не са толкова ужасни.

— Имало ли е досега друг случай, в който сме се съгласявали да преотстъпим правото си на военен съд на корейците?

— Случаят е уникален. Знаете как действат законите, майоре. Прецедентите са водещи, но не и обвързващи. Всяко дело се решава според собствената му същност.

— Споразумението реципрочно ли е?

Изражението на Дженсън бе напълно безстрастно.

— Какво имате предвид?

— Има ли *quid pro quo*? Вие предавате Уайтхол, а в замяна под наша юрисдикция остават други затворници? Да не би да използваме случая, за да търгуваме с хора?

Брандуейт бързо положи длан на коляното на Дженсън и взе думата:

— Господин майор, както знаете, дипломатическите разговори между американското правителство и правителството на Република Корея са строго конфиденциални. Просто не можем да ви кажем какво сме обсъждали.

— Така ли?

— Така — отвърна той съвсем твърдо.

— Можете ли поне да разкриете кой е преговарял с южнокорейците?

— Разбира се. Аз. И полковник Дженсън, който бе толкова любезен да участва като мой сътрудник в преговорите.

„Сътрудник в преговорите“? Откъде ги изкопават тези момчета?

Но аз не попитах това. Друго попитах:

— Значи сте били само вие и полковник Дженсън?

Полковникът понечи да отвори уста, но Брандуейт го накара да замълчи с бърз, отсечен жест. Сериозна грешка от негова страна.

— Точно така, господин майор. Имаше и стенографи, но полковникът и аз бяхме основните действащи лица в това усилие.

— Добре, тогава всичко е точно и ясно.

— Кое е точно и ясно?

— Кого ще обвиним официално.

— За какво?

— За възпрепятстване на правосъдието и за участие в престъпен заговор за лишаване на клиента ни от гражданските му права. Както и за нарушаване на конституционните права на нашия клиент.

Лицето на Брандуейт се сгърчи. Той потупа фризираната си коса без нито един бял косъм и се вторачи в мен.

— Дръмънд, аз съм временно управляващ посолството, а вие сте офицер с нисък чин. Ако се осмелите да ме заплашвате, ще говоря с генерал Спийърс да ви предаде на военен трибунал.

Мигновено се престорих на засрамен.

— Мистър Брандуейт, моля да ме извините. Моля ви. Не знам какво ми стана.

Тъглчетата на устните му трепнаха. Не чак дотам да се усмихне, но в тази посока. После обаче добавих:

— Проблемът е, че нещо бъркаме кой какъв е. Аз не съм просто офицер от въоръжените сили, но и адвокат. Освен това съществува огромна разлика между заплахата и обещание. Понякога човек трябва да се вслушва по-добре, но това определено не беше заплахата. Нали така, мис Карлсън?

— Съвсем правилно — потвърди тя точно навреме. — Бих го нарекла услуга, Брандуейт. Той ви дава възможност да предупредите служителя си за връзки с обществеността за съобщението, което ще направя на пресконференцията. Смятам да я свикам веднага след като напуснем вашия кабинет.

— Няма да се поддавам на заплахи!

Брандуейт изглежда свирепо първо нея, после Кийт, след това мен и накрая Дженсън, чиято единствена вина в случая беше, че е юрист като нас. Виновен по подразбиране, един вид.

— Точно така. Той няма да бъде заплашван — повтори високо и ядно Дженсън, като се опитваше отново да си спечели благоволенieto на дипломата. — Освен това вие блъфирате. Не можете да съдите държавен служител, който защитава интересите на американското правителство.

За моя голяма изненада в този момент се намеси Кийт:

— Господин консултант, моята специалност е да съдя федерални служители. Така си изкарвам хляба. И мога да добавя, че се справям доста добре. Това, което особено ми харесва в настоящия случай, е, че не само ще спечеля много пари и от двамата ви, но и ще ви дам под съд за престъпно поведение. Вие сам го казахте. Би трябвало да действате в защита на интересите на американското правителство.

— Точно това правим — настоя Дженсън.

— Не. Вие влизате в заговор с чуждо правителство, за да лишите един американски военнослужещ от най-елементарните му права. Просто и ясно. И тъй като лично ви уведомих за същността на нещата, вече не можете да използвате непознаването на закона за извинение.

Кийт се наведе напред като хищник и ги облъчи с лукава усмивка.

— Ако се съди по фактите, защитата на нашия клиент и бездруго ще бъде трудна работа. Нямахме никакви шансове да спечелим, нали? Така поне успяваме да спасим нещичко. Офицер, заподозрян в хомосексуалност, ще влезе в юридическата история и като първия военнослужещ, предаден за съд на южнокорейците. Твърде жалко за Уайтхол, че трябва да изиграе ролята на мъченик и прочие, но не беше ли казал Робеспьер, че човек не може да направи омлет, без да строши няколко яйца?

Не бях особено доволен, че Кийт разшири темата от съдбата на клиента ни до общия проблем, но преди да се замисля по-нататък, Катрин пое щафетата от него.

— Ще ви направим доста известни вас двамата — рече тя и също се наведе напред.

Точно така си беше. Щяха да ги накълцат на кайма и Дженсън, юристът, очевидно пръв го осъзна, защото лицето му почервения като

преди апоплектичен удар, сякаш кръвта всеки миг щеше да потече от ушите му.

— Вижте какво, госпожице — той замахна с пръст към Катрин, — ние не сме си изсмукали всичко това от пръстите! Този ход беше одобрен от Съвета за национална сигурност!

Катрин се усмихна.

— Не ме интересува, дори Дядо Коледа да ви е дал одобрение, тъпанар такъв. За мен вие сте просто двама държавни служители, които получиха предупреждение. Ако предадете капитан Уайтхол, ще ви изпържим живи.

След всичко това можехме да продължим да си седим там и да се замеряме с обиди, но май нямаше смисъл. Вече бяхме изяснили позициите си, затова всички станахме и се запътихме към вратата. Но точно преди да излезем, Дженсън ме сграбчи за ръкава и ме дръпна назад, за да ми просъска нещо кратко и люто. Ето какво гласеше то:

— Не ми харесваш, Дръмънд! Заради тази история направо ще ти го начукам!

В никакъв случай не бих могъл да кажа, че изтънчеността беше най-силната му черта.

Докато пътувахме обратно, не обелихме нито дума, защото шофьорът ни беше от военната полиция, а в това дело поверителността беше жизненоважна. Толкова бях вбесен, че не ми се говореше.

Бях бесен на Катрин, че ме въвлече в цялата история. Бях бесен на армията и на генерал Спийърс, че ме натописа да ѝ помагам. Както и на Кийт, че отмести темата на спора от Уайтхол и неговите права и я насочи към каузата на гейовете.

А знаете ли на кого бях най-ядосан? На човека с голямата уста.

Защо ми трябваше да заплашвам временно управляващия посолството? Защо трябваше да се втурвам и да си пъхам главата в устата на лъва? Знаех отговорите на тези въпроси, но не се гордеех особено с тях.

Опитвах се да впечатля крехката госпожица първенец на нашия випуск, която ме беше подлъгвала и подигравала в продължение на цели три години. Опитвах се да докажа, че мога да бъда по-нахален и агресивен юрист от нея.

Е, засега се справях.

Отидохме направо в стаята на Катрин, но там нямаше никого. Заварихме само съобщение, че във фризьорския салон на хълма до хотела ни очаква голяма изненада.

Когато пристигнахме там, три чиновнички в бойни униформи мъкнеха кашони и компютри, сгъваеми маси и столове и превръщаха салона в импровизирана юридическа кантора. В ъгъла стоеше нисичка и възпълна цветнокожа жена с кръгло пухкаво лице, което по някакъв невероятен начин успяваше да изглежда по-твърдо от стомана. Изстрелваше команди към всички, размахваше ръце и крякаше, за да надвиха останалите.

Едва не се втурнах да я прегърна, но, естествено, не го направих. Рискувах да ме зашлеви, дори ако само ѝ намигнех. Катрин и Кийт набързо огледаха обстановката и останаха поразени. Затова се намесих:

— Сержант Пепърфийлд, бихте ли се приближили, за да ви представя.

Тя ни изгледа така, сякаш досега не бе забелязала присъствието ни — чиста проба блъф, защото нищо, което се случва в радиус от петнайсет километра около Имелда, не може да убегне от вниманието ѝ. После подръпна униформените си панталони, смъкна очилата на носа си, изсумтя веднъж-дваж, сякаш я затруднявах по най-неприятен начин, и най-сетне се заклатушка към нас.

Катрин изучаваше униформата ѝ.

— Катрин, Кийт, това е старши сержант Имелда Пепърфийлд, най-добрият юридически сътрудник в американската армия. Тя ще ръководи канцеларията ни.

Имелда закова точно пред Катрин и двете се вторачиха една в друга за промеждутък, който за страничния наблюдател изглеждаше цяла вечност, но всъщност навярно продължи около половин секунда. Беше от онези крайно специфични погледи.

— Радвам се да се запозная с вас — рече Катрин и протегна ръка.

Имелда я сграбчи и изръмжа:

— Няма да допусна никой от вас да ми се пречка в краката с юридическата си диплома, ясно ли е? Тук се разпореждам аз и става онова, което аз кажа. Тази канцелария е моята крепост. Не го забравяйте!

— Добре — отвърна Катрин.

— Ако имате нужда от нещо, само ми кажете. Старата Пепърфийлд ще ви го достави.

— Добре — повтори Катрин.

Точно в този момент начумерената Мария и амазонката Али нахлуха в офиса откъм задната врата. Мария, представете си, се усмихваше. Беше доста глуповата усмивка, но несъмнено изразяваше щастие.

— Видяхте ли какво направи тази жена? Тук сме от единайсет дни и не можахме дори да получим пряка телефонна линия. А тя пристигна преди два часа и вече ни е уредила помещение, шест телефонни линии и пет компютъра!

— И три коли — изчурулика Али. — С шофьори.

— Чудесно — рече Катрин. — Не искам да прозвучи неблагодарно, но дали фризьорският салон беше най-добрият вариант?

Имелда пристъпи от крак на крак.

— Дадоха ни това помещение, защото всички корейци, които работят тук, в момента стачкуват.

— И защото е фризьорски салон, а ние сме хомосексуалният екип от адвокати? — попита Катрин.

— Пет пари не давам — изсумтя Имелда. — Има още три помещения отзад, климатици, тоалетни и безброй електрически контакти.

— Права си — съгласи се Катрин и облъчи Имелда с топла и горда усмивка. — Направо е чудесно.

Имелда засия като щастливо хлапе. Усмивката ѝ се разтегна от едното до другото ухо.

Аз пък останах изумен. Пред очите ми разцъфваше една красива любов. Държаха се като най-добри приятелки, тупаха се по гърба и се хилеха като глупачки. А аз изобщо не възнамерявах нещата да се развият така. Имелда Пепърфийлд беше най-начумерената, най-чепатата личност, която Господ е създал на тази красива земя. И една

от най-умните. Преструваше се на зле образована чернокожа жена от затънтения Юг, с което някак си успяваше да заблуди всички. Не и мен обаче. Беше по-лукава от всеки адвокат, когото познавам, и почти толкова образована. Имаше магистърска степен по английски и втора по наказателно право.

Но старателно прикриваше всичко това, защото като повечето волнонаемни професионалисти в армията знаеше, че корабът ще плава по-гладко, ако офицерите на горната палуба чувстват под краката си стабилна основа, за да продължават да се перчат като петли.

Озадачено се вторачих в Имелда, а тя ми отвърна свирепо. Катрин прекъсна пантомимния ни сблъсък, като обяви:

— Решили са да предадат Уайтхол на корейците в пет часа днес следобед.

Усмивката върху лицето на Мария се стопи, а Али огледа стаята с такова изражение, сякаш търсеше нещо за хвърляне или трошене или някого за убиване. Двете наистина бяха странна двойка, абсолютни противоположности — едната висока, другата ниска; едната шумна и нахална, другата тиха, вгълбена и... ами, намусена. Не че разбирах нещо от хомосексуални отношения, но какво, по дяволите, намираха една в друга?

Както и да е, намесих се:

— Няма страшно.

— Защо? — попита Катрин. — Смяташ ли, че ги изплашихме дотолкова, че да не го направят?

— Мисля, че точно в момента говорят по телефона с Вашингтон. И двамата са се подмокрили от страх. Брандуюйт е амбициозен тип, който би искал един ден да стане истински посланик или помощник, заместник или какъвто и да е там на държавния секретар. А полковникът с дебелите устни си мечтае за генералски звезди. Рекламата, която им предложи безплатно преди малко, едва ли ще подпомогне развитието на кариерата им.

— Тогава да им подгреем задниците — озъби се Катрин. — Али, обади се на Карсън от „Таймс“ и на Милгру от „Поуст“. Кажи им, че искам да се срещнем незабавно.

Али понечи да хукне, но аз бързо я спрях:

— По-добре недей.

— И защо не?

— Защото не бих искал да създаваме впечатлението, че тичаме да се оплачем на пресата всеки път, когато не стане на нашето.

— Глупости — сопна се Мария. — Ти просто не разбираш.

— Какво не разбирам? — попитах подигравателно.

— Че пресата е най-доброто ни оръжие. Системата е срещу нас и използването на медиите е единственият начин да поизравним условията на терена.

— Вижте какво — казах възможно най-снизходително. — Знам, че всички сте настроени против военните, но аз не съм. По някакво стечение на обстоятелствата точно при тях си вадя хляба. Армията не е перфектна, но е много по-добре устроена, отколкото си мислите.

Катрин и кликата ѝ подигравателно завъртяха очи към тавана.

— Дръмънд — каза Катрин с онзи тон, който хората пазят за абсолютните кретени, — ти си човекът, който не разбира. Идваш от другата страна на барикадата. Нямах представа как играе вашата страна.

— Грещиш. Аз все още съм от другата страна. И знам точно как играем.

Катрин понечи да каже нещо, но аз я прекъснах:

— Освен това, както казва майка ми, добрата заплаха е като добрата пържола: трябва да я оставиш да покисне в марината. Дай им три часа и след това си гукай колкото искаш с приятелчетата си от четвъртата власт.

Катрин, Али, Кийт и Мария се сгушиха в единия ъгъл и започнаха да спорят. Аз определено не бях добре дошъл в групичката им. Определено не бях част от екипа. Минаха две минути, преди да стигнат до някакво съгласие и Катрин да се върне пред мен.

— Добре, ще изчакаме — рече тя. — А междувременно трябва да се запознаеш с нашия клиент.

Сякаш бях толкова глупав, че да не се сетя какво се крие зад това. Тя и останалите смятаха, че е твърде лесно да изтъргувам съдбата на нашия клиент, след като не съм го виждал нито веднъж и поради това не съм развил емоционалната връзка, която често се формира между адвокатите и техните клиенти.

Правеха обаче сериозна грешка. Истината е, че навярно бях по-снизходителен към него именно защото още не се бяхме запознали. Като се имат предвид престъпленията, в които бе обвинен, по-скоро се

притеснявах дали ще успея да го защитавам безпристрастно, ако наистина съм убеден, че ги е извършил.

Все пак нямаше начин да им откажа, затова последвах Катрин и Мария, които излязоха от хотела и се настаниха в една от колите, осигурени от предателката Имелда.

Трябваша ни само десет минути, за да стигнем до гарнизонния арест на базата — старо, сиво, едноетажно панелно здание, доста малко и оборудвано със стандартната черна метална мрежа на прозорците. В приемната се появи един армейски капитан с отличителни знаци на военната полиция и ни съпроводи през тежка метална врата, а след нея и по къс коридор с по пет-шест килии от всяка страна. Като всяко армейско помещение, и това беше безукорно чисто. Миришеше на дезинфектанти, както и на пържен бекон. Капитанът ни обясни, че арестуваните току-що са обядвали. Ясно беше какво са яли.

Стигнахме до края на коридора и спряхме пред последната килия вдясно. Вратата бе стоманена и капитанът почти цяла минута търси ключа, с който да я отвори. Аз нервно крачех напред-назад, защото не знаех какво да очаквам. Очаквах най-лошото, естествено. Обвиненията в убийство, изнасилване и некрофилия бяха възможно най-ужасяващите. Започнаха да ми се привиждат кадри от филма „Мълчанието на агнетата“.

Вратата най-сетне се отвори и аз видях мъжа, който лежеше на железната койка в дъното на килията. Той бавно се изправи и ни доближи, протегнал дясната си ръка.

Изглеждаше млад, може би на двайсет и девет-трийсет години, с късо подстригана черна коса и дълбоки зелени очи, гъсти вежди и дълъг прав нос, яки челюсти и тънки устни, които създаваха впечатление, че не е особено щастлив. Изглеждаше и доста здрав — със стройно, изваяно тяло, от онези, които се получават само чрез редовно спазване на режим от вдигане на тежести и продължителни кросове.

— Катрин, Мария, радвам се да ви видя — рече той и се ръкува с двете.

— Съжалявам, че не можахме да дойдем по-рано — каза Катрин. — Веднага щом узнахме, хукнахме към посолството, за да се опитаме да променим решението.

— Успяхте ли?

— Още не знаем. Постреснахме ги, но е трудно да се каже как ще се развият нещата.

Последва един смущаващ миг, в който Уайтхол ме гледаше с очевидно неразбиране. Най-сетне Катрин рече:

— Томас, това е майор Шон Дръмънд. Сигурно помниш, че се канех да уволня военния адвокат, предоставен от командването, и ще поискам друг по мой избор. Ето, това е той.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Уайтхол и отново протегна дясната си ръка.

Поколебах се само за миг, преди да я стисна, но достатъчно дълго, за да схване посланието ми. После смотолевих нещо нечленоразделно, което би могло да се изтълкува като „На мен също“ или като „Повдига ми се от теб“. Което си изберете.

Уайтхол се отпусна на леглото. Катрин и Мария чевръсто се настаниха до него. А аз? Подпрях се на стената, тъпанарски изолиран от останалите.

Но не свалях очи от клиента си. Първото ми впечатление за него се беше оформило в мига, в който узнах подробностите за престъплението му, и исках да го свържа с физическото му присъствие. Униформата му беше безупречно изгладена, а ботушите му блестяха, сякаш ги лъскаше двайсет часа в денонощието. Може и точно така да беше; какво друго ти остава да правиш, когато си затворен в килия? Емблемата на яката му показваше, че е офицер от пехотата, а пръстенът с голям рубин на средния пръст на лявата ръка пък издаваше, че е завършил военна академия. Изглеждаше като модел на идеалния млад офицер: хубав, здрав и безупречно чист.

Но не беше модел за офицер. Беше човек, който изнасилва трупове.

— Е — попита Уайтхол, като също ме оглеждаше внимателно от глава до пети, — откъде идвате, господин майор?

— Служа в един съд близо до Вашингтон. Апелативен съд.

Това беше лъжа, но си имах причини да го подвеждам.

— Защищавали ли сте досега обвинени в убийство?

— Няколко пъти.

— А в изнасилване?

— Много.

— А в некрофилия?

— Не. Никога.

— Тогава имаме нещо общо.

— Наистина ли? И какво е то, капитане?

Отговорът ми си беше доста неприязнен — мислех си, че нямам нищо общо с него, освен може би това, че и двамата служим в армията. А, и двамата бяхме мъже. Е, той поне донякъде беше мъж. Един вид.

— Никога не съм бил обвиняван в некрофилия — поясни той с горчива усмивка.

— Завършили сте „Уест Пойнт“, така ли? — попитах, като изобщо отказах да коментирам предишното изречение.

— Випуск 93 година.

— Гей ли сте? — попитах направо.

Това хвърляне с главата напред беше стар адвокатски номер. Приложих го, защото подозирах, че няма да си признае, а исках да видя как се изчервява, заеква или прави някакъв неволен жест или гримаса, с който ще издаде истинската си сексуална ориентация.

Оказа се, че е било излишно.

— Да, точно така — отвърна той, очевидно без да се засяга.

После обаче бързо добави:

— Но нямате право да разгласявате това. След като сте мой адвокат, сте задължен от поверителния характер на отношенията адвокат-клиент и аз ще ви казвам какво можете и какво не можете да разгласявате.

— Ами ако двамата с мис Карлсън решим, че признанието за сексуалните ви предпочитания е във ваш интерес?

Катрин ме гледаше с отвращение, така че ми стана ясно какво ставаше тук. Уайтхол отвърна:

— Ще го повторя, господин майор. Аз ще ви казвам какво можете и какво не можете да разкривате. Бях първенец по успех по военно право в „Уест Пойнт“ и като повечето хомосексуални военни продължих да се занимавам доста усърдно с правото. Животът и кариерата ми висят на косъм.

— Не ни ли одобрявате? — попитах. — Нямате ли доверие в нашите способности?

— Не, мисля, че ще се справите достатъчно добре. Но приемерте, че освен това съм уверен и в собствените си преценки и способности,

и да не го обсъждаме повече.

Катрин нервно ровеше с пръсти в дългата си черна разкошна коса. Погледът ѝ се стрелкаше към някакви невидими петънца по тавана, сякаш последното нещо, което ѝ се искаше, е да ме погледне в очите.

В затворите често се употребява изразът „килийн адвокат“. В армията казваме „казармен адвокат“. И в двата случая става дума за един определен вид глуповато същество, което е попрочело няколко учебника и изведнъж си е въобразило, че се е преродило в новия Кларънс Дароу или измисления Пери Мейсън. Тези хора са кошмарът на истинските адвокати, защото става така, че клиентът ви изведнъж си въобразява как е много по-умен от вас. Това, разбира се, не е изключено, просто му липсват няколко съществени важни черти, например опит и образование, и във всеки случай той се опитва да превърне онова, което вижда червейчето, в галактическа перспектива върху нещата от живота.

Голямата опасност при казармените адвокати е, че те твърде често не осъзнават собствените си огромни недостатъци, докато думата „виновен“ не излезе от устите на съдебните заседатели. Някои не се отказват дори в този случай. Шкафовете на апелативните съдилища са претъпкани с молби, заведени от казармени адвокати, които се превръщат в килийни адвокати, но продължават да хранят убеждението, че единствената причина да загубят делото е бил онзи нескопосан адвокат, който само е заемал място на скамейката на защитата.

— Да разбирам ли, че възнамерявате сам да ръководите защитата? — попитах.

— До голяма степен, да — отвърна той. — Очаквам от вас да се съвещавате с мен за всички важни решения. И аз ще имам последната дума.

Законите определено му даваха това право, а по болезненото изражение на Катрин разбрах, че тази тема вече е била обсъждана с нашия клиент. Реших да не настоявам. Уайтхол не ме познаваше, нямаше ми доверие и не исках да го разубеждавам на толкова ранен етап от отношенията ни.

В зависимост от това колко високо щеше да остане самочувствието му и доколко щяха да се развият самите ни отношения,

може би никога нямаше да успея да го направя.

Отвърнах само:

— Определено имате правото.

— Знам.

— Мога ли да ви задам няколко въпроса, отнасящи се до делото?

— Ами, добре — отвърна той колебливо, сякаш ми правеше голяма услуга.

— Каква длъжност заемахте в базата?

— Командир на рота.

— И от колко време бяхте на тази длъжност?

— От единайсет месеца. Служа на едногодишна ротация. Трябваше да сдам командването след един месец.

— Каква е оценката за дейността ви?

— Отлична. Всичките ми оценки през цялата ми кариера досега са били отлични.

— Аха — измрънках, като си отбелязах наум да проверя това.

Много офицери послъгват, че имат отлични оценки, и тъй като личните им досиета се пазят в секретни секции във Вашингтон, един аматьор няма как да провери казаното. Само че аз не бях аматьор, а адвокат. Имах си начини да проверявам разни неща.

Попитах го:

— И така, какво правехте вие, старши сержант Моран, редник Джаксън и Ли Но Те в онзи апартамент?

Той се облегна на стената.

— Те бяха мои приятели. Знам, че от офицерите се очаква да не се забъркват с войници, но никой от тях не беше под мое командване. Предположих, че в такъв случай няма проблем. Поканих ги да купонясваме.

— Бихте ли разказали по-подробно за тези приятелства? Какво точно означава думата за вас?

— Имате предвид дали съм бил... в любовни връзки с тях, така ли?

— Точно това имам предвид.

Той бързо се наведе напред.

— Досега не сте участвали в дело с хомосексуалисти, нали?

— Не — признах си. — Това ми е първото.

— При хомосексуалистите винаги трябва да задавате въпросите по-конкретно, господин майор. Някои гейове поддържат ужасно безразборни връзки. Любовните увлечения са неуместни, дори нежелателни. Винаги трябва да питате дали е имало физическа връзка, защото в повечето случаи нещата се свеждат само до нея.

Уайтхол изпитателно се вторачи в мен, за да види как ще реагирам. Имах усещането, че сме се докоснали до нещо, на което той придаваше огромно значение. Току-що ми беше прочел лекция като на първокурсник по право, така че явно трябваше да се справям и с чувството му за превъзходство. На всичко отгоре беше направил провокативно изявление за гейовете — дали не ме подлагаше на тест?

Както и да е.

— Разбрано — отвърнах хладно. — Имахте ли любовна или физическа връзка с някой от тези мъже?

Той не отговори. Наведе се още по-напред, облегна лакти на коленете си и попита:

— Кажете ми нещо, господин майор. Чел съм, че някои адвокати предпочитат да не знаят дали клиентите им са виновни. Работят по-добре на тъмно, защото си запазват правото на съмнение и хвърлят цялото си сърце и душа в защитата. Поддържате ли тази теория?

— Не. В никакъв случай.

— И защо не?

— Първо, всеки свестен адвокат оставя чувствата си настрана. Второ, това разсейва стратегията. Ако вярваш, че клиентът ти е невинен, влагаш всички усилия и време в опит да го докажеш на всички останали. Ако знаеш или подозираш, че е виновен, ще посветиш всяка секунда от времето, с което разполагаш, за да съсипеш тезата на прокурора или да му попречиш процедурно. Същото е, на което ви учат за военното изкуство — да се съсредоточиш върху бойното поле и да икономисваш усилията си навсякъде другаде. Разполагаме само с две седмици. Не можем да си позволим никакво разсейване.

— Но кажете ми честно. Ако смятахте, че съм виновен за всички престъпления, в които съм обвинен — убийство, изнасилване, некрофилия, участие в хомосексуални актове, връзки с редовия състав, — бихте ли вложили цялото си сърце и душа в моя защита?

— Аз съм положил клетва като военен адвокат и тя ме задължава да ви предоставя най-добрата защита, на която съм способен.

Това бе реторично отбягване на прекия отговор и той го разбра. Но явно все пак научи нещо важно, защото се облегна на стената и изражението му изведнъж стана студено.

— Добре — каза той, — ето как ще действаме. Вие се опитайте да откриете всичко, което можете. Съберете фактите, анализирайте ги и след това се върнете при мен с въпросите си.

— Ще им отговорите ли? — попитах.

— Не съм казал подобно нещо. Просто елате с въпросите си, когато сте готови.

Оставихме капитан Томас Уайтхол в килията му и излязохме от ареста. Нито Катрин, нито Мария ме попитаха какво мисля. Предполагам, че вече го знаеха. Знаеха го, защото би трябвало и те да си мислят същото.

Имелда беше успяла да постигне истинско чудо. Компютрите, разположени на четири бюра, вече работеха и придаваха на помещението вида на юридически офис с традиции, като отклоняваха вниманието от фризьорските атрибути и материали, натрупани по рафтовете. Една от секретарките ѝ набираще нещо на клавиатурата, друга попълваше някакъв документ, а Кийт диктуваше нещо на третата.

Имелда се бе настанила с вдигнати крака в едно от четирите фризьорски кресла и коригираше с дебел червен флумастер някакъв документ с такъв величествен израз, все едно бе Савската царица. Заклех се никога да не ѝ простя измяната.

Освен това ни очакваше и съобщение. Беше от посолството — канеха мен и Катрин на купон с министъра на правосъдието на Южна Корея в кабинета му, в един часа следобед. Тъй като вече беше един без двайсет, двамата се втурнахме като обезумели към вратата и след малко седяхме в цивилния автомобил. Отпращихме към портала и едва когато го доближихме, осъзнах, че този път се бяхме прецакали напълно. Порталът беше задръстен от протестиращи.

Но когато стигнахме до него, корейските момчета в сини униформи вече разчистваха пътя с палките си. Това сигурно бе работа на Имелда. Очевидно беше позвънила предварително. Не ѝ убягваше нищичко.

Министерството се намираше на седем-осем километра от базата и уличното движение, което в Сеул почти винаги се придържа към скоростта, характерна за съдържанието на черва по време на запек, беше подозрително рехаво. Сигурно столичаните до един бяха излезли да протестират срещу американците — нещо, което в случая бихме могли да наречем и проклетие, и благословия.

Свръхелегантният мистър Брандуйт и верният му оръженосец, полковник Пирана, ни чакаха пред внушителните порти на Министерството на правосъдието.

Набързо се ръкувахме и Брандуейт взе думата с изражението на светец:

— Вижте, адски съжалявам за недоразумението сутринта. В това дело съм на ваша страна. Моля ви, повярвайте ми. Обадох се на министъра и го убедих поне да изслуша доводите ви. Сега всичко е във ваши ръце. Бих искал да ви помогна повече, но моите са вързани.

Дрън-дрън. Този човек бе временно управляващият посолството ни в една държава, която изцяло зависеше от нас в усилията си да удържи севернокорейците да не предприемат „враждебно сливане“, както биха се изразили бизнесмените. Можеше да стори сума ти неща. Единствената причина изобщо да си помръдне пръста беше страхът от публичното изгаряне на клада, което можеха да му устроят хомосексуалните приятелчета на Катрин. Естествено, не споделих тези прозрения.

Заизкачвахме се по някакво грамадно стълбище, преминахме през обширно фоайе и спряхме пред резбована махагонова врата. Брандуейт и Дженсън, изглежда, познаваха мястото. Влязохме в огромно преддверие с най-малко шест секретарки, пръснати на различни бюра. Брандуейт каза нещо на корейски и една от секретарките скочи от мястото си по онзи раболепен начин, характерен за някои местни жители, стеснително се поклони и ни отведе пред друга резбована врата. Почука лекичко и ние влязохме.

Беше огромен кабинет с висок таван, обзаведен като повечето официални кабинети в Корея — с евтини наглед мебели, големи свитъци по стените и няколко акварела, изобразяващи или селяни, които се веселят по нивите, или едри бели жерави, които се носят в небето. Предполагам, че за корейците всичко това носи някакъв скрит смисъл. Аз обаче не съм кореец.

Господинът зад писалището кимна вежливо и с царствен жест ни посочи да заемем трите стола, разположени точно пред бюрото му. Не пропуснах да забележа, че беше решил разговорът ни да се проведе тук, а не в ъгъла, където имаше три канапета. В Корея отдават голямо значение на символите. А специално този не беше никак труден за разбиране. Няма да си говорим приятелски, така че да не се преструваме.

Министърът беше възрастен, с бяла коса, широко кокалесто лице, черни очи и толкова стиснати устни, сякаш някой ги беше

изсякъл върху лицето му с мачете.

В кабинета присъстваше още един кореец, по-възрастен и от министъра, също белокос, но с по-изискан вид, с много симпатично лице и спокойни очи. Седеше безмълвен на един стол в ъгъла, традиционното място за стенографите и преводачите.

Брандуейт и министърът избълваха по нещо на корейски. Не разбрах и думичка, а това беше едно от редките изключения от общото ми правило, че каквото не знаеш, то не може да ти навреди. Това, което казваше Брандуейт, би могло да ни навреди. Позата и маниерите му бяха почти комично сервилни.

Най-накрая свършиха, а министър Чун Мун Сонг се обърна към нас на сносен английски:

— Мис Карлсън, посланик Брандуейт ме информира, че възражавате срещу искането ни капитан Уайтхол да бъде съден по корейското законодателство.

— Точно така — отвърна Катрин.

— Какво ви смущава? Нямате ли доверие в справедливостта на корейските съдилища?

На адвокатски жаргон това се нарича „словесна засада“ — правният еквивалент на въпроса кога ще спрете да биете жена си.

На Катрин изобщо не ѝ мигна окото.

— Не сте ли вие човекът, който желае промяна на юрисдикцията? Нима нямате доверие в справедливостта на американското правосъдие?

Беше добре измислен словесен ретуш и ако не я ненавиждах толкова силно, щях да се гордея с нея.

Министърът примигна няколко пъти, после се облегна назад. Беше изключително влиятелен мъж, при това в Корея — много патриархална, конфуцианска страна. Не бе свикнал да го предизвиква някой, по-млад от самия него. Да не говорим пък за два пъти по-млада жена.

— Мис Карлсън, ако корейски войник зверски убие в Америка сина на вашия министър на отбраната, как би реагирала вашата държава?

— В Америка спазваме договорите си. Цялата ни икономическа и правна система зависи от това. Ако имаме договор като ССВ, ще го спазим.

— Но не бихте ли се съгласили, че престъплението, извършено от капитан Уайтхол, надхвърля границите на обичайната престъпност? Не можете ли да разберете защо нашият народ настоява ние да въздадем наказанието?

Катрин го изгледа с любопитство.

— Не, не бих се съгласила. Говорите така, сякаш вече сте осъдили капитан Уайтхол.

— Извинете — рече той леко смутен. — Не владее толкова добре вашия език.

— Наистина ли? — попита тя, без да пропусне изгодния момент.

Министърът не ѝ обърна внимание, тъй като единствената му алтернатива беше просто да ни изхвърли от кабинета си. Всъщност не разбирах защо не го направи.

Вместо това той отметна глава назад и рече:

— Уверявам ви, мис Карлсън, че към престъпленията на капитан Уайтхол ще бъде подхождано с необходимата обективност, все едно се намира в американски съд.

Тук трябва да отворя скоба и да ви кажа, че имам един недостатък, който ме превръща в черна овца в стадото на адвокатите. Повечето от тях си умират за дълги, мъчителни спорове. Точно това ги тегли към професията. Обичат да противопоставят аргументите си един срещу друг като шахматисти, да долавят едва доловими нюанси и почти неразличими детайли, обичат тръпката от интелектуалното надхитряване на достойния, многословен и начетен опонент. Аз просто не съм един от тях. Сигурно съм импулсивен или нетърпелив, или и двете.

Преди някой да успее да отвори уста, избълвах:

— По дяволите, господин министър, Уайтхол е американски военнослужещ. Изпратен е тук по заповед на нашето правителство, за да защити безопасността на вашата страна. Той не се намира тук по собствено желание. Ако бъде осъден от ваш съд, според вашето законодателство, последиците ще бъдат много тежки. Движението на мис Карлсън ще повдигне цял куп неудобни въпроси. И ще продължава да ги задава години наред. Уайтхол ще се превърне в символ, в идол и мъченик на произволите на правосъдието. Лицето му ще се появява толкова често по Си Ен Ен, колкото... ами колкото кетчупът по сандвичите. Това ли искате да постигнете?

Казано с две думи, изтъпаних се напред и направих същото като Кийт сутринта в кабинета на Брандуейт. Извадих от кобура движението на гейовете и цялото му политическо и медийно влияние. Но, честно казано, като се има предвид какъв беше залогът в това дело, философските дебати едва ли щяха да подействат в този кабинет.

— Наистина ли вярвате в това? — изведнъж попита по-възрастният господин в ъгъла.

— Абсолютно — потвърдих бързо. — Ужасно неприятно се е получило с онова корейско момче, но то е мъртво и не можете да го върнете обратно към живота. Трябва сериозно да обмислите вредата, която този скандал ще причини на нашия военен съюз.

Възрастният мъж ме изглежда замислено.

— Значи смятате, че ние ще навредим на съюза?

— Дали смятам ли? Убеден съм в това, приятелю. Не ме интересува какво са ви казали мистър Брандуейт или полковник Дженсън. Тяхната работа е да ви целуват задниците, но моята не е такава. Мога да ви кажа точно какво ще стане. Американците може и да не симпатизират чак толкова на гейовете, но се отнасят с изключително уважение към правата на военните, служещи на чужда земя. Имаме си работа с възпитаник на „Уест Пойнт“ с осемгодишна отлична служба и безупречна репутация. Те ще превърнат Уайтхол в новата Жана Д’Арк, а вас — в Торкемада и бандата му от весели инквизитори. Тук ще кацнат същите съдебни репортери от Си Ен Ен, които анализираха делото на О’Джей Симпсън, и в продължение на месеци ще разнищват съществените различия между вашата и нашата правосъдна система. Става дума за Америка все пак. По телевизията ще тръгнат документални филми за процеса още преди да успеете да заключите килията му. Оставете настрана дипломацията, нека погледнем фактите. В сравнение с американското правосъдие вашето си е направо дивашко.

Лицето на Брандуейт беше станало мораво. Той се изправи и очевидно се канеше да започне да ми набива канчето, но по-възрастният мъж му даде знак да си седне на мястото. После той и министърът си размениха някакъв таен знак, може би леко присвиване на очи.

Министърът рече:

— Благодаря ви много за това, че ме удостоихте с посещението си. Ще ви информирам за решението си по-късно следобед.

Тези думи бяха дипломатическият еквивалент на „Изчезвайте веднага“ и „Повече кракът ви да не е стъпил тук“, взети заедно. Изправихме се и бързешком напуснахме кабинета. Брандуейт крачеше тежко, но изчака да излезем навън, преди да се нахвърли върху мен.

— Дръмънд! Проклет тъпанар, знаеш ли кой беше човекът, с когото разговаря вътре?!

— Не, не знам — отвърнах. — И пет пари не давам. Те са на път да направят ужасна грешка и трябваше да чуят истината.

Брандуейт ме изгледа невярващо.

— Беше Ли Юнг Ким, министърът на отбраната. Точно неговият син бе убит и изнасилен.

Иска ми се да можех да ви кажа, че приех новината с обичайната си елегантна отчужденост. Но не стана така. Лицето ми пламна от срам. Някой трябваше да ми каже, че е той. Всъщност той изобщо не би трябвало да присъства. Никой родител, чийто син е бил убит, не би трябвало да гледа как адвокатите се боричкат зад кулисите на правосъдието.

Но пък точно фактът, че беше там, беше показателен. В Америка никога не канят семейството на жертвата в покоите на съдията. Как, по дяволите, можехме да повярваме, че Уайтхол ще бъде съден справедливо, ако им го предадем?

Докато се качвахме в колата, Катрин ме потупа по рамото.

— Не се безпокой. Нямаше откъде да го познаваш.

— Да бе, не се безпокой. Нали не беше ти тази, която стъпи на врата на стареца с ботуша си?

За няколко минути потънахме в неловко мълчание. После Катрин напълно забрави за излагацията ми.

— Като изключим това, как мина според теб?

— Трудно е да се каже — отвърнах. — Ако логиката вземе връх, ще ни оставят на мира. Проблемът обаче е, че корейците не се славят с логиката си.

— А с какво се славят?

— Знаеш ли как ги наричат другите азиатци?

— Не.

— „Ирландците на Далечния изток“. Разбираш ли, те не са като японците или китайците. Корейците не са непроницаеми. По-скоро са избухливи. Не очаквай от тях да се държат свръхпрактично като японците или хладно-пресметливо като китайците. Корейците бързо преминават от едно състояние към друго, от горещото към леденото. Решенията им невинаги са в техен интерес, защото емоциите понякога надделяват над разума.

Не беше смешно, но тя се изкикоти.

— Както и да е, Атила, ти наистина се справи отлично там вътре.

— Е, и ти не беше зле.

Този изключителен миг на взаимно признание трая, докато се върнахме във фризьорския салон и аз забелязах, че някой задник беше окачил над входа огромна табела, на която с едри, тлъсти черни букви беше написано „Внимание, гейове!“ А отдолу, с по-бледи и безкрайно по-ситни букви „Централен офис на Лунатичката“.

Сигурно Кийт стоеше зад всичко това, защото само той ме беше чувал да използвам този прякор. Значи имаше и чувство за хумор. Перверзно и извратено, но от негова гледна точка — доста смешно. Озърнах се да видя дали някой няма да ме види, минах под надписа и влязох в офиса.

Катрин събра адвокатите и ни замъкна в кабинета, който Имелда и момичетата й бяха пригостили за главната защитничка.

Имелда, Али и Мария се шегуваха помежду си и се държаха крайно приятелски. Наистина трябваше да си поговоря с Имелда. Може би горката женица не знаеше, че екипът е съставен само от обратни.

— Добре — рече Катрин, след като всички се укротиха, — ето как стоят нещата. По някое време през следващите няколко часа ще бъде взето решението за юрисдикцията. Направихме всичко, което е по силите ни. Ако делото премине в ръцете на корейците, вие си заминавате, защото никой от нас не знае нищо за корейското правораздаване. Аз ще остана, за да се опитам да намеря способен корейски адвокат, и ще надзиравам усилията му. Ако пък делото остане в юрисдикцията на САЩ, значи просто сме загубили още един ден, който можехме да използваме за подготовка на защитата.

Спогледахме се мрачно, защото обобщението беше доста обезкуражаващо. Точно, но обезкуражаващо. Единственото, което

бяхме постигнали досега, беше да поспорим къде трябва да бъде съден Уайтхол, а това, честно казано, нямаше да ни помогне да го отървем. Последното и бездруго беше твърде неоправдана амбиция, ако питате мен, но никой не ме питаше.

Сетне Катрин ни изгледа тържествено и обяви:

— Стратегията, която реших да приложим, е да докажем невинността му. Ще организираме усилията си около тази теза.

Сигурно не бях чул добре.

— Извинявай, би ли повторила, ако обичаш?

— Ще докажем, че той е невинен.

Веднага скочих от мястото си.

— По дяволите, Карлсън, спри се и помисли! Това е идиотщина! Всички знаем какви са доказателствата. Ако обвиненията не са скалпени, той е точно толкова виновен, колкото някоя лисица, уловена в птичарника с кокоши пера, полепнали по муцуната ѝ.

— Точно така — каза Катрин и потърка брадичката си. — Точно това ще бъде защитата ни. Че обвинението срещу него е скалпено. Прав си. Наистина не разполагаме с друг вариант.

Не можех да повярвам на ушите си. Никой опитен адвокат не би построил стратегията си по този начин. Не и за дело по обвинение в убийство. Пък и за каквото и да е дело. В нито един правен факултет няма да ви препоръчат процес на елиминиране на възможностите.

— По дяволите, не го прави! — изпелтечих. — Съсредоточи се върху тезата на обвинението. Това е единствената възможна стратегия!

Катрин поклати глава.

— Трябва ли да ти напомням, че аз водя защитата?

— Виж, по дяволите, нямаш представа в какво се забъркваш. Ако пледираш, че обвинението му е скалпено, ще трябва да го докажеш. Няма нищо по-опасно от защита с тезата за скалпен процес. Снемаш от плещите на прокурора бремето да доказва обвиненията си, защото трябва да го правиш ти самата. Даваш му възможност да пробие защитата ни. Правило първо в наказателното право: когато изглежда, че клиентът ви е виновен, направете невъзможно за обвинителя да докаже тезата си, а не пробивайте сами дупки във вашата.

Катрин се изправи и сложи ръчички на кръстчето си. Ангелското ѝ лице стана почти демонично.

— Не ми чети лекции, Дръмънд. И аз съм учила право. Мислих за това. Обвиненията в убийство, изнасилване и некрофилия срещу клиента ни са скалъпени. Това е тезата на нашата защита.

В този момент вече и двамата си крещяхме и лицата ни бяха изкривени от гняв. Останалите седяха като вдървени по столовете си и ни зяпаха. Забелязах изумлението им и изведнъж почувствах неприятна носталгия — все едно се бяхме върнали в юридическия факултет на университета в Джорджтаун и карахме другите студенти да се чувстват неудобно.

Но просто не можех да се спра. Изкрещях й:

— Грещиш!

— Не ме интересува какво мислиш! — кресна тя в отговор. — Или какво сочат доказателствата! Отсега нататък тезата ни ще бъде, че обвиненията са скалъпени. Някой друг е убил онова момче и е направил така, че да натопи Томас!

Продължих да клатя глава. Направо не можех да повярвам на ушите си.

— Обсъждала ли си това с клиента ни?

— Не! Нямам и намерение. Поне засега. И никой от вас да не е посмял да му го казва! Ще ви се стъжни животът.

— Не смяташ ли, че това представлява малък етичен проблем?

— Дръмънд, той не ни се доверява. Защо да се чувстваме неудобно, че и ние ще скрием нещо от него?

Дори да не се хванехме за гърлата, този разговор беше стигнал до типично неизискания си финал. Вместо да извърша убийство пред толкова много свидетели, ядно прекосих салона и отидох да обядвам. Върнах се в стаята си, вдигнах телефона и изляях на румсървиса да ми донесе стек алангле и препечени картофи. Бях в настроение за мъжка, кървава пържола. Изядох си я сам, за да мога да се пържа в соса на самосъжалението си. Дъвчех всяка хапка, сякаш ми беше направила нещо.

Карлсън бъркаше. А още по-лошото беше, че имах ужасното предчувствие, че знам защо. Тази жена не бе глупава, нали така? Нито пък професионално некомпетентна, нали?

Мислех си следното: сега Уайтхол бе символ за всички разгневени антигей активисти, които се опитваха да отменят правилото „Не се пита, не се казва“. Ако обвиненията срещу него бяха снети

поради процедурни причини или пък защото прокурорът беше твърде глупав, за да може да докаже тезата си извън всякакво съмнение, Уайтхол щеше да бъде освободен, но това само щеше да предизвика още по-разпенена ярост сред антихомосексуалните фракции. Щяха да представят делото като злокобна несправедливост в допълнение към още по-отвратителното престъпление.

Лоялността на Карлсън към клиента ѝ не беше на първо място; тя беше вярна първо на движението, което я беше наело, което я беше направило известна и което ѝ плащаше хонорарите. Освен това беше фанатичка. Както беше казал Кийт, на човек му се налага да счупи няколко яйца, ако иска да сготви омлет. Карлсън или хората, които я бяха наели, очевидно бяха решили, че Уайтхол може да бъде едно от счупените яйца. Единственият начин да спечелят нещо от този случай беше да играят вабанк. За да компенсират вредите, причинени от делото, те трябваше да докажат, че Уайтхол е невинен. Въпросът бе поставен така: или всичко, или нищо. При всеки друг изход Уайтхол щеше да се превърне във вечния пример в подкрепа на тезата, че гейовете нямат място в армията.

Във всичко това обаче присъстваше един непреодолим проблем — никак не изглеждаше той да е поне малко невинен. А ако загубехме делото, Уайтхол го очакваше смъртна присъда.

Очевидно от гледната точка на Карлсън това беше техническа подробност. Но не и за мен.

Южнокорейците взеха решение в десет вечерта. Бяха се отказали от юрисдикцията. Но не и от предварителния арест. Уайтхол трябваше да бъде прехвърлен от базата „Йонгсан“ в строго охранявания затвор в Сеул в десет часа на следващата сутрин.

Що се отнася до въпроса за наказателната отговорност, ако разбирах правилно, корейците възнамеряваха да изчакат и да видят каква ще бъде присъдата. Ако Уайтхол получи смъртна присъда, навярно щяха да бъдат достатъчно великодушни да ни оставят ние да натиснем бутона на електрическия стол и да си го изпържим. Ако получи доживотна присъда, щеше да прекара жалките си дни и години в южнокорейски затвор.

Дженсън ми се обади, за да ми съобщи новината. Не се обади на Катрин, нито на Кийт, нито на някого от останалите, а точно на мен. В това се съдържаше някакво тънко послание, но не знаех точно какво.

Моментално се обадих на Катрин да я информирам за изключителния ни късмет. Отвърна ми женски глас, не го разпознах и помолих да говоря с Катрин. Жената отвърна с едно „Момент“ и аз дочух как двете се закикотиха. Смееха се така, както се смеят двама души, когато ги прекъснат по средата на яко натискане.

Катрин прие новината хладно и прекъсна връзката. Нямах нищо от сорта на „Ей, благодаря ти, Шон, не мога да ти опиша каква страхотна работа свърши в кабинета на онзи министър.“ Нямах дори най-неохотно признание, че съм ѝ отървал задника — само едно „Добре“ и „щрак“ в слушалката. Или ми беше толкова бясна, колкото и аз на нея, или просто нямаше търпение да се върне при приятелката си.

Тъкмо се събличах, когато някой почука на вратата. Очаквах да видя камериерката, която е дошла да ми оправи завивките и да остави едно-две от онези шоколадчета на нощното шкафче. Но не беше тя: освен ако камериерките не са започнали да приличат на бели мъже към петдесетте, които се обличат с шлифери и имат навика да оглеждат коридора и в двете посоки, преди да влязат непоканени.

— Бъз Мърсър — обяви човекът и протегна ръка.

Не изпитах особена необходимост да се представям, затова казах:

— Радвам се да се запознаем. Сигурен ли сте, че не сте объркали стаята?

— О, да, Дръмънд — отвърна той с човекоядска усмивка. — Трябва да си поговорим.

— Искате ли да седнете? — попитах.

Той прекоси стаята и се стовари върху един стол. Изглеждаше напълно обичайно, с ъгловато, незапомнящо се лице, ниска подстрижка, очила с невидими рамки и подигравателна усмивка, която, изглежда, беше залепена за долната половина на лицето му. Не и горната обаче. Погледът му беше твърде напрегнат, за да бъде оприличен по друг начин, освен като мрачен.

— Аз съм резидентът — рече.

— Страхотно — отбелязах аз.

Какво друго можете да кажете на човек, който току-що се е идентифицирал като шеф на ЦРУ за цяла Корея?

— Сядай — нареди той и аз се подчиних. — Мислех си да те повикам в нашата сграда, но накрая реших, че така ще бъде по-добре. През следващите няколко седмици навярно ще ни се наложи да си побъбрим доста. За всички заинтересовани страни ще бъде най-добре, ако никой не знае за това.

Нали си спомняте как ви казах, че съм малко импулсивен? Изгледах го студено и изръмжах:

— Виж какво, приятелю, нека да се разберем от самото начало. Избрал си ме, защото съм единственият военен в екипа на защитата. Да не говорим, че съм единственият хетеросексуален. Добро мислене, само че нямам намерение да разкривам нищичко за това шибано дело. Нито на теб, нито на някой друг.

— Успокой се, Дръмънд — каза той, донякъде развеселен. — Не става въпрос за това. Обсъдил съм въпроса с генерал Спийърс. Той е съгласен, че нещата трябва да стават по този начин.

— Кои неща? — попитах и примигнах бързо няколко пъти, тъй като за броени секунди беше успял да ме превърне в абсолютен идиот.

Това в никакъв случай не беше ново изживяване, но унижението е едно от чувствата, с които човек трудно свиква, независимо от

продължителната практика.

— Всичко, което ще ти кажа, е секретно. Няма да го обсъждаш с никого. Дори с останалите членове от екипа на защитата. Всъщност не, особено пък с тях. Ясно ли е?

— Разбира се.

— Добре, ето как стоят работите. Това дело привлича вниманието на хора на неподходящите места.

— Правителството на Южна Корея?

— Позна държавата, но обърка посоката. В Пхенянь, столицата на Северна Корея, някои хора получават броевете на „Сеул Хералд“ часове след като се появи по будките тук. Следят нашите телевизионни новини, слушат радиостанциите ни и дори четат дебилните жълти вестници, които пишат за марсианци в Белия дом. Знаят коя филмова звезда коя друга ще чука тази седмица и коя е последната диета, гарантираща да свалиш двайсет кила за една нощ. Ким Чен Ир и момчетата му са напълно наясно какво става тук, на юг.

Кимнах в знак на съгласие. Като се има предвид пукнатината в съюза ни, която делото бе на път да издълбае, Северна Корея щеше да следи развитието му внимателно, естествено. Досега не се бях замислял за това, но те, разбира се, се бяха сетили.

Натрапникът се наведе към мен.

— Имаш ли представа колко агенти има Северна Корея в тази страна?

— Не.

— Значи имам новина за теб. Ние също не знаем. Нито пък южнокорейците. Обаче са много. Знаем например че са оставили много скрити агенти още в началото на петдесетте, когато генерал Макартър и момчетата му ги изритаха от юга. Знаем, че вербуват нови, както и че броят им непрекъснато се увеличава. Някои смятат, че са само между десет и двайсет хиляди. Други обаче са на мнение, че са неколкостотин хиляди.

— Това са доста агенти — казах дълбокомислено.

Понякога е полезно да потвърдиш очевидното — ако не за друго, то поне за да покажеш, че си съвестен слушател.

— Аха, доста са — кимна той в потвърждение на току-що казаното от мен, вероятно за да покаже, че и двамата сме съвестни слушатели. — Освен това отбелязахме и засилване на инфилтрирането

на севернокорейци през последните две седмици. От време на време засичаме и радиосъобщения от севернокорейски шпионски групи до техните началници в Северна Корея. През последните две седмици този трафик също се увеличи. Обикновено това е зловещ сигнал, че някой някъде планира нещо.

— Никак не е хубаво — казах.

— Засега не знаем нищо конкретно. Но е адски очевидно, че решението в този процес ще определи и съдбата на нашия военен съюз. Може би южнокорейците само ни плашат, че ще ни изхвърлят от полуострова... а може би не. Но ако бях някой голям началник в севернокорейското разузнаване, със сигурност щях да душа наоколо, за да разбера накъде отиват нещата. Доста е възможно онова, което правят, да е засилена разузнавателна активност — в случай че ни изхвърлят от полуострова и те решат да нападнат.

— И какво общо има това с мен? — зададох въпроса, който той със сигурност очакваше.

— Може би нищо. А може би — много.

— Споменава ли се за нас в радиограмите им?

— На няколко пъти, но не сме сигурни какво имат предвид. Нали разбираш, севернокорейците знаят, че ги подслушваме, и са наясно с нашите възможности за декодиране на шифрите им, затова вземат предпазителни мерки. Разработили са всякакви странни кодове и двойни названия, за да ни попречат.

— Но вие в ЦРУ сигурно сте си съставили някакво мнение или теория, иначе нямаше да бъдеш тук.

— На практика, не — отвърна той. — Но след 11 септември винаги се стремим да играем на сигурно, вместо после да съжаляваме. Може би екипът на защитата е напълно чист, а може би не е. Но ако изровим нещо, бихме искали да те използваме за наша свръзка. Естествено, очакваме да се съобразяваш със секретността на информацията. Но със сигурност не можем да се обърнем пряко към Карлсън и нейния екип от ненормалници.

За това, виж, беше прав. Разузнавателната информация, която имаше предвид, вероятно беше събрана чрез най-секретни средства, а Катрин не беше демонстрирала поведение на човек, на когото правителството на САЩ би могло да довери подобни дълбоки и черни тайни.

Мърсър се изправи и тръгна към вратата.

— Ако излезе нещо ново, ще ти кажа.

— Очаквате ли от мен да направя нещо по-конкретно в този момент? — попитах.

Той отвори вратата.

— Не.

После вратата хлопна зад гърба му.

Погледнат като цяло, разговорът беше доста смахнат. Той хем каза нещо, хем не каза нищо. Ако бях изпълнен с подозрения, бих си помислил, че просто ме пробва дали ставам за информатор, а аз съм го подплашил, така че прибягна до измислената история за севернокорейците. За повечето хора това би прозвучало доста параноично, но повечето хора не са прекарвали толкова време насаме с шпиони, колкото мен. Те лъжат и собствените си майки само за да се упражняват.

Ако не друго, този кратък разговор на четири очи изведнъж ме накара да осъзная важността, която американското правителство придаваше на усилията ни да защитим Уайтхол. Ако погледнем реално, нямаха причина да се чувстват уютно. Карлсън беше безскрупулна фанатичка, а съдбата беше дала в ръцете ѝ властта да насече съюза ни с Южна Корея на парченца. Момчетата във Вашингтон сигурно искаха да бъде наблюдавана отблизо.

През нощта спях много зле. Непрекъснато се опитвах да си припомня моята шведска стюардеса с акцент от Бронкс и италианско име, но времето и разстоянието вече я превръщаха в неясен призрак. Вместо нея една дребничка жена с дълга черна коса, ангелско лице и смарагдовозелени очи упорито се мъчеше да нахлуе в мислите ми. Знаех обаче, че мислите ми в никакъв случай не са свързани с желание — просто никога не съм бил почитател на любовта, която не среща ответ. Обичам фантазиите ми да работят и в двете посоки.

Когато се събудих на сутринта, се чувствах уморен и раздразнителен. Дръпнах щорите, за да видя какъв е денят навън.

В юридическия факултет имаше един професор на име Маладройт, който ни преподаваше правна етика. Името му означава „неподходящо поведение“, но въпреки това не си го измислям. Казваше се Харолд Маладройт III — страхотно име за юрист всъщност. Както и да е, добрият стар Маладройт не влагаше кой знае

какви бурни усилия в преподаването, ако разбирате какво искам да кажа. Обикновено закъсняваше за лекциите си с петнайсетина минути и се дотърпяше в аудиторията така, сякаш това беше последното място на света, където му се иска да бъде. Но всъщност беше много умен и образован човек.

От време на време ни даваше да разглеждаме дела, така затлачени с двусмислици, че ме заболяваше главата. Взрях се през прозореца към центъра на Сеул и се замислих за едно от тези особени дела.

Както ни го беше разказал Маладройт, към някакъв частен адвокат се обърнал клиент, срещу когото били повдигнати обвинения, че е убил, а после и изял дванайсет души. Адвокатът отишъл да разговаря с обвинения и за свое голямо изумление се запознал с приятен млад мъж — добре облечен и възпитан, очевидно образован, културен и почти нереално симпатичен. Адвокатът бил изумен. Бил и много предпазлив. Разговаряли пет часа, защото толкова било необходимо на адвоката да се убеди, че срещу него стои човек, който е прекалено разумен и морално устойчив, за да извърши такива изключително ужасяващи престъпления. Адвокатът, разбира се, се съгласил да го защитава.

Процесът бил насрочен за след шест месеца и адвокатът и клиентът му използвали всяка минутка, за да изградят защитата. Работили упорито, сближили се много и постигнали ако не отношения като между баща и син, то поне доста близки до тях. Най-уличаващите доказателства срещу младия мъж били няколко малки парченца от кости, намерени в старата пещ за въглища в мазето му. Обвиненият се кълнял, че костите са на Джаки, неговото любимо куче бийгъл, което умряло около два месеца, преди да се появи полицията. Мислел си да погребее кучето в гробище за домашни любимци, но за да спести пари, решил просто да кремира останките сам. Всичко това се е случило, преди да се появят ДНК пробите, затова медицинските изследвания не довели доникъде. Костите биха могли да са човешки, но биха могли да са и кучешки.

Адвокатът повярвал на клиента си. Вложил цялата си юридическа интелигентност в делото. Работел по петнайсет часа на денонощие, пренебрегнал останалите си клиенти, взел заем от банката, за да поддържа практиката си, работел само и единствено върху това

дело. Бил обсебен от него. Рискувал финансовото си бъдеще. Изоставил цялата си клиентела заради този човек, заради това дело.

В деня преди началото на процеса адвокатът и неговият клиент за последен път преговорили защитата. Адвокатът бил толкова убеден в невинността на клиента си и толкова сигурен в доброто, приятно впечатление, което щял да направи, че решил да предприеме голям юридически риск: да призове клиента си на свидетелската скамейка. Преговаряли показанията му, когато стигнали до частта, при която адвокатът питал клиента си за малките парченца от кости, намерени в неговата пещ.

— А, те ли — отговорил клиентът със заразителен смях, който според адвоката щял да разтопи и най-коравосърдечните съдебни заседатели. — Виждате ли, имах едно куче на име Макс. Малък, много умен шнауцер, наистина страхотно куче. Много го обичах. Обаче умря и аз го кремирах.

Адвокатът бил надарен, или в този случай може би прокълнат, с удивителна памет. Шест месеца преди това клиентът му разказвал за куче на име Джаки, а този път името било Макс. Предишния път породата му била бийгъл, а сега — шнауцер. За пръв път го обзели дълбоки съмнения. Щом историята за кучето не била вярна, може би и всичко останало било лъжа.

През следващата седмица адвокатът изгубил съня си. Процесът напредвал. Прокурорът хвърлил най-добрите си козове, а адвокатът защитник контраатакувал с все сили. Бил превъзходно подготвен. Имал убедителни опровержения на всичко. Успявал да внесе нотки на съмнение във всички твърдения на обвинението.

На седмия ден прокурорът трябвало да извика свидетеля, от когото адвокатът най-много се боял — полиция, извършил първоначалния оглед в дома на клиента му. В дъното на задния двор полицията била открил някакви детски дрешки. Една жена, живееща на четири пресечки от къщата, идентифицирала червена ризка — била същата като онази, с която синът й бил облечен в деня, когато го видяла за последен път. Момчето се водело за изчезнало от четири месеца.

Дрехите можело да бъдат скрити там от всеки непознат, минал покрай двора, а ризката би могла да бъде на изчезналото дете, но би могла и да не бъде негова, тъй като нямала инициали и била от

широкоразпространен вид и марка. Но самият факт, че била намерена там, би могъл да повлияе. Всички доказателства на прокурора били косвени, но всеки адвокат, който се занимава с наказателно право, много добре знае, че тежестта на две косвени доказателства е далеч по-голяма от сумата на отделните части.

Проблемът на прокурора бил в това, че не можел да приложи ризката като доказателство, тъй като в предварителното съдебно дирене защитата успяла да убеди либералния съдия, че след като дрехите са намерени извън жилището, а заповедта за обиск изрично посочвала да се претърси къщата, те не могат да бъдат допуснати в съда като доказателство.

Съдията обаче не бил пълен глупак, затова постановил, че дрехите са недопустимо доказателство само ако въпросът за намереното извън къщата не бъде повдигнат. След това дал на прокурора инструкции при никакви обстоятелства да не предизвиква дискусия за доказателствата, намерени извън къщата. Звучи много увъртяно, но трябва да сте наясно, че съдебните постановления имат своя, доста изкривена логика.

А затруднението било следното: адвокатът изведнъж бил разтърсен от силно съмнение. Подозирал, че клиентът му го е заблуждавал и манипулирал в продължение на шест месеца. Просто не бил сигурен. Във всяко друго отношение изградената от него защита била безупречна. Самият той бил убеден в способността си да обори тезата на прокурора. Всички ключови доказателства били или недопустими, или лесно оборими.

Освен ако при кръстосания разпит на полицаия, който извършил обиска, самият адвокат по невнимание не предизвикал дискусия за доказателствата, намерени извън къщата. Това би дало на прокурора възможността да представи ризката като доказателство, което би обърнало процеса срещу клиента му и би го поставило под сериозна заплаха. Освен това би съсипало собствената му кариера, която и бездруго била застрашена от фалит.

Адвокатът не мигнал цяла нощ. Симпатичният възпитан младеж, който толкова му се бил полюбил, би могъл да се окаже истинският престъпник, който убил и след това изял дванайсет души, включително шест момченца. От тази мисъл му се повдигало. За да поправи положението, трябвало само да се изпусне и да спомене за

претърсването на пространството около къщата на клиента му. Прокурорът щял да го долови и да атакува.

Все още се борел със себе си, когато дошъл и неговият ред да разпита полицаия. Последният бил сержант Къртис Линкълн — едър чернокож с дълбоко хлътнали очи и твърд поглед. Полицаят видимо се измъчвал, без съмнение поради факта че тезата на прокурора се проваляла. Защитникът се изправил. Стоял безмълвен в продължение на почти половин минута — толкова бил объркан, че изгубил дар слово. Съдията го подканил на три пъти. Погледнал полицаия, а Къртис Линкълн му отвърнал с въпросителен поглед. Обърнал се към клиента си — младият мъж го гледал още по-неразбиращо.

В този миг адвокатът решил, че адвокатската му клетва да защитава клиента си стои по-високо от дълбоката му лична убеденост. Казал на съдията, че няма въпроси, и се отпуснал на стола си.

Клиентът му бил признат за невинен. Пресата възхвалявала адвоката, сякаш бил нов месия. Интервюирали го в какви ли не телевизионни предавания, обявили го за най-обещаващия юридически ум в града, може би в щата, а защо не и в цялата проклетата страна. Завалели предложения от правни кантори, където го канели веднага да постъпи като съдружник; от богати обвиняеми, които били готови да платят колкото поиска, за да се възползват от услугите му; от издателски къщи, които искали да романизират историята на делото.

През следващата година изчезнали още шестима души. Сержант Къртис Линкълн се сдобил с нова заповед за обиск, направил ново претърсване и открил шест комплекта кости в мазето на клиента, всичките идеално почистени от плътта. Клиентът бил арестуван отново и първото нещо, което направил, било да повика същия адвокат.

Почти всички в залата се кикотеха, докато старият Харолд Маладройт III разказваше за делото. Иронията беше прекалено мъчителна, а историята — прекалено съвършена. Сигурно бе измислица. Просто не можеше да бъде вярна.

Аз обаче не се смеех. Вместо това гледах очите на стария Маладройт.

Веднага щом лекцията свърши, хукнах към библиотеката и се рових там в продължение на четири часа. Най-сетне намерих делото; беше озаглавено „Държавата срещу Хоумисън“. Ставаше дума за осъден канибал на име Уилям Хоумисън, който бил блестящо

защитаван от адвокат на име Харолд Маладройт III. Причината, поради която делото беше попаднало в учебниците по право, беше революционният довод, използван от Маладройт, за да изключи дрехите като доказателство. Нищо чудно, че старият пес беше изоставил практиката, за да се заеме да преподава правна етика.

Досущ като повечето етични проблеми, пред които са изправени адвокатите, този урок има многобройни мрачни и извратени поуки. Маладройт беше сторил онова, което адвокатската му клетва изискваше от него. Беше прегазил с валяк собствената си съвест и беше продължил напред. И по този начин беше осъдил на смърт още шестима души.

Моята собствена клетва сега ми диктуваше да следвам буквално указанията на Карлсън и да направя всичко по силите си, за да докажа невинността на нашия клиент. Само че, ако поемех по този път, бих могъл да помогна Уайтхол да бъде осъден на смърт. Нямаше гаранции и в двата случая, но един адвокат трябва да потиска чувството си за добро и зло. Всички адвокати рискуват съдбата и живота на своите клиенти. Номерът е да прецениш шансовете и да заложиш така, че да можеш да продължиш да живееш след това, независимо от резултата.

Най-добрият залог за Уайтхол беше да се разбие тезата на обвинението. За да го направя обаче, трябваше да узная много повече за събитията. Затова се хванах за телефона. Обадох се на Имелда и поисках до обяд всички материали по делото да бъдат в стаята ми. Щях да й наредя да ги донесе веднага, но исках да присъствам на място, когато Уайтхол щеше бъде предаден на корейските власти.

Карлсън щеше да понесе силен удар и аз трябваше да бъда там, за да я успокоя. Позвъних ѝ и се уговорихме да я придружа до военния арест в девет и трийсет.

След като уредих това, пуснах Си Ен Ен и изгледах репортажа за антихомосексуалните демонстрации във Вашингтон. Беше отрезвяваща гледка. Участваха над един милион души. Имаше един много драматичен кадър — гъста тълпа, която сякаш се простираше до безкрайност. Имаше и бързи кадри на проповедниците, които се изкачваха един подир друг на трибуната, за да се обърнат към множеството и да порицаят президента, хомосексуалистите и, общо взето, всички, които харесваха и подкрепяха както президента, така и хомосексуалистите.

Виждаха се хиляди плакати. Почти на всички тях имаше голяма фотография на едно и също лице. Познах го, разбира се — Томас Уайтхол. Общото мото на лозунгите беше „Питаме, кажи и в ада изгори!“ — учудващо нехристиянски девиз, ако питате мен.

В девет и половина стоях пред входа на „Драгън Хил Лодж“, където се появи и Катрин. Не разменихме нито дума, кимнахме си хладно и намусено и се качихме в колата.

На паркинга пред ареста бяха спрели една голяма черна камионетка и десет леки автомобили, пълни с корейски полицаи. Корейците сигурно се безпокояха да не бъдем нападнати от тълпа разярени демонстранти, които да линчуват Уайтхол на главната улица в Сеул. Фактът, че се безпокояха от подобно нещо, изобщо не ми хареса.

Вътре в сградата до американския капитан, началник на ареста, стоеше учудващо висок и заплашителен наглед кореец, облечен в евтин черен копринен костюм. Кореецът имаше широки, възлести рамене и лице, което беше по-олющено и изпъстрено с белези, отколкото подметките на ботушите ми. Подписваше някакви документи, предполагам, за предаването на арестувания.

Един сержант ни отведе до килията на Уайтхол, за да можем да разменим по няколко думи, преди да го отведат. Когато влязохме, Уайтхол се изправи и хладно се ръкува с двама ни. Не изглеждаше ни най-малко обезпокоен или разтревожен. А би трябвало. Трябваше целият да се тресе от ужас.

— Добър ден, капитан Уайтхол. Знаете ли нещо за южнокорейските затвори? — започнах аз.

— Чувал съм това-онова — отвърна той.

— Отвратителни са — предупредих го. — Предполагам, че все пак ще бъдете изолиран заради собствената ви безопасност. Но условията и храната няма да имат нищо общо с това, което получавате тук.

— Учил съм в „Уест Пойнт“ — рече той, сякаш това можеше да обясни всичко. — Мога да се справя.

Искаше ми се да му кажа: „Ох, приятелю, каква изненада те очаква. Да сравняваш «Уест Пойнт» с южнокорейски затвор е все едно да сравняваш нийоркския хотел «Уолдорф-Астория» с приют за

бездомници.“ Но защо да наливам бензин в огъня, който вече беше запален? И сам щеше да усети жегата.

След малко високият и як като вол кореец наперено влезе в килията, следван от двама малко по-ниски главорези в сини униформи. Хвърли равнодушен поглед към нас, после грубо блъсна Уайтхол към стената, сърчно го обискира и даде знак на двамата полицаи да приближат. Със светлинна скорост, която се постига само чрез редовна практика, те оковаха ръцете и краката му. Белезниците бяха свързани с тежка черна верига, която определено не беше толкова елегантна, колкото американския вариант.

Отново завъртяха Уайтхол и започнаха да го бутат към вратата.

— Веднага прекратете това! — изкрещя Карлсън.

Не й обърнаха внимание. Всъщност не, обърнаха й внимание и започнаха да го блъскат още по-силно.

Свирепо озъбена, тя храбро застана на пътя им и размаха визитната си картичка пред очите им.

— Аз съм неговият адвокат. Заповядвам ви да престанете да блъскате клиента ми. Веднага!

Единият от полицаите погледна към високия кореец с черния костюм. Той кимна студено и категорично, ченгето се протегна и блъсна Карлсън към стената с такава сила, че тя полетя и се приземи по задник.

Моето мъжко его ми подсказваше да се намеся и да размажа полицаия, който я беше блъснал. Дори понечих да го направя. Но тогава чух изщракването на зареден пистолет и видях, че високият тип с черния костюм беше насочил противен на вид 38-калибров револвер към гърдите ми.

Усмихнах се и смирено отстъпих. След това Уайтхол бе изведен от килията, блъскан още по-силно.

Катрин тъкмо се надигаше от земята. Предложих й ръка, но тя я изгледа така, сякаш беше последното нещо на света, което би докоснала точно сега.

— Предупредих те, че са груби — казах.

Тя не беше от онзи тип хора, които обичат да им се натяква. Само ме изгледа намусена, после се втурнахме да догоним конвоя на Уайтхол. Нашият шофьор се включи в края на процесията и през следващите трийсет минути пътувахме, без да разменим и дума.

Конвоят зави по някаква улица по средата между Сеул и Инчон — двата града, които се бяха разраснали така хаотично, че вече почти се сливаха. Огромната отблъскваща порта се отвори и черната камионетка, следвана от единайсет коли, влезе вътре. Корейските автомобили оформиха кръг, а цяла армия полицейски офицери изпълзяха от тях като мравки и се събраха в кордон.

Два нетърпеливи корейски телевизионни екипа бяха вече готови да снимат. Обективите им бяха насочени към черната камионетка, за да може цяла Корея да види как обвиненият американец получава справедливо възмездие. Видях как двама от облечените в сини униформи полицаи застанаха пред обективите, за да им попречат да снимат.

След това задните врати на камионетката се отвориха и едно тяло излетя навън. Уайтхол се стовари на земята като чувал и остана неподвижен, сякаш беше изгубил съзнание. Добър опит, но не свърши работа.

Трима от корейските полицаи отидоха до него и грубо го вдигнаха от земята. Внимателно се взрях в него. Не видях никакви видими поражения, но може би по време на пътуването се бяха ограничили да го налагат само по тялото.

Спокойствието му се беше изпарило. Изглеждаше изплашен до смърт. Не можех да го виня. Точно в този момент двамата полицаи, които пречеха на камерите да снимат, се отдръпнаха встрани. Това, което видях цяла Корея, беше един изплашен затворник, влачен към заплашителен на вид затворнически портал. Беше кадър, който да зарадва всички онези корейци, които искаха хомосексуалистът изнасилвач и убиец да бъде унижен и наказан.

Катрин и аз се опитахме да го последваме през портала, но високото ченге с рамене на краен защитник от отбор по американски футбол препречи пътя ни.

— Имаме право да видим клиента си — настоя Катрин с най-ледения си властен тон.

Ченгето се ухили и я изгледа от горе на долу. Доколкото можехме да преценим, нищо чудно да не знаеше и думичка на английски.

— Моля ви — излъгах съвсем смирено, — само се опитваме да се уверим, че ще се отнесат с нашия клиент както трябва. Имаме уговорена среща, за да докладваме за това на министъра на

правосъдието Чун. Бихте ли били така добър да ни позволите да влезем?

— Няма проблем — отвърна накрая той на почти перфектен, необяснимо разговорен английски.

След това ни дари с широка, ледена усмивка.

— Можете да посетите килията му. Но не можете да разговаряте с него. Не и днес. Ние смятаме, че първият ден в корейските затвори е решителен. Затворникът трябва да се научи да уважава правилата ни. Трябва да разбере къде е мястото му в строя. Уайтхол няма да бъде повреден, стига да спазва правилата ни.

Интересно защо реши да използва думата „повреден“, сякаш ставаше дума за някаква вещ, а не за жив човек.

Катрин бе ужасена, но — честно казано — дори американските затвори играят по същите правила. Не толкова грубо, вярно, но спазват същия принцип. Ако създадеш правилното първо впечатление, после нещата вървят по-гладко за всички.

Офицерът ни пусна вътре. Препорминахме по дълги, добре осветени коридори, през няколко стоманени врати и се озовахме в голямо помещение с три етажа килии. За разлика от американските затвори, които са оживени и кипят от шумове, тук цареше дълбока тишина. Първо си помислих, че затворът е празен, но като тръгнахме покрай килиите, забелязах, че почти във всяка имаше затворник. Всички седяха на пода, изправили гръб, с кръстосани крака, сякаш някой им беше дал команда „мирно“. Дори се стараеха да дишат тихо.

— Сега е време за четене — обясни нашият мускулест спътник.

— Не виждам никой да държи книга — отбелязах между другото.

Той ми отвърна с вълча усмивка:

— Книгата е в главите им. Казва се „Книгата на разкаянието“. Затворниците прекарват по три часа всяка сутрин, като размишляват за дълга си към обществото.

Той спря и извади от джоба си ключ, отвори вратата и ни пусна вътре.

Килията беше може би метър и двайсет на три метра. Приличаше на висок ковчег. Вътре имаше един тънък матрак и метална кофа, която да служи за тоалетна. Нямахме прозорци, само мижава лампа в телена

мрежа на тавана. В килията беше студено. И вонеше — на човешка мръсотия, на повръщано и отчаяние.

Катрин се огледа и потрепера.

— Не се безпокойте — увери ни тъмничарят, усмихнат още по-широко. — Аз лично отговарям за капитан Уайтхол. Ще се погрижа за него.

Можете да си представите колко ни успокои.

Когато се върнах в стаята си, там ме чакаха четири кашона. Обадох се на румсървис и поръчах да ми носят нова кана кафе на всеки кръгъл час. След това се зарових в материалите по делото.

Ето как се беше случило всичко.

В пет часа сутринта на 3 май старши сержант Карл Морал се обадил на дежурния сержант в управлението на военната полиция към база „Йонгсан“ и докладвал, че в апартамент 13С, сграда номер 1345 на улица „Намной“, Итеуон, има мъртъв човек. После рязко затворил.

Последвали десет-петнайсет минути на пълно объркване. Апартаментът се намирал на корейска територия и не бил американска военна собственост. Дежурният офицер бил новак в Корея и не бил сигурен какво трябва да предприеме. Най-сетне се свързал с полковника, командващ бригадата на военната полиция, за да поиска указания. Полковникът му наредил да се обади на капитан На Юнг Бае, началник на полицейския участък в Итеуон, да му съобщи новината и да изиска съвместно разследване.

Итеуон е доста известен район. Той започва едва ли не от задния вход на базата „Йонгсан“ и е прочут с хилядите си малки и претъпкани със стоки магазинчета, които обслужват чуждестранни клиенти. Тук идват туристите и войниците, ако искат да се сдобият с кожено яке, чифт маратонки „Найки“ или някоя риза менте на прочута марка. Освен това е известен и с района на „червените фенери“, който също обслужва чуждестранни клиенти, само че там чужденците отиват да се сдобият най-вече с тежки случаи на сифилис и гонорея. И тъй като алкохолът, проститутките и войниците са печално известна възпламенителна смес, полицейският участък в Итеуон и бригадата на военната полиция към „Йонгсан“ често работят заедно.

Дежурният офицер изпълнил нареждането на полковника. Обадил се на шефа на корейската полиция, а след това изпратил двама военни полицаи в жилищната сграда. Когато пристигнали, те заварили там двайсетина южнокорейски полицаи начело с детектив.

Сержант Уилсън Блакстоун бил по-старшият офицер от екипа от военната полиция. Щом видял за какво става дума, той веднага започнал да нервничи, обадил се по радиостанцията си на дежурния офицер и поискал да му изпратят подкрепление от военни следователи.

В писмените си показания сержант Блакстоун определено не поясняваше какво толкова го е обезпокоило на местопрестъплението, но не беше необходимо човек да притежава коефициента на интелигентност на ядрен физик, за да направи няколко логични умозаклучения. Методите, които американската полиция използва, са най-усъвършенстваните в света. Анализът на пръстови отпечатъци и тъкани, който се използва от американските полицейски участъци вече повече от половин век, едва сега си пробива път в техническия арсенал на развиващите се страни. А по-сложните магии като хромозомния анализ и усъвършенстваните криминологични техники все още са достъпни само за няколко много богати и развити в научно отношение страни.

Когато вашият полицейски участък не разполага с тези инструменти, вие просто не обучавате служителите си да се държат на местопрестъплението като в стерилна операционна зала — така както са обучавани американските полицаи. Предполагам, че сержант Блакстоун е бил обезпокоен от това, че двайсетина корейски ченгета без ръкавици и без необходимите технически средства са обикаляли из апартамента, като са повреждали ключови улики, пипали са неща, които не би трябвало да пипат, ръсели са собствените си косми из цялото помещение, или най-общо казано — замърсявали са местопрестъплението по всякакъв възможен начин. Поне така предполагам. Ако бях прав, това щеше да бъде изключително полезно за тезата на защитата.

Минали трийсет минути, докато военните полицаи успеят да вдигнат един военен следовател от леглото, той да се облече и да стигне до сградата с автомобила си.

Казваше се следовател Майкъл Бейлс и в мига, в който пристигнал, автоматично поел командването на разследването от американска страна. Прочетох показанията му много внимателно. Бяха добре написани, много описателни и същевременно сбити — по всичко личеше, че е наблюдателно и умно ченге.

При пристигането си Бейлс заварил сержант Блэкстоун в разгорещен спор с главен инспектор Чой, главния корейски следовател. Блэкстоун настоявал корейският инспектор да изведе хората си навън. Чой настоявал Блэкстоун да си затваря устата. Твърдял, че това си е неговата държава, че той ще разследва убийството, защото жертвата е корейски гражданин, и че никак не обича да му нареждат как да си върши работата на собствен терен.

Ние, адвокатите от защитата, обожаваме такива работи. Често се твърди, че благодарение на териториалните спорове между ченгета и на последвалото объркване са били решавани повече дела, отколкото благодарение на доказателствата за невинност. Отбелязах си това като още една възможна уязвима точка в тезата на обвинението.

Бейлс поел нещата в свои ръце. В доклада си твърдеше, че с Чой се познавали и били в приятелски отношения. Предполагам, че го е омайвал известно време, защото нещата изведнъж придобили топъл и приятелски характер.

Чой отвел Бейлс в една от спалните, където на стената се подпирали трима видимо притеснени американски военнослужещи. Двама корейски полицаи ги охранявали, за да им попречат да разговарят помежду си и да съгласуват общо алиби.

После Чой завел Бейлс в една друга малка спалня, където върху матрака на пода лежало голо тяло. Било обърнато по гръб. Около врата му се виждала дълга морава подутина — знак, че е била приложена огромна сила. Езикът се подавал от устата, а очите били силно изпъкнали. Лицето било посивяло — признак, че голяма част от кръвта вече се била оттекла от главата, навярно защото някой бил махнал инструмента, с който бил удушен. По ръцете, пиццалите и корема на жертвата се виждали наранявания и кръвонасядания. Бейлс логично допуснал, че жертвата е оказала ожесточена съпротива.

Чой обяснил на Бейлс, че когато той и хората му пристигнали, трупът лежал на хълбок. Около врата на жертвата било увито нещо, но един от тримата американци го махнал, преди да пристигнат корейските полицаи. Униформата на жертвата била струпана на куп върху пода. Чой му съобщил, че според табелката на ризата жертвата се казвала Ли Но Те. Чой съобщил, че вече е предал името в итеуонския участък за допълнително идентифициране.

Няколко минути по-късно дошло съобщение по радиостанцията, от което всички разбрали, че Ли Но Те е син на министъра на отбраната. Това подействало поразяващо върху южнокорейските полицаи, чиято дейност до този момент както според Блэкстоун, така и според Бейлс била апатична и немотивирана. В Итеуон убийствата не са необичайно събитие и южнокорейските полицаи, като всички ченгета по света, възприемат апатичен подход — „за къде да бързаме“, „това вече сме го виждали“ — ако не за друго, то поне за да покажат на колегите си, че са достатъчно обръгнали.

Но обръгналостта им изведнъж се изпарила. Всички изглеждали така, сякаш задните им части били запалени. След броени минути се появили още трима южнокорейски детективи, после началникът на полицейския участък, след това шефът на полицията, а накрая и самият кмет на Сеул. Бейлс описваше пристигането им като дълга процесия от важни чиновници с притеснени физиономии, всеки от които крещял нови заповеди и полагал максимални усилия да изглежда по-старши от предишния.

Направили снимки на местопрестъплението, уликите били събрани в найлонови торбички и обозначени с етикети, трупът бил изпратен в корейска болница и била изискана незабавна аутопсия.

Тримата американци били разпитани едва два часа след като първият полицай пристигнал на местопрестъплението. Първо ги прехвърлили в полицейския участък в Итеуон, където записали данните им, а после в управлението на военната полиция в базата „Йонгсан“. Бейлс лично поел разпита. Инспектор Чой останал с него в качеството си на свръзка от другата разследваща страна.

Много интересно. Тук имаше няколко сериозни възможности — най-малкото ако човек планираше да следва препоръчваната от мен стратегия за оборване на тезата на обвинението. И ако приемем, разбира се, че Уайтхол не се беше прецакал сам в показанията си.

Тъкмо отварях папката с първоначалните показания на Уайтхол, когато телефонът иззвъня. Беше Карлсън, която хладно ми заповяда веднага да си вдигна задника и да го замъкна в офиса. Отговорих ѝ, че съм зает. Тя ми обясни, че пет пари не дава дали съм зает, или не. Уточних, че се занимавам с нещо изключително важно. Карлсън каза, че това, за което иска да разговаряме, било далеч по-важно, и затвори.

Просто си умирам за хора, които нямат никаква представа с какво се занимавате, но въпреки това настояват, че тяхната работа е далеч по-важна. Може би точно в този момент превързвах прерязаната артерия на крака си. Очевидно не беше така, но откъде пък можеше да го знае, по дяволите?

Както и да е, като добър войник се подчиних, заключих стаята си и поех към фризьорския салон с надписа „Внимание, гейове!“ над вратата. Както и предишния път, внимателно се огледах, за да проверя дали някой няма да ме види как влизам вътре.

Имелда отново беше потънала в един от големите въртящи се столове в средата на залата. На корема ѝ беше натрупана купчина документи, а носът ѝ беше дълбоко заврян в някаква дебела папка. Докато минавах покрай нея, я чух как неодобрително сумти по адрес на съдържанието ѝ.

Влязох в кабинета на Карлсън, където Кийт, Али и Мария вече се бяха настанили и слушаха как шефката им си бърбри с някого по телефона.

— Аха — тъкмо казваше тя. — Добре. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Слуша известно време, после нареди:

— По Си Ен Ен още днес, а утре сутринта по Ен Би Си и Ей Би Си. Това е най-добрата последователност. Си Ен Ен винаги представят новините без коментар. Ако обаче дадем на Ей Би Си и Ен Би Си достатъчно време, те ще направят всичко да изглежда като телевизионен сериал.

Продължих да слушам как координира подробностите. Постепенно ме обземаше адски неприятно предчувствие.

Най-сетне Карлсън приключи разговора, триумфално тръшна слушалката и доволно кимна на останалите.

— Какво става тук? — попитах.

Преди да успее да ми отговори, вратата се отвори и в стаята влезе едра, твърде силно гримирана жена с вид на лесбийка, праметнала през рамо репортерски магнетофон. Двете с Катрин се прегърнаха и разцелуваха. Аха, ясно. След това в кабинета, който и без това си беше претъпкан, се намъкна и някакъв мъж с голяма камера на рамо.

— Къде искаш да го направим? — попита жената.

— Навън — отвърна Катрин и се изправи.

— Какво правите? — попитах глупаво.

Беше очевидно какво правят. Привеждаха в изпълнение един катастрофално лош план, ето какво правеха.

Останалите трима щастливо последваха снимачния екип, но аз опънах ръка пред вратата, за да попреча на Карлсън да излезе.

— Не обичам хората да се правят, че не ме виждат — настоях. — Ще те попитам още веднъж: какво, по дяволите, става тук?

— Не е ли очевидно? Ще правят едноминутен репортаж за нас по Си Ен Ен.

— Недей.

— Вече е уговорено.

— Недей — помолих я. — Това наистина е лоша идея.

— Глупости — рече тя и апатично сви рамене. — Напълно безвредно е. Единственото, което искат, е един бърз репортаж за екипа на защитата. Последвай ме. Ще видиш.

Някакво вътрешно чувство ми подсказваше да не го правя. За мое най-дълбоко съжаление обаче аз не го послушах. Свалих ръката си и тя се мушна покрай мен, а аз се затътрих след нея. Тя първа стигна до изхода, но там по някаква неясна причина спря и ме изчака да я настигна. После за моя огромна изненада ме хвана под ръка с мъничката си дясна ръчичка, размаха лявата във въздуха и започна да бърбори нещо.

Изобщо не чух какво казваше. Цялото ми внимание беше вложено в задачата невярващо да зяпам оператора, който беше насочил камерата към двама ни. Чувствах се като сърна, вторачена в ярките фарове на огромен камион, който се носи право към нея по магистралата. Минаха пет крайно неловки секунди, преди рязко да се дръпна от ръката на Карлсън и да се обърна към нея:

— Какво правиш, по дяволите?

— Майор Дръмънд — прекъсна ме репортерката на Си Ен Ен и набути микрофона в лицето ми. — Вярно ли е, че вашият клиент е бит от южнокорейската полиция?

Хвърлих на Карлсън убийствен поглед, а тя предизвикателно наклони глава срещу мен. После се обърнах към репортерката. Лицето ми беше помрачняло от гняв, а челюстите ми — здраво стиснати.

— Без коментар — изръмжах.

Тя замълча за миг, очевидно объркана, после попита:

— Само това ли имате да кажете?

— Никакъв проклет коментар и по този въпрос! — изревах, този път с достатъчно ударение върху отделните думи, за да схване какво имам предвид.

Карлсън се намеси, хвана репортерката под ръка и двете небрежно закрачиха към сянката на едно високо дърво наблизо. Операторът ги последва и Карлсън даде импровизирано триминутно интервю. Гледах и изгарях от гняв. Беше очевидно, че Карлсън има голям опит в даването на интервютата, защото дори помогна на оператора да постави камерата под най-подходящия ъгъл, с гръб към слънцето, а движенията ѝ пред обектива бяха театрални и изразителни, като на родена актриса.

Когато най-сетне свършиха, тя и екипът на Си Ен Ен си стиснаха ръцете и се разделиха. Аз също исках да стисна нещо с ръцете си, например тънкото ѝ вратле.

Тя дори не ме погледна, докато минаваше покрай мен.

Аз обаче не откъсвах поглед от нея и хукнах по петите ѝ като лъв след антилопа. Тримата ѝ колеги се отдръпнаха встрани, защото беше съвсем очевидно, че Чернобил ще избълва радиоактивен прах над целия регион.

Когато стигнахме до кабинета ѝ, затръшнах с все сила вратата зад гърба си. Чу се оглушителен трясък, от който цялата сграда потрепери.

— Имаш сериозен проблем, госпожичке! — изревах.

Тя се стовари на стола си и ме изгледа. Изражението ѝ беше всичко друго, само не и възприемчиво към критика.

— Аз ли имам проблем? — изкрещя тя в отговор.

— Да, и то голям!

— Не, Дръмънд, ти си този, който има проблеми!

— О, нима?

Тя едва не експлодирала от ярост.

— Все още ли не разбираш? Моята работа е да защитавам клиента си! Точно това трябва да правиш и ти!

— Човек не защитава клиента си, като дърдори глупости пред камерата всеки път, когато има тази възможност.

— Когато става въпрос за хомосексуалисти, това е единственият начин да ги защитиш. Нямах представа с какво презрение се отнасят към тях. Или всъщност не. Може би имаш представа.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде, Дръмънд. Видях те как гледаш Кийт, Мария и Али. Какво са ти направили, по дяволите, за да предизвикат такова отвращение?

Наистина нямаше начин да отговоря на това. Беше ме взела на мушка. Затова прибягнах до първото средство на всеки способен адвокат в такива случаи: когато те пипнат да бъркаш в буркана с меда, веднага трябва да посочиш към хладилника.

— Виж какво — казах, — няма да помогнеш с нищо на клиента си, като дърдориш по телевизията. Не познаваш корейците. Не ги ядосвай. Не ги притискай.

— Държиш се така, сякаш аз съм започнала всичко това. Не ми казвай, че не си забелязал онези камери в затвора сутринта. Те публично унижаваха нашия клиент. Отвърщам на удара с удар.

Пак беше права донякъде, но освен това този път грешеше. Сериозно.

— Това беше само за пред хората. Отказаха се от юрисдикция и трябваше някак си да спасяват репутацията си. Това е Азия. Така се играе тук.

— Те го биха — изсъска тя и зелените ѝ очи пламнаха, сякаш бяха гнезда на оси с хиляди яростни бръмчащи насекоми, готови да излетят от тях.

— Ти видя ли да го бият? — попитах.

— Видях да го блъскат. И видях как изхвърча от онази камионетка.

— Може да се е препънал — отвърнах. — Ще те попитам още веднъж: ти видя ли някой да го бие?

— Нямахше нужда, видях как гледаше.

— Нали уж си адвокат? Трябва да можеш да правиш разлика между предположения и факти. Ти току-що каза пред международен новинарски канал, че нашият клиент е бил бит. Можеш ли да го докажеш? Можеш ли да го подкрепиш с факти?

Тя прокара пръсти през косата си. Знаеше, че съм я хванал натясно.

— Обади се на Си Ен Ен и им кажи да не го пускат — казах.

Карлсън мъчително преглътна.

— Няма.

— Направи го. Надрънка само глупости. И двамата го знаем.

— Дори да е така, нека корейците го приемат като предупредителен изстрел. Ще трябва да свалят мръсните си лапи от моя клиент, иначе ще ги бичувам публично всеки ден до края на процеса.

Вторачихме се един в друг в продължение на дълъг, безполезен миг. Накрая се върнах и излязох. Върнах се в стаята си и закрачих напред-назад като голям зъл мечок в пещера. Накрая ми писна, но бях твърде напрегнат, за да се върна към четенето, затова щракнах телевизора.

Поне едно трябваше да им се признае на онези клоуни от Си Ен Ен — бързи бяха.

Материалът започваше със страхотен кадър в едър план, на който се виждаше как двамата с Карлсън излизаме от кантората, а над вратата й има табела с едър тлъст черен надпис „Внимание, гейове!“.

Монтажистите на Си Ен Ен също бяха доста чевръсти. И убийствено избирателни.

Следващият кадър явно бе зает от някоя корейска телевизия. Показваше Уайтхол, който приличаше на нещастен смазан червей, докато го влачеха през някаква порта. По-нататък пак бяхме аз и Карлсън, която ме беше хванала под ръка; изглеждахме адски дружелюбно настроени, сякаш обсъждахме нещо и бяхме в пълно съгласие. А после показаха само Карлсън, която стоеше под дървото и казваше: „Моите колеги и аз сме силно разгневени от побоя, нанесен на нашия клиент. Биха го няколко южнокорейски полицаи. Когато се опитах да им попреча, те нападناха и мен.“

След това пуснаха и един кадър с мен, на който в ядосаното ми лице беше натикан микрофон. Чу се как изръмжах „Никакъв шибан коментар“, само че излизаше така, сякаш съм толкова побеснял от факта, че на клиента ми е нанесен побой, че това е единственото, което мога да кажа.

Телефонът звънна след две минути.

— Здравейте, господин генерал — казах още преди Клапър, председателят на военния съд и съответно шеф на всички военни

адвокати, да успее да се представи.

— Дръмънд, какви ги вършиш там, по дяволите? — изригна той.

— Вижте, не беше така, както го показаха. Кълна се, господин генерал. Устрои ми засада. Карлсън ми скалъпи този номер.

Той помълча за миг, преди да попита:

— Каква засада, бе?

— Ами тя ме повика в офиса и...

— Офис ли? — прекъсна ме той. — Кое точно имаш предвид, сградата с надписа „Внимание, гейове“?

Усетих как кръвта нахлува в главата ми и вяло отвърнах:

— И това не е така, както изглежда. Отдолу има надпис с по-дребни букви, който пояснява, че...

Слушалката експлодира в ръката ми:

— Млъкни, Дръмънд! Пет пари не давам какво пояснява! Току-що целият свят видя как един американски офицер излиза от някаква врата с този шибан надпис над нея! Имаш ли представа на какво прилича това?

— Ами след като поставяте нещата по този начин, сър, предполагам, че...

— Каза, че ти е скалъпила номер, така ли?

— Точно така. Разбирате ли, тя ме повика и след това аз...

— Господи, дали не съм сбъркал, като те изпратих там? Да не би да е прекалено умна за теб?

Това ме засегна. Сериозно ме заболя, честно.

— Просто не го очаквах. Но следващия път ще бъда нащрек, кълна се.

— Така ще е най-добре, Дръмънд. Наистина.

После затръшна слушалката. Не можех да го виня. Във Вашингтон беше три часът сутринта. Не вярвах просто да си е лежал и да е гледал късните новини. Някой сигурно му се беше обадил, за да му набие канчето. Някой с достатъчно висок пост, например началник-щабът на сухопътните сили. Или пък някой с още по-висок пост, като председателя на Съвета на началник-щабовете. Или пък някой още по-нагоре, например в Белия дом.

Мислите ми бяха прекъснати от следващото извънмяване на телефона. Този път беше генерал Спиърс. Лично. Той направи почти идеална имитация на представлението на генерал Клапър. После се

обади временно управляващият посолството Брандудейт и мога да ви кажа под секрет, че неговата имитация не беше чак толкова добра, защото очевидно беше толкова разгневен, че ръсеше предимно слюнки и цветисти ругатни. Но пък превъзходно вземаше всички възможни октави. След това дойде ред на юридическия съветник на Спийърс, полковник Пирана. Той предложи съкратен вариант на представлението. Нямаше залп от въпроси и груби прекъсвания, само едно кратко и ясно: „Сега вече наистина никак не те харесвам, Дръмънд. И наистина ще ти го начукам заради това.“

Удивително. Бях в Корея само от два дни, а вече бях успял да вбеся всички висши офицери на света, да доведа временно управляващия американското посолство до такава лудост, че да започне да говори несвързано, както и да допусна лицето ми да се появи по международните новини по възможно най-отблъскващия начин.

И дължах всичко това на една дребна, слабичка млада жена със злоба в сърцето и без никаква представа какво е допуснала да се развихри.

За да ѝ отдам дължимото, трябва да кажа: тя вярваше, че защитава клиента си. В добрата стара Америка онова, което беше сторила току-що, можеше и да има ефект. Не и тук обаче. На Катрин Карлсън ѝ предстоеше да научи един специфично азиатски урок по запазване на репутацията. Мафията също дава такива уроци, но ги нарича „разплата“.

Както ми се изясни по-късно, Кийт решил да се измъкне през задния портал, за да напазарува това-онова. Било някъде около девет часа същата вечер. Прекосил натоварения булевард и влязъл в търговската част на Итеуон. Може би са започнали да го следят още тогава. Ако е така, той очевидно не го е забелязал.

Влизал и излизал от магазинчетата, купувал едно оттук, друго — оттам. Снабдил се с шикозно авиаторско кожено яке с пухкава яка, чифт маратонки „Найки“ и готин кожен портфейл. Към единайсет вече бил прекосил половината Итеуон. Сигнал до голямо кръстовище с фучащи коли и изчакал човечето на светофара да светне зелено, за да прекоси, когато чифт силни ръце го повдигнали във въздуха и го метнали право пред засилените автомобили. Първата кола го блъснала високо във въздуха и той се приземил точно пред бронята на следващата. На линейката й трябвали двацет минути, за да стигне дотам, и Кийт бил откаран в най-близката болница.

Добрата новина беше, че паспортът му бил в него, в болницата установили самоличността му и веднага уведомили американското посолство, че някакъв американец е бил прегазен от няколко коли. Телефонистката от посолството, която била нощна смяна, не го познавала по име, затова си отбелязала да съобщи за произшествието на дежурния при следващата му контролна обиколка из сградата. Това станало чак в четири сутринта. Дежурният също не знаел кой е Мерит. Затова карал по стандартната оперативна процедура и се обадил да съобщи името на пострадалия на дежурния сержант от военната полиция в базата „Йонгсан“. Той също не знаел кой е Мерит, но грижливо вписал новината в дневника на дежурството. Ето защо ние не бяхме информирани какво е станало чак до седем сутринта.

А ето и лошата новина. Кийт беше в интензивното отделение, а докторите кърсеха ръце и мърмореха притеснено. Черепът му беше строшен, единият бъбрек бе пробит от счупено ребро, кракът и ръката

му бяха счупени на безброй места, а лекарите все още се опитваха да открият източника (или източниците) на обилен вътрешен кръвоизлив.

Разбрах това от едно крайно истерично обаждане на Катрин. Втурнах се направо към стаята ѝ. Вратата беше откритата, затова влязох направо. Али и Катрин се бяха сгушили в ъгъла, прегърнати, и хленчеха. Мария седеше зад бюрото, а лицето ѝ изглеждаше така, сякаш някой беше окачил десеткилограмови тежести в ъгълчетата на очите и устните ѝ. За миг се почудих дали пък Али не ѝ върти номера. В стаята цареше атмосфера като в погребално бюро.

— Може да умре — каза Катрин и вдигна очи към мен.

— Аха — кимнах мрачно.

Седнах на края на леглото и замълчах. Знаех какво става в главите им. Никой от нас нямаше реална представа какво се беше случило, но всичко съвпаднаше прекалено идеално. Човек не можеше да избяга от тази мисъл.

Най-сетне Катрин попита:

— Тези хора наистина ли са такива варвари?

— Може би — отвърнах.

Не бях потвърдил нищо, но достатъчно красноречиво им бях дал да разберат, че подценяват рисковете.

Продължих:

— Показаха ли ви по корейската телевизия?

— Дадохме няколко интервюта, преди да дойдеш — отвърна намусено Катрин.

— Всички? И сте си показали лицата пред камерата? Може би и в местните вестници?

— Точно така — каза Али, пусна Катрин и отиде при Мария. — Бяхме по телевизията и във вестниците. И какво от това?

— Тогава не си правете прибързани заключения.

— Какво би трябвало да означава това? — попита Али в типичния си бунтарски стил.

— Искам да кажа, че извършителят може би е някой, който работи за южнокорейските власти. Имат няколко свръхсекретни агенции за вътрешна сигурност, които се славят като жестоки главорези. А може и някой друг да е бил.

Катрин се завъртя към мен, а лицето ѝ беше болезнено сгърчено.

— Кой друг би могъл да бъде? Не ме будалкай, Дръмънд. Очевидно е кой го е сторил.

— Не, не е — казах. — След като сте парадирали толкова явно пред медиите, сами сте си нарисували мишените по челата.

— Мишени за кого? — попита Али.

— За някоя от студентските групи, протестиращи срещу американците, които гледате по телевизията. Или за някоя група местни военни, които са бесни, че един от братята им по оръжие е бил изнасилен и убит. Единственото нещо, което изобщо не ни липсва тук, са достатъчно врагове.

— Дръмънд, говориш пълни глупости — рече Катрин и ме изглежда зверски.

— Не, не е така. А сега ще ви изнеса една малка лекция. Може би не съм избрал подходящото време, но най-добре ще бъде поне веднъж да ме изслушате.

Катрин се домъкна по-близо от своя тъгъл и аз най-сетне успях да привлека пълното им внимание.

— Корея — започнах да обяснявам, — фактически погледнато, се намира в положение на война. Не твърдя, че южнокорейците са идеални, но по принцип не са лоши хора. На четирийсет километра оттук е разположена тримилионна армия. В цялата страна е пълно със севернокорейски агенти. Само преди няколко години една тяхна подводница заседна на пясъчна плитчина до източния бряг и от нея се изсипаха десетима десантници. Спомняте ли си за този инцидент? Беше в новините през цялата седмица, която беше необходима на южнокорейците да ги проследят и избият. Но единствената причина за инцидента беше тази, че капитанът на подводницата беше допуснал грешката подводницата му да заседне на брега. Можете ли изобщо да предположите колко такива кораби и подводници са стоварвали агенти и командоси, които не са били заловени?

Мария направи недоверчива гримаса, или пък може би това си беше естественото ѝ изражение, но когато понечи да отвори уста, аз я прекъснах с бързо, отсечено движение на ръката си във въздуха.

— Не говори. Слушай — заповядах грубо. — Тези хора живеят така от 1953 година насам. Имате ли представа какво означава това? Всяка година на границата има засади и престрелки. Тази хотелска стая, в която се намираме, е в обсега на артилерийския обстрел на

севернокорейците. За броени секунди страната им може да бъде изпепелена. Това влияе върху психиката ти. Тук не е като в Америка. Престанете да мислите като американци.

Катрин рече:

— Нищо не оправдава това, което се случи!

— Нищо не оправдавам, по дяволите! — отсякох и я изгледах строго. — Престани да спориш. Изслушай ме. И в никакъв случай не свиквай поредната си идиотска пресконференция, за да обвиниш южнокорейското правителство за инцидента. Може и да са виновни, може би не. Доколкото знаем, може дори да са били някакви джебчии, които е хванал в крачка, и те за наказание са го хвърлили на пътя.

— Знаеш, че не е станало така! — тросна се Катрин.

— Нищо не знам, по дяволите! Нито пък ти. Единственото, което знам, е, че снощи ти засегна достойнството на южнокорейците, а днес един от нашите колеги се озова в болницата. Можеш да изградиш теза върху косвени доказателства, но не и върху случайни съвпадения.

Станах и се надвесих над Катрин. Тя ме гледаше така, сякаш би дала мило и драго, за да се сдобие с покана за погребението ми.

— Това не са Съединените щати, Карлсън. Спомни си какво ти каза онази горила вчера! Научи се да спазваш местните правила. Така ще бъде най-добре за всички.

Тя понечи да отвърне нещо, но аз вдигнах ръка.

— Виж, ще се опитам да разбера каквото мога. Просто не свиквай срещи с медийните си приятелчета, докато не съм свършил. И откажи изявите по Ен Би Си и Ей Би Си, които планираше вчера. Няма да доведат до нищо добро за клиента ни, да не говорим пък за собственото ни здраве.

Оставих ги в стаята, за да се пържат в собствен сос. Не бих казал, че с Кийт бяхме приятели, тъй като едва го познавах, но бях също толкова шокиран и бесен от произшествието, колкото и те. Проблемът беше, че Катрин и нейните приятелчета нямаха никаква представа с кого си имаха работа тук. Опитах се да ги предупредя. Те не ме послушаха. Томас Уайтхол, виновен или не, беше готова стръв за всякакви екстремистки групи с яростни възгледи, а когато застанеш до гръмоотвод, няма защо да се преструваш на учуден, ако някоя заблудена светкавица те хакне в слабините.

Когато се върнах в стаята си, позвъних в канцеларията на Спийърс и казах на полковника с най-отривистото козируване в света, че трябва да говоря с Бъз Мърсър. Той отвърна „Добре“, и затвори.

Дванайсет минути по-късно телефонът звънна. Беше някаква жена, която ми каза да слеза долу и да чакам пред хотела. Точно така направих.

Когато излязох, пред входа вече бръмчеше сив автомобил, от който слезе една корейка. Тя се огледа, забеляза ме и ми махна с ръка да се приближа.

— Вие сте Дръмънд, нали? — попита ме, когато наближих достатъчно, за да мога да я чуя.

— Аз съм — потвърдих.

— Качете се, моля.

Качих се и набързо я огледах. Беше стройна, строго облечена, някъде около трийсетте, привлекателна, но по един затворен, хладен начин. Косата ѝ беше късо подстригана, без следа от прическа. Имаше очила с тънки златни рамки, с които приличаше на разсеян учен, случайно попаднал извън университетското градче.

— Е, а вие как се казвате? — попитах, като се чудех коя ли беше.

— Ким Сонг Мун. Приятелите ме наричат Каръл.

— Каръл? Че това какво общо има с Ким Сонг Мун?

— Нищо — призна тя. — Аз съм американка. Истинското ми име е Каръл Ким. Просто тук, в Корея, използвам името Ким Сонг Мун.

— Наистина ли? Да не сте от същата компания, за която работи Бъз Мърсър?

— Бъз ми е шеф.

— Чакайте да позная. Израснали сте в Калифорния, учили сте в Станфорд или може би Бъркли, там са ви вербували и през последните три години сте шпионирали тук.

— О, господи, толкова ли е очевидно? — попита ме тя шокирана.

— Просто използвам стереотипи. Освен това телепатията е едно от най-силно развитите ми умения.

— Всъщност — рече тя — израснала съм в Бостън, завърших колежа „Мидълбъри“, където научих корейски, а след това продължих в „Дюк“, където се дипломирах като юрист. И не са ме вербували. След като завърших, сама потърсих агенцията и ги убедих, че корейският

език и външността ми могат да влязат в работа. И съм тук по-малко от месец.

— Аха, значи повечето го отгатнах.

— Кое по-точно?

— Че си учила в колеж?

Тя не се засмя.

— Значи си адвокат, така ли? — попита. — Не приличаш на адвокат.

— Нима? И как изглеждат адвокатите обикновено? — попитах, за да си изпрося някой комплимент.

— Обикновено изглеждат много интелигентни.

— Ох!

— Освен това или са доста закръглени, или пък прекалено кльощави и недоразвити.

— Аха — казах и поизправих рамене.

— А пък добрите, наистина добрите, обикновено са с изгризани нокти и постоянно изглеждат притеснени.

— А аз не, така ли?

Тя отново ме погледна.

— Не. Изглеждаш прекалено самоуверен, може би дори нахакан.

Остави ме да преглътна тези думи, след което продължи:

— Трябва да ви кажа, че аз следя вашия процес от страна на ЦРУ. Докараха ме, за да държа нещата под око.

— Това, което се вижда от моята страна, е много хубаво око — изтърих аз, какъвто си бях сваляч.

Тя ме изгледа с досада, докато паркираше колата пред офицерския клуб. Слязохме и Каръл закри по начин, който издаваше, че в свободното си време здраво тренира бързо ходене. Последвах я като изплезен пудел, изкачихме няколко стъпала и влязохме в малко уютно фоайе. Минахме през ресторант, в който нямаше нито един посетител, след това през друга врата и накрая се озовахме в една стая в дъното на сградата.

Там беше Бъз Мърсър — вдигнал крака върху масата, с разхлабена вратовръзка и навити ръкави на ризата. Разговаряше по мобилен телефон, който беше прекалено голям и тежък, за да е стандартен модел. Сигурно беше специално кодиран за тайните

служби. В мига, в който влязох, той сниши глас, изрече още няколко думи, набързо се сбогува и прекъсна връзката.

Нищо чудно просто да си беше поръчвал пица. Хората от ЦРУ са си такива — толкова тайнствени, че да си умреш от смях.

— Сядайте — обърна се към мен и Каръл.

Направихме го. Той се взря за момент в лицето ми, после каза:

— Съжалявам за това, което се е случило с Мерит.

Не изглеждаше много опечален, но пък и от къде на къде да бъде?

— Да, ужасно нещо. Доста е пострадал, доколкото знам.

— Преди двайсетина минути е изпаднал в кома.

— Още по-зле.

Бъз сви вежди по същия начин, по който нормалните хора свиват рамене.

— Е, поне са овладели вътрешния кръвоизлив. Комата е неприятно нещо, но поне няма да умре от загуба на кръв.

— След като сте толкова добре информирани, имате ли представа кой го е извършил?

Той се наведе напред и облегна лакти на масата.

— Дръмънд, в Южна Корея живеят четирийсет и шест милиона души. Да извадим от тях онези в инвалидни колички, лежащите в болница и всички дечурлига, които са прекалено малки, за да го повдигнат и хвърлят на пътя. Така броят на заподозрените ще се сведе до едно прилично число, с което може да се работи. Да речем, трийсет и пет милиона, някъде там. А, и не забравяй двайсет и петте милиона народ в Северна Корея.

— Карлсън смята, че зад тази история стоят южнокорейските власти.

Той отново направи номера с веждите и отвърна:

— Преди десет години — може би да. Но, честно казано, вече се въздържат от подобни глупости. Поне откакто се научиха как се пише думата „демократия“. Не казвам, че не са били те. Казвам само, че трябва да бъдете много предпазливи с подобни допускания.

— А какво ще кажеш за момчетата от Северна Корея?

— Двамата с Каръл доста се почудихме, но честно казано, не виждаме връзка.

— Но не можете и да ги изключите, нали?

— Е, не. Но, както ти казах, не виждаме и добра връзка.

— Значи ни остава някоя антиамериканска група от Южна Корея. Или пък някакви вбесени пазители на морала, които не могат да пипнат Уайтхол за гушата, затова са решили да минат с някой от адвокатите му.

— Точно на това бих заложил. Наоколо шарят сума подобни групи. Проблемът обаче е дали ще спрат дотук.

— Значи смяташ, че сме заплашени физически?

Той се изправи и отиде до кафеварката. Наля си чаша кафе, без да ме попита дали не искам и аз. Това означаваше или че е неприятен грубиян, или че срещата ни отива към своя край.

— Не знам какво да ти кажа.

— Ами би могъл например да ми кажеш, че ще ни пазите гърба.

Той продължи да стои обърнат към стената. Вече си беше налял кафе, така че се чудех какво пък чак толкова интересно имаше на тази стена.

— Това не е наша работа — каза той накрая. — Но ако ще се чувстваш по-спокоен, постоянно ви следим.

— Следите ли ни? — попитах доста глуповато.

Точно това беше казал. Но пък щом ни следяха, защо нямаха намерение да ни защитават?

— Според теб как стана така, че Каръл стигна толкова бързо до твоя хотел? Тя вече беше на паркинга.

— След като ни наблюдавате, защо не сте забелязали как хвърлят Мерит на пътя?

Той най-сетне се обърна и ме погледна. Ако се налага да използвам някакво сравнение, за да обрисувам изражението му, то той приличаше на тигър, който изучава някакво странно животно и се чуди дали става за ядене.

— Екипът ни е съвсем малък, затова поемаме повече рискове, отколкото ми се иска. Той се измъкна и ние го изпуснахме. Много по-просто би било да внедря някого във вашия офис. Но кой знае защо, си мисля, че не си очарован от тази идея.

Прав беше. Не можех да го допусна. Може би щеше да играе честно и човекът, когото би внедрил в нашия офис, нямаше да промълви и думичка за това как ще организираме защитата на Уайтхол. Но като нищо можеше и да не стане точно така.

После Каръл обясни:

— Разполагам с трима души, които ви държат под око. Но това е максимумът, който мога да отделя.

Аз пък казах:

— Но ние сме толкова много адвокати, пък и помощниците ни, а в тези двайсет и четири часа и вашите хора трябва да поспят.

— Мога да смятам, майоре. Но гледайте на нещата от положителната им страна. Работата ми вече е доста по-лесна. Вчера бяхте петима защитници. Днес сте само четирима.

— Мерит още не е умрял — поправих я гневно.

— Добре де — отвърна тя и се усмихна. — Нека бъдат четири и половина.

Усмивката ѝ доста ме изнервяше. Може и да имаше красиви очи, но току-що бях стигнал до неприятното заключение, че е студенокръвна като гущер. Може би утре щяха да ме хвърлят от шестнайсетия етаж на някой небостъргач, а те двамата с Мърсър щяха да плеснат с ръце от радост, че работата им е станала още по-лесна.

— Значи така, а? — казах, подчертано разгневен. — Само ще ни следите?

— Само това ще правим — отвърна безцеремонно Мърсър. — Имаме си предостатъчно грижи с лошите момчета от северната ни съседка, да не говорим, че трябва да държим под око и южнокорейските си приятелчета. Не искам да прозвучи грубо, Дръмънд, но тази история с Уайтхол изобщо не е на наш терен.

Точно това ме притесняваше. Ако не бяхме на негов терен, защо вече беше отделил екип от четирима души, които да ни следят?

И в този момент прозрях истината зад всичките скришни погледи и недомлъвки. Нищо чудно, че Мърсър се беше промъкнал в стаята ми посред нощ. Нищо чудно, че Каръл Ким и горилите им ни държаха под око. Що се отнася до ЦРУ, Карлсън и аз не бяхме нищо повече от пешки, които могат да бъдат пожертвани в голямата шахматна игра.

Нямаше абсолютно никакво значение дали ще останем живи, или ще умрем. Не, всъщност не: имаше значение. Ако наистина ликвидираха още един-двама от нас и Корея имаше пръст във всичко това, а ЦРУ си беше на мястото, за да го види и да го докаже, това би било крайно полезна информация. Поне за тях де.

Няколко минути по-късно Каръл ме остави под козирката на хотелския вход и ми каза със смразяващата си усмивка:

— Предупреди и останалите да не поемат ненужни рискове. И прекарвайте възможно най-много време заедно.

— Това като официално предупреждение ли да го приема? — осведомих се жлъчно.

— Точно така — каза тя. — Това е официално предупреждение.

— Знаеш ли какво ме безпокои?

— Какво те безпокои?

— Просто не мога да си представя какво прави юрист като теб в ЦРУ.

Тя ме погледна право в очите.

— След като учих три години в юридически факултет, накрая реших, че не искам да практикувам право. Открих, че не обичам адвокатите.

— Аха — казах.

— Аха — ледено повтори Каръл и потегли.

Върнах се в стаята си и измъкнах от стенния гардероб поредния кашон, след което се заех да чета какво беше казал капитан Томас Уайтхол на главен инспектор Майкъл Бейлс по време на разпита на трети май сутринта.

Започваше със задължителното прочитане на правата на задържания, следваха също тъй задължителните въпроси за името, длъжността и прочие. Уайтхол се беше отказал от правото си на адвокат. Настояваше, че след като е невинен, няма какво да крие. Това беше доста тъпанарски ход. Един невинен човек не протестира, че е невинен, преди някой да го обвини в нещо. Невинният човек обикновено приема, че всички останали знаят, че е такъв.

Бейлс, опитен в разпитите, беше изгубил още няколко минути, за да помогне на Уайтхол да се отпусне с поредица от стандартни подгряващи въпроси — къде живее, каква е била длъжността му, от колко време е в Корея, дрън-дрън. Истинската му цел е била да накара заподозрения да свикне да отговаря на въпросите.

След това Бейлс пита:

— Познавахте ли жертвата?

— Да.

— Как се запознахте?

— Запозна ни общ приятел. Ли беше катюса и няколко пъти ходихме заедно по магазините.

— Приятели ли бяхте? — пита Бейлс, при това съвсем невинно според мен.

Все пак на този етап Бейлс не би могъл да знае нито какви са били обстоятелствата на смъртта, нито какви са сексуалните предпочитания на Уайтхол.

— Приятели — не, просто познати. Не го познавах добре. Но беше полезно да имаш подръка човек, който познава Сеул и говори езика. Показа ми няколко добри магазина и ресторанта, помагаше ми да се спазаря за цените на някои покупки, все неща от този сорт.

— Какво правеше той в апартамента ви?

— Аз го бях поканил.

— С каква цел?

— Бях организирал малко парти. Мислех, че ще му хареса да се запознае и с други американци.

— А Моран и Джаксън? Те приятели ли ви бяха?

— Моран ми е приятел. Той доведе Джаксън.

— Защо?

— Не знам. Всъщност не съм и питал. Предполагам, че си е мислел, че Ли и Джаксън може да си допаднат.

— Извинете, капитане, но това ми звучи малко странно. Вие сте офицер, а те са от редовия състав.

— Няма нищо странно — настоява Уайтхол. — Изобщо не е необичайно офицери и старши служачи от редовия състав да поддържат контакти извън работа. А Ли беше кореец и ми беше правил някои услуги. Не виждах нищо лошо в това да му помогна да се сприятели и с други американски военни.

— Предполагам, че сте прав — казва Бейлс и аз си представих, че тонът му трябва да е бил поне малко изпълнен със съмнение. — В апартамента са намерени доста празни бутилки. Пихте ли?

— Предложих им освежителни напитки, да.

— Алкохол?

— Да, разбира се. Защо не? Всички присъстващи бяха пълнолетни.

— Наркотици?

— Този въпрос не ми харесва.

— Капитане, във вашия апартамент е бил убит човек. Ще ви се наложи да отговаряте на цял куп въпроси, които няма да ви харесат. Отговорете, моля. Имаше ли наркотици?

— Не, никакви — отговаря най-сетне Уайтхол.

— Защо другите са останали да нощуват в апартамента ви?

— Партито продължи до късно. Всички се забавлявахме добре. Преди да се усетим, вече беше станало два след полунощ.

— Пияни ли бяха другите?

— По мое мнение доста бяха прехвърлили мярката. Не смятах, че е добра идея да ги пусна да вървят пеш три километра до базата в това състояние, затова им предложих да останат.

— Аха — отговаря Бейлс. — Кога за последен път видяхте Ли Но Те жив?

— Не си спомням точно. Около два часа, предполагам. Отиде си в спалнята, а аз проверих дали вратата на апартамента е заключена, след което си легнах.

— Заключена ли беше вратата на апартамента?

— Да.

— Там има общо три спални, нали така?

— Да. Оставих спалните на гостите, а аз си легнах на канапето във всекидневната.

— Чухте ли някакъв шум през онази нощ?

— Какъв шум?

— Може би някой да влиза в апартамента ви? Шум от борба? Скандал?

— Не. Обикновено спя много леко, но честно казано, боя се, че тогава и аз бях пийнал доста. Не съм чул нищо.

— Само вие ли имате ключове от апартамента?

— Мисля, че и компанията, която управлява сградата, има ключове. Но не и някой друг.

— Значи нямате никаква представа какво се е случило с редник Ли?

— Никаква. Бях шокиран, когато го открихме мъртъв. Нямам представа как е станало.

След това Бейлс казва:

— Това е всичко на този етап от разследването. Имате ли нещо друго, което бихте искали да добавите?

— Не, нищо. Но... тъъ... съобщено ли е вече на родителите му?

— Баща му е бил информиран преди два часа.

— Може би трябва да се отбия и да изразя съболезнованията си. Той беше чудесен младеж. Бих искал да кажа това на родителите му. Имате ли адреса им? Тук в Сеул ли живеят?

— Сериозно ли говорите? — пита Бейлс.

— Мисля, че би било порядъчно от моя страна да го направя. Все пак е бил убит в моя апартамент.

— Искате да кажете, че не знаете кой е баща му?

— Не. Трябва ли?

— Бащата на редник Ли е министърът на отбраната на Южна Корея.

— Ох, мамка му!

С това възклицание завършваше първоначалният разпит. А и както стояха нещата, това си беше доста подходящо резюме на ситуацията.

Опитах се да си представя какво е ставало в главата на Уайтхол по време на разпита. Последната част си беше доста съмнителна, няма какво да се лъжем. Би трябвало да знае за бащата на Ли. Значи лъжеше, подвеждаше и на всичко отгоре се беше объркал. Сигурно е бил изплашен до смърт. И все пак какви бяха тези номера?!

Наистина ли си е мислил, че ще му се размине? Как би могъл? Трупът е бил намерен в апартамента му, в собствената му спалня, до самия него, за бога! В апартамента е имало още двама свидетели. Дали са използвали времето, преди корейските ченгета да пристигнат, за да съгласуват алибито си? Не се ли е сецал Уайтхол, че в трупа на Ли ще бъде открита неговата сперма?

И наистина ли е бил толкова глупав да смята, че ще му повярват, че не е знаел кой е бащата на Ли? Очевидно се е опитвал да се отдалечи максимално от убийтия. Бегъл познат, екскурзовод, едва го е познавал, но го е поканил в апартамента си, за да го запознае с няколко приятелски настроени военнослужещи. Беше се препънал в собствените си тези.

А като алиби всичко това беше пълна нула.

Отворих папката с протокола от разпита на Моран. Пълното му име беше Карл Г. Моран. От вътрешната страна на папката с кламер беше прикрепена снимка, направена от военната полиция.

Беше черно-бяла и на нея се виждаше едър, много силен наглед мъж — истинска мечка. Беше на около четирийсет, с посребрена коса, широко лице и нос, който, изглежда, беше понесъл доста удари. Но онова, което привличаше погледа, бяха очите на Моран. Бяха почти неестествено големи и рязко се отличаваха от всичко останало. Бяха очи на сърна с дълги, разкошни мигли върху лицето на борец. Приличаха на очите на Марлон Брандо, поне преди Брандо да започне да плюска толкова много и лицето му да подпухне дотам, че очите му изобщо да не се виждат.

Изражението на Моран издаваше или объркване, или раздразнение, а може би и двете.

Бейлс отново не беше пропуснал рутинното прочитане на правата. Странното в случая беше, че Моран го беше прекъснал, за да попита дали Уайтхол е помолил за присъствието на адвокат. Бейлс беше отговорил отрицателно и затова Моран също се беше отказал от това право.

Оставих папката на бюрото. Защо е било важно това за Моран? Дали е било някакъв вид лакмусова проба? И какво от това, ако Уайтхол е отказал адвокат? Имаше нещо странно. Сякаш Моран искаше да провери дали може да се довери на Уайтхол. Във всеки случай си отбелязах наум по-късно да помисля за това.

— В какви отношения бяхте с жертвата? — пита Бейлс, след като е изчерпил репертоара си от подгряващи въпроси.

Моран отговаря:

— Той беше приятел на капитан Уайтхол. Преди това изобщо не го познавах, но капитанът го беше поканил.

— Защо?

— А?

— Защо го беше поканил капитан Уайтхол?

— Ха сега де — отвърща Моран. — Може би са били приятели. Може би си е помислил, че и ние ще го харесаме.

— Срецали ли сте се с жертвата преди тази вечер?

— Не. Може и да съм го мяркал из базата, но на мен всичките жълтури са ми еднакви.

Жълтури? Можех да си представя изражението на инспектор Чой в този момент.

Бейлс пита:

- Имаше ли пиене по време на партито?
- Да, разбира се. Какво си мислите, да не сме ученички?
- Наркотици?
- Хайде де, шефе. Имате капитан и старши сержант. Мислите ли, че някой би бил толкова глупав, че да употребява наркотици пред нас?
- Това „не“ ли означава?
- Абсолютно. Означава „не“.
- Кога свърши партито?
- Не знам. Май много-много не си гледах часовника. Късно обаче.
- Някой от вас беше ли пил прекалено много?
- О, да, по дяволите. Едва се държах на крака, затова капитанът ни каза да се тръшкаме там.
- И къде спяхте?
- Аз... мамка му, бях прекалено къркан, за да забележа.
- Но точно вие сте открили трупа. Как стана това?
- Събудих се към пет. Бях малко замаян, нали разбирате? Все пак бях обърнал половин кило „Джони Уокър“. Отидох да се изпия. След това се запътих към стаята на капитана, за да ги видя как са. Почуках, но никой не се обади, затова отворих вратата. Жълтурчето си лежеше там, обаче изобщо не мърдаше. Влязох и го раздрусках. Нищо. Затова го обърнах по гръб и тогава видях тоя колан на врата му. По умрял нямаше как да стане, затова отидох и извиках военната полиция.
- Коланът беше ли на врата му, когато се опитахте да го събудите?
- Точно това казах, нали?
- Какъв колан беше?
- Ами... тъъ, обикновен армейски колан. Можеше да е на всеки. Можеше дори да си е негов, на жълтурчето, защото беше катюса и носеше американска униформа, нали така? Може да е бил неговият, нищо чудно. Може да се е опитвал да се обеси и да е паднал.
- Махнахте ли колана?
- Не съм го пипал проклетото нещо.
- Знаете ли кой го е махнал?
- Не. Нищо подобно не съм видял.
- Значи не знаете кой го е свалил?

Бейлс задавал правилните въпроси. След като не разполагал с резултатите от аутопсията, би трябвало да допусне, че това е оръжието на престъплението. А ако можел да открие чий е бил коланът, това би могло да го отведе до убиеца.

— Нямам представа — обявява Моран.

— Събудихте ли останалите?

— Да.

— А къде спяха те?

— Не си спомням.

— Не си спомняте ли? — пита Бейлс, а аз само можех да си представя изуменото му изражение.

Да не говорим, че в онзи момент той дори още не е имал представа колко важен ще стане този въпрос по-късно.

— Точно така. Както ви казах, още бях замаян, а и след като видях умрелия жълтур, съвсем ми се размъти главата.

Бейлс все още не е бил наясно с естеството на отношенията между четиримата, затова приел този отговор на доверие и не продължил да рови.

— Чухте ли някакви шумове онази нощ? От борба? От караница?

— Не. Половинка уиски действа по-добре от приспивателно. Мамка му, някой като нищо е можел да застреля хлапака, вместо да го удуши, и аз пак нищо нямаше да чуя. Нямам си представа какво е станало с жълтурчето. Кълна се.

— Имам само още един въпрос — казва Бейлс. — Вие ли поканихте Джаксън на партито?

— Да.

— Защо? Не е ли необичайно за един старши сержант да покани редник на парти в квартирата на офицер? Особено след като ще има пиене?

— Чакайте малко, Джаксън е писарят на моята рота. Освен това е добро момче. Няма обаче много приятели и си помислих, че така ще може да поизлезе от казармата. Някак си ми беше жал за него. Може би преценката ми е била погрешна, но това не е престъпление, нали така?

— Не, според мен не е — отвръща Бейлс, което само показва колко наивен е бил на този ранен етап от играта.

Върнах преписа в папката и се замислих. На този етап Моран очевидно се стремеше да предпази задника на Уайтхол. Знаел е чий е

бил коланът около врата на Ли, навярно е знаел и кой го е махнал, а пък съвсем сигурно е знаел кой къде е спял. Но беше излъгал.

И той като Уайтхол би трябвало да знае, че в тялото на Ли в крайна сметка ще бъде намерена и спермата. Тогава защо е излъгал Бейлс? И какво го е накарало по-късно да спре да лъже и да даде показания срещу Уайтхол?

Всичко това беше още по-необяснимо, защото Уайтхол и Моран глупаво се бяха набутали в едно доста ограничено пространство. Нямаше следи от взлом на апартамента. Уайтхол глупаво беше признал, че е заключил вратата, преди да си легне. Признал беше също, че само той и компанията, управляваща комплекса, са имали ключове. Това не беше особено умно, ако се замисли човек. Защо Уайтхол не е казал, че е оставил вратата отключена? А Моран би могъл да подсили това твърдение, като каже, че да, чул някаква врата да се отваря и да се затваря посред нощ, но си помислил, че Джаксън, Уайтхол или Ли са отишли до банята. Най-малкото това би отворило място за възможността някой неканен гост да се е промъкнал и да е удушил Ли.

На Катрин щеше да ѝ бъде адски трудно да докаже, че обвинението срещу Уайтхол е било скалъпено. Глупакът беше фокусирал лъча на прожектора върху себе си и другите двама, които обаче вече бяха свидетели на обвинението. Ето ти още една слабост в тезата на защитата за „скалъпеното обвинение“. Военните трибунали стават доста скептични, когато обвиненият твърди, че обвинението е скалъпено точно от тези свидетели, които са дали показания срещу него.

Бръкнах в кашона и извадих лист хартия. Беше фотокопие на документа за предаването на трупа на Ли Но Те от болницата в Итеуон на Осемнайсата евакуационна военна болница в базата на „Йонгсан“. Потърсих името на американския офицер, който беше подписал документа. След това позвъних във военната болница.

— Свържете ме с капитан Уилсън Бриджис, моля — рекох на веселата телефонистка.

— Секундичка.

Последва я още по-жизнерадостен глас:

— Доктор Бриджис слуша.

— Капитан Бриджис, обажда се майор Шон Дръмънд. Аз съм от адвокатите на капитан Уайтхол.

— Какво мога да направя за вас?

— Трупът на Ли Но Те още ли е във вашата болница?

— Да — отвърна доволно той. — В хладилната камера в сутерена.

— Удобно ли е да дойда още сега да огледам трупа?

— За мен няма проблеми. Мисля, че и той няма да има нищо против.

Докторът се изхили, аз не. Бях чувал доста вицове за морги и този бе един от най-старите и гадните.

— Ще бъда при вас до петнайсет минути. А бихте ли помолили и вашия експерт по аутопсиите да бъде подръка?

— Вече го направихте.

— Вие сте патолог?

— Всъщност съм хирург. Но болницата ни е малка, затова всеки от нас носи по няколко дини под една мишница.

— Сигурно имате отлична оценка по патология от медицинския университет?

— Ами, ами. Едва не ме скъсаха, но досега нито един труп не се е оплакал.

Втора изтъркана гробарска шегичка в рамките на няколко секунди? Очевидно оригиналността не беше най-силната му страна.

Евакуационната болница беше дълга едноетажна постройка, която вонеше на антисептични препарати и прекалена чистота. Попитах момичето на рецепцията как да намеря капитан Уилсън Бриджис и в отговор тя изстреля някаква скоропоговорка, която ми прозвуча горе-долу така: „Завивате шест пъти надясно, след това три-четири пъти наляво, после два пъти надясно и надолу до края на дългия коридор.“ Казах си, че болницата не е голяма, и тръгнах. Намерих го около дваисет минути по-късно.

Кабинетът на Бриджис се оказа едно копторче в самото дъно на сградата — може би се опитваха да го скрият, далеч от очите на случайни минувачи. Почуках на вратата, тя се отвори и веднага разбрах защо.

Уилсън Бриджис представляваше вероятно най-жалката картинка, която може да мине за изображение на американски офицер. Бялата му престилка беше измачкана и нашарена с петна, за чийто произход не исках дори да си помисля. Косата му беше прекалено дълга и разрошена в нещо подозрително подобно на пънкарска прическа. По лицето му се виждаха кичурчета косми, пропуснати от бръснача, а ботушите, които се подаваха под медицинската му престилка, бяха толкова посивели и напукани, че сигурно можеха да поемат цяла кофа вакса.

С непоправимия си оптимизъм възприех тези позорящи армията белези като доста обнадеждаващи. Едно слабо известно правило за военните лекари е никога, ама никога да не разчиташ на доктори с подстрижка на морски пехотинец, колосани яки, блестящи обувки и стойката на ротен сержант. Тези типове всъщност повече искат да бъдат офицери, отколкото лекари. По-добре е да те оперира някой доктор, който изглежда като току-що излязъл от сушилнята на обществена пералня, защото е по-вероятно да е пристрастен към медицината, а не към маршируването и отдаването на чест. От друга страна обаче, тази теория понякога е ужасно погрешна. Понякога

докторът изглежда като отблъскващ нехранимайко просто защото наистина е отблъскващ нехранимайко. От онези, които в крайна сметка ще зашият аортата ви за капачката на коляното.

Той протегна ръка.

— Уилсън Бриджис. Военен лекар от най-висша проба.

— Знам — отвърнах. — Току-що говорихме по телефона, забравихте ли?

— Да, бе — ухили се той. — Извинявай. Просто не приличаш на адвокат.

— Наистина ли? — попитах. — И как изглеждат адвокатите?

— Умни.

Бих могъл да му отвърна, че самият той прилича повече служител от чистотата, но защо да си хабя обидите?

— Виж какво, докторе, не обичам да давам зор на хората, но наистина нямаме време. Къде е трупът?

Той ми махна да го последвам и ме отведе в самото дъно на сградата, където поехме надолу по стълбището към мъждиво осветения сутерен.

— Хладилната ни камера е съвсем малка — обясни той. — Гледай да си направиш резервация предварително, ако ти се наложи, защото шкафовете са само четири. Обикновено, когато някой почине, направо го качваме на първия самолет за Щатите.

— Защо са ви предали Ли? — попитах.

— Да пукна, ако знам. Заповядаха ми да го взема и да го докарам тук.

— Участва ли в аутопсията?

— Не. Представлението си беше изцяло корейско. Но не си вади погрешно заключение. Няма пропуски, повярвай ми. Момчето беше обработено от Ким Ме Сонг.

— Добър ли е?

— Тъкмо него пращат на всички международни конференции, за да убедят останалия свят, че корейската медицина е най-развитата в света.

— Мамка му — изръмжах.

Той ме погледна през рамо и се ухили.

— Е, нямаше как да не изпратят най-добрия, след като момчето е било синът на вожда.

— Така си е — съгласих се.

Бях крайно неприятно изненадан от тази информация, защото беше почти сигурно, че доктор Ким Ме Сонг ще се появи на свидетелската скамейка. Значи обвинението разполагаше с първокласни играчи. Лоша работа.

Завихме наляво и се озовахме в едно доста студено помещение. В ъгъла беше монтиран климатик, който с всичка сила бълваше студен въздух. Бриджис закопча лекъосаната си престилка и се приближи до стената, в която бяха вградени четири алуминиеви шкафа. Наведе се и издърпа най-долния.

— Воала! — обяви той, докато издърпваше ципа на чувала до краката на Ли, като илюзионист на манежа.

Изглеждах го свиреп, след това се наведох и разгледах Ли Но Те отблизо. Трупът беше напълно гол, вдървен и блед. Някой очевидно си беше направил труда да аранжира изражението му, защото Ли изглеждаше спокоен, едва ли не смирен — твърде различно от описанието в показанията на старши инспектор Бейлс. Предположих, че бащата е идвал да види за последен път сина си и корейските доктори са направили всичко възможно той да изглежда така, сякаш е преминал през вратата към вечността без болка и страдание.

Беше много симпатичен младеж с тясно лице и дълъг аристократичен нос, високоинтелигентно чело и мускулесто, добре сложено тяло. Предположих, че прилича на баща си на младини.

Бриджис се присъедини към огледа ми, като застана вляво от мен. Видях как погледът му пробяга по целия труп. Още си личаха подутините и ожулванията.

— Получил ли е някой тук копие от резултатите от аутопсията? — попитах.

— Да, мисля, че аз имам копие... пристигна няколко дни след като прибрах трупа. Но не съм го чел.

Отиде до един шкаф в ъгъла, отвори някакво чекмедже и се разрови из него, докато най-сетне не извади жълта папка. Зачете се в доклада, докато аз продължавах да оглеждам трупа. Всъщност нямах представа какво търся — най-вероятно бях дошъл само за да хвърля едно око на човека, който ми беше причинил всички тези огромни неудобства. Не беше справедливо, наистина, защото със сигурност не исках да бъда на неговото място, но винаги е далеч по-лесно да

хвърлиш вината върху неодушевен предмет, отколкото върху някого, който може да ти възрази.

В крайна сметка се вторачих в лицето на Ли. Имам си една теория, че животът дава на повечето хора такова лице, каквото заслужават. Всички започваме като топчести бебчета с пухкави бузки и малки устенца, с копче вместо нос и живи, блестящи очички. Но тази миловидност скоро изчезва. И когато пораснем, някои вече имат свадливи физиономии, други — замислени, трети — зли или егоистични, а някои пък изобщо нямат никакво изражение, което само по себе си също означава нещо.

Лицето на Ли беше едва ли не прекрасно. Беше здраво и почти сюрреалистично спокойно, неопетнено от печал, безпокойство, алчност или каквато и да е друга дребнава емоция. Беше лицето на човек с щастливо детство и любещи родители, без сковаваща несигурност или провали, които да са разтърсили живота му. Открих, че го харесвам. Освен това разбрах нещо и за родителите му, защото никой няма такова лице, ако не е бил обгърнат с любов още от мига на зачеването си.

Усетих, че Томас Уайтхол вече никак не ми харесваше — защото беше убил и поругал това момче, за да го превърне в ледения труп на масата. Беше отнел живота му и лишил родителите му от най-голямата им радост.

— Готово — обяви Бриджис от своя ъгъл.

— А? — попитах.

За свое учудване бях изгубил представа за околния свят, а аз по принцип не съм сантиментален. Това не беше добре. Ако един кратък поглед към лицето на Ли имаше такъв обезпокояващ ефект върху мен, представете си само как щяха да се почувстват съдебните заседатели, след като даровитият и многословен прокурор в продължение на няколко часа им беше разказвал за живота на Ли, за бляскавото му бъдеще и за отвратителните и перверзни неща, които са му били причинени.

Стиснал папката, Бриджис пристъпи към мен.

— Наистина е ужасно, нали?

— Наистина — измърморих.

Радвах се, че беше престанал с тъпите си шегички. Ако в този миг беше изтърсил някоя, сигурно щях да го фрасна по носа.

— Не е на добро.

Той потупа с пръст по папката.

— Съдържанието на алкохол в кръвта му в момента на настъпване на смъртта е било 0,051 промила. От юридическа гледна точка е бил трезвен. Има няколко доста тежки контузии и ожулвания по корема, пищялите, глезените, китките и ръцете до лактите. Обърни внимание особено на корема.

Докато говореше, той сочеше отделни части от тялото. Забелязах няколко големи натъртвания и подутини по корема на Ли. Бриджис продължи:

— Трябва да са били нанесени доста тежки удари, за да се получат тези контузии. Почти като от ковашки чук. Тъканите са изключително силно увредени, има и няколко строшени ребра. Но причината за смъртта е задушаване. Моравата подутина около шията му е причинена от тънък гъвкав предмет, а ако се съди по следите, които не могат да се видят с просто око, предметът е бил с груба повърхност, като армейски платнен колан. Контузиите и прекъснатите кръвоносни съдове сочат, че коланът е бил стегнат с огромна сила.

— А сексуалната страна на нещата? — попитах.

— Има доста сериозно разширяване на ануса. Това е крайно необичайно. Понякога тук имаме случаи и с мъже, и с жени, които са упражнявали анален секс или пък вътре са се заклеждали някакви неща. Обикновено мускулите и тъканите се възстановяват и възвръщат нормалното си състояние до десетина минути.

— Но не и при него?

— Не. Измерили са го, бил е с почти сантиметър и половина над нормата. Има само един начин това да се случи. Трябва вече да е бил мъртъв, когато за последен път са проникнали в него. Притокът на кръв е бил спрял и мускулите са изгубили способността си да се съкращават.

Спогледахме се на няколко пъти, защото това беше доста отвратителна тема дори за лекар, какво остава за адвокат.

— Изключваш всякаква възможност да е бил удушен, докато са правили секс? Да е бил например от онези перверзници, които стигат до оргазъм, когато ги задушават?

Той отново погледна към трупа.

— Първо на първо, пасивният участник в хомосексуалния акт обикновено не стига до оргазъм. Второ, ако Уайтхол е прониквал в него в момента на смъртта, мускулите все още биха притежавали достатъчна еластичност да се свият. Освен ако Уайтхол не е останал вътре поне десет минути след смъртта. Това, разбира се, е възможно. Но от техническа гледна точка пак си е некрофилия.

— Но не би изключил възможността да са се позаиграли с това удушаване наужким и да са прекалили?

— Би могло да е това, ако не бяха раните — отвърна той. — Те изключват подобна хипотеза. Жертвата се е съпротивлявала свирепо.

— Сигурно — признах мрачно.

Бях установил, че резултатите от аутопсията очевидно бяха точни. Можеха да бъдат използвани в подкрепа на всяко обвинение срещу Уайтхол. Освен това бях осъзнал, че Томас Уайтхол изобщо не ми харесваше.

И в крайна сметка бях успял да се докарам до възможно най-лошото си настроение.

Благодарих на Бриджис за помощта му. Върнах се в хотела и се запътих направо към бара. Вече беше пет следобед и смятах, че съм си заслужил едно хубаво питие. И кого, мислите, заварих там? Самата Катрин, свряна в едно тъмно тъгълче зад джубокса, от който се лееше меланхолична песен за това къде са заминали всички каубои.

Поръчах на бармана да ни прати две чаши скоч и се запътих към нея.

— Изглеждаш ужасно — рече тя, след като вдигна глава и ме видя.

Тя самата не изглеждаше кой знае колко по-добре, но един истински джентълмен никога няма да отговори на обидата с обида.

— Наистина ли, Лунатичке? — отвърнах злобно. — И ти не си цвете.

Катрин дръпна полата си и ми побутна един стол с крак. Не можах да се въздържа и да не погледна този крак, тъй като не си спомнях да съм я виждал облечена с нещо друго, освен панталон или дълга до глезените пола. От моя гледна точка до този момент тя все едно нямаше крака, а някакви яки прътове, посредством които щъкаше насам-натам.

Но сега бързо се уверих, че си има крака. Или поне един. При това много хубав, строен и изваян. Жалко, че го бяха закачили за лесбийка.

— Нали пиеш? — попитах.

— Само бира — отвърна. — Твърдят алкохол не ми понася.

— Една бира — подвикнах на бармана, който тъкмо наливаше моя скоч.

После кисело се обърнах към Катрин:

— Предполагам, че в оная комуна, където си израснала, много-много не са наблягали на пиенето.

Тя ме изглежда раздразнена, защото беше адски очевидно на какво са наблягали според мен.

— Бил ли си някога в комуна? — попита тя.

— Виждал съм няколко в Израел — признах си. — Но онези там не бяха построени от децата цветя.

— И си мислиш, че идеята за това е незряла, така ли?

— Незряла? А, искаш да кажеш глупава. Да, точно така.

Барманът се появи с чашите ни и аз обявих достатъчно дълго примирие, за да дръпна първата яка глътка от уискито. Гърлото ми пламна от горе до долу.

— И какъв точно ти е проблемът? — попита тя, без да откъсва поглед от вече наполовина празната ми чаша.

— Ами ако пропуснем факта, че ти ме набути във всичко това, току-що се връщам от моргата, където прекарах двайсетина минути с един човек, който ми се стори много приятен. Само дето вече не можеше да диша. И причината за това е нашият клиент.

— Прегледа ли резултатите от аутопсията?

— Да.

Тя взе питието си с две ръце, отпи здравата и ме погледна над ръба на чашата.

— И какво мислиш?

— Мисля, че нашият клиент в крайна сметка ще се озове вързан за електрическия стол в една тъмна стая в „Левънуърт“, а през тялото му ще минат няколко хиляди крайно поучителни волта. При това ще бъде напълно заслужено.

Тя се облегна на масата и отпи по-малка и подходяща за дама глътка от бирата си.

— Освен ако обвинението не е скалъпено.

— Хайде де, Катрин, дори ти не можеш да повярваш на тези глупости.

— Дай ми поне възможност да се защита — рече тя. — Непрекъснато ме караш да те изслушвам, дай сега шанс и на мен да се изкажа.

— Добре — отвърнах с изражение, което трябваше да й даде да разбере, че й угаждам.

Нищо не вбесяваше Катрин Карлсън повече от подозрението, че някой й угажда, но тя някак си успя да не се издаде.

— Да допуснем, в името на спора, че Томас е бил толкова пиян, че буквално е изпаднал в кома. Да допуснем, че е бил дълбоко заспал, когато Ли е бил убит, а трупът е бил поставен така, че да изглежда, че го е извършил той.

— Да, бе — поклатих глава.

— Просто се опитай да го допуснеш.

— Добре — отвърнах, — тогава имаш само двама заподозрени. Моран и Джаксън.

— Ти кой би си избрал?

— Моран. Той е едър и много силен. Самият Ли Но Те не е бил слабак, а тялото му е покрито с подутини, контузни рани и ожулвания. Докторът ми каза, че раните на корема му сякаш са били причинени от парен чук. Целите му ребра са натрошени. Човекът, който го е пердашил, навярно е бил доста едър и адски силен.

— Освен ако Ли не е бил толкова пиян, че да не е бил в състояние да се защити.

— Проблемът тук е — възразих аз, — че съдържанието на алкохол в кръвта му е било само 0,051 промила. Може и да е бил пиян около полунощ, но в момента на убийството е бил достатъчно трезвен, за да може да се защити.

— Добър довод — рече тя. — И аутопсията не посочва контузии по главата му, тоест такива, от които да е изпаднал в безсъзнание?

— Не. Има контузии по корема, ръцете, китките, пицялите, глезените, но не и по главата или лицето.

— Значи няма нищо по лицето? — попита Катрин изненадано.

Подозирах, че се преструва, разбира се, тъй като е нейното усърдие със сигурност вече беше прегледала доклада от аутопсията.

— Точно така — съгласих се аз.

— Не е ли странно?

— Не, доколкото мога да преценя.

— Ами представи си, че се е сбил с нападателя. Борят се и Ли прави всичко възможно да се измъкне. Защо няма рани по лицето?

Имаше основание, но аз имах по-добро:

— Помисли, Катрин. Ако някой иска да го изнасили, би го нападнал отзад. Такава е геометрията при мъжете.

— Тогава откъде са нараняванията по корема и пиццалите? — попита тя.

— Не знам. Може нападението да е започнало фронтално, а после нападателят да е минал зад гърба му. Освен това не забравяй, че е удушен с колан, а според аутопсията силата е била приложена изотзад.

— Може би — каза тя, но изобщо не изглеждаше убедена.

Струваше ми се, че просто се мъчи да се улови за първата попаднала сламка, за да изгради защитата си, без да се разсейва с дреболии от сорта на противоречиви доказателства или липса на логика.

— Виж — казах. — Знам, че не ти се иска отново да отваряме тази тема, но колкото повече научавам за това дело, толкова по-съмнителна ми изглежда защитата, която се основава на тезата за скалпени обвинения.

— Ами остани си със съмненията — въздъхна тя. — Може би няма да е лошо да имам в екипа си и един скептик.

— Може би. Но си помисли какво ще струва това на клиента ни, ако се окаже, че грешиш.

— Като стана дума за него — рече тя и отпи от бирата си, — какво ще кажеш за едно посещение при Томас?

— С каква цел?

— Просто визита, да проверим как е. Сигурно ще му се отрази добре.

— Ще дойда с теб — измърморих, — но ако бях с всички си, по-скоро бих го напердашил с бейзболна бухалка, вместо да му повдигам духа.

Колата ни чакаше отвън, но ни трябваша около два часа и известен брой погрешни завои, преди да успеем отново да намерим

затвора. Всички пътни знаци бяха на корейски, а Катрин непрекъснато ме ругаше, сякаш аз бях виновен, че този народ използва някакви безсмислени драскулки за писменост. Някои жени са такива.

Когато спряхме в двора на затвора, вече се смрачаваше. Наредих на шофьора да не гаси двигателя. Необходими ни бяха няколко минути, за да обясним на тъмничаря на рецепцията защо сме тук, тъй като не говореше и думичка английски. Гледаше ни така, сякаш се опитвахме да му продадем нещо, докато аз полагах усилие да му обясня с жестове какво точно искаме. Сочех към бялата стена и повтарях „Уайтхол“, което според мен си беше доста остроумно, но Катрин очевидно смяташе, че съм идиот, и изобщо не полагаше усилия да го прикрие. Най-сетне тъмничарят схвана шегата, ухили се и закима енергично с глава като пале, което е научило някой нов номер. После излезе за малко и се върна с огромния главорез с волското телосложение.

— Искате да посетите Уайтхол, така ли? — попита той и ни се ухили, за да ни покаже всичките си зъби.

— Моля ви — рекох смирено. — Само за няколко минути.

Той скръсти ръчища на масивния си гръден кош.

— Трябваше да се обадите предварително.

— Много съжалявам за този пропуск — казах. — Разчитаме на вашето великодушие да ни разрешите да го видим.

Той ме гледа намръщен в продължение на няколко секунди, като или си мислеше, че го будалкам, или пък не му харесваше да го смятат за великодушен, но накрая спусна ръце и ни даде знак да го последваме. Минахме по същия маршрут, отново цареше същата призрачна тишина. Кълна се, че чух как някой пръдна на третия етаж.

— Пак ли имат час за четене? — попитах.

— Не, сега е часът за молитва.

— И какво се прави?

— Молят Господ да им прости.

— Всички ли са християни?

— Когато влязат тук, не. Но всички си тръгват набожни.

Вече бяхме стигнали до килията на Уайтхол и едрият кореец търсеше ключа из джобовете си.

— Само аз имам ключ — каза той, мушна го в ключалката и го завъртя рязко. — Заради безопасността на Уайтхол. Тук има

достатъчно хора, които биха го убили с удоволствие. Дори сред тъмничарите.

Оставих думите му без коментар и двамата с Катрин мушнахме глави в килията. Освен това премълчах, че и аз самият бих го убил с удоволствие.

Трябваше ни известно време, за да свикнем с тъмнината. Лъчите на мъждивата крушка бяха толкова слаби, че едва стигаха до пода на килията.

— Томас? — обади се Катрин.

От ъгъла на миниатюрното помещение се понесе едва доловимо шумолене:

— Катрин, ти ли си?

— Да. Как си?

— Бил съм и по-добре — отвърна той. — Влизайте.

Така и направихме. Килията вонеше. Уайтхол очевидно беше използвал металната кофа в ъгъла за тоалетна и беше също толкова очевидно, че кофата не е била изпразнена.

— Извинете — обърна се Катрин към едрия кореец, — но защо не наредите на някого да изхвърли кофата? За бога, това е отвратително. Ще хване някоя ужасна болест.

— Не се безпокойте — успокои я онзи. — Изпразваме кофите през три дни. Не е трябвало да яде толкова много, преди да дойде тук. Скоро тялото му ще се пречисти, а новата му диета ще реши проблема с отпадъците.

Казано с други думи, съвсем скоро Уайтхол щеше да започне да получава само малка порция ориз и вода, така че да не произвежда толкова много отпадъци. Много са икономични тези корейски затвори.

Обърнах се към надзирателя:

— Бихте ли се отдалечили малко — например на около петнайсет метра? Трябва да обсъдим някои неща с клиента си, а американските закони ни дават правото на конфиденциалност.

— Разбира се — рече той и се ухили, сякаш това беше някаква особено глупава молба.

Очите ми вече бяха свикнали с тъмнината и аз внимателно огледах нашия клиент. Беше облечен с корейска затворническа униформа, която се състоеше от груба памучна пижама и чифт платнени чехли. Устните и лицето му бяха странно изкривени. Или и

двете му очи бяха яко насинени, или беше започнал да се превръща в миеша се мечка.

— Грубички са, а? — попитах.

— Много — отвърна той.

— Кой ти стори това? — попита Катрин, готова да вдигне тревога.

— Не се безпокой — отговори Уайтхол.

— Не, аз няма да оставя това така. Аз ще...

— Казах ти, забрави го! — изкрещя Уайтхол толкова настоятелно, че нямаше да се учудя, ако я беше зашлевил.

— По дяволите, Томас, те не могат да постъпват така с теб!

— Катрин, те могат да постъпят и далеч по-лошо. Не ги вбесявай допълнително.

Катрин държеше на своето:

— Ще отида при министъра на правосъдието. Ако трябва, ще свикам пресконференция и ще кажа пред целия свят какво се случва тук.

Уайтхол се стовари на рогозката си.

— А според теб защо изобщо изглеждам по този начин? Измъкнаха ме от килията посред нощ и ме отведоха в една стая да те гледам по Си Ен Ен, след което ме пребиха като куче. Никаква помощ повече, ясно ли ти е?

Чух как Катрин си пое дълбоко въздух, но преди да успее да каже нещо, се намесих:

— Като изключим това, как стоят нещата?

— Непоносимо е.

— Мислиш ли, че ще можеш да издържиш на тези условия до края на живота си?

За миг настъпи пълна тишина. После той каза някъде в тъмното:

— Не, ще се самоубия.

Думите му прозвучаха доста странно, защото не ги изрече ядосано, нито силно, нито дори заплашително, както биха сторили повечето хора в неговото положение — или за да предизвикат съчувствие, или да ви накарат да предложите някакво решение. Тонът му беше съвсем равен и безстрастен, все едно просто ни съобщаваше някакъв факт.

— Капитан Уайтхол — казах. — Колкото повече се задълбочавам във вашия случай, толкова по-вероятен ми се струва такъв изход. Единственият ви шанс сме ние с Катрин. Ще трябва да ни кажете още някои неща.

Върху лицето му се изписа замислено изражение. Истината беше, че садистично се бях надявал няколкото дни в корейския затвор да го накарат да пропее като кастрирано канарче.

— Добре — рече най-накрая. — Ще отговоря на още само два въпроса. Затова внимавайте какво ще попитате.

— Разкажете ми за Ли Но Те — казах аз.

Той тежко въздъхна и мина много време, преди да отговори. Прекалено много време, дори се притесних дали не съм избрал толкова лична или неудобна тема, че да се отрече от думата си. Най-сетне той рече:

— Сигурен съм, че това ще ви прозвучи гадно, но ние бяхме влюбени. Започна се преди пет месеца. Сержантът му го беше пратил във финансовия отдел да вземе някакви формуляри, аз пък проверявах нещо там. Достатъчен беше един поглед, и двамата вече просто знаехме, че сме влюбени.

— Преди пет месеца? — попитах.

— Точно така. Това е причината да наема апартамента извън базата. Това беше нашето... мисля, че схващате картинката. Можех да се срещам там с него, да бъдем заедно, да бъдем сами, в нашето местенце.

— Вие, във, какво? Ходили сте с него в продължение на пет месеца?

— Редовно се срещяхме, да.

— Тогава... какво ще кажете за свидетели? Би трябвало да има свидетели.

— Не, нямаше свидетели. Поне аз не знам. Когато сте хомосексуалист и служите в армията, господин майор, изключително много внимавате за такива неща. Превръщате се в експерт по нощното промъкване. А ако сте кореец, е още по-зле.

— Защо?

— Какво защо? Защо се промъкваме нощем ли?

— Не, мисля, че това го схванах. Но защо корейските хомосексуалисти са такива параноици?

— Не знаете ли?

— Не, не знам. Образовайте ме.

— Защото в Корея хомосексуалистите стоят по-ниско от всяка друга форма на живот. Много от азиатците са напълно предубедени. Много държат на расовата си чистота, на кръвните си връзки и презират всеки, който по някакъв начин омърсява тези отношения. Корейските хомосексуалисти не са хора, те са парии, които дори не заслужават презрение. Не могат да си подадат носа навън. Ето в такъв свят живееше Но. Беше уплашен до смърт да не бъде разкрит. По-уплашен и от мен.

— Но всички — корейците, американските военни, дори Моран и Джаксън до един твърдят, че е бил хетеро. Как ще ми го обясните?

— Моран и Джаксън много добре знаят, че не е така. Останалите навярно смятат, че наистина е бил хетеросексуален. Беше много убедителен. Дори беше стигнал дотам да излиза с жени, за да разсее съмненията. А и жените го харесваха. Беше хубав, нали разбирате? Когато влезеше в някакво помещение, всички се обръщаха да го изгледат, сякаш беше жребец за разплод.

— Родителите му знаели ли са?

— Не. От това се боеше най-много. Обожаваше родителите си. Знаеше, че това ще ги убие. Понякога си мечтаех как ще дойде с мен в Щатите, но той не искаше и да чуе. Никога не би сторил нещо, което да засрами или разочарова родителите му.

Всичко това звучеше като някаква извратена версия на „Ромео и Жулиета“, все същата обречена любовна история, само че в този случай някак си не изпитвах никакво съчувствие към нещастния любовник.

— Добре — казах и продължих. — Апартаментът ви е бил заключен. Няма никакви следи от взлом, така че ако не сте убили Ли, остава да са го направили Моран или Джаксън. Ако трябва да изберете един от двамата, кого бихте посочили?

Той се замисли за миг. За да успее една защитна теза, която се основава на теорията за скалъпено обвинение, трябва да имате изкупителна жертва, на която да припишете престъплението. Не беше необходимо да доказваме, че Моран или Джаксън са извършителите, но трябваше да внесем достатъчно съмнение в съзнанието на съдебните заседатели, за да не могат да бъдат сигурни кой е

извършителят. С други думи, трябваше да предизвикаме достатъчно съмнение към факта, че убиецът е Уайтхол.

Най-накрая той каза:

— Никой от тях не би го сторил.

— Не ви попитах за това. Дайте ми нещо, за което да се заловя. Кой от двамата би бил по-вероятният извършител?

— Вижте, господин майор, може да ви се сторя ужасно наивен, но просто не вярвам да го е направил който и да е от тях.

— По дяволите, Уайтхол, дръжте се като възрастен човек! И двамата твърдят, че сте го извършили вие!

Той рязко отвърна:

— Не казват нищо подобно! Четох показанията им. Твърдят, че май били чули шумен скандал. Казват, че Но е бил в стаята ми с мен. Казват, че аз съм махнал колана от шията на Но. Всичко това, с изключение на скандала, е напълно вярно.

Не можех да го опровергая, тъй като още не бях чел показанията, дадени пред Бейлс при вторите разпити.

— А Моран изнасили ли го? — попитах.

— Вече надхвърлихте броя на разрешените въпроси.

— Толкова ли е важно? Просто отговорете на питането ми.

— Не. Продължете да разследвате и след това пак елате при мен.

Искаше ми се да го размажа. Този тип живееше на ориз и вода, на два пъти го бяха пребивали и го очакваше или смъртно наказание, или доживотна присъда в корейски затвор — а второто, както сам бе казал, беше равносилно на смъртна присъда. И въпреки това си играеше на шикалки. Или главата му беше пълна с талаш вместо мозък, или не му се живееше.

А може би беше точно това, сепнах се изведнъж. Може би проклетият тъпанар искаше да се превърне в мъченик на хомосексуалното движение — страдащият Лотарио, пожертвал себе си в името на каузата. Но това би имало успех само ако беше невинен. А той не беше.

Хвърлих поглед към Катрин, а тя сви рамене, все едно искаше да каже: „Какво да се прави?“

— Вижте какво, Уайтхол — рекох, — трябва да бъда откровен с вас. Започвате да ме ядосвате. Имаме само единайсет дни, за да

подготвим защитата ви, затова ще бъде най-добре да престанете да играете игрички.

— Не играя никакви игрички, господин майор. Имам си причини.

Непреклонно беше превил рамене и беше съвсем очевидно, че нямаше да успее да го размекна. Започвах да се разгорещявам. Един от колегите ни се намираше в болницата и береше душа, докато останалите се трепехме пряко сили, за да го защитаваме. Не играел игрички, как не! Скръцнах със зъби и попитах:

— Можете ли да ми кажете поне за какво искате да пледираме? Виновен или невинен?

— Невинен, разбира се.

— Невинен за какво? Хомосексуални връзки? Близки отношения с редовия състав? Изнасилване? Убийство? Некрофилия?

— Вие ще ми кажете, господин майор. Нали това ви е работата? Направете разследването си, а след това елате, за да ме посъветвате.

Не можех да повярвам на ушите си. Този тип беше направо безочлив. Яростно го изгледах, но той отвърна на погледа ми, без да му мигне окото. Що се отнася до Катрин, единственият звук, който идваше откъм нея, беше бавно, плитко, овладяно дишане.

Защо, по дяволите, не беше вбесена като мен? Защо не скочи и не закрещя на този смотаняк? Тя беше водещата на екипа на защитата, помазана и изпратена тук да спаси този тип. Би трябвало тя да е човекът, който да предума или да принуди клиента си да се разкрие. Би трябвало да е смъртнобледа от ярост, защото той беше толкова глупав, че правеше задачата ни да го защитим адекватно направо невъзможна.

Но нямаше нищо подобно. Катрин беше невъзмутима като сфинкс.

Трябваше да изчакам да стане единайсет вечерта местно време, преди да позвъня на председателя на Военния съд. Нямаше го, но се свързах със заместника му — бригаден генерал Кортланд, което според мен също е фамозно име за юрист. През годините на няколко пъти бяхме работили заедно. Не се познавахме много добре, но бяхме на малки имена, което на военен жаргон означава, че той се обръщаше към мен с „Шон“, а аз — с „господин генерал“.

— Добро утро, господин генерал — казах. — Надявам се, че при вас у дома времето е хубаво.

— При нас у дома е горещо и задушно. Имам заседание след пет минути. Какво искаш, Шон?

— Питам се дали можете да ми кажете кой е назначен за прокурор по делото на Уайтхол.

— Да, разбира се. Еди Голдън. Познаваш ли го?

Беше абсолютно неискрен въпрос, защото всички военни адвокати познават Еди Голдън. Или най-малкото са чували за него.

Авиационните екипи от флота и морската пехота си имат една тузарска титла, с която удостояват най-лудия летец — изстребител сред тях. Наричат го „Топ Гън“ и това име вече е познато на целия свят заради сълзливия едноименен филм.

Макар че в юридическия корпус не изпълняваме смъртоносни въздушни пируети като летците-изстребителите, и ние си имаме собствена глупава версия на това отличие — „Палача“. Присъжда се на прокурора, който е осъдил най-много негодници през годината. През последните шест години Еди неизменно печелеше титлата.

С Еди сме се срещали два пъти в съда и очевидно, след като той продължаваше да носи титлата си, аз не бях успял да наврежда на репутацията му. За мое успокоение никой не ме укори — освен клиентите ми, разбира се, — защото и двете дела бяха почти безнадеждни. Но след като човек види Еди в действие, неволно започва да изпитва известно страхопочитание.

Той прилича повече на Робърт Редфорд, отколкото самият Редфорд прилича на себе си, ако това изобщо е възможно. Еди е младолик, остроумен, блестящ и избира точния момент с таланта на наемен убиец. Жените съдебни заседатели са като пластилин в ръцете му. Но и мъжете не са имунизирани срещу неговия чар. Разбирате ли, Еди притежава дарба, която в адвокатските среди е известна като „папски дар“. Това означава, че папата може да излезе на улицата в някой напълно безоблачен, слънчев ден и да отвори чадъра си, след което всички католици в радиус от няколко мили също ще отворят своите чадъри. В крайна сметка папата би трябвало да е безгрешен, нали така? Еди е същият, но само в съдебната зала, когато представлението е в разгара си.

Не съм отмъстителен, но и не обичам да губя повече от веднъж. Мога да се примиря с равен резултат, защото съм от онзи тип хора, които смятат, че равният резултат е адски близо до победата. Не всички обичат победителите, но никой не обича загубилите; аз пък се чувствам напълно удовлетворен, ако се намирам някъде по средата. От мисълта, че ще загубя трети път срещу Еди, направо ми се повръщаше.

Защото една друга особеност от характера на Еди е тази, че не умее да печели благородно. Той изпраща на всеки адвокат, когото е сразил, бейзболна бухалка с името си и отбелязана резка. Знам го със сигурност, защото в килера у дома имам две.

— Мамка му! — възкликнах и генералът се изкикоти.

— Нещо друго, с което мога да ти помогна?

— Не, благодаря ви много.

След което прекъснахме връзката.

Хубавото на този телефонен разговор беше, че той всъщност ме вдъхнови. Не знам с какво впечатление сте останали, но аз наистина не харесвам Еди. Не, не е вярно. Аз го мразя в червата.

Има една чудесна латинска фраза: *Palmarum qui meruit ferat*, което в превод означава „Никой, освен теб не може да се сравнява с теб самия“. Фразата доста точно обрисова Еди. Той е самодоволен, високомерен, надут и неприятен тип, който печели всеки път и никога не допуска загубилите да забравят това.

След като се заклех да не получа поредната му бейзболна бухалка, стоях буден до един сутринта, за да почета още от

материалите в кашоните. Започнах с първоначалните показания на Джаксън.

Редник Евърет Джаксън, както беше цялото му име, беше роден преди двайсет години в Меривил, щата Мисисипи, а армията го бе обучила за административен чиновник.

В Корея беше почти от година, но нищо от личното му досие не се набиваше на очи. Беше просто едно от многото момчета, които са завършили гимназия, но са се отказали от колежа или са отложили влизането си, за да постъпят в армията. Може би е търсел някакви приключения, може да е искал да се махне от дома, а може и просто да не се е сетил за нищо по-интересно. Но пък беше умен. Резултатът му от теста, който се прилага в армията, беше 126. Той приблизително отговаря на коефициента за интелигентност в цивилните тестове, значи момчето имаше нещо в главата си.

Разгледах снимката, закрепена от вътрешната страна на корицата. Опитах се да пренебрегна вече известния ми факт, че е гей, но пък той точно на такъв си приличаше. Това не е лесно да се постигне на черно-бяла армейска фотография, на която стоиш мирно, облечен в униформа. Но той някак си беше успял. Излъчваше подчертана мекота и женственост.

Преди да бъде въведено правилото „Не се пита, не се казва“, Евърет Джаксън щеше да бъде забелязан и освободен от служба десет секунди след като е влязъл през портала, за да започне първоначалното обучение. Някой дебеловрат сержант с шапка като на мечето Смоуки щеше да го погледне, да изсумти подигравателно веднъж-дваж, а после щеше да го отведе в тоалетните и там, приближил лицето си на два сантиметра от лицето на Джаксън, да го попита свирепо:

— Не си и помисляй да ме лъжеш, момко. Кажи ми къде обичаш да мушкаш малкото си пишле.

Моран твърдеше в първоначалните си показания, че той бил поканил Джаксън на партито у Уайтхол, защото горкото момче си нямало приятели и било казармен плъх, който се нуждаел от малко развлечение. Сигурно в това имаше нещо вярно. Другите войници вероятно са презирали Джаксън и са го третирали като прокажен.

Онова, което ме заинтригува, е защо Моран беше избрал точно Джаксън измежду всички останали редници, защо го беше направил писар на ротата и беше започнал връзка с него. Моран беше як,

мъжествен тип, когото никога не биха заподозрели в хомосексуалност. Освен ако не се сдуши с един толкова очевиден гей като Джаксън. Тук само допусках, че Моран и Джаксън са били любовници, но при наличните факти предположението ми не беше кой знае колко фантастично.

И след като Джаксън бе толкова отявлен гей, защо Моран ще поема риска да се забърка с него?

Както и да е, първоначалните показания на Джаксън бяха доста сходни с тези на Уайтхол и на Моран. Беше така, защото той се беше скрил твърде удобно зад твърдението, че не знае абсолютно нищо. Пил прекалено много и прекалено бързо. Твърдеше, че заспал точно в 11:45. Нещо ми беше трудно да го преглътна. Не познавам много хора, които си поглеждат часовниците, преди да изпаднат в пиянски ступор.

Следващото му твърдение беше, че някой го разтърсил и му казал да иде във втората спалня вляво. Така и направил. Спал непробудно, докато Моран не го събудил в 5:30 сутринта, за да му каже, че Ли е мъртъв. Джаксън станал, прекосил коридора, надникнал в стаята и видял трупа, но само за миг, тъй като апартаментът моментално бил наводнен от корейски полицаи.

Оставих настрани папката му и се върнах към доклада на сержант Уилсън Блэкстоун, първия военен полицай, който беше пристигнал на местопрестъплението. Според Блэкстоун той и партньорът му влезли в апартаента в 6:08 сутринта, когато корейската полиция вече се била развихрила. След това проверих фактите от доклада на дежурния офицер, който беше изпратил Блэкстоун там. Дежурният офицер се случи същият онзи капитан Битълсби, когото уговорих да ни даде джип и ескорт, за да отидем до посолството.

Според Битълсби Моран му позвънил в 5:29 и след като говорил с полковника, се свързал с началника на участъка в Итеуон. Този разговор се състоял в 5:45. Да предположим, че на този началник са му били необходими две или три минути да извика своя дежурен офицер и да му нареди да изпрати разследващ екип в апартаента. Итеуон не е голям квартал. Толкова рано сутринта улиците не са били натоварени и на корейските ченгета са им трябвали вероятно десет до петнайсет минути, за да стигнат до апартаента на Уайтхол. Това означава, че корейците не биха могли да се появят на местопрестъплението по-рано от 6:00 часа, съвсем малко преди Блэкстоун.

Казано с други думи, Джаксън лъжеше за това колко знае, ако не лъжеше и за всичко — какъвто навярно беше случаят. Между момента, в който го беше събудил Моран, и пристигането на корейските ченгета имаше поне трийсет минути.

Само предполагах, но ми изглеждаше логично: Уайтхол, Моран и Джаксън бяха използвали тези трийсет минути, за да обмислят ситуацията и да се наговорят. Джаксън имаше достатъчно акъл в главата си да се опита да прикрие този факт, но не и чак толкова, че да изчисли времето.

И какво следваше от това?

Ами например фактът, че се елиминираше всякакво съмнение, че е имало поне прибързан, нерешителен опит да се сглоби общо алиби, да се организира обща защита, да се разберат как да се прикриват един друг.

Но нещо се беше объркало. По някаква причина планът се беше провалил и на Уайтхол му бяха връчени пешкирът и ключът от пералното помещение. А за да разбере как се беше разпаднал техният план, трябваше първо да го възстановя.

Опитах се да си представя как биха могли да се развият събитията. И тримата бяха военни — капитан, старши сержант и редник — и в един идеален свят това би означавало желязна дисциплина. Уайтхол или Моран биха съставили плана, а Джаксън, простият редник, би го изпълнил безпрекословно. И бездруго сигурно е бил изплашен до смърт — да не бъде разкрит като хомосексуалист, да не бъде замесен в убийство, да не бъде арестуван от чужда полиция в чужда държава. Би трябвало да бъде отстъпчив и послушен.

Така поне би трябвало да изглеждат нещата при обичайните условия. Условията обаче не бяха обичайни. Тримата военни бяха трима гейове, сексуално обвързани един с друг по начини и в комбинации, които дори не можех да си представя. Всичко беше с главата надолу.

В цялата история имаше прекалено много неща, които не можех да схвана, защото бяха далеч извън сферата на познанията ми. Уайтхол го беше усетил веднага — аз не знаех почти нищо за хомосексуалистите и за техните особени отношения. Знаех обаче кой е наясно.

Ето защо излязох от стаята си, взех асансьора, слязох два етажа по-надолу и застанах пред вратата на стая 430. Почуках три пъти и се опитах да си придам възможно най-простодушен вид.

В стаята светна, шпионката потъмня, резето щракна и вратата се отвори навътре.

Катрин беше облечена в оскъдна тениска, която се спускаше едва до една четвърт от бедрата ѝ. Наистина имаше страхотни крака — с издължени, стегнати мускули, стройни прасци и тънки глезени. Косата ѝ беше разрошена и изглеждаше смъртно уморена. Изръмжа. Очевидно не се радваше да ме види.

Опитах се да прикрия радостта си, че съм я събудил. Пуснах чара си на максимална мощност и казах:

— Много съжалявам, че те разбудих — което изобщо не беше вярно, — но имам няколко въпроса.

Което си беше истина.

— Дръмънд, часът е един след полунощ.

— О, да, така е — признах си, докато си проправях път покрай нея. — Но нали и без това вече си будна.

Тя ме последва, като ругаеше тихичко, облегна се на стената и кръстоса ръце на гърдите си.

— Гледай тези въпроси да са важни. Много важни.

— Добре — отвърнах, отпуснах се на един стол и вдигнах крака върху нейното бюро, за да ѝ подсказва, че възнамерявам да се задържа доста време. — Да започнем с този: вярваш ли на твърдението на Уайтхол, че той и Ли са били влюбени?

Тя се върна в леглото си, под завивките, които придърпа до гърдите.

— Дръмънд, ако случайно не си забелязал, аз съм адвокат, а не детектор на лъжата.

— Добре. Но ето какъв е моят проблем. Имаме четирима гейове, които си правят купон. Единият е убит. Трупът му съдържа сперма от двама различни мъже. Единият от тези мъже твърди, че той и починалият са били лудо влюбени, вечна любов — от тази, която се случва веднъж в живота. Разбираш ли какъв ми е проблемът? Те не изпитват ли ревност също като хетеросексуалните?

— Разбира се, че изпитват.

— Е, как се връзва всичко това? Ако Уайтхол и Ли са били влюбени, нещо не е наред. Ако Моран е изнасилил любовника на Уайтхол, то тогава защо, по дяволите, Уайтхол ще го кани да остане да пренощува?

— Никога не съм допускала, че Моран го е изнасилил — рече тя.

— Така ли?

Тя ме зяпна удивено.

— Имаш ли представа колко са редки случаите на хомосексуални изнасилвания?

— Честно казано, не — признах си. — Разбираш ли, съзнанието ми е задръстено от всякакви безполезни хетеросексуални факти.

Ако изобщо усети подигравката ми, тя просто я пренебрегна.

— Почти не се случват такива неща. Не и когато в акта са замесени двама възрастни. Хомосексуалистите са далеч по-малко агресивни от хетеросексуалните. Дори при хомосексуалната педофилия изнасилванията са рядкост, макар че педофилските случаи, разбира се, автоматично се класифицират от закона като изнасилвания, тъй като жертвите са малолетни. Но на практика изнасилванията са почти нечувани. Забрави всичко, което ти е известно за хетеросексуалното насилие.

— Значи твърдиш, че хетеро- и хомосексуалните изнасилвания не са едни и същи?

— Изнасилването си е изнасилване, независимо от половете. Но при повече от половината хетеросексуални изнасилвания жертвата и нападателят се познават предварително. А това също е почти нечувано в случаите на хомосексуални изнасилвания. Освен в затворите, разбира се. Там всички правила са невалидни.

— И какво? Никога не си допускала, че Моран е изнасилил Ли?

— Наистина ли искаш мнението ми? — попита тя с едва доловима нотка на сарказъм или скептицизъм.

— Защо иначе ще съм тук? — попитах, като естествено пропуснах да спомена сладкото удоволствие да ѝ прекъсна съня посред нощ.

— Добре. Ето какво подозирам. Моран и Томас са били съгласни да сменят партньорите си.

— И смяташ, че и партньорите са били съгласни?

— Те са зрели мъже. Смяната би била почти невъзможна физически, ако не са съгласни.

— Но защо Уайтхол ще сменя партньора си, в когото твърди, че е бил влюбен?

— Само предполагам, окей? Но си мисля, че тази вечер ти може би стигна до евентуалния мотив на Томас. И двамата с Ли са знаели, че любовта им е обречена. На Томас са му оставали четири седмици служба в Корея. Ли не възнамерявал да го последва в Щатите и може би Томас — или Ли — решил, че е дошло време да предизвика раздялата.

— Значи смяташ, че тази смяна на партньорите е била опит за раздяла? Своего рода някакъв перверзен тип развод?

— Да, може би. Не забравяй, че става дума за гейове. Търсели са приемлив начин да скъсат емоционално. Може би са решили да започнат това, като скъсат физически.

— И за тази цел са си устроили някаква оргия със смяна на партньорите?

— Не, Дръмънд. Предполагам, че са се опитали да го сторят по много фин, дискретен начин. Навярно са пили толкова, за да притъпят нервите си и да се подготвят за нещо, което е било крайно мъчително в емоционално отношение. Предполагам също така, че по някое време през онази вечер са се разделили по двойки и са се оттеглили в различни спални.

— Значи така са избрали да се разделят?

— Възможно е.

— Това често ли се случва? Така ли правят гейовете?

— Има ли някакви общи правила, по които скъсват или се развеждат хетеросексуалните?

— Разбира се, че няма.

— Тогава не допускай, че има общоприети правила и за хомосексуалистите. Всяка връзка е различна, всяка раздяла също.

— Добре — казах, — тогава да видим дали ще можеш да намериш обяснение за следното: от момента, в който е открит трупът на Ли, до пристигането на полицията изминават около трийсет минути. Какво са правили те през това време?

Тя отвърна:

— Кой е повикал полицията?

— Моран.

— Наистина ли? И защо го е направил?

— А?

— Защо се е обадил в полицията? Помисли. Събужда се и намира в апартамента труп. Ако той е убиецът или е замесен в убийството, защо ще звъни в полицията? Няма ли той и Томас да се опитат да измислят някакъв начин да се отърват от трупа? Няма ли да се сдушат и да помислят как тайно да го измъкнат от сградата, за да го хвърлят някъде в горите, където никога няма да го намерят? Не е ли логично?

— Ами предполагам, че е така.

— Но вместо това Моран се обажда в полицията, нали?

— Но знаел ли е Уайтхол, че той се обажда в полицията?

— Почти съм сигурна, че е знаел.

— Тогава нека опитам друг вариант. Уайтхол е ядосан на Ли. Любовта на живота му току-що е отказала да го последва в Щатите. Чувства се изоставен, отхвърлен.

— Дотук добре.

— Вземат решение за тази въртележка с партньорите, само че вместо това да помогне на Уайтхол да преодолее проблема, той изпада в безумна ревност. Разгневява се и двамата се оттеглят заедно в спалнята. Започват да правят секс, но емоциите на Уайтхол излизат извън контрол. Става груб. Първо удря Ли силно. Вероятно го улучва в слънчевия сплит и му изкарва въздуха. След това премята колан около шията му и преди да се усети, вече го е убил. Може и да е било обмислено предварително, но може и да не е било. Може би подсъзнателната му ярост просто е изригнала на повърхността. През останалата част от нощта той лежи буден и се опитва да измисли какво да предприеме по-нататък. Първата точка от плана му е да се престори на дълбоко заспал, когато Моран отвори вратата в пет и половина.

— Тогава защо ще оставя Моран да се обади в полицията? Защо няма да се опита да го разубеди?

— Защото следва втора точка от плана. Той е умен. Ако се опита да попречи на Моран, това би било равносилно на самопризнание, че е убил Ли. Вместо това казва: „Господи, виж какво е станало! Някой е убил гаджето ми! Бързо, обадете се в полицията!“

— Освен ако Томас наистина не е бил изненадан.

— Не. Не разбираш ли? Като се прави на невинен, той е в състояние да накара Моран и Джаксън да му се доверят, да застанат до него, да уточнят алибито му. Никой не е видял как убива Ли. Другите двама са напълно объркани, но и те имат какво да крият. Усъмняват се, но той се надява най-малкото да ги принуди да излъжат за това-онова и да му помогнат да поддържа версията си. Уайтхол знае, че и те имат какво да крият. Решава да използва доверието и страховете им и да рискува.

— Не ми звучи като безупречен план.

— Така е, но все пак си имаш работа с човек, който току-що е изпаднал в ярост и е убил любовника си. Силно възбуден. Пиян. Действал е необмислено. Няма подръка никакви перфектни планове. Знае, че не може да измъкне трупа от апартамента, без да събуди Моран или Джаксън. Или без да срещне някой ранобуден кореец в асансьора, както е нарамил тялото. Принуден е да импровизира.

— Знаеш ли какво? — каза Катрин. — Обзалагам се, че такава ще бъде тезата на прокурора.

— Ако аз бях прокурорът в това дело, така щях да пледирам.

Признах, без да ѝ доверявам, че точно това се бях стремил да постигна тази вечер: да си представя какво би пледирал Еди, за да мога да си съставя стратегия, с която да го оборя.

Катрин ме дари с доста приятелска усмивка.

— Знаеш ли какво, Дръмънд, неприятно ми е да го призная, но си доста добър адвокат.

— Кой, аз ли? Всъщност ти се сети за всичко.

Чиста истина. Всъщност се беше сетила за обяснението още преди да дойда в стаята ѝ, което пък изведнъж ме накара да се зачудя за какво ли още се беше сетила, без да пожелае да го сподели с мен.

Тя ме изгледа над ръба на завивките си.

— Това комплимент ли беше?

Усмихнах се.

— Да, комплимент.

Тя се извърна и за миг се вторачи в стената:

— Никога не съм допускала, че ще го кажа, но ние двамата сме доста добър екип.

— Да, по някакъв начин — съгласих се неохотно.

Катрин отметна завивките, стана от леглото и затопурка към банята. Мина известно време, после чух шум от мивка. Върна се с чаша вода. Може би си въобразявах разни неща, но можех да се закълна, че освен да си налее вода, се беше и сресала, защото косата ѝ вече не беше разрошена. Вместо това се спускаше като дълга, пленителна роба досами кръста ѝ. Хвана един стол, издърпа го и седна. И като размаха възхитителните си крака, тупна ходила до моите върху бюрото.

Бихте могли да наречете всичко това „твърде стимулиращо“, без да сгрешите ни най-малко. Лесбийка или не, краката ѝ наистина бяха страхотни. А аз съм мъж и макар да знаех, че тя е забранен плод, някои части от тялото ми не правят никаква разлика между забранен плод и брюкселско зеле. Освен това точно в този момент забелязах, че не носеше сутиен под тънката си тениска. Двете симпатични дяволчета се разлюляха, а ръбът на тениската се повдигна чак до началото на бедрата ѝ. Предполагам, че тъй като беше лесбийка, тя просто не осъзнаваше какъв ефект имаше всичко това върху мен.

Влязох в рицарска битка да накарам погледа си да се забие в пода, върху бюрото, върху стената — където и да е, само не и върху нея. Губех битката, но се кълна, че адски се съпротивлявах.

— Добре тогава — каза тя замислено.

Очевидно не разбираше, че старият Хумонго не даваше и пет пари дали беше отявлена лесбийка, след като разполагаше с цялото необходимо оборудване. А тя си го имаше. Повярвайте ми, имаше си го.

Попита ме:

— Още ли си убеден, че Уайтхол го е извършил?

— Аха. Силно убеден — рекох и разтърках чело, за да мога да заслоня очи, така че да не ме хване вторачен в готините ѝ крачета.

— Не възприемаш ли предположението ми, че са сменяли партньорите си?

— А, възприемам го, разбира се. Защо не? Самият аз не бих прекъснал една връзка точно по този начин, но мисля, че е правдоподобно.

Катрин отпи глътка вода и аз долових, че се вглежда в лицето ми, но не можех да бъда сигурен, защото собствените ми очи бяха

прекалено заети да изследват прехода от глезените към кадифените й прасци.

— Позабавлявай ме още малко — каза тя. — Върни се към онова, което попита Томас тази вечер. Кой друг би могъл да убие Ли? Започни с Моран. Той е приятел на Уайтхол, нали? Наясно е с намеренията му. И му помага, като довежда подходящ партньор.

— Истински приятел — подметнах язвително.

Току-що бях забелязал, че и коленете й бяха великолепни. Нито големи, нито малки, нито костеливи, нито твърде пълни. Майка ми винаги казваше, че единственият начин една жена да бъде оценена както трябва е на базата на коленете й. Звучи странно, но тя имаше право.

Катрин изведнъж рече:

— Дръмънд, трябва да престанеш.

— А? — сепнах се аз, като си мислех, че ме е хванала как я зяпам.

— Престани да правиш предубедени умозаклучения. Гейовете живеят в свой, различен свят. Особено пък гейовете във войската.

— Добре, значи Моран е страхотен тип — рекох, като забравих за коленете й, защото вече ме занимаваше повече разкошната гледка на бедрата й. — От онзи тип благороден приятел мъжкар, когото всеки би искал да има. Ами Джаксън? Постоянен приятел ли е бил на Моран? Или просто мимолетно гадже?

— Предположението ми е, че Джаксън е бил само един отстъпчив партньор. Може би Моран е спал няколко пъти с него. Имало е физически контакт, но не и емоционална връзка.

В доблестна проява на воля отместих поглед от краката към лицето й. Изведнъж забелязах, че очите й бяха най-зеленото нещо, което някога съм виждал, бездънни езера с отразени в тях гори, ливади и блещукаща светлина. Имаше нещо странно в начина, по който ме гледаше. Но всичко това бе прекалено сбъркано. Тя беше лесбийка. Двамата се ненавиждахме твърде силно. Ако беше иначе, бих се заклел, че ми подаваше сигнала, който ние, мъжете, наричаме: „Хайде, какво още чакаш?“

Искам да кажа, че бяхме в хотелска стая, късно през нощта, точно до нас имаше голямо, удобно легло, тя беше почти гола, по

дяволите, а и беше толкова близо до мен, че можех да доловя аромата на косата ѝ. И той беше страхотен.

Идиотска работа, нали така? По дяволите, та ние дори не се харесвахме!

Идиотско или не, реших, че ще бъде най-добре да си тръгвам, при това моментално. Присъствието на разкошна полугола жена, която се намира на една ръка разстояние, действа много разложително върху самодисциплината.

Бързешком се изправих и се ухилих накриво.

— Аз май трябва да си ходя.

За миг тя изглеждаше като зашеметена. После ме изгледа така, че ако не я познавах, бих си помислил, че е донякъде разочарована.

— Тръгваш ли си? Но ти ме събуди!

— Знам. Съжалявам, наистина. Просто... ммм... мозъкът ми се задръсти. Чувствам се, въъ, напълно изтощен — казах и предприех бързо отстъпление.

Отворих вратата и вече почти бях прекрачил прага, когато чух Катрин да мърмори:

— Господи, понякога си такъв тъпанар, Дръмънд!

Това пък откъде се взе, по дяволите? Би трябвало да ми благодари, че я оставям да си доспи. Затворих вратата и си мърморих под нос по целия път до стаята.

Отне ми известно време, но в крайна сметка схванах каква беше работата. Предполагам, че повечето мъже ще ме обвинят, че съм допуснал безразсъдна грешка. Тя току-що ми се беше предложила, а аз бях реагирал като абсолютен тъпанар и си бях тръгнал. Може би не беше стопроцентова лесбийка. Може би беше бисексуална, петдесет на петдесет, а по някаква случайност бях улучил една от онези вечери, когато беше на вълната на другите петдесет процента.

Но пък, от друга страна, повечето хора не познават Катрин Карлсън така, както аз я познавам. Сигурно искаше да ми даде урок за това, че бях нахлул в стаята ѝ посред нощ. Или пък искаше да ме постави на мястото ми ей така, по принципни съображения. Някои жени го правят, повярвайте ми. Всичко се свежда до властта, а най-бързият и най-безопасният начин да се сдобиеш с нея е да покажеш малко бедро, да хвърлиш някоя и друга фалшива усмивка и после да

реагираш като ужасно обидена, когато бикът започне да пръхти и да рие земята с копита.

Беше отметнала онези завивки и беше излязла от леглото, а аз едва не ѝ се вързах. Едва не се показах като глупак, но не стана както тя искаше. Не ѝ дадох възможността да ме смачка, като хладно ми заповяда да спра да я опипвам и веднага да се разкарам от стаята ѝ. Бях записал една победа във войната между половете.

Ако не ставаше дума за Катрин Карлсън, всичко това би прозвучало прекалено объркано и сложно, за да е вярно. Само че аз я познавах, при това твърде добре. Катрин беше най-отмъстителният и подъл адвокат, когото познавам. Никой не би могъл да изгради непробиваеми стени; нещо от смразяващото ѝ коварство винаги щеше да прониква от професионалния в личния ѝ живот.

Във всеки случай водата от душа беше толкова студена, че все едно се бомбардирах с ледени кубчета. Едва не загинах от хипотермия, но в крайна сметка се преборих със себе си.

Будилникът звънна в четири. Идваше ми да го блъсна в стената и отново да се завия през глава. Но си казах, че „рано пиле рано пее“ и прочие, изтъркалях се от леглото и направих петдесет бързи лицеви опори, за да възстановя кръвообращението си.

Арията на пеещото рано пиле беше да принуди Катрин да се откаже от предварително обречената защита, която планираше. За да направя това, ми беше необходима допълнителна силна карта. Уайтхол все още не го знаеше, но именно той щеше да ми я осигури. Той щеше да бъде моят скрит коз.

Все още замаян, позвъних на румсървиса да ми изпратят кафе. Особено твърдо настоях да е приготвено току-що. Не бях в настроение да се задоволя с остатъците от снощното.

След това взех втория си студен душ за последните четири часа. Когато излязох изпод него, очите ми бяха толкова широко отворени, че симпатичното момче, което ми донесе кафето, сигурно си е помислило, че съм бръкнал с пръсти в електрически контакт. Дадох му щедър бакшиш, после поставих каничката до прозореца, дръпнах щорите и се загледах в светлините на града.

Корейците са бедни, трудолюбиви и усърдни хора и градът вече се разбуждаше. Яхнали малки моторетки, натоварени с топове плат, те вече се носеха по улиците, за да разнесат навреме стоката по магазини и складове. Сигурно бяха станали в три часа, за да излязат толкова рано. И това ако е живот.

Вдигнах телефона и помолих да ме свържат с регистратурата на военната академия „Уест Пойнт“ в Щатите. Отговори ми висок, плах женски гласец. Съобщих, че искам да говоря с началника на регистрационния отдел.

— Имате предвид полковник Хал Менкъл, нали така? — попита телефонистката.

Вежливо потвърдих и тя вежливо ме помоли да изчакам.

Тъй като все пак се обаждах в „Уест Пойнт“, в слушалката зазвуча войнствена маршова музика. Замарширувах на място, докато един груб глас не ме прекъсна:

— С какво мога да ви помогна?

— Полковник Менкъл?

— Нали мен търсехте?

Понякога просто усещате веднага, че някой непознат няма да ви хареса.

— Аз съм Шон Дръмънд — представих се, — адвокат на един от по-малко блестящите випускници на вашата велика институция. Томас Уайтхол. Випуск 91-ва. Чували ли сте за него?

Последва кратка пауза, преди онзи да отвърне:

— Не съм бил тук през 91-ва. Но знам кой е Уайтхол. Всички знаят.

— Има си хас.

— От няколко седмици сме засипани с искания за информация от пресата. Искате да говорите с професора му по физика? Със свещеника му? Изровихме дори един от съквартирантите му тук. Разполагаме с цял списък. С кого искате да започнете?

— Какво ще кажете за съквартиранта? Звучи ми добре.

— Значи с капитан Ърнест Уолтърс. Той преподава машиностроене. Само секунда и ще ви прехвърля.

Секундата отлетя, после се чуха три позвънявания и един ясен и отривист глас каза:

— Факултет по машиностроене. Капитан Уолтърс.

— Здравсти, Ърни — казах, сякаш бях от най-добрите му приятели. — Казвам се майор Шон Дръмънд. Адвокат съм и участвам в екипа по защитата на стария ти съквартирант Томас Уайтхол.

— С какво мога да ви бъда полезен, сър? — попита той толкова подчертано учтиво, че думите му прозвучаха по-скоро като: „Ей, ние двамата всъщност не сме никакви дружки, тъй че защо не вървиш на майната си?“

— Ха-ха — засмях се аз, все едно не бях забелязал нищо. — Предполагам, че последните няколко седмици не са били лесни за теб, а, Ърни?

— И аз така мисля — отвърна хладно той.

Все още удържаше на моите попълзновения да се сприятелим. Това обаче нямаше да трае вечно. Мога да бъда доста очарователен, когато се наложи.

— Никак, ама никак не ти завиждам — продължих да натискам. — Сигурно не те оставят на мира, а?

— Ами ако така наричаш получаването на седем фалшиви талона да се явя в амбулаторията за СПИН тест, сигурно си прав.

— Хайде де, не може да е чак толкова зле — казах.

— Така ли мислиш? Става дума само за днес следобед. Вчера някакъв задник беше напълнил чекмеджетата на бюрото ми догоре с розово бельо. Миналата седмица някакви кадети влезли през нощта в кабинета ми, боядисали бюрото ми розово и сменили табелката с надпис „Мисис Уайтхол“.

— Напълно те разбирам, човече. Това вече съм го минал. Знаеш ли, преди няколко дни някакво копеле беше написало „Внимание, гейове!“ над вратата на офиса ми.

— Така ли? — попита той доста по-меко. — Май го видях по Си Ен Ен. Това си бил ти, така ли?

— Аз бях — отвърнах. — Не можеш да си представиш какво ми костваше това.

— Кофти, а?

— Какво говориш, генералите направо се бяха подредили на опашка, за да ми четат конско по телефона. Все едно дъщерята на президента беше забременяла от мен. Ще ти кажа, Ърни, беше истински ад.

— Така ли? — попита той и тонът му изведнъж стана по-приятелски, като още веднъж доказа, че нещастieto наистина си търси компания. — Чакай само да видиш на мен какво ми се случи. Женен съм от осем години. С жена ми ходехме още от гимназията, а после и през цялото време, докато бях кадет. Имаме три деца, по дяволите! Е, миналата нощ си лежим в леглото и тя се обръща към мен, поглежда ме много странно и пита: „Виж какво, скъпи, има ли нещо, което би искал да споделиш с мен? Искам да кажа изобщо нещо, каквото и да е?“ Можеш ли да повярваш? Идваше ми да я счупя от бой.

— Еха! Собствената ти жена? Това вече си е за вестниците.

— Е, разбира се, че не го направих. Да я счупя от бой де. Просто й скочих и пуснах дрелката да работи до три сутринта. Два дни след

това госпожата ходеше като разглобена. И повече няма да поставя под въпрос мъжествеността ми.

— Ха-ха-ха — изхилих се аз, след като Ърни вече бе споделил общите ни неволи.

Ледът в тона му се бе стопил, беше се отпуснал и гласът му вече звучеше като на добро момче от Южен Бронкс. От онези, които обичат да говорят по много, само да започнат веднъж.

Пак се засмях и попитах:

— Е, Ърни, какво можеш да ми кажеш за Уайтхол?

— Зависи. От какво се интересуваш?

— Що за човек беше?

— По дяволите, всички това питат. Не знам. Беше си като нас, разбираш ли?

— Чакай, чакай, Ърни, аз не съм всички. Аз съм човекът, който трябва да убеди десет твърдоглави копелета съдебни заседатели да не му пуснат петдесет хиляди волта ток. И за да го направя, трябва да разбера какъв човек е бил, ама наистина.

Той, изглежда, внимателно обмисли това, защото настъпи дълга пауза. Поемах голям риск. Може би пък изобщо не обичаше Уайтхол и нямаше нищо против да му пуснат петдесет хиляди волта и да го изпекат като коледна пуйка. Но пък какъв друг избор имах?

— Това между нас ли ще си остане? — попита накрая.

— Абсолютно.

— Искам да кажа, че няма да са глупостите, които пробутвам на репортерите, за да ме оставят на мира, нали ти е ясно?

— Ърни, кълна се. Няма да кажа и думичка на никого.

— Добре. Истината е, че Уайтхол наистина ми харесваше. Харесваше ми много. Бяхме добри приятели, разбираш ли?

Отстъпваше внимателно, като човек, който пробва горещата вода с пръстите на краката си.

— Защо?

— По дяволите, откъде да знам? Просто беше готин тип, разбираш ли? Фантастичен кадет. Играеше по правилата, нали се сещаш? Само не го разбирай погрешно. Беше абсолютно честен. Човек, на когото можеш да се довериш в труден момент.

— Без майтап? — попитах.

— Да, без майтап. Ще ти разкажа една история. Бяхме в първи курс, тук го наричат плебейския, нали знаеш? В моята рота имаше едно момче, което си беше направо обречено. Нали ги знаеш този тип хора? Не може да си лъсне ботушите, униформата му виси като чувал, винаги го хващат за нещо при сутрешния преглед на спалните помещения и все не може да запомни всичките глупости, които плебеите трябва да знаят, защото кадетите от по-горните курсове ги изпитват всеки ден. Това момче беше пълна скръб. А ония от горните курсове започнаха да го тормозят като пирани, направиха живота му ад, тероризираха го всеки ден, до късно вечерта, за да не може да учи, така че той толкова се изнерви и изтощи, че беше на ръба да го изхвърлят. Това, разбира се, им беше целта. Опитвах се да го прогонят, нали разбираш? Или да го накарат да се почувства толкова нещастен, че сам да напусне, или толкова да се скапе от умора, че да го изхвърлят. В същия взвод беше и Томи Уайтхол. Той обаче беше господин Съвършенство. Един от онези типове, на които играта им става ясна още с влизането в „Уест Пойнт“. Познаваш ги тия, нали?

— Да.

— Така. Кадетите от горните курсове просто обожаваша Томи Уайтхол. Винаги го сочеха на онзи некадърник: „Ей, тъпанар, погледни Уайтхол! Що не си като него, бе? Какъв ти е шибаният проблем, а?“ И един ден за всеобща изненада Уайтхол влиза в строя с ботуши, които сякаш е лъскал с кал, униформата му е цялата на петна и изведнъж не може да си спомни дори собственото си име. Старшите кадети го понасмехоха, но не много, защото все пак си беше той, нали, господин Съвършенство. Няма да се повтори, нали? Станало веднъж, но много важно, нали следиш мисълта ми?

— И още как.

— Само че Томи Уайтхол не се поправи. Господин Съвършенство сякаш се разпадаше. И онези типове, нали са като акулите, забравиха за смотаняка и подгониха Уайтхол. Стана точно както пише в Библията — единственото нещо, което хората мразят повече от обикновения грешник, е светецът, изпаднал в немилост. Онова, което никой не знаеше, беше, че Томи стоеше буден до полунощ всяка вечер, за да може да се измъкне от стаята си, да отиде при смотаняка, да му лъсне ботушите, да подготви помещението за проверка и дори да му помогне в ученето. С две думи, Томи му спаси

задника. Ако Томи не му беше помогнал, онзи тъп смотаняк или щеше да се провали на изпитите, или щяха да го изхвърлят дисциплинарно.

Ърни изстреля всичко това като картечница, както може да го направи само чистокръвен нийоркчанин, но историята бе толкова дълга и криволичеща, че дори той трябваше да спре да си поеме дъх.

После каза:

— Ти обаче си умен, нали така? Ти си адвокат и прочие. Сигурно вече си се досетил кой беше онзи смотаняк? Искам да кажа, че сега нямаше да седя тук, ако не беше Томи Уайтхол. Никой не се стараше повече от него.

— И защо се напъваше толкова?

— Откъде да знам, по дяволите? Просто си мислех, че ще стане наистина страхотен офицер. Такъв си беше, нали разбираш? По-зрял от всички нас по онова време.

— По-зрял в какъв смисъл?

— По-мотивиран. Никога не се оплака, не изхленчи, никога не направи някоя глупост като останалите.

— Без майтап?

— Без никакъв майтап. Беше съвсем близо до първото място и в учебните занятия. Безкрайно умен. Ами боксът? Взе шибаните златни ръкавици в полутежката категория в Ню Йорк. Ако знаеш нещо за бокса, това е все едно да си национален първенец сред аматьорите, защото най-добрите момчета от цялата страна се изсипват за това състезание.

— Нямах представа — признах.

— Да, така е, трудно се опознава Томи. Може да се държи като отвратителен тъпанар, докато не реши, че те харесва. Все едно се е оградил с леден ров, нали разбираш? Никога не разбрах защо го прави. Поне досега не знаех. Кой би си го помислил, а?

Що се отнася до ледения ров, това го бях разбрал. Бях се сблъскал с него. Разбира се, не му го казах. Вместо това попитах:

— Значи никога не си подозирал?

— Никога, по дяволите. Мамка му, тук дори имаме общи душеве. Помисли си само, ако наистина е било така, все някой щеше да види онази му работа да щръкне.

— Някой друг подозирал ли е?

— Никой. Сега много хора се кълнат как са знаели през цялото време, че е бил сестричка. Но това са глупости. Никога не се издаде. И ще ти кажа още нещо — сума кадетки въздишаха по него. Можеше да си чука всяка вечер, стига да поискаше.

— Виждал ли си го да излиза с някоя?

— Не. Но винаги съм си мислел, че просто е верен на момичето си. През всичките четири години държеше на бюрото една снимка. Беше разкошна, нали се сещаш? Тъмна коса, големи зелени очи, лице като на кукличка. Попитах го за нея на няколко пъти, но не каза нищо. Сега, като си мисля, тази снимка сигурно е била за камуфлаж. Когато си купуваш рамка от фотото, вътре обикновено има снимка на някоя манекенка и той просто не я е извадил, за да можем да си мислим, че... абе нали разбираш.

Вече го слушах с половин ухо, защото се готвех да приключавам разговора.

Колкото е възможно по-небрежно запитах:

— И така, Ърни, мислиш ли, че Уайтхол би могъл да извърши убийство?

Причината за лукавия ми въпрос беше тази, че без изобщо да го подозира, капитан Ърни Уолтърс се беше явил на кастинг за основен свидетел на защитата. Не давах и пет пари дали ще иска да свидетелства, или не. Вече се беше представил в толкова положителна светлина, че просто не можех да се лиша от него. Бях готов да му резервирам самолетен билет за Корея.

Той неохотно отвърна:

— Всъщност, господин майор, тук трябва да бъда честен. Да, мисля, че Томи би могъл да го направи. Определено мисля така.

Едва не се задавих от изненада.

— Така ли?

— Разбира се. Само защото съм го виждал да се бие обаче. Точно затова беше толкова добър боксьор. Наричаха го „Разярения бик“, като онзи от филма. На ринга направо полудяваше. Изкарваше акъла на всички, с които се боксираше.

— Наистина ли? — попитах. — Значи смяташ, че... какво? Може би е таял някакъв скрит гняв, някакъв дълбок патологичен импулс?

— Ей, аз съм машинен инженер, а не психиатър. Не съм забелязвал такова нещо извън ринга, но със сигурност съм го виждал

вътре. Все едно беше някакво чудовище, което са пуснали от клетката. Този тип не се боксираше, той направо убиваше. Ръцете и юмруците му бяха като онези старите картечници, та-та-та, пердашеха като машина, кръв се лееше навсякъде, а той продължаваше да напада. Но може би щях да се сетя, ако знаех онова, което знам сега... да, може би е бил някакъв спотаен гняв, свързан с този негов хомосексуализъм.

Точно в този миг Ърни Уолтърс изгуби безплатния си билет до Корея. Но нямах намерение да се отказвам.

— Кажи ми, Ърни, има ли други ваши съвипускници, с които според теб мога да поговоря за Томи?

— Не знам, по дяволите. Имаше няколко момчета, които го харесваха. Но мога да ти кажа, че всички го уважаваха. И след първи курс никой не смееше да се занася с него. Нали разбираш, много от момчетата не знаеха, че е носител на златните ръкавици, но пък всички знаеха, че е шампион на бригадата. При това три години поред.

— Разкажи ми за това.

— Добре, разбира се. Веднъж годишно целият кадетски корпус се събира във физкултурния салон за боксовите финали на бригадата. Това е все едно събитието на годината, нали разбираш? Който го спечели, става царят на курса. Или, в случая, царицата на курса — изкикоти се той. — Всички видяха как се бие Томи. В два или три от мачовете си беше направо страшен. Веднъж, когато се боксира с един от по-горните курсове, шампион от предишните две години... Мамка му, никога няма да го забравя. Томи просто беше полудял. Целият ринг беше в кръв. Томи прати човека в болница. Счупи му носа, натроши му челюстта. Нещастникът не можа да се свести цели две денонощия. Седмици наред всички говореха за този мач.

— Значи всички са знаели, че е склонен към насилие.

— Виж какво, господин майор, ако искаш да се кача на самолета и да дойда да свидетелствам какъв страхотен пич е Томи Уайтхол, няма проблеми. Ще го направя. Армията сигурно ще ме убие заради това, но ще го направя за Томи. Мога да изброя навярно още петима или шестима, които също биха го сторили. Преди тази работа да се разчуе, можех да изброя и дузина. Но сега определено има риск, нали?

— Така е, Ърни. Хич не ми се иска да чуя това за бокса от свидетелската скамейка.

— Няма проблеми. Господин майор, мога ли да ти предложа един съвет? Нали разбираш, тайничко. Само между нас. Нищо повече, нали така?

— Ърни, търся да се заловя за всякаква сламка.

— Виж дали можеш да разговаряш с Едуин Гилдърстоун. Той навярно е най-старият майор в армията. Беше преподавател на Том по английски и бяха доста близки.

— Ърни, много ти благодаря за това — отвърнах. — Беше ми повече от полезен.

— Виж, сър, ако мога да направя нещо за Томи, просто ми звъни. Веднага, по всяко време на денонощието, става ли? Томи Уайтхол е мой приятел. За разлика от много други негодници, продължавам да го казвам пред всички. Може би затова ме гледат толкова накриво тук, нали разбираш? И следващия път, когато се видиш с Томи, кажи му, че го обичам като брат. Но внимавай точно да предадеш думите ми. Само като брат, ха-ха-ха.

— Благодаря ти, Ърни — рекох. — Прехвърли ме обратно на регистрацията, моля те.

Мина секунда, последваха две извънявания и се чу раздразнителният глас на полковник Хал Менкъл.

— Получихте ли онова, от което се нуждаехте, Дръмънд? — попита той.

— Уолтърс изобщо не ми беше от полза — излъгах. — Кой мислите, че би могъл да свърши работа?

— Опитайте с капитан Форбс. Или подполковник Мериуедър, който му е преподавал математика. Или...

Прекъснах го:

— А какво ще кажете за стария му преподавател по английски? Едуин Гилдърстоун.

— Гилдърстоун ли? — възкликна той, очевидно изненадан.

И адски недоволен — толкова недоволен, че можех да се закълна, че чух как изскърца със зъби.

— Да, точно така. Майор Едуин Гилдърстоун.

— Аз...

— Той още е в преподавателския състав, нали?

— Може би. Но защо пък искате да разговаряте точно с него? Повярвайте ми, Дръмънд, другите хора, които ви споменах, са далеч

по-компетентни по темата. В този случай трябва да внимавате къде стъпвате, ако схващате накъде бия. Може да нагазите в доста гадости.

Как ли пък не. Когато се случи нещо подобно, всяка институция изпада в паниката на самоунижението и полага максимални усилия да ограничи пораженията. Ето ви го значи пантеона от военни герои, завършили академията „Уест Пойнт“: Робърт Лий, Юлисъс Грант, „Блекджек“ Пършинг, Айзенхауер, Омар Б्राдли, Норман Шварцкопф от „Пустинна буря“ и... хоп, ох, мамка му... Томас Уайтхол. Този пък кой е?! Колко унижително!

А както ме предупреждаваше един стар и мъдър командир, при когото служих, унижението бързо поражда желание за укриване на истината. Очевидно академията разполагаше със списък от бивши съвипускници на Уайтхол, които да кажат на света правилните неща, да внушат правилните мисли, да създадат правилното впечатление. И това впечатление трябваше да бъде, че Томас Уайтхол е живото доказателство, че правилото „Не се пита, не се казва“ не сработва, че то позволява на хомосексуалисти убийци да се промъкнат през защитната мрежа.

Твърдо казах:

— Искам да разговарям с Едуин Гилдърстоун и много се надявам, че не се опитвате да ми попречите. Ако е така, ще трябва да подам оплакване, че пречите на защитата.

Той хладно отвърна:

— Оставете това, Дръмънд. Можете да разговаряте с когото си поискате.

Опитах се моят тон да прозвучи още по-студено:

— Знам това. Свържете ме веднага.

Три иззвънявания по-късно един мек и благ глас рече в слушалката:

— Ед Гилдърстоун.

Рекох:

— Здравсти, Ед. Тук е Шон Дръмънд. Аз съм адвокатът, който има безподобната чест да защитава Томас Уайтхол. Казаха ми, че си му бил преподавател по английски. Освен това ми казаха, че си го познавал доста добре.

— Така е. Но не му бях само преподавател по английски. Бях му и курсов ръководител. Ето защо се срещах с Томас редовно през

всичките четири години, които той прекара тук.

— Еха! Сигурно през последните дни си изгубил маса време да отговаряш на въпроси на пресата, а?

Прозвуча малко намусено, когато отговори:

— Изобщо не съм разговарял с пресата.

— Така ли?

— Всъщност ми беше наредено да не разговарям с журналисти. Дори получих официално писмо от началника си с изрично нареждане да не казвам нищо на пресата.

— Наистина ли? Заповед за запущване на устата? И защо им е притрябвало да го правят?

— Предполагам, че не се вписвам в имиджа, който искат да внушат.

— И що за имидж е това? — попитах, знаейки много добре какво има предвид.

— Не съм един от онези млади стройни офицери с квадратни челюсти, от типа на десантниците или рейнджърите, които излизат в кратък отпуск от армията, вземат набързо магистърска степен, после идват тук и се правят на преподаватели в продължение на няколко години, преди да се завърнат отново по частите. Воини учени, така си викат.

— А ти какъв си, Ед?

— Нисък, плешив, петдесет и три годишен майор, когото биха уволнили още преди петнайсет години, ако не беше единственият ми актив: най-случайно имам докторат по английска литература от университета в Йейл. На Академията това ѝ е адски неприятно, но трябва да държи няколко такива като мен в списъка на постоянните преподаватели, иначе ще изгуби акредитацията си на истински колеж. Но пази боже пресата да научи, че съществуват и свръхобразовани динозаври като мен, които също носят униформа.

— Откога си там?

— От двацет и две дълги, изпълнени с недоволство години.

— Е, добре — казах, след като чух достатъчно за неговите проблеми, — всички трябва да служим на страната си, както можем.

— Не се дръж снизходително с мен, Дръмънд. Бил съм майор, когато ти още си бил в пелени.

— Много е вероятно да е така — признах си.

Вече бях съвсем наясно защо момчетата, които управляват „Уест Пойнт“, не искат Гилдърстоун и някой журналист да се озоват на една и съща планета. Освен че можеше да изтърси нещо, което да противоречи на партийната линия относно Уайтхол, той беше и хленчещ, озлобен, разочарован старик. Ако зависеше от мен, аз също щях да му наредя да се крие в мазето и щях да изтъпая пред пресата някой наперен и твърдоглав офицер от рейнджърския корпус.

Реших да говоря направо:

— И така, Ед, какво можеш да ми кажеш за Томи Уайтхол?

— За Томас ли? Какво мога да кажа за Томас? Просто, че той беше един от най-забележителните младежи, които съм познавал. Блестящ, уравновесен, изключителен студент, голям атлет. Опитах се да го накарам да кандидатства за стипендията „Роудс“. Знаеш ли за това?

— Наистина ли? За „Роудс“? Нямах представа. И какво стана?

— Проклетият глупак ми отказа категорично — изстена Гилдърстоун. — А жалко. Момчето имаше добри шансове да успее.

— Без майтап? И защо не поиска?

— Каза, че дори и да успее, не би искал да губи още две години в Оксфорд само за да си напудри автобиографията. Ето така се изрази. Представяш ли си?

— Не разбирам — рекох.

— Бързаше да излезе на бойното поле с войниците.

— И какво лошо има в това?

— На горкото момче му бяха промили мозъка с милитаристичната пропаганда, с която тъпчат главите на впечатлителните млади кадети тук. Строевите офицери с лопата да ги ринеш. Ти си юрист и знаеш това. А Томас можеше да даде много повече. Притежаваше талант. Можеше да се завърне тук и да преподава.

Едно от уменията на адвокатите е, че могат да слушат адски внимателно. Работата не беше само в това какво казва Гилдърстоун, а и как го казва — беше все едно грозното пате да описва лебед. Имаше си причина Ърни Уолтърс да ме насочи към Гилдърстоун. И на тази причина започвах да й растат крачета, коса и брадавици.

Наслаждавайки се на собствената си хитрост, попитах:

— Значи хлапакът много ти е харесвал, а, Ед?

Доста дълго време Гилдърстоун не отговори. И след първите няколко секунди вече знаех, че съм го подценил. После той изригна:

— Дръмънд, между нас не е имало нищо. Нищичко!

— Но, Ед, кой твърди, че е имало?

— Вече те предупредих, Дръмънд, не се дръж покровителствено. Затова ли ми се обади? Откъде научи името ми? Томас ли ти го каза? Или е поредният лов на вещици? Какво? Обещаха са му снизходителност, ако издаде още няколко гейове в униформа? За това ли става дума?

— Гилдърстоун, не давам и пет пари дали ти и Уайтхол сте се търкаляли заедно в леглото на коменданта на академията. Опитвам се да разбера повече за характера на този човек. Това е всичко. Опитвам се да отърва Уайтхол от електрическия стол.

Последва нова дълга пауза. След нея, все още раздразнен до краен предел, той настоя:

— Никога не съм спал с него. Никога!

— Вече ти казах, Гилдърстоун, изобщо не ме интересува.

— Тогава за какво става дума?

— За информация. Всичко, което кажеш, си остава конфиденциално. Такива са правилата.

— Нищо няма да бъде приложено към делото?

— Не, освен ако сам не поискаш.

— Ами не искам. Не ме смятай за егоист, Дръмънд, но нямам намерение да се издам заради Уайтхол. Трябва да ми обещаеш да си мълчиш.

Адски трудно ми беше да прикрия отвращението си. Този презрян стар глупак си седеше в удобното гнезденце в „Уест Пойнт“ и не искаше да мръдне и пръста си за „най-забележителния младеж“, когото е познавал. Мисля си, че точно това се случва на човек, който цял живот е бил „на сянка“. Твърде скоро се оказва, че няма повече дух от сенките, зад които се е крил.

Както и да е, просто заявих:

— Обещавам.

— Добре. Сега ми кажи какво искаш да знаеш.

— Да започнем така: ти знаеше ли, че той е гей?

— Да, мисля, че знаех.

— Мислиш? Искаш да кажеш, че никога не сте разговаряли за това?

— Не, никога. Ние... ами просто гравитирахме един към друг, като двама туристи в чужбина.

— Тогава откъде знаеш, че е бил гей?

— Шесто чувство, предполагам. Не, не е напълно вярно. Разбираш ли, Дръмънд, когато си гей, а и военен, се научаваш да се държиш по определен начин, но се научаваш и да забелязваш същото у другите като теб. Просто наблюдавах Томас в аудиторията, сред съвипускниците му. И разбрах.

— Но никога не сте разговаряли? Никога не сте го обсъждали?

— Не, никога. Но и двамата знаехме. От самото начало, както се казва.

— Значи не си бил негов любовник?

— Вече ти отговорих на този въпрос. Защо да се сближавам с него? Имаш ли представа какво щяха да ми направят, ако ни хванат?

— Той имаше ли си любовник, докато беше там?

— Не. Почти съм сигурен. „Уест Пойнт“ е... ами това е светая светих на армията. Всичките традиции и табута на това място просто се умножават по десет. Томас притежаваше забележителна самодисциплина. Освен това бе твърдо решен да завърши. Не би предприел ненужни рискове.

— Каква е причината да е бил толкова целенасочен? — продължих да ровя.

— Какво кара човек да бъде целенасочен изобщо? Бил е лишен от родителски грижи? Разведени родители? Злобно съперничество с братята и сестрите му? А може би — просто прекалено нажежени гени.

— И кое от тези неща беше валидно в неговия случай?

— Откъде да знам, по дяволите? Казах ти, той беше много сдържан. Дори загадъчен — добави, само че този път, вместо да прозвучат горчиво, думите му бяха изпълнени с тъга и желание. — Никога не съм се срещал със семейството му, а и той никога не говореше за него. Нито веднъж не са го посещавали, доколкото ми е известно. Може би това само по себе си говори нещо.

— Добре. А сега, мислиш ли, че би могъл да стегне врата на любовника си с колан и да го удуши? — попитах, като нарочно

натъртих на думите си.

Той дори не се поколеба:

— Да.

— Защо? От ревност? Злоба? Ярост?

— Нищо толкова претенциозно, уверявам те. Както вече казах, той беше изключително дисциплиниран.

— Тогава от какво?

Вместо да ми отговори, той попита:

— Дръмънд, влизал ли си някога в бой? Убивал ли си човек?

Всъщност, преди да стана адвокат, служих пет години като офицер от пехотата. Прекарах ги в онези части, които в армията евфемистично наричат „черни“, защото са толкова секретни, че и самото им съществуване се пази в строга тайна. Наричаха моята част „Отряда“ — съкратено название на 116-и разузнавателен ескадрон. Но онова, което правехме, имаше твърде малко общо с разузнаването, а много повече — с антитероризма в мирно време, както и с някои доста неприятни и много опасни неща по време на война.

На Гилдърстоун не му влизаше в работата да знае това, разбира се. Но съм влизал в битка. Всъщност два пъти — веднъж в Панама и по-късно в Персийския залив. А междувременно бях участвал и в още няколко интересни операции.

Отговорих му само с едно „да“ и толкова.

— Аз също — рече той. — Във Виетнам, преди много години. Дотогава никога не бях смятал, че мога да убия някого. Мислех си, че стоя над такава първобитна диващина. Бях прекалено образован, прекалено възпитан, прекалено самоосъзнат. Дори след като пристигнах там, продължавах да си мисля, че ще изкарам срока на службата си с карабината М-16 в скута и само ще давам заповеди на другите да убиват. Не стана така, разбира се.

— Тъй ли? И какво се случи?

Вместо да ми отговори, той рече:

— Разкажи ми за първия път, когато си убил човек.

Тази игра не ми харесваше, но след като се опитвах да го предумам да сподели свои тайни, не виждах какъв друг избор можех да имам, освен да играя по свирката му.

— Добре, Ед. Проста и ясна работа. Трябваше да вляза с екипа си в една сграда, а пред нея стоеше караул, беше застанал на пътя ни и

затова го убих.

— Как?

— Това е глупав въпрос, Ед. Убих го, и толкова.

— Какво оръжие използва?

— Нож.

— Изотзад ли се промъкна?

— Да, Ед, промъкнах се изотзад.

— Затисна ли му устата с длан, за да не извика?

— Точно така.

— И къде го наръга?

— Какво искаш да кажеш с това? — попитах, изваден от търпение от кръвожадното му любопитство.

— Гърлото ли му преряза? Или го заби в корема? В сърцето? В гърба?

— Забих го в долната част на корема. Стига ли толкова?

— И след това го разпори нагоре?

— Да, разбира се.

— Защо?

— Защо какво?

— Защо избра точно този удар?

— Защото е бърз. Защото не може да има грешка.

— Защо?

— Защото коремът е мека тъкан, Ед. Защото няма да ти се изпречат кости или ребра. Защото силното движение нагоре разкъсва няколко жизненоважни органа и прекъсва поне две основни артерии.

— Предварително обмислен избор ли беше?

Отвърнах:

— Ед, започва да ми омръзва.

— Така ли беше? — настоя той.

— Добре, така беше. Защо?

— За какво си мислеше, докато онзи умираше?

— Не знам — излъгах, много раздразнен.

— Не, знаеш. За какво си мислеше?

Вече започвах да се ядосвам.

— Виж какво, Ед, искам просто да знам какво би накарало Уайтхол да убие човек. Остави тази игра!

Той не ми обърна внимание.

— Ти стоиш току до сградата. С едната си ръка си запушил устата му, а с другата го държиш изправен. Телата ви са толкова близо, че можеш да усетиш как сърцето му бие като полудяло. Можеш да помиришеш газовете, излитащи от вътрешностите му. Главите ви са толкова близо, че можеш да чуеш последните му издихания, заглушените стонове от болката. Това е много интимен момент. За какво си мислеше?

— Мислех си същото, което си мисля и за теб. Исках просто този досаден негодник да свърши. Трябваше да вляза с екипа си в сградата, затова той трябваше да побърза малко и да умре най-сетне.

— Значи си хладнокръвен убиец — заключи Гилдърстоун. — Платен убиец. Аз не бях като теб, Дръмънд. С мен не се случи същото. Аз просто се пречупих. Изригнах в ярост. Просто се втурнах към едни храсти и започнах да убивам — безразборно, безсрамно, необуздано. Още не знам какво ме предизвика. Започнах да убивам всичко, което беше пред очите ми.

— Ами хубаво — рекох. — Но какво общо има това с Уайтхол?

— Знаеш ли какво направих после? — попита той, като упорито продължаваше да отхвърля протестите и настояванията ми.

— Не, Ед, разкажи ми. Какво направи после?

— Огледах се и видях всички хора, които бях убил. Трябва да ти кажа, че имаше поне десетина трупа. После повърнах. А след това се прострелях в крака. Там, на място — просто насочих карабината към крака си и изстрелях три куршума.

— Сигурно доста е боляло — предположих мило.

— А знаеш ли какво беше най-смешното?

— Не знаех, че изобщо има нещо смешно — отвърнах.

Този човек изобщо не ми харесваше.

— Бях награден с Кръста за особени заслуги за доблестната си акция — каза той. — Както и с медал „Пурпурно сърце“ и предсрочно уволнение, за да ми излекуват крака.

Рядко ми се случва да изгубя дар слово, но този път стана. Бях напълно слисан.

Кръстът за особени заслуги стои само на една идея под Почетния медал. Едуин Гилдърстоун беше военен герой. Напълно повреден, противоречив и отвратен от себе си, но въпреки това — истински герой. Ала герой или не, той беше от онзи тип хора, които са с толкова

напомпано съзнание за собствената си стойност, че самото откритие, че могат да бъдат също толкова обикновени, земни и склонни към убийство като всички останали, ги води към самоосакатяване. Това за мен е доста гадна черта на характера.

Но още по-смустващото беше, че човек, който беше заслужил втората по стойност награда за доблест на страната си, сега беше изплашен до смърт да помогне на свой бивш студент да избегне електрическия стол. Герой, моля ви се.

Опитах се да докарам максимален сарказъм, когато казах:

— Боже мой, Ед, трябва да те е обзела бая страшничка ярост.

Той отвърна съвсем сухо:

— Томас Уайтхол не прилича на теб, Дръмънд. Прилича на мен. Може да изригне и да убие някого, но после ще рухне. Съвестта ще изпепели цялата му същност. На какъв ти прилича? На човек, който все още не може да се справи със себе си? Или на човек, който иска да се застреля в крака?

Точно в този момент реших, че ми е писнало от Едуин Гилдърстоун и неговите горчиви, престорени речи. Рязко му благодарих и затворих. Налях си нова чаша кафе и застанах до прозореца, като се опитвах да събера парчетата от мозайката.

Нито приятелят на Уайтхол, нито преподавателят му от колежа не се бяха поколебали: да, Томас Уайтхол с лекота би убил човек. Очевидно не вършеха работа. От друга страна, доколко добра беше преценката им?

Ърни Уолтърс говореше като истински нюйоркчанин, което винаги включва и известно преувеличение. Не лъжеше, просто вземаше четирийсет и пет секунди и ги правеше на минута. Но той беше живял с Уайтхол две години, бе му близък приятел в продължение на дванайсет, описваше го почти като брат, а изобщо не беше заподозрян за хомосексуализма му. Доста сериозен пропуск. Сексуалната нагласа на даден човек е неотменима част от характера му, от самата му земна същност. Ърни Уолтърс изобщо не го бе доловил.

Гилдърстоун бе знаел за хомосексуализма му, но неговата оценка беше още по-погрешна от тази на Уолтърс. Предполагах, че Гилдърстоун, както много възрастни хора, беше виждал в Уайтхол именно онзи млад човек, когото би искал да превърне в по-изчистено и

лъскаво копие на самия себе си. Точно това стоеше зад дрънканиците му за нереализирания талант и за стипендията „Роудс“. Бе искал Уайтхол да се превърне в негова собствена сянка, да следва стъпките му. Бе искал Уайтхол да бъде нещо повече от типичния войник, чийто живот ще бъде пропилян в битки и местене от един гарнизон в друг. Само че Уайтхол го беше отрязал.

Започвах да разбирам, че светът, населяван от хомосексуалните военни, беше доста странно място. Ето ви го значи Ърни Уолтърс, напълно порядъчен хетеросексуален мъж, подложен всекидневно на нападки, само защото някога е бил съквартирант на гей. И въпреки това той беше готов доброволно да рискува кариерата си и да помогне на Уайтхол. А ето ви го, от друга страна, Ед Гилдърстоун, самия той хомосексуалист, който може би обичаше Уайтхол и трябваше да изпитва огромно съчувствие към него; освен това — петдесет и три годишен майор, чиято военна кариера бе пълна развалина, но който не искаше да направи никакво усилие, за да помогне на бившия си възпитаник.

Може би Гилдърстоун бе белязан от раните на старата система. През петдесетте години е бил тийнейджър, а в армията е служил през шейсетте, когато на английски думата „гей“ все още означаваше весел, радостен и забавен, а думата „хомосексуалист“ — присмех, позор и изолация. Когато човек е принуден да се крие толкова дълго, сигурно се превръща в доста потайно и самотно същество.

Писателите биха нарекли всичко това горчива ирония. Аз бих го нарекъл отчайващ провал.

Но най-изненадващото, което узнах, беше, че Уайтхол всъщност е бил доста добро момче. Тоест освен ако Ърни Уолтърс не беше пълен глупак, Уайтхол бе страхотен пич. А пък ако Гилдърстоун беше прав, Уайтхол трябваше да демонстрира ужасяващи емоционални последици от убийството. А аз не бях забелязал нищо подобно.

За съжаление бях научил и факта, че клиентът ми беше и боксьор със стоманени юмруци, задвижвани от мускули като парна машина, и с психически спусък, който би могъл да го извади от релси. Притежаваше достатъчно сила да троши челюсти и носове — предостатъчна, за да нанесе зловещите рани, които бях видял по тялото на Ли.

Върху табелата над вратата беше изписано „Щабна рота, база Йонгсан“. Сградата не беше забележителна с нищо — просто стара мухлясала казарма от червени тухли, построена от японците веднага след Руско-японската война, когато Корейският полуостров е бил тяхна колония.

Японците не са били великодушни или жалостиви управници. Всъщност били безкрайно жестоки, грабели ресурсите на страната и се отнасяли с корейския народ като с роби. Дори мобилизирали няколко хиляди млади корейки и ги разпратили по военните бордеи из цяла Азия, да служат като сексуални робини на императорските воители. На фона на други оскърбления спрямо поробени народи това е доста отвратително. И корейците не са го забравили. Помнят го, и то с подробности.

Минах през портала и помолих първия срещнат войник да ме отведе при старши сержанта на ротата. Той ме изгледа с недоумение, после ми посочи третата врата вляво по коридора, над която стърчеше голяма зелена табела с надпис „Старши сержант“.

Да се чуди тогава човек защо редовият състав смята офицерите за толкова тъпи.

Влязох в канцеларията и се озовах срещу една чернокоса волнонаемна служителка, четвърти клас. Седеше зад сиво метално бюро и говореше по телефона, като безсрамно флиртуваше със събеседника си. Веднага прикова вниманието ми. Беше малко повечко закръглена, отколкото трябва, а и чертите ѝ бяха едри, за да я сметне човек за привлекателна, но сто на сто събираше очите на мъжете. Само един поглед към нея и вече си представяш легло, чаршафи и тежко дишане.

В армията има доста строги правила жените военнослужещи да не изглеждат твърде примамливи или изкусителни. Тази жена обаче не просто ги нарушаваше, тя направо ги беше изхвърлила на километри разстояние с тупираната си прическа, огромните, блестящи златни

халки, които висяха от ушите ѝ, и с фон дьо тен, руж и червило в количества, достатъчни да се боядиса Берлинската стена. Свирепо дъвчеше, както личеше по всичко, някаква особено огромна дъвка.

— Ей, изчакай малко — каза тя в слушалката, закри я с длан и сърчно избута с език дъвката в ъгъла на устата си.

Дарих я с любезна, топла, одобрителна усмивка.

— Бих искал да разговарям със старши сержанта ви, моля.

Тя не отговори. Или по-скоро отговори, но не с думи. Раменете ѝ се дръпнаха назад — жест, който веднага разпознах като типично женски опит да привлече вниманието ми към гърдите ѝ. А тях толкова си ги биваше, че изобщо не си струваше да хаби енергия за привличане на допълнително внимание. Виждах ги чудесно дори през торбестата ѝ униформа, благодаря много.

След като прикова пълното ми внимание, тя се усмихна малко по-окуражаващо.

— А мога ли да разбера по какъв въпрос го търсите, господин майор?

— Аз съм адвокатът на капитан Уайтхол.

— На капитан Уайтхол ли?

— Да. На Уайтхол — рекох и се огледах така, сякаш се чудех дали не съм обърнал сградата. — Не беше ли той командирът на тази рота?

— Да, точно така — каза тя и затвори слушалката, без да се сбогува, след което се изправи. — Много съжалявам, но сержантът не е тук.

— Ами добре. Благодаря — казах и понечих да си тръгна.

Но промених решението си.

— Един момент, мис... — Трябваше да видя името ѝ върху табелката.

Нямах друг избор, освен да се вторача още веднъж в огромния ѝ гръден кош. Тя великодушно ме улесни, като премести гърдите си още по-близо до лицето ми.

— Тъъ, специалист Фиори — довърших.

На нея това доста ѝ се понрави. Дъвката ѝ отново зае позиция и челюстите ѝ заработиха.

— Мога ли да направя нещо за вас? — попита лукаво.

— Може би. Познавахте ли капитан Уайтхол?

— Да, сър.

— Добре ли го познавахте?

— Мисля, че да. Аз бях негова секретарка, преди... нали разбирате, преди да се случи всичко това.

— И какво значи това? Били сте му пряко подчинена?

Тя кимна и задъвка още по-енергично.

— Колко време?

— Седем месеца. Бюрото ми беше точно пред кабинета му. Аз бях... момичето Четвъртъкан. Винаги така ме наричаше.

— Четвъртъкан ли? — попитах и се почесах по главата. — Може би имате предвид Петкан?

— Да де. Както и да е — отвърна тя с тъпото изражение.

Глупаво поясних:

— Виждате ли, това е от онзи роман, „Робинзон Крузо“. Може би сте го чели като малка?

— Ами не — отвърна тя и задъвка още по-яко. — Никога не съм си падала по четенето.

Личеше си де. Облегнах се на бюрото ѝ и се нагласих по-удобно. Тя също го направи, като се нагласи може би малко прекалено удобно. В новата си поза беше на не повече от двајсетина сантиметра от мен.

Попитах я:

— Харесвахте ли го?

Погледът ѝ пробяга по лицето ми, сякаш се чудеше как да ми отговори. Ако търсеше някакъв жокер, не ѝ го дадох. Фиори повъртя езика в устата си, после отвърна:

— Ами да, харесвах го. Много го харесвах.

— Защо го харесвахте?

— Беше просто разкошен мъж. Всички го харесваха. Или поне го уважаваха.

Удивително, помислих си аз — като че повтаряше описанието на Ърни Уолтърс дума по дума.

— Добре, бихте ли могли да ми кажете защо всички са го харесвали или поне са го уважавали?

— Беше добър офицер. Нали разбирате, когато човек работи в рота като тази, се сблъсква с маса офицери, по списък може би са двеста. Не искам да ви обидя или нещо такова, но повечето офицери или са смотаняци, или пъзльовци.

— Толкова ли са зле? Аз пък винаги съм смятал, че офицерите са la creme de la creme.

— А?

— Нали разбирате, най-послушните палета от котилото — поясних, а тя продължи да ме гледа слисано.

— Най-добрата реколта — опитах отново, но изражение само се задълбочи.

Не само четенето не й допадаше; познанията й по френски, кинология и земеделие също бяха крайно оскъдни.

— Да де, както и да е — измърмори най-накрая, все едно се чудеше защо я тормозя с тези сложни теми. — Във всеки случай капитан Уайтхол беше по-различен. Наистина умен, ако искате да знаете.

Не можех да избягам от мисълта, че тази жена смята всеки, който може сам да си върже обувките, за интелигент от космическа величина. След кратка пауза за размисъл тя добави:

— И справедлив. Винаги беше много справедлив.

— Вижте сега, не го казвате, защото сте били негова секретарка, нали?

— В никакъв случай. Искате ли да знаете истината? Дори тръгна мълва да не казваме нищо хубаво за капитана.

Отдръпнах се и я изгледах с театрален шок.

— Наистина ли? Шегувате ли се? И кой е издал такова нареждане?

— Ами нали разбирате, никой не го е заповядал или нещо подобно. Искам да кажа, че няма нищо официално, но това се говори. Нали разбирате?

Да, разбирах.

Армията, както повечето големи организации, си служи едновременно с два комуникационни канала — официален и неофициален — и този случай определено не беше един от онези, в които старши сержантът просто строява личния състав и изкрещява: „Първият от вас, смотаняци, който изтърве нещо хубаво за Уайтхол, ще чисти кенефите до края на военната си служба!“ Използван беше по-изискан метод. Просто са прошепнали същото съобщение на ухото на сержанта и броени секунди по-късно това вече е била основната тема за разговори в тоалетните.

За всеки случай попитах:

— Но вие сте го смятали за доста добър командир, нали?

— Не само аз го казвам — настоя тя и посочи към високата етажерка с награди в ъгъла.

Хвърлих един поглед и видях няколко ръждясали антики, подредени на горните две лавици, и шест блестящи, чисто нови купи — на долните.

В мирно време не могат да се печелят битки — те просто не се водят, — затова армията насочва цялата дремеща енергия към състезания между отделните военни части за спечелването на различни отличия. Състезанията са доста ожесточени и яростни, тъй като са единственият начин свръхамбициозните да надделеят над колегите си и това да бъде забелязано.

Гледах завоюваните през шестте месеца трофеи, които поставяха щабната рота на базата „Йонгсан“ начело на всички военни части в Корея.

Както изглеждаше, Томас Уайтхол е бил рядко енергичен и компетентен офицер. Разбира се, той сам ми го каза при първата ни среща. Но човек се учи да гледа със съмнение на подобни неща, защото, ако има едно определено умение, в което всички офицери се усъвършенстват максимално, това е да лъскат до огледален блясък собствените си задници.

Обърнах се към специалист Фиори, която, докато не я гледах, някак си беше успяла да се качи на бюрото и да заеме странно изкривена поза — с извити настрани устни, дръпнати назад рамене и изпъкнали напред гърди, които опъваха куртката ѝ. Ако беше по бански костюм, сигурно щеше да бъде славна гледка. Дори в камуфлажната униформа си имаше определени качества.

Едва тогава осъзнах колко хитро куче всъщност беше Томи Уайтхол. Нищо чудно, че я беше сложил на бюрото пред кабинета си. Ако не беше истинска нимфоманка, крайно успешно се преструваше. Този хитър дявол! Тя беше заместителката на снимката, която беше държал на бюрото си в „Уест Пойнт“, най-новата съставна част от неговия камуфлаж.

Усмихнах се на специалист Фиори и ѝ благодарих за откровеността. Тя засмука долната си устна, примигна кокетно и съблазнително завъртя рамене с едно полюшващо движение, при което

гърдите ѝ заприличаха на две огромни пясъчни дюни, връхлетени от бурен вятър. Ако питате мен, беше гледала твърде много филми с Мерилин Монро.

— Значи сте адвокат, така ли? — попита и облиза устни.

— Да, точно така.

— Това означава ли, че сте по-добре платен от останалите офицери?

— Не — отвърнах и непоколебимо се запътих към вратата.

Остана ѝ време да ми хвърли само още един от изгарящите си погледи, преди да успея да се измъкна в безопасния коридор.

Втурнах се към хотела, за да видя дали имам някакви съобщения. Влязох във фоайето и налетях право в средата на голяма и шумна група мъже. Повечето бяха подредени на опашка да се регистрират. Бяха поне петдесетина души и някои носеха черно-бели яки на проповедници, други — не. Но съдейки по шума, който вдигаха, изглеждаха като участници в някакъв южняшки конгрес. Колко интересно, рекох си наум.

Ловко си пробих път до опашката и застанах зад един възрастен господин, висок и закръглен, с едра глава, върху която беше останала съвсем малко коса. Приличаше на ходеща праскова, докато побутваше чантите си с крак в такт с напредването на опашката.

Блъснах се в него и той се обърна. Придадох си притеснено изражение.

— Господи, извинете. Надявам се, че не ви е заболяло.

— Никак, синко — отвърна той със захаросан, дълбок южняшки акцент.

Ухилих се.

— Е, добре дошли в Южна Корея. За пръв път ли сте тук?

— Всъщност не. Бях тук през петдесет и втора, като редник по време на войната.

— Страната доста се е променила, нали? — попитах.

Това винаги беше безпогрешно начало за разговор с ветеран от Корейската война. Последния път, когато са виждали Корея, тя е представлявала изровени от артилерията ниви, буквално вонящи на лайна, и е била осеяна с безброй малки, еднообразни селца от сламени колиби и нещастни хорица, които нямат и два петака. А сега тук беше

пълно с небостъргачи и лъскави нови коли и, повярвайте ми, доста милиардери.

— Господ е сътворил същинско чудо — обяви той.

— Наистина е така. Вие какво, група ветерани на посещение ли сте? — попитах и кимнах към спътниците му.

— Не. Всички сме проповедници и свещеници.

— Аха! — казах на проповедник Праскова. — Значи сте дошли за някаква религиозна сбирка?

— Не, всъщност не. Тук сме заради оная работа с Уайтхол. Нали знаете, онзи убиец хомосексуалист — отвърна напевно проповедник Праскова, като болезнено провлачваше всяка сричка, сякаш му беше дяволски трудно да произнесе точно това съществително.

— Аха. Да, има логика.

— Поканиха ни от армията — поясни той, очевидно безкрайно горд от този факт.

— От армията? Наистина ли? И какво, помолиха ви да дойдете?

— Точно така. Разбирате ли, ние бяхме във Вашингтон, за да участваме в големия поход. Тук гледахте ли го по телевизията? — попита той с такъв тон, сякаш се изживяваше като първия човек на Луната.

— Аха, да. Много впечатляващо — уверих го аз.

— Да. Е, ние го организирахме. Както и да е, поканиха неколцина от нас да се отбием в Пентагона и началник-щабът на армията лично ни попита дали бихме искали да дойдем. Дори ни даде самолет. Много добър човек, ако ме питате.

— Виж ти, виж ти — забелязах лукаво, като неусетно преминах на южняшки акцент и хитро присвих очи. — Имате ли нещо против да ми кажете армията какво очаква от вас да направите?

— А, не са ни поставяли никакви условия. Тук сме, за да представим възгледите на всички добри християни и американци — отвърна той. — Да вдигнем кръста.

— А имате ли планове как да вдигнете кръста? — попитах възможно най-небрежно при дадените обстоятелства.

— Ще ни видите — усмихна се той и бутна чантата си още метър напред.

След това забеляза отличителните знаци на военен адвокат на яката ми и ме изгледа от глава до пети.

— Я чакайте малко, вие сте адвокат, нали?

— Да — признах си. — Най-лошата служба във войската. Отрепките на военната професия.

— Аха — каза той, сякаш знаеше от собствен опит, че е точно така. — Значи имате мнение за това какво ще се случи на този дявол Уайтхол в съда?

— Разбира се — обявих уверено.

— И какво е то? — попита той.

В същия миг още седем или осем от колегите му проповедници се извърнаха да чуят какво ще кажа.

Точно такива моменти остават в историята. Изобщо не можех да допусна цяла тълпа разгневени проповедници, по християни от папата, да пречат на нашия клиент. Атмосферата беше достатъчно отровена. Освен това единственият ни коз срещу корейското правителство беше страхът на местните, че американското обществено мнение е на наша страна. Не исках никой да разваля доброто впечатление.

Надянах най-адвокатското изражение и безразсъдно обявих:

— Според мен ще се отърве.

Брадичката му увисна и големите му силни челюсти възмутено потрепераха като малеби.

— Ще се отърве ли? И като как ще се отърве това момче? Нали спял до трупа. Собственият му колан бил увит около врата на онова дете. А и дяволското му семе било вътре в него!

Избухването му беше толкова шумно, че почти двайсетина проповедници и свещеници се скупчиха около нас и колективно започнаха да слухтят за всяка дума. Доста от тях изглеждаха притеснени. Никак не им се нравеше идеята публично да анатемосат някой, който по-късно може да се окаже невинен. Как щяха да се върнат у дома и да погледнат паството си в очите?

— Ами вижте, тук не сме чак толкова много, а всички ни познават, адвокатите, как обичаме да клюкарим. Слуховете се разнасят доста бързо.

— Така ли? — Напред пристъпи друг проповедник, за да зададе въпроса си.

Този беше с няколко години по-млад от проповедник Праскова, по-строен и с обветреното, изсушено лице, характерно за някои южняци. Погледът му беше твърд. Майка ми казваше, че такива очи

приличат на острилки. Измислих му друг прякор: проповедник Противен.

— Ами чувам това-онова — отвърнах.

Проповедник Противен издължи врата си с няколко сантиметра.

— И какво точно си чул, синко?

— Че може би полицията не си е свършила работата както трябва. Че може би са стигнали до прибързани заключения, ако разбирате какво имам предвид.

— Не — рече той. — Изобщо не разбирам какво имаш предвид.

— Засега са само слухове, но се говори, че корейската полиция нахлула в апартамента и ужасно оплескала местопрестъплението. Замърсили доказателствения материал, манипулирали свидетелите. Освен това, като се има предвид кой е починалият и прочие, извинете ме за този израз, но топките им били здраво стиснати от корейското правителство, та се наложило да обявят заподозрян възможно най-бързо. Който и да е, само да има заподозрян, дори това да означава да се опитваш да вкараш квадратна клечка в кръгъл отвор.

Клепачите на непроницаемите очи на проповедник Противен се свиха още повече, докато от самите му очи останаха само две тънки черни цепки, а част от лицето му под носа започна да се движи, сякаш се опитваше да сдъвче нещо много твърдо.

— Не думай! — рече той и наведе глава, изпълнен със съмнения.

— Казвам ви онова, което съм чул — отвърнах и погледнах часовника си, сякаш изведнъж се бях сетил, че имам някаква изключително важна среща.

Той сви рамене и продължи достатъчно силно, та всички присъстващи да го чуят:

— Синко, преди да се заемем с тази възвишена задача, ни подготви някакъв генерал с две звезди от самия Пентагон. Той ни съобщи всички подробности за делото. Според него нашето момче Уайтхол несъмнено е виновно. Каза, че нямало никакъв шанс да се отърве. Точно това му бяха думите.

Усетих как устата ми се изпълва с жлъчка. Преглътнах я и се опитах да запазя самообладание.

— А случайно да сте запомнили името на генерала? Искам да кажа, че дори генералите понякога грешат в тези неща. А и той си стои във Вашингтон все пак. А пък ние сме тук, на предната линия на

правосъдието. Освен това той не е юрист, нали така? Тогава откъде ще знае такива подробности?

— Не си спомням името му — призна си откровено проповедник Противен, почеса се по главата и бързо добави: — Цялата зала беше пълна с генерали. И той обаче беше юрист като теб. Само дето беше нещо като главния юрист, така че според мен е знаел точно какво говори.

Усмивката ми се стопи. И след като вече се бях направил на пълен глупак, погледнах часовника си и възкликнах:

— Боже мой, вижте колко е часът! Трябва веднага да бягам!

Проповедник Праскова се усмихна великодушно, но проповедник Противен се беше вторачил в табелката с името ми, сякаш имаше намерение да го запомни, а може би дори да направи справка.

Втурнах се към асансьора, а оттам — към стаята си. Бях толкова бесен, че ми беше паднала пелена пред очите. Вдигнах телефонната слушалка и дадох вашингтонския номер на централата. Минаха няколко секунди, преди да отговори административният помощник на Клапър, капитан с глупавото име Уилям Джоунс.

Опитах се да овладея яростта си и задавено казах:

— Тук е Дръмънд. Искam да говоря с генерала. Свържи ме веднага с този негодник!

По някакъв свръхестествен начин капитан Джоунс усети, че не бях в добро настроение.

— Майор Дръмънд — рече той с най-спокойния и най-разумен тон, който можете да си представите, — може би няма да е лошо да ви дам един съвет. Ако искате, изчакайте да се успокоите малко и позвънете по-късно.

— Джоунс, свържи ме веднага или ще се кача на следващия самолет и лично ще дойда да те убия.

— Добре, един момент — отвърна той, като доста разумно реши, че служебните му задължения не изискват да се пъха между чука и наковалнята.

Миг по-късно Клапър рече с най-топлия си приятелски тон:

— Здравей, Шон. Какво мога да направя за теб?

— Какво можете да направите за мен ли? — изкрещях. — Исусе Христе! Току-що налетях на една група проповедници южняци, готови

за линч. Твърдят, че началник-щабът на армията лично ги е поканил да дойдат тук!

— Чакай сега, успокой се, Шон. Не е така, както го казваш.

— Не е ли? — отвърнах. — Добре тогава, ето какво ще кажа. Официално ви предупреждавам, че обмислям да подам спешна жалба това дело да бъде прекратено. И най-добре ще е да намерите някое адски добро извинение.

Той изобщо не се поколеба, преди да отговори:

— Председателят на Съвета на началник-щабовете реши, че няма да е лошо, ако армията се опита да установи по-добри връзки с южняшката религиозна общност. И макар че позицията ни по отношение на Уайтхол остава напълно неутрална, не можем да си позволим да се конфронтираме с религиозните десни сили.

— Я не ме будалкайте!

— Не знаеш ли, че около четирийсет процента от новобранците в армията идват от Юга? Това е почти половината от редовия състав на войската. По дяволите, четирийсет и пет на сто от офицерския корпус са южняци. Аз самият съм от Тенеси. И почти всички ние попадаме в една категория. Почти всички сме правовежни баптисти или методисти. Имаш ли представа какво ще стане с привличането на нови кадри, ако тези проповедници се качат на амвона и започнат да говорят срещу военната служба? А те могат да го направят много лесно. Ще заговорят срещу неморалната и безбожна политика гейове да служат в армията и преди да се усетиш, вече ще излезе така, че да се служи в армията е все едно да вземеш под наем апартамент в Содом и Гомор. Знаеш ни какви сме южняците, Шон. Когато говорят майките и проповедниците ни, стоим мирно и слушаме. Господи, та тогава просто няма да има армия, в която да служим. Повярвай ми, те са ни притиснали здравата.

— А какво ще кажете за това, че сте ги инструктирали за делото? Вярно ли е?

— Беше абсолютно правомерно. Те настояха да бъдат информирани, преди да се качат на самолета и да прекарат следващите две седмици далеч от църквите си. Единственото, в което ги уверих, беше, че процесът ще започне навреме. Почти нищо друго не съм им казал.

— Наистина ли?

— Просто напомних някои неща, които те биха могли и сами да прочетат във вестниците. Не съм разкривал нищо конфиденциално. Не съм казал нищо, което да не е публично известно.

— Е, господин генерал, сега вече съм напълно объркан. Виждате ли, тези проповедници се кълнат, че сте им казали как Уайтхол е адски виновен и няма никакъв шанс да се отърве. Цитирам точно вашите думи, както ми ги предадоха.

Сега трябва да ви обясня, че има списък на невероятно тъпите неща, които човек може да направи в армията, и някъде в началото му е да уличиш генерал-майор в нагла и опашата лъжа. Можеш да подозираш един генерал, че лъже, можеш дори да знаеш, че лъже, но да му го кажеш в лицето е повече от глупаво, все едно сам да насочиш пистолета към слепоочието си.

Но всяко правило си има изключения — например когато можеш да подадеш жалба делото да бъде прекратено и да изтъпаниш генерала на корицата на „Тайм“, като по този начин съсипеш кариерата, живота и репутацията му. В такива случаи можеш да му кажеш, че снощи си чукал съпругата му, и той най-вероятно само ще се усмихне и ще попита как е минало.

А Клапър не беше глупак. Той също знаеше всичко това.

Отговори ми с доста официален тон:

— Доколкото си спомням, отговарях на въпрос извън протокола. И пак доколкото си спомням, уточних, че отговорът ми е израз на лични размишления и не представя професионалното ми мнение.

Когато чуете златните думи, доколкото си спомням, и цялата останала алабалистика, особено пък от устата на опитен юрист, със сигурност сте хванали някой, който е бръкнал в кацата с меда чак до рамото и не може да си извади ръката.

— Знаете ли кое наистина ме вбесява в цялата тази работа? — попитах.

— Не, Шон, не знам. Кое те вбесява? — каза Клапър подчертано любезно.

— Знам, че този тип навярно е извършил престъплението, но не мога да понеса как се развиват нещата. Той също има правото и на най-малкия шанс да се измъкне, както всички други.

— И ще го получи, Шон. Ще получи справедлив процес и присъда от безпристрастен съд. Ще можеш да поискаш отвода на всеки

от съдебните заседатели, когото си избереш.

След тези негови думи просто затворих. Изведнъж ми писна да го слушам. Той и всички останали военнослужещи в армията вече подготвяха гилотината за Уайтхол, който можеше и да я заслужава, но това бе неправилно и неетично. Вече ми беше омръзнало войници да ми казват, че им е било наредено да не споменават нищо хубаво за Уайтхол; че Държавният департамент се опитваше да го изтъргува като консерва с изтекъл срок; че армията нарочно беше подбрала най-злонравния си и най-успешен прокурор и един съдия, който щеше да работи за него. А накрая пък пристигнаха и проповедниците, които ми съобщиха, че армията ги е изпратила, за даzakлеймат публично моя клиент.

Онова, което най-много ме съсипа обаче, беше онази забележка на Катрин, че не съм наясно как играе играта моят отбор, за което аз упорито твърдях, че греша. Е, не грешеше. Ето това ми беше адски противно. По-противно от всичко друго.

В крайна сметка отново бях изправен пред една от мъчителните морални дилеми, за които говореше професор Маладройт. Съдейки по казаното във фоайето от проповедник Праскова и проповедник Противен, навярно можех да се опитам да прекратя процеса. Можех да подам жалба и да поискам съдията да направи разследване какво точно е казал председателят на Военния съд пред онези свещеници. И след това — бам! — Томас Уайтхол би могъл да излезе от затвора като свободен човек.

Не като невинен човек. Просто свободен.

Южнокорейците навярно щяха да полудеят от ярост и да не се успокоят, докато не изхвърлят и последния американски войник от полуострова.

Армията щеше да ме премести като главен юрист на някой от Алеутските острови, за който никой не е чувал, и да ме държи там до следващата ледникова епоха.

Клиентът ми, вероятен убиец, изнасилвач и некрофил, щеше да ме обожаваша.

Катрин щеше да ми праща коледни картички до края на живота ми.

А аз щях да се намразя завинаги.

Това бяха основните пунктове, които изброих наум, докато се опитвах да намеря решение. Макар че изобщо не биваше да се колебае — практически погледнато, нямаше място за спор. Всичко беше просто и ясно. Би трябвало веднага да информирам колегите си за всичко, което бях разкрил. Ето го несъмнено правилното решение. Беше правилно и от етична гледна точка. Дори беше най-целесъобразно.

Но аз, разбира се, нямаше да направя нищо подобно.

Някои юристи вярват, че най-важното е победата, независимо от средствата. Не става въпрос за вина и невинност — въпросът е да победиш, на всяка цена. Но аз не съм един от тях.

По най-глупавия начин Клапър бе използвал внушение за решаването на делото — факт, който не можеше да бъде пренебрегнат от който и да е военен съдия. Но бяха ли наистина думите на Клапър, произнесени пред някакви си южняшки свещеници, в ущърб на съдбата на Уайтхол?

Разбира се, че не. От друга страна, нямаше да е зле Клапър да се поизпоти. Даже би могло и да помогне.

Отидох във фризьорския салон да се срещна с Катрин. Там беше истинска лудница: телефоните звъняха, помощничките щъкаха напред-назад и приемаха съобщения, свързваха телефонни разговори, пишеха набързо разни бележки и ги разнасяха. Амазонката и намусената ѝ приятелка се бяха навели над факса и трескаво пъхаха лист подир лист в процепа му — досущ като чифт кокошки с подпалени опашки.

Игнорирах всички, дори Имелда, която ме изгледа сърдито, докато я подминавах. Сигурно ми се сърдеше, че през последните дни се държах хладно с нея. И защо, моля ви се? Нали тя ме беше предала първа? Тя си беше избрала приятелчетата. Нима не знаеше, че са гейове?

Както и да е, отидох направо в кабинета на Катрин. Тя говореше по телефона. Погледна ме разсеяно и продължи да си говори. Настаних се на стола пред бюрото ѝ. Нямах да мръдна оттам, докато не свърши.

— Е? — попита тя, когато най-сетне затвори.

— Имам една много лоша новина.

— Да не би да е за религиозната делегация?

— Ти какво, вече знаеш за тях? — попитах изненадан.

— Дръмънд, знам за тях отпреди пет дни. Знаех за тях още преди да отидат в Пентагона на инструктаж.

Това ми се стори крайно съмнително.

— Глупости! Откъде ще знаеш?

— От Организацията на военнослужещите хомосексуалисти. Те ме държат в течение на събитията, за които трябва да знам.

— Наистина ли?

Тя се облегна назад и прокара пръсти през дългата си разкошна коса, като очевидно се колебаеше дали си струва да ми предостави тази информация.

— Но ще си остане между нас, нали?

Не забравях, че си имам работа с Катрин Карлсън. Преди да се съглася на нещо толкова неясно, попитах:

— Но не включва нарушаване на законите, нали?

— Хайде де, Дръмънд. Ако наистина нарушавах законите, според теб бих ли си го признала? И то точно на теб?

Тук имаше право. Просто вдигнах рамене.

— Имаш ли представа с какво се занимава Организацията? — попита тя. — Как действа? Какво представлява?

Всъщност няхах представа, но нямаше да си го призная. Не и на вечната отличничка.

— Разбира се, че знам — заявих с изражение и жест, предназначени да внушат върховна самоувереност. — Това е една от онези организации с идеална цел, които измъкват сума пари от гузните либерали и гейовете, нали така?

— Отчасти е така. Поне от гледна точка на финансирането. Но е напълно различна от всички останали правозащитни организации. Тя беше основана от самите гейове военнослужещи като тайна организация — тайна по отношение на съществуването и членския си състав. Най-простичко казано, тя защитава хомосексуалистите, които искат да служат на страната си, без от това да страдат правата им.

— Само че вече не е тайна, нали?

— Съществуването ѝ не е тайна. Излезе наяве през 91-ва, когато избухна големият спор за хомосексуалистите в армията. Но самоличността на членовете ѝ си остава строго секретна. Тъй като всичките ѝ активни членове са на действителна служба или в запаса, те не могат да си позволят да показват членските си карти наляво и надясно, без да издадат собствената си сексуална ориентация. Освен това съществува и списък от запасняци ветерани хомосексуалисти.

— Колко е голяма Организацията?

Тя се усмихна.

— Няма да ми повярваш.

— Опитай.

— Четиристотин хиляди членове. Плюс-минус.

— Правилно ли чух?

— Точно така, Дръмънд. Повечето са ветерани. Някои — още от Втората световна война. Най-старият жив член на Организацията е участвал в Първата световна.

— А колко са на действителна служба?

— По последни данни около двайсет и пет хиляди.

Изведнъж осъзнах какво чувам.

— Нима искаш да ми кажеш, че... какво? Че разполагате с двайсет и пет хиляди души, които са на военна служба в момента? И тези хора информират Организацията за всичко, което става?

Тя се ухили като Чешърския котарак, който току-що е излапал Чешърското канарче.

— Ще се изненадаш, ако разбереш с колко обстойна и навременна информация разполагаме. В редиците ни има дори генерали и адмирали. Някои от които на доста важни постове. Според последни данни разполагаме с около седем хиляди офицери на действителна служба.

Не можех да повярвам на ушите си. Звучеше фантастично — все едно да имаш армия от двайсет и пет хиляди шпиони в униформа. Никога няма да разбереш, че говориш с някого от тях, или че седиш до някого на някакво съвещание или че пикаеш до някого в тоалетните на Пентагона — дори в генералските тоалетни. Те бяха невидими.

— Това е ужасно — не се стърпях. — Това е широкомащабна конспирация, шпионаж в направо немислими мащаби.

Защото наистина така ми прозвуча.

— Не преигравай, Дръмънд. Тези хора не издават на Организацията подробности от плановете за следващата световна война. Не съобщават нищо секретно. Те просто се обаждат, когато забележат или чуят нещо, което нарушава правата им. Нито пък са нелоялни. Напълно лоялни са към сексуалността си и са убедени, че защитават конституцията, в която са се клели при постъпването си на служба. И наистина е така, повярвай ми.

— Но те нарушават законите — запелтечих аз.

— Така ли? И кой точно закон нарушават?

Трябваше ми време да помисля. Искам да кажа, че във всичко това имаше нещо ужасно сбъркано. Просто знаех, че е така — трябваше да е така. Претърсих в съзнанието си базите данни за законите и precedentите. Навярно употребих за това двайсетина секунди, а тя ме гледеше развеселено през цялото време. Доколкото можех да преценя, Катрин беше права — ако не разгласяваха секретна информация, те не нарушаваха никакви закони.

Тогава изведнъж ми светна.

— Аха! — казах, убеден, че най-сетне съм открил фаталния пробив в доводите й. — А какво ще кажеш за това, че трябва да изброят в кои организации членуват? Всеки новобранец трябва да го направи още във въпросника за постъпването си на служба. А когато получаваш достъп до секретни материали, това се прави отново.

— Добър довод — рече тя. — Само че, след като по определение Организацията на военнослужещите хомосексуалисти е съставена от гейове, това означава, че да признаеш членството си в нея е равносилно да признаеш, че си гей, нали така?

— Е, и?

— А според правилото „Не се пита, не се казва“ това е незаконно, нали?

— Но тях ги питат, Карлсън. Там е работата. И ако не отговорят, значи са излъгали във въпросника. Това е нарушение на закона.

— Хайде де, Дръмънд, мислех те за истински адвокат. Какво се случва, ако се опитваш да приложиш неконституционен закон? То е все едно да няма закон, нали така?

Възразих вяло:

— Твърде увъртяна логика.

Тя се усмихна:

— Увъртяна логика? Така ли? А не е ли точно в това смисълът на всички закони? Идеалният Параграф 22. Дори не сме го изобретили ние. Просто се възползваме от него.

Все още държах на съмненията си по този въпрос, но колкото и да ми е неприятно да го призная, тя имаше право. Беше точно една от онези хитри вратички в законите, за откриването на които се наемат адвокати.

— Добре — измърморих, тъй като не исках да призная официално победата й и затова бързах да сменя темата. — Значи от Организацията се обадиха и те предупредиха за тези проповедници?

— В канцеларията на председателя на Съвета на началник-щабовите работи служителка, която е една от най-доверените ни сътруднички. Той се отнася към нея като с дъщеря. Сърцето му ще се пръсне, ако разбере, че е лесбийка.

— Будалкаш ме.

— Истина е — отвърна Катрин с усмивка. — Тя лично е напечатала докладната записка с молба началник-щабът на сухопътните сили да се срещне с тези проповедници и да ги покани да дойдат тук.

Зави ми се свят. Твърде много ми дойде. Най-сетне успях да попитам:

— И какво мислиш за тези проповедници?

Ако не съм го споменава до сега, едно от най-страховитите неща у Катрин е колко невероятно бързо може да сменя настроенията си. Преди да успее да мигна, усмивката ѝ се беше стопила, заменена от озъбена бойна гримаса.

— Те са най-опасната заплаха, пред която сме били изправяни до сега.

— А? — зяпнах от изненада. — Сигурно ме будалкаш. Някаква групичка от дебели стари селяци от Юга. С какво могат да ни навредят?

И аз имах опасения за тях, но чак пък „най-сериозната заплаха до сега“? Стига, бе.

Тя се облегна назад с изражение на леко превъзходство.

— Виж, Дръмънд, знам, че ти е трудно да приемеш тези неща, но ние сме в състояние на война. Това е като борбата за граждански права през петдесетте и шейсетте години. Тези проповедници са най-мощното оръжие, което фанатиците и хомофобите притежават. Те са атомните бомби на антигей движението.

Погледнах я с недоверие, все едно си мислех, че преувеличава. Защото си беше така. Освен това знаех, че така ще я ядосам. Кое и стана. Тя размаха гневно пръст пред лицето ми.

— Не ме гледай така. Не преувеличавам. Те проповядват най-гадния тип нетолерантност. Проповядват, че хомосексуалистите са грешни перверзници, противни на природата същества, покварени прелъстителите. Не се различават по нищо от католическите свещеници от средновековието, които са заповядвали на последователите си да горят вещици и неверници на кладата. Как изобщо е възможно хората да продължават да ги слушат?! Виж колко пъти са грешали — с Галилей, Колумб, Джордано Бруно. Защо им вярват все още? Всяка друга институция, която доказано е сгрешила по толкова

фундаментални въпроси, отдавна щеше да е станала за посмешище! Просто е невероятно.

— Катрин — рекох с нарочно снизходителен тон, — проявяваш прекалено силни емоции по този въпрос. Сякаш става дума за война без никакви правила и задръжки. За мен не е така. Аз съм адвокат. Като нищо ще загубим, но случи ли се, просто ще изпия една бира, може би ще се чувствам зле ден-два, а след това ще започна да се подготвям за следващото дело.

Добре де, може би преувеличавах малко, но и нейната реакция беше прекалена. Изглежда, бях я засегнал на някакво болно място, защото ме погледна така, сякаш бях най-долната отрепка, която някога е виждала. В чертите ѝ не остана нищо ангелско. Кожата ѝ буквално запламтя, сякаш отвътре я изгаряше огън.

— Разкарай се! — заяви тя студено и овладяно, но явно бе на ръба да изкрещи.

Нервно свих рамене.

— Е, не го приемай лично.

— Разкарай се веднага! Изобщо не желая да те виждам!

За миг си помислих да я предизвикам, но една от житейските истини, които съм усвоил, е, че когато жената е бясна, нито логиката, нито разумните доводи могат да вземат връх. Точно както вакуумът изсмуква въздуха, така и яростта на жената изсмуква и последната частица здрав разум в подобна ситуация. Ето защо направих единственото разумно нещо — просто се изпарих.

Не ми помогна особено, че Имелда отново ме изгледа свирепо, докато я подминавах. Амазонката и намусената ѝ приятелка също се бяха вторачили в мен и не създаваха впечатлението, че им е приятно да ме видят.

Изведнъж започнах да схващам, че тук става нещо. Бях сексуално закъсал, изолиран, сам. Най-малкото, бях единственият хетеросексуален адвокат в групата. Освен това бях единственият мъж, останал в екипа на защитата. Е, и Кийт, но той беше в кома (за което тайничко му завиждах), така че оставах аз.

Върнах се в стаята си и отново включих Си Ен Ен. Следях програмата с периферното си зрение, отпуснат на леглото, докато се опитвах да обмисля следващата стъпка. И тогава мярнах Майкъл Т. Бароун, един от онези бляскави милионери на трийсетина години,

които са по-богати от Крез, защото са били пионери в интернет. По принцип тези богаташи ме отегчават до смърт, но този път, не знам защо, усилих звука.

— Точно така — отвръщаше Бароун на скрития от камерата репортер. — Аз дарих парите. И ще продължавам да давам пари, докато не ми кажат, че вече няма нужда.

Гласът на интервюиращия:

— Вие сте бизнесмен, мистър Бароун, а в този момент това е непопулярна кауза. Конференцията на религиозните лидери от Юга настоява за бойкот на вашата компания. Не се ли боите, че това ще навреди на бизнеса ви?

Изречението на Бароун стана студено и твърдо.

— По дяволите бизнесът. От Организацията на военнослужещите хомосексуалисти ме помолиха за парите и аз съм адски доволен, че мога да им ги дам. Това, което се случва, е неправилно. Аз самият имам служители гейове... както и всички останали предприемачи. Влагам парите си съгласно своите принципи.

След това Майкъл Бароун изчезна от ефира, заместен от кадър на неколкостотин американци в огромното фоайе на хотел „Шила“, един от най-люксовите в цяла Корея. Женски глас, който се напъваше да звучи възможно най-драматично, редеше следното:

— И така, още три самолета, пълни с гейове, пристигнаха днес в Сеул, за да се присъединят към около триста души, кацнали снощи. Утре се очакват още три полета. Така най-драматичният от десетилетия насам военен процес поема в нова посока. Тук е Сандра Милкън, за новините на живо от Сеул.

Тръшнах се по гръб и изругах гръмогласно. Ефектът обаче беше минимален, защото Карлсън не можеше да ме чуе, а аз ругаех персонално нея.

Тя искаше война между културите и щеше да си я получи. Идеята със сигурност беше нейна — достоен отговор на южняшките проповедници. И, повярвайте ми, беше ужасна.

Не можете да докарате неколкостотин разгневени, шумни американски хомосексуалисти в Корея — точно пък в Корея — и да очаквате нещата да потръгнат. Катрин си играеше със стихии, които можеха да предизвикат ужасна катастрофа.

Кандидат-офицер трета степен Майкъл Бейлс просто не би могъл да бъде по-любезен и учтив. Усмиваше се толкова широко, че като нищо щеше да разцепи лицето си на две. Ръкува се с мен с праведна ярост и изрече „Радвам се да се запознаем“ по такъв начин, сякаш наистина много се радваше. Покани ме в кабинета си, предложи ми стол, донесе ми кафе, попита ме как вървят нещата, дали ми харесва Корея, добре ли съм се настанил в хотела и прочие, и прочие.

Но както обикновено става с театралните етюди, изпълнявани от аматьори, и този беше слабичък — както можеше да се очаква от професионално ченге, което е наясно как стоят нещата. Тъй като беше опитен военен следовател, Бейлс знаеше, че двамата сме обречени да се сблъскаме челно. Той беше следователят, разкрил престъплението. Беше главният свидетел на обвинението. Беше в основата на всяко — дори най-малко — доказателство, което уличаваше моя клиент.

Той щеше да застане на свидетелската скамейка, а двамата с Карлсън щяхме да дадем всичко от себе си, за да го накараме да се обърне, да се наведе и да се улови за пръстите на краката. Трябваше да докажем, че е некомпетентен некадърник, същият онзи тъпанар, който е разказал играта на материалните доказателства, направил е прибързани заключения, държал се е зле със свидетелите, гледал е през пръсти на всички подробности, които биха оправдали клиента ми, и изобщо се е издънил по всички възможни начини.

Това беше неизбежно. И той го знаеше, и аз го знаех. Всеки адвокат, който защитава очевидно виновен клиент, няма друга възможност, освен да атакува доверието в ключовия свидетел на обвинението.

Точно затова той се мъчеше да ме омае. Както казваме ние в армията, предпоставяше условията на бойното поле.

В мига, в който го зърнах за първи път, изругах наум. Млад, може би на около трийсет и пет, тъмнокос, с волево изражение, приятни светлосини очи и блага, предразполагаща усмивка. За разлика от

повечето военни следователи, които се носеха ужасно, той беше облечен в добре скроен сив костюм на райе с чисто бяла, току-що колосана риза и вратовръзка на ивици. Не беше самият лорд Фаунтлерой, но беше достатъчно напет. Нещо по-лошо, изглеждаше компетентен и адски привлекателен — сериозен и симпатичен мъж от Средния запад.

А ето защо беше лошо всичко това. Съдебните заседатели във военните трибунали са точно толкова подвластни на външния вид, колкото и обикновените хора. Дори повече. Те седят по десет часа на ден без никакво развлечение, освен това да наблюдават главните действащи лица. Гледат и слушат, пак гледат и пак слушат и постепенно си съставят мнение. А военнослужещите — мъже и жени — тъкмо поради факта че са чешити и бездруго, се влияят повече от външния вид, отколкото който и да било друг.

Щях да бъда много по-доволен, ако Бейлс беше оплешивяващ тип на средна възраст с развалени зъби, бирен корем и олющени обувки, облечен в карирано спортно сако и раирани панталони. В такъв случай, ако се опитам да докажа, че е проявил престъпна небрежност, заседателите щяха да го погледнат и да си кажат: „Да, мога да си го представя.“

Както и да е, Бейлс приключи с приятното си въведение, двамата седнахме и се вторачихме един в друг като бик и матадор. Аз проговорих пръв:

— И така, кандидат-офицер, прочетох показанията ви и, както може да се очаква, имам няколко въпроса към вас.

— Да, сър — каза той, без да му мигне окото. — Така и предполагам.

— Добре. Въпрос номер едно. Когато пристигнахте в жилищния блок на Уайтхол, колко точно корейски полицаи вече бяха там?

Подозирайки, че нещо хитрувам, той се замисли, преди да отговори:

— Доколкото си спомням, около дваисет.

— Около дваисет? Означава ли това, че не знаете колко точно са били?

Пак се направи, че се замисля, после кимна:

— Да, господин майор. Не съм сигурен колко точно бяха.

— Извинете ме, че ви питам отново. Искам просто да изясним този въпрос. Вие не знаете колко корейски полицаи са били в жилищната сграда, така ли?

Той ме гледаше, без да трепне. Мястото на престъплението би трябвало да е строго охранявано, едва ли не херметически запечатано. Показанията на Бейлс и сержант Уилсън Блэкстоун, които бях прочел, вече бяха породили у мен силни съмнения, че нещата са излезли извън контрол. Сега имах чувството, че съм близо до големия пробив — онова, за което мечтаем ние, адвокатите от защитата.

— Не знам — каза той.

— Значи нямате представа кой е влизал и излизал от мястото на престъплението? Така ли е?

Без дори да примигне, той отвърна:

— Не съм казал такова нещо.

— Не сте ли? Нали това ви попитах?

— Не, вие ме попитахте колко корейски полицаи са били в жилищната сграда. Не знам това. Имаше двама, които охраняваха входа на сградата, когато пристигнах, но след като се качих горе, може да са поставили и други на това място, нямам представа. Не знам дали е имало охрана на задния вход. Може би е имало трима-четирима полицаи в коридора, който води към апартамента на капитан Уайтхол. Може и повече да са били.

Той замълча и се вторачи в лицето ми.

— Но ако искате да знаете колко точно са влезли в апартамента на капитан Уайтхол, ще ви кажа със сигурност.

— Така ли?

— Разбира се. Сержант Блэкстоун и аз следвахме стандартната процедура. Той и партньорът му са пристигнали на мястото веднага след южнокорейската полиция. Записали са имената на всеки полицай, който е влизал в апартамента. Бил е заведен дневник за контрол, проверени са били документите за самоличност и всеки, който е влизал в апартамента, е бил с придружител.

— Странно, не забелязах това да се споменава в показанията ви.

— Няма и как да сте го забелязали. Никога не записваме всички процедурни действия, които извършваме на местопрестъплението.

Ако бях по-мнителен, бих могъл да се усъмня, че Бейлс нарочно ме беше подвел, за да има възможност да тръшне вратата в лицето ми.

Може би ме предупреждаваше да не бъда прекалено настоятелен и нахален в съдебната зала, защото щеше да намери начин да ме накара да си платя. Ако това беше целта му, успя напълно.

Както и да е, опитах се да се престоря, че нищо не е станало.

— Във вашите показания споменавате, че когато сте пристигнали на местопрестъплението, сте заварили сержант Блэкстоун да се кара с инспектор Чой. Можете ли да уточните за какво спореха?

— Разбира се. Обичайните въпроси около юрисдикцията. Нищо сериозно.

— Какво например?

— Например кой е отговорен за събирането и описването на доказателствата. Или пък кой трябва да разпитва свидетелите.

— И тези въпроси бяха разрешени?

— Естествено. Инспектор Чой е добър професионалист и разумен човек. Освен това е старо куче. Не за първи път наши военни извършват престъпления в неговия район.

— И какво беше решението? — попитах.

— Неговите хора да събират и описват доказателствата и да се заемат с аутопсията. Нашите хора да проведат разпитите. Чой изобщо не възрази. Мисля, че сержант Блэкстоун малко се беше престарал, а той го беше разбрал погрешно като обида. Веднага изчистихме проблема.

— Аха — казах. — Значи е било повече на лична основа, отколкото по същество?

— Точно така бих го определил, да.

— Вас устройваше ли ви корейците да се занимават с доказателствата?

— Разбира се. Защо не?

— Ами и двамата знаем, че има много съществени различия между корейските и американските правила за работа с доказателствата. И че корейците не са обучени да работят с тях по същия начин като нашите полицаи.

Той потърка брадичката си, сякаш за пръв път чуваше подобно нещо и му трябваше малко време да го осмисли. Беше много убедителен. Ако не знаех как стоят нещата в действителност, като нищо щях да му повярвам. Най-сетне отговори:

— Честно казано, сигурно има някакви малки процедурни различия, но не мога да се сетя за нещо, което да има съществено значение в този случай. А вие?

Още един твърде сръчен ход от негова страна, защото беше очевидно, че съм тръгнал за риба, а той нямаше никакво намерение да ми помогне да сложа червея на кукичката. Реших да му покажа, че и аз я знам тази игра.

— Имам няколко идеи, но ще ги запазя за по-късно.

Той примигна веднъж-дваж и толкова.

— Прегледахте ли ключалката на входната врата? — попитах.

— Да.

— В обобщението на огледа се казва, че ключалката не е била насилвана или отключвана с подправен ключ. Кой е направил това заключение? И откъде можете да бъдете сигурни?

Бейлс отвърна:

— Вижте, господин майор, корейците не пестят усилия за това дело. Те доведоха един инспектор на име Ро, специалист по проникване с взлом, който веднага долетя от Тегу. Извикаха го, защото се смята за най-добрия специалист в страната по заключващи механизми. Бях там, когато огледа ключалката. И за трийсет минути научих за разбиването на ключалки повече, отколкото за десет часа обучение в школата за военни следователи. Той я разглоби и я отнесе в лаборатория, за да може да изследва и най-малката част под микроскоп, след това я подложи на радиоактивен тест, провери за хлътнатини и драскотини, за наранен език, за всякакви издайнически знаци, че някой се е опитал да я отвори с подправен ключ. Не откри нищо. Между другото разбрахме, че ключалката е била чисто нова, монтирана от управата на сградата при нанасянето на капитан Уайтхол. Ако желаете, можете да се опитате да оспорите заключенията на инспектор Ро, но поне за мен беше напълно убедителен.

Замълчах, за да направя бърз опис наум. От показанията на Бейлс вече знаех, че е изпълнил всички задължителни ритуали при разпитите на Уайтхол, Моран и Джаксън. Прочел им е правата, не си е служил с принуда и заплахи и изобщо е провел образцови разпити. Току-що научих, че апартаментът на Уайтхол е бил огледан под образцов полицейски контрол. Вече знаех, че лекарят, извършил аутопсията, е

изключително компетентен патолог. И като капак на всичко бях узнал, че ключалката е била изследвана от най-добрия специалист в страната.

Това в никакъв случай не бяха обнадеждаващи признаци. Там, където според мен бях открил няколко пукнатини, сега се изправяше плътна бяла стена. Оставаше ми още само един ход.

— Как накарахте Моран и Джаксън да свидетелстват срещу Уайтхол?

Върху лицето му за миг премина сянка на нетърпение.

— Вие не си ли говорите помежду си?

— Кои ние?

— Вие и онази дама, Карлсън.

— Какво искате да кажете?

— Тя ми зададе почти същите въпроси. Тя и един тип с готин костюм на име Кийт еди-кой си. Преди една седмица. Така че ще ви отговоря по същия начин, по който отговорих и на тях. Не знам защо Моран и Джаксън са направили признания. При първоначалния разпит ме бяха излъгали и подвели, но след като им предявиха обвиненията, изглежда, са променили становището си.

— Аха — измърморих.

Опитвах се да се възстановя от откритието, че Катрин и Кийт вече бяха разпитвали Бейлс. Това за мен си беше новина. Катрин не беше обелила и дума.

Въпреки всичко продължих:

— И в какво обвинихте първоначално Моран и Джаксън?

— Моран бе обвинен в убийство, изнасилване, содомия, извършване на хомосексуални актове, заговор за убийство, заговор за възпрепятстване на правосъдието, лъжесвидетелстване, неподчинение на заповеди, нарушаване на служебните задължения...

— Стига! Достатъчно — изляях. — А Джаксън?

— Всичко, изброено по-горе, с изключение на изнасилването и содомията. В неговия случай нямаше никакви доказателства в подкрепа на тези две обвинения.

Трябваше и сам да се досетя. Едно старо адвокатско правило гласи, че повечето разводи вървят гладко и в приятелски тон, докато на сцената не се появят адвокатите. Същото важи и за заговорите.

Военните следователи и командването бяха спретнали един стар номер; бяха избрали помиарската стратегия, при която стоварват

всички възможни обвинения върху плещите на заговорниците, като дяволски добре знаете, че ако върху една стена се хвърли достатъчно кал, все нещичко ще полепне. И когато Уайтхол, Моран и Джаксън са се стреснали и са потърсили юридическа помощ, адвокатите им навярно са хвърлили по един загрижен поглед върху почти безкрайния списък с обвинения и веднага са разбрали, че клиентите им неизбежно ще бъдат съдени — все за нещо. А тъй като адвокатите инстинктивно съветват клиентите си да действат по възможно най-егоистичен начин, веднага са им предложили да потърсят извънсъдебно споразумение с прокурора. Нароченият в тези случаи винаги е онзи, който има най-много за губене, което в този случай означаваше човека, срещу когото имаше най-уличаващи доказателства по най-сериозното обвинение — а то в случая беше убийството.

Казано с други думи, Томас Уайтхол не бе имал никакъв шанс.

— Кой склучи сделката с адвокатите? — попитах.

— Аз. С разрешението на командващия генерал, разбира се.

— Разбира се — отбелязах сухо. — И кой се занимаваше с тази работа от името на командващия генерал?

— Юридическият му съветник, полковник Дженсън.

По някаква необяснима причина това също не ме изненада особено.

— Добре тогава, можете ли да ми кажете до какво се сведоха обвиненията срещу Моран и Джаксън в крайна сметка?

— Бихте могли и сам да проверите, така че едва ли ще извърша нарушение, ако ви кажа. В извършване на хомосексуални актове.

— И толкова?

— Толкова — отвърна скромно той.

Учтиво му благодарих за отделеното време, после станах да си ходя. Бейлс седеше кротичко и трябва да му се признае, че изобщо не изглеждаше самодоволен или въодушевен. Имаше всички основания за това, но не го показва. Чувството да си от правилната страна на едно напълно изрядно дело е неопишуемо приятно.

Но пък е ужасно потискащо, когато си от другата страна.

Когато се върнах в стаята си, червената лампичка за получени съобщения мигаше неуморно. Набрах кода и гласът на Едуин Гилдърстоун изписка да му се обадя веднага.

В Ню Йорк минаваше полунощ, но Гилдърстоун звучеше твърде ясно за човек, който е бил събуден от телефона.

— Здравсти, Ед, тук е Дръмънд.

— Лъжливо копеле! — мигновено изкрещя той.

— Виноват — признах, макар че родителите ми сигурно остро биха възразили срещу втората точка.

— Обеща ми всичко да си остане между нас!

— И това е така, Ед. Не съм казал и думичка на никого, дори на колегите си от екипа на защитата. Какъв е проблемът?

— Какъв е проблемът ли? Следят ме, това е шибаният проблем!

— Кой те следи?

— Не знам. Когато някой те следи, не идва да се представи: „Здравсти, аз съм Джон Смит, военен следовател, и през следващите няколко дни ще те следя.“

— Значи смяташ, че са военни следователи? — попитах.

— Току-що ти казах, че не знам кои са. Изобщо ли не ме слушаш?

— Слушам те, Ед. Просто се опитвам да разбера. Какво те кара да смяташ, че те следят?

Последва кратка пауза. Чух го как дълбоко си поема дъх, сякаш се опитваше да се успокои.

— Тази сутрин тръгнах да си купя тоалетни принадлежности и когато излязох от сградата, една сива кола ме последва чак до магазина. А по-късно, когато отидох да обядвам, същата кола ме следеше отново.

— Ед, не искам да споря, но не би ли могло да е просто съвпадение? „Уест Пойнт“ не е Ню Йорк. Градчето е малко, нали? Не

би било странно една и съща кола да отива два пъти натам, накъдето си се запътил и ти.

— Дръмънд — рече той.

— Да?

— Предупредих те и преди, не се дръж снизходително. Разбира се, че си помислих същото. Само че тази сива кола в момента е паркирана на половин пресечка разстояние от моя блок. А часът е един след полунощ. И всеки път, когато минава друга кола, фаровете ѝ осветяват два силуета в сивия автомобил.

Реших, че има основание.

— Значи наистина те следят. И какво те кара да мислиш, че това има нещо общо с мен?

— Стига, Дръмънд. Вчера ти ми се обади да говорим за Уайтхол.

— Виж какво, казах ти, че от мен няма да излезе нищо. И не е излязло. Нямам представа защо те следят. Може би сам си си виновен. Може да е някой, с когото си имал връзка, той още не може да те прежали и копнее за теб.

— Да ти го начукам, Дръмънд! — каза той и се изкикоти неприятно.

— Е, не — казах миролюбиво. — Но наистина не съм казвал и думичка на никого.

Побъбрихме още минутка. Той продължаваше да ме обвинява, а аз — да настоявам за невинността си. После затворихме.

Естествено, че следенето имаше нещо общо с мен. Сетих се за онзи ръмжащ кучи син, полковник Менкъл от регистрационния отдел. Той знаеше, че съм говорил с Гилдърстоун. Може би е насъскал някого след него.

Но какъв смисъл имаше да се следи Гилдърстоун? Пък и ако онези бяха професионалисти, те едва ли така небрежно биха се оставили да бъдат забелязани — особено пък от един отявлен аматьор. Освен ако самите те не бяха некадърни аматьори или пък бяха професионалисти, които нарочно са искали да бъдат забелязани.

Ако приемем, че са били професионалисти, защо ще го правят? За да го поизмъчат, разбира се. Но защо пък да измъчват един стар гей, който и бездруго е на път да се пенсионира? От злоба? Или пък се опитваха да му запушат устата?

Позамислих се известно време върху последното и изведнъж ми хрумна нещо. Извадих джобното си ножче и отворих капачето на телефонната слушалка. Това беше единствената друга възможност, която ми идваше наум. Толкова бързах, че счупих хотелския телефон и щяха да го добавят в сметката ми.

Това обаче не ме тревожеше. Онова, от което наистина бях обезпокоен, беше малкото черничко уредче, не по-голямо от калинка, което беше залепено вътре в слушалката.

Докато служех в отряда, бях минал обучение по електронни подслушвателни и проследяващи устройства. Не бях специалист, а и технологиите се бяха променили драстично през последните седем-осем години, с цялата миниатюризация, дигитализация и прочие, но все пак можех да позная едно подслушвателно устройство.

Опирах го и се почувствах гневен и объркан. Онзи кучи син Мърсър и неговата чевръста кучка Каръл Ким!

Отидох до прозореца и надникнах към паркинга. Беше пълен с коли, но аз знаех коя да търся и тя си беше там, по дяволите — „Форд Ариес“ с четири врати, паркирана в самото дъно.

Сигурно съм изглеждал доста вбесен, защото, щом мъжът с тъмните очила на дясната седалка до Каръл Ким ме забеляза, бързо я потупа по рамото и тя веднага запали колата. После даде толкова рязко назад, че блъсна бронята на съседната кола. Чу се яко стържение и по асфалта се посипаха парченца жълто и червено стъкло, но тя изобщо не се поколеба и не спря. Рязко завъртя волана надясно и изхвърча. Единственото, което ми оставаше, беше да ритна колата отстрани, докато профучаваше покрай мен.

Доста глупаво от моя страна. Не само че беше детинско, ами и адски ме заболя, освен това паднах на задника си. Ожулих си ръцете, да не говорим за самия задник и добре, че бях с военни ботуши, иначе като нищо щях да си счупя някой пръст. Накрая закуцуках обратно към хотела, като ругаех по целия път.

Прегледах щателно всичко. Снех картините от стените, отвих електрическите крушки, проверих под леглото, претърсих собствените си дрехи в гардероба. Намерих още два бръмбара, но като нищо можеше да има и десетина други.

Кога го бяха направили? Дали са знаели от резервацията ми коя стая ще заема и са поставили устройствата, преди да пристигна? Или

пък са влезли с взлом след това? Може би пък някоя от камериерките беше свършила мръсната работа.

И така, какви бяха нанесените щети? Дали бях казал или чул нещо, което би навредило на клиента ми? Нищо особено тревожно не ми дойде наум, но ако се събереше цялата информация, човек можеше да добие доста ясна представа за посоката на планираната от мен защита. От друга страна обаче, моят план беше различен от онова, което се опитваха да постигнат Катрин и нейният екип, така че положението може би не беше чак толкова трагично.

Но пък, от трета страна, може би не бях единственият член на екипа, когото подслушваха. И ако бях на мястото на прокурора и можех да проникна в мислите на защитата, щях да викам „ура“ по целия път до съдебната зала. А човек със смъртоносната сръчност на Еди Голдън сигурно щеше да се справи още по-добре от мен.

Искаше ми се да се обадя на Катрин и да я предупредя, но проклетият телефон лежеше строшен върху масичката. Хукнах към нашата кантора с табела „Внимание, гейове!“, прекосих бързешком главната канцелария и надникнах в кабинета на Катрин.

Този път тя по изключение не говореше по телефона, защото над бюрото ѝ се бяха надвесили трима цивилни мъже. Разглеждаха голяма карта. Изглеждаха напълно нормални, но атмосферата в кабинета беше заговорническа, затова предположих, че са от контингента демонстранти, които пристигаха в Сеул по нейна покана.

— Извинете ме — казах вежливо. — Катрин, трябва да ти кажа нещо. Насаме, моля те.

Тя ме изгледа раздразнено, но бързо се примири и се обърна към приятелите си:

— Бихте ли ни извинили за момент, моля?

— Трябва да говорим навън — подчертах аз.

Без съмнение Катрин очакваше да ѝ се извиня за предишните си простъпки или да предприема нова яростна атака. Последва ме до паркинга и до онзи голям дъб, под който наскоро бе дала разкошното си интервю, което така силно подпомогна кариерата ми.

— Имаме нов проблем — обях.

Тя изръмжа веднъж-дваж, все едно се прокашляше, но очевидно не се прокашляше, а просто не ме взимаше на сериозно.

— И какъв е новият ни проблем, Дръмънд?

— Намерих бръмбари в телефона си и в стаята. Доста модерни на вид, много миниатюрни.

Отне ѝ известно време да смели новата информация. Вторачи се в мен. След това закрачи с характерните си малки и премерени стъпчици.

— Кой ги е сложил?

Точно тук работата щеше да се усложни, защото не можех да ѝ кажа за тайните си връзки с Бъз Мърсър и неговата шпионска банда. Ако не беше тя, с нейната склонност да изпада в яростни пристъпи на възмущение и да си бърбри с всеки репортер, който се случи подръка, може би щях да наруша правилата. Но тя си беше Госпожица Голяма Уста.

— Нямам представа — излъгах. — Но предполагам, че или са южнокорейците, или нашето собствено правителство.

— Какво ще стане, ако дадем тези електронни устройства за анализ? Ще разберем ли нещо повече?

— Най-вероятно не. Всеки, който има достатъчно познания, за да ги използва, може и да ги направи практически непроследими.

Катрин спря и ме изгледа проницателно.

— Казвал ли си по телефона нещо, което би могло да представлява проблем?

— Не мисля, но човек никога не знае.

— Аха — рече тя и продължи разходката си, като се опитваше да осмисли този нов обрат.

— Катрин — прекъснах я аз, — ако са го направили в моята стая, навярно са го направили и в твоята, както и в стаите на останалите. Може дори да са сложили бръмбари във фризьорския салон.

Точно в този момент тя изгуби самообладание, защото ако обвинението имаше достъп до разговорите ни, нашият клиент беше пътник. Представете си, че играете покер и виждате всички раздадени карти; после умножете ефекта по три.

Катрин изруга на няколко пъти по доста неподходящ за една дама начин, после затропа с крака като вбесено хлапе.

— Мамка му, не мога да повярвам!

— Повярвай.

— Това означава прекратяване на процеса поради формални нарушения.

— Не мисля.

— Никога не съм и чувала за такова отвратително нарушаване на правната етика. Човек чете за такива работи в романите, но никога не се сблъсква с подобно нещо в истинския живот.

На което аз много интелигентно отговорих:

— Да, ама...

— Наистина ли смяташ, че не можем да предизвикаме прекратяване?

— Ами... — отвърнах с най-примирителен тон.

Въпросът беше учудващо тъп, особено пък зададен от човек с нейното юридическо образование.

— Ами какво, Дръмънд?

— Как ще прекратиш заради формални нарушения процес, който още не е започнал?

Тя се зае да изброява, като ядно свиваше пръстчетата си.

— Добре, значи първо искаш промяна на мястото. Второ, искаш дисквалифициране на екипа на обвинението. Трето, отнемане на правата му. След което подаваш молба обвиненията да бъдат снети.

— А ако се окаже, че е само моята хотелска стая?

— Ти си член на екипа на защитата.

— А ако не мога да свидетелствам, че съм казал нещо, което да компрометира тезата ни?

— Не ме интересува. Фактът, че са ни подслушвали, е достатъчен, за да подадем жалба.

— Не, трябва ти доказателства, които да свържат пряко подслушвателните устройства с обвинителите. Имаш ли такива доказателства, Катрин? Не мисля. Освен това шансовете ни да искаме промяна на мястото на това дело са равни на нула. И какво ще постигнем тогава?

Тъй като всичко, което казах, беше вярно, Катрин по изключение остана без доводи. Затова рекох:

— Виж, ще уредя стайте ни да бъдат проверявани за подслушвателни устройства всеки ден. Имелда знае какво да направи.

— Добре. Но ако тя намери още бръмбари — дори още само един, — ще надуя сирената. Нареди й да докладва направо на мен.

— Съгласен. Но има и още нещо, за което искам да поговорим.

— Какво?

Надянах най-измъченото си и огорчено изражение.

— Не споделям ли всичко с теб?

— Да, така е — призна тя.

— Не съм ли услужлив и открит? Като например току-що?

— Добре де, така е — отвърна тя, като, естествено, изобщо не подозираше за отделното разследване, което толкова усърдно провеждах.

— Тази сутрин разпитах Бейлс. Той каза, че ти също си го разпитала. Преди седмица. Как стана така, че не знам за това?

— О, това ли било? — рече тя невинно. — Просто не съм ти казала, на главата ми се струпаша толкова неща... Забравих. Извинявай.

Не можех да го повярвам. Карлсън имаше памет като на компютърен харддиск. Не забравяше нищо. Не пропускаше нито една подробност. И беше имунизирана срещу вируси, токови удари и всякакви други естествени и изкуствени нещастия. Неслучайно беше вечната отличничка на нашия випуск.

— Значи е било просто недоглеждане, така ли? — попитах.

— Да, просто недоглеждане. Точно това е.

— Защото си била запозната с резултатите от аутопсията. И вече си разпитвала Бейлс. Има ли още нещо, което вече си направила, а аз не знам?

— Какво например?

Ако беше някой друг, а не тя, щях да спра дотам.

— Каквото и да е — уточних и я изгледах заплашително.

Катрин изведнъж си придаде замислено изражение, сякаш се ровеше из базите данни в паметта си за нещо, което си струва да се спомене.

— Катрин? — Общо взето, готвех се да стрелям в тъмното.

— Какво?

— Кажи ми за Кийт.

— Какво искаш да знаеш за Кийт?

— Просто се питам защо избраха да нападнат точно него. Дали е бил случайна жертва? Или е правел нещо, което го е превърнало в мишена?

Тя пак изпадна в размисъл.

— Нищо не ми хрумва.

— Нищо?

— Нищичко.

— Защото ако разбере, че криеш нещо от мен, вероятно наистина ще се ядосам.

Зелените ѝ очи ме изгледаха изпитателно.

— Имаш ли някакви причини да се съмняваш в мен?

Имах хиляди причини да се съмнявам в нея. Милиони.

По дяволите, не можех да измисля и една причина да не се съмнявам във всичко, което казваше. Но в интерес на току-що създаденото ни партньорство си помислих, че ще е най-добре да огранича спора до текущата тема.

— Само това, че в посолството Кийт твърдеше, че специалността му били делата срещу правителството. Но той те е придружавал при разпита на Бейлс, нали така?

— Да, беше с мен — отстъпи тя. — Но не придавай на това някакво специално значение. Просто има добро адвокатско мислене и затова го взех със себе си.

— Но трябва да признаеш, че е странно един адвокат, чиято специалност са гражданските дела, да събира доказателства за разследване на убийство.

Тя се усмихна.

— Моята специалност са гражданските права, при това е ограничена до хомосексуални дела. А виж с какво се занимавам.

Трябваше да призная, че имаше основание. Така или иначе, и аз си имах работа — да уредя Имелда да провери за бръмбари всичките ни стаи и офиси.

Преминах през всички необходими глупотевини, за да се срещна с Уайтхол, само че този път отидох сам. Упоритото му мълчание ми пречеше да работя по защитата му. Хрумна ми, че ако се срещнем насаме, може да стане по-разговорлив. След като беше гей, може би жените го изнервяха или пък не му се говореше пред тях.

Поне така се убеждавах наум. Всъщност си мислех, че мога да спечеля едно подло предимство пред Карлсън, като си изградя по-добри отношения с клиента й. В това отношение съм много лукав.

Дори успях да вкарам контрабандно в куфарчето си някои лакомства — три сандвича „Биг Мак“ и стек от шест бири „Молсън“.

Грамадният кореец с волското телосложение изпълни ритуала по отвеждането ми до килията и отварянето на вратата. Казах му, че смятам да остана при затворника около час, и му предложих да ни заключи и да си уплътни времето с това, с което си уплътняват времето грамадните главорези, когато никой не се нуждае от услугите им. Той се усмихна, но усмивката му изобщо не ми се стори приятелска, затова се почудих дали изобщо ще се върне след един час, или ще ме остави вътре.

Уайтхол ме изгледа с любопитство, когато вратата на килията се затръшна и заключи зад гърба ми.

— Сам ли си?

— Точно така, Томи. Мисля, че е време да се опознаем по-добре.

Той се изправи и пристъпи напред. Помислих си, че се кани да ми подаде ръка, но той просто застана неподвижен пред мен.

— Добре дошъл в моя свят.

Макар че очите ми все още не бяха свикнали с полумрака, май забелязах лека усмивка.

Светът, за който говореше, беше толкова тесен и подобен на ковчег — особено когато вътре трябваше да се съберат двама едри мъже, — че ме обхвана клаустрофобия. Освен това обаче създаваше и чувство на съпричастност, което отговаряше на плановите ми.

— Донесъл съм подаръци — съобщих аз.

Оставих куфарчето на пода и го отключих, за да извадя два от сандвичите „Биг Мак“. Ароматът мигновено изпълни тясното пространство. Бургерите бяха студени, но въпреки това бяха най-типичната американска храна и след цяла седмица на ориз и вода със сигурност щяха да постигнат желанния ефект. Подадох му двата сандвича и в първия момент той само ги стисна и ги подуши, сякаш не вярваше, че са истински. След това разкъса опаковките и ги нападна като някакво лакомо чудовище, като скърцаше със зъби и преглъщаше със сумтене.

— Намали темпото — обадох се. — Ще ти призлее.

— Забрави — отвърна той, без изобщо да намалява темпото.

— Ей, имам и още една малка изненада — казах гордо и извадих две кутийки бира.

Чу се едно приятно „пшшшт“, докато ги отварях, а той каза „Боже Господи!“, грабна едната и я надигна. Половината кутийка отиде на една глътка. Търпеливо го изчаках да я доизпие, а после да изяде и втория сандвич, преди да приседна в ъгъла. Той си облиза пръстите, за да не пропусне нищо от познатия вкус, и се стовари на рогозката си. Подадох му нова бира.

— Как е? — попитах.

— Гадно — призна той и се оригна, след като беше изпил цяла бира на две глътки.

Не можах да се сдържа:

— По-зле дори от „Уест Пойнт“?

Той ме изгледа засрамено.

— Тогава май казах голяма глупост, а?

— Доста голяма.

Мълчаливо посърбвахме от бирите си и зяпахме стените. Най-сетне преместих поглед към него:

— Има ли как да се раздвижваш?

— За един час на денонощие ме извеждат в двора и бягам в кръг. Извеждат ме в десет вечерта, когато останалите затворници спят. Казват, че е заради собствената ми безопасност. Освен това прекарвам повечето време в правене на лицеви опори и коремни преси тук, в килията. Така си убивам времето.

— Ще станеш истинско животно — изкикотих се.

— Мислиш ли? — каза той. — Виж какво мога.

Изправи се, изрита сандалите си, подпря краката си на едната стена, наведе се към отсрещната и се облегна на нея с длани, а после се закатери нагоре. Движеше се бързо и грациозно, като котка. Стигна до самия таван и го блъсна със задника си, после слезе на пода по същия начин. Когато отново се изправи, дори не се беше задъхал, все едно можеше да го направи още стотина пъти.

— Това беше много впечатляващо, Томи — казах и поклатих глава. — На такива работи ли ви учат в „Уест Пойнт“, да се катерите по стените?

Чух как нещо в гърлото му изведнъж изклокочи, сякаш всеки момент щеше да повърне, но той преглътна и рече:

— Уф, по дяволите. Не го бях пробвал след два бургера и бира.

Аз пак се разсмях, после казах:

— Знаеш ли, обадих се на някои твои стари приятели.

— Така ли? Кои?

— Ърни Уолтърс например, много приятно си побъбрихме. Изпраща ти най-сърдечни поздрави. Помоли ме да ти предам, че още те обича. Но само като брат, така каза. Накара ме да обеща, че ще бъде пределно ясен по този въпрос.

Той като че ли тихо въздъхна, преди да попита:

— Обзалагам се, че на Ърни сега никак не му е лесно, а?

— Ами, да — отвърнах. — В деня, в който разговарях с него, бюрото му беше боядисано в розово, кадетите му бяха сменили табелката на вратата с „Мисис Уайтхол“, а жена му го накара да демонстрира, че може да изпълнява хетеросексуалните си задължения.

Уайтхол вдигна дясната си ръка и потърка устните си.

— Но поне не е изгубил чувството си за хумор — добавих. — И казва на всички, които си дадат труда да го попитат, че все още те смята за най-добрия си приятел.

— Ърни винаги е бил страхотно момче — отвърна той, като продължаваше да търка устата си.

— Разказа ми страхотни неща за теб. Дори предложи да вземе самолета и да дойде да свидетелства в твоя полза. Разбира се...

Но преди да успее да довърши, той ме прекъсна:

— Не.

— А?

— Казах, не. Не си и помисляй да въвлечаш Ърни в тази работа. Армията ще го съсипе. А той има жена и деца, за които трябва да се грижи.

— Томи, на твое място не бих се безпокоил за проблемите на другите хора. Ърни е голямо момче. Знае какво прави.

— Казах ти — не. И не търси друг свидетел, който да разказва за характера ми. Това си е мой проблем и не искам да повлека и приятелите си надолу заедно с мен.

Макар че бях дълбоко потресен от лоялността му, все пак смятах, че не е в положение да демонстрира такова благородство. Засега обаче нямаше полза да си хабя доводите по този въпрос, защото и без това не бях намерил човек, който да свидетелства за характера му. Освен това имах други, по-важни въпроси за решаване.

— И бездруго няма да го повикам. Той ми разказа за боксовата ти кариера. По дяволите, трябва да си бил истински ужас на ринга. За съжаление това няма да ни е от полза, тъй като възпитаниците на четири поредни випуска в „Уест Пойнт“ са те гледали как се биеш и всички ще се съгласят, че си маниакален убиец. Не можа ли да тренираш тенис или нещо подобно?

Разбира се, по този начин използвах възможността да му намека, че знам за ужасяващата сила на юмруците му, да не говорим за склонността му да пребива съперниците си почти до смърт. Искан да чуя как ще реагира.

Но той не отговори, просто се вторачи в отсрещната стена. Продължих:

— Освен това разговарях с Ед Гилдърстоун. Не бих го определил като приятелски разговор, но той продължава да те уважава много. Това обаче не означава, че е готов да си мръдне и пръста за теб. Изглежда, му харесва да си стои на тъмно.

— Да, такъв си е Гилдърстоун.

— Така ли си очаквал да реагира?

— Повечето стари гейове са такива. Крил се е десетилетия наред. А колкото по-дълго го правиш, толкова повече те обсебва. Криеш се от родителите, от семейството, от най-близките си приятели, от всички. Не можеш да излезеш на светло, освен ако някой друг не те измъкне насила.

Той помълча малко и продължи:

— Спомняш ли си онова гей списание, което правеше разкрития за хомосексуалността на различни знаменитости?

— Да, мисля, че си спомням нещо подобно.

— Последниците бяха две-три самоубийства и безброй съдебни дела. Хетеросексуалните просто не могат да си представят какъв ужас преживява един гей, който се опитва да води нормален живот, ако изведнъж го разкрият.

— Това ли е причината да не искаш да обявиш, че си гей?

— Не. Да се отрича би било твърде глупаво, нали? Вече никой няма да ни повярва.

— И защо не искаш да го направиш?

— Няма да им доставя това удоволствие. Пък и Катрин каза, че не е добра идея.

За мен това си беше новина. Още едно нещо в дългия списък на нещата, които Катрин не беше споделила с мен.

— Тя каза ли защо мисли така?

— Просто смята, че отричането е добра защитна стратегия. И аз разбирам какво иска да каже. Колкото повече ги принуждаваме непрекъснато да доказват тезата си, толкова по-големи шансовете имаме, нали така?

— Да, може би — признах аз, защото технически това си беше вярно.

Повечето добри адвокати не отстъпват без бой нито едно обвинение. Заставят прокурора да се поти и да доказва всичко, защото дори да е в състояние да го направи, с всяко следващо доказателство се увеличава вероятността да допусне грешка. Изключение се прави единствено когато делото е напълно безнадеждно, защото тогава съдебните заседатели са склонни да разглеждат глухата защита като самопризнание, че няма на какво да се опрете. В такива случаи само губите благоразположението им. Отричането на хомосексуалността на Уайтхол например ми се струваше точно такъв случай.

И Карлсън също трябваше да го знае. Какво си мислеше тя, по дяволите?

— И така, Томи — продължих аз. — Семейството ти знае ли, че си гей?

— Знаят. Знаят го от момента, в който съм проходил. Някои хомосексуалисти дълго време не осъзнават, че са такива. А аз го знаех

от деня, в който можех да мисля разумно.

— Защо?

— Според мен се дължи на факта, че имам страхотно семейство. Родителите ми са забележителни хора. Никога не се преструват и не се срамуват от нищо. Просто те приемат такъв, какъвто си.

— Като стана дума за това — подхвърлих, — опитвах се да ги открия. В личното ти досие пише, че си отраснал в Денвър, щата Колорадо, но в Денвър има регистрирани трийсет и две фамилии Уайтхол. Никъде в личното ти досие не са вписани първите имена на родителите ти. Можеш ли да ми помогнеш по този въпрос?

— Не ги закачай — каза той.

Каза го много твърдо.

— Томи, това е твоето семейство — въздъхнах. — Сигурен съм, че ще искат да ти помогнат и могат да ни бъдат от голяма полза. Така както вървят засега нещата, добрите свидетелства за характера на подсъдимия ще бъдат много важни.

— Не ме интересува — отвърна той. — Те няма да участват.

Но и аз не исках да се предавам лесно.

— Виж сега, вече е създадено впечатлението, че си някакъв бесен гей, който е пребил, убил и след това изнасилил едно момче. Няма да ни навреди, ако майка ти седне на свидетелската скамейка, за да разкаже колко готин си бил като бебе и какво е изпитала в деня, когато си започнал да пълзиш. Или пък баща ти да каже колко горд е бил в деня, когато са те приели в „Уест Пойнт.“

— Няма да стане.

— Да не би да има някакво напрежение между вас? Гилдърстоун твърди, че родителите ти никога не са идвали на свиждане.

— Не, няма напрежение. Аз ги обичам и те ме обичат. Правят всичко, което е по силите им, но не искам да се замесват. И не ми противоречи по този повод, господин майор.

— Добре, добре — казах и приех, че тази битка е изгубена.

Всъщност можеше и да е за добро. Може би се притесняваше, че майка му ще застане на свидетелското място и ще каже: „Томи ли? Моят малък Томи? Ами да, разбира се, че е убил момчето. От самото си раждане обичаше да си играе с колани, постоянно душеше братята и сестрите си. Не можете да си представите колко ни притесняваше с това.“

А баща му пък би добавил: „Ама как се радваше това момче, когато го приеха в «Уест Пойнт»! И бездруго има склонност да убива, а там му обещаха да го превърнат в професионален убиец.“

— Искаш ли още един сандвич? — попитах го.

— Има ли?

Бръкнах в куфарчето си, извадих последния бургер и още една бира.

— Ето — подадох му ги. — Но карай по-полека. Ще ти прилошее.

— Това е най-малкият ми проблем — отвърна той и май беше прав.

Облегнах се на стената и го запитах:

— Е, как е да растеш като гей?

Известно време той не отговори. Просто седеше, дъвчеше сандвича и пиеше бира. Най-сетне каза:

— Виж, майоре, благодаря много за сандвичите и бирата, както и за компанията. Наистина благодаря. Но не прекалявай. Ти не си ми приятел. Ти си адвокат, изпратен от армията да ме защитава. Кажи ми за какво си дошъл всъщност.

Дотук с лукавия ми опит да преодолее защитата му по фланга.

— За бирата и сандвичите си прав — признах. — Мислех си, че малко ще те размекнат. Мога ли да бъда откровен?

— Няма къде да бягам. Можеш да бъдеш откровен колкото си искаш.

— Ето как стоят нещата. През последните пет дни прегледах всяка една подробност в личното ти досие. Прочетох целия архив по делото. Видях трупа и проучих доклада от аутопсията. Говорих с Бейлс и проверих миналото ти. И, Томи, не си спомням да съм виждал поздравено обвинение. От чисто процедурна гледна точка то е перфектно и аз не мога да намеря нито една пукнатина. Знаеш ли какво означава това?

— Че съм прецакан? — предположи той.

— Такава би била моята професионална преценка. Освен ако не открием нещо, за което не сме се сетили, или пък ако прокурорът или съдията не направи груба грешка, шансовете да бъдеш осъден са деветдесет и девет на сто. Но не разчитай, че прокурорът или съдията ще допусне грешка. Повикали са най-добрия военен прокурор. А

съдията е един от онези типове, които ги държат оковани в мазето и ги вадят само в най-крайни случаи.

— Значи ще играят с фалшиво тесте карти?

— Да кажем, че ще дадат всичко от себе си. Не бих искал да се изправя срещу техния отбор, дори да имах напълно непробиваема защита.

Той мълчаливо обмисли думите ми.

— Кажи ми нещо — обадох се след малко. — И най-добре не ме лъжи.

— Какво?

Поех си дълбоко дъх и го фиксирах с най-прокурорския си поглед.

— Ти ли уби редник Ли?

Беше същият въпрос, за който вече ми беше казал, че няма да му отговаря — но след като бях изложил фактите по толкова неприятен начин, се надявах да омекне. Да държи в неведение собствените си адвокати не беше никак добра идея. А в последно време се беше превърнала в катастрофално лоша идея.

Освен това наистина исках да чуя как ще отговори.

— Не съм го убил — каза просто Томас.

— Знаеш ли кой го е убил?

— Не. Нямах представа колко съм мислил по въпроса. Единственото, което мога да ти кажа, е, че със сигурност не е Моран или Джаксън.

— Това е предположение, Томи. И може да бъде много опасно. Те са единствените други възможни обвиняеми.

— За това вече разговаряхме, господин майор. И нямам намерение да променям становището си. Не вярвам, че те са го направили. Трябва да го е сторил някой друг.

— Някой друг ли? Входната врата на апартамента ти е била заключена. Намирали сте се на дванайсетия етаж в двайсететажна сграда. Прозорците са били заключени отвътре. Докарали са експерт по влизане с взлом от Тегу. Разглобил е ключалката парче по парче и е разгледал всяко едно под микроскоп. Няма никакви признаци за употреба на подправен ключ, не се виждат никакви драскотини. Ключалката не е била разбивана.

— Значи някой е имал ключ — рече Уайтхол, но по тона му си личеше, че дори той осъзнава колко безплодно е това твърдение.

— Няма да мине. Признал си, че само ти и компанията, която поддържа сградата, сте имали ключове.

Той леко се напрегна.

— Това не е съвсем вярно.

— Какво?

— Аз... излъгах. Ли също имаше ключ. Дадох му го преди месеци, веднага след като наех апартамента. Не казах за това на Бейлс, защото щеше да бъде потвърждение, че двамата сме любовници.

— Нали не си го измисляш сега?

— Не, вярно е. Ако не можете да намерите този ключ, не е ли възможно убиецът да го е откраднал от него и да го е използвал?

— Как? Как би могъл убиецът да вземе ключа от него?

— Не знам.

Замислих се за миг, после попитах:

— А какво ще кажеш за възможността управата на сградата да е изтървала бройката на ключовете?

— Това също е възможно.

Бръкнах в куфарчето си и извадих предпоследната бира. Отворих я, отпих една голяма глътка и подадох кутийката на Уайтхол, който сръбна малко и веднага ми я върна. Гледаше ме, затова веднага дръпнах една голяма глътка. Струва ми се, че постъпих правилно, защото той искаше да види дали не се гнуся да пия от същата кутийка, от която е пил гей.

— Адски странно дело — рекох.

— На мен ли го казваш.

— Не, Томи, още по-странно е, отколкото си мислиш. Не знаеш и половината от нещата.

— Така ли? — изкикоти се той. — А аз си мислех, че съм единственият човек, който знае всичко.

— Знаеш ли защо Катрин е поискала аз да поема делото?

— Каж ми.

— Ами с нея сме състуденти. Знаеш онази стара поговорка за кучето и котката, нали? Е, това сме ние с нея. Беше същинска война. Толкова беше напечено, че в юридическия факултет наредиха да се

раздадат бронезилетки и каски на останалите студенти, за да ги предпазят от заблудени куршуми.

— Тя може да бъде голям инат.

— Говори ми. Не ме разбирай погрешно, изобщо не поставям под въпрос способностите ѝ на юрист. Между нас казано, ако аз бях обвинен в нещо, тя би била една от малкото адвокати, които бих искал да са в моя ъгъл на ринга. Но обвинението трябва да бъде адски сериозно. Иначе не бих могъл да я изтърпя.

— Моето положение май е такова — каза той с любопитна усмивка.

— Работата е там, Томи, че не съм сигурен защо е поискала точно аз да ѝ бъда колега. Изминалото време изобщо не е подобрило умението ни да работим заедно. Държа да си наясно, защото вече сме на такъв етап, когато ще станеш свидетел на доста големи различия в начина, по който двамата мислим и действаме. Длъжен съм да ти разясня как стоят нещата.

Отне му малко време да го проумее. Но трябваше да му го кажа, защото, за разлика от Катрин аз не смятам, че трябва да крия важна информация от клиента си. Съдбата му висеше на косъм, а това беше един от случаите, когато онова, което не знаеш, може да ти навреди сериозно.

— Както и да е — продължих, — има и още нещо, което ме безпокои страшно много. Процесът има далеч по-големи последствия и не се изчерпва само с теб и това престъпление. Тук има много подводни течения и водовъртежи.

— Знам — кимна той. — Става дума изобщо за хомосексуалистите в армията.

— Не, Томи. Има и още нещо.

Той се наведе напред.

— Какво имаш предвид?

— Някой хвърли Кийт пред колите и сега той е в кома. Да пукна, ако мога да разбера защо. Но тук има и още нещо... Нещо, което не знаем.

Той се вторачи в отсрещната стена. Сенките подчертаваха волевия му профил. Ако не беше хомосексуалист, обвинен в убийство и затворен в корейска килия, щеше да бъде идеалният избор за образа на благородния войник, когото виждате по плакатите на кампаниите за

набиране на доброволци. Силни челюсти, ясен поглед, перфектен тен. Когато си мислите за изнасилвачи и убийци, си ги представяте като хора с прекалено подвижни бездушни очи, сипаничави лица, развалени зъби и тънки, жестоки устни. Уайтхол просто не беше такъв. От друга страна, имахме работа с престъпление, което най-вероятно е било извършено от страст, не беше хладнокръвно убийство, така че стереотипите изобщо не важаха.

— Томи, бъди откровен с мен. Има ли нещо, което не си ни казал? Криеш ли нещо от нас?

Той остави бирата си на пода и ме погледна в очите.

— Единственото, което знам, е, че една сутрин се събудих и човекът, когото обичах, лежеше мъртъв до мен. Не знам защо. Не знам кой го е направил.

— Тогава всичко се свежда до една възможност. Че си бил натопен. Катрин е убедена в това или поне така твърди. И ти ли мислиш така?

— Не знам. Може би някаква антигей група е научила за нас и е решила да ме натопи. Това е възможно, нали?

— Възможно е. Най-трудното нещо за доказване на света, но е възможно. Знаеше ли някой, че си гей? Освен Моран и Джаксън?

— Никой. Гилдърстоун се досети, но той беше единствен. Поне единственият, който знаеше със сигурност.

— Хайде, Томи. Не бъди толкова стеснителен. Няма ли си физическа или дори платоническа връзка с някой друг? Помисли добре. В „Уест Пойнт“ например? В гимназията? Някъде другаде, където си бил?

Последва един дълъг миг, изпълнен с неудобство, и аз отначало не разбрах. После се сетих.

— Да не би Ли да ти е първият?

— Ами, въъ, да — заекна той.

— Човече, няма от какво да се срамуваш — казах.

После и двамата се разсмяхме, защото от една определена точка това си беше доста странна забележка.

— Ами Ли? — попитах. — Каза, че е бил предпазлив, но не е ли възможно да е имал врагове? Може би някой бивш любовник, който му е имал зъб?

— Всичко е възможно. Може и да ме е лъгал, но се кълнеше, че не е правил секс, преди да се запознаем.

— Значи и двамата сте били, тъъ, какво? Девствени? Така ли казвате?

— Да, използваме същата дума. И да — и двамата бяхме девствени.

Дотук със стария стереотип, че гейовете били адски безразборни във връзките си. От друга страна, не можех да не се замисля върху факта, че пълната неопитност на Томас в романтичните взаимоотношения би могла да го направи по-нестабилен и неспособен да се справи с перипетиите на първата си връзка. Когато го правят за първи път, независимо от сексуалната си ориентация, хората са склонни да действат доста незряло и да попадат под въздействието на силни и необясними емоционални импулси.

— Томи — казах, — вече знаеш, че съм почти пълен невежа за това как стават тези работи. Извини ме, ако кажа нещо обидно. Гилдърстоун твърди, че е знаел, че си гей, защото самият той е гей, така че е можел да го долови в държането ти. Достатъчно е било да те наблюдава с други хора. Възможно ли е ти или Ли неволно да сте се издали?

— Виж, някои гейове се разпознават лесно. По обичата на лявото ухо или пък ексцентричните дрехи, когато искаш да те идентифицират като такъв, или пък по несъзнателните женствени маниери, или пък точно обратното, по преиграването с мъжествеността. Но не мисля, че някой от нас двамата попада в някоя от тези категории.

— Нито пък аз — признах. — А ти как позна, че той е гей?

— Ами само като се погледнахме, и разбрахме, че сме влюбени.

— Само толкова? Някаква невидима искра?

— А ти какво очакваше? Тайно ръкостискане?

— Просто не очаквах всичко да е станало благодарение на някаква неуловима нишка.

— Не си ли изпитвал същото с жена?

Трябваше да си помисля. Определено ми се беше случвало да ме обземе стихийно, силно желание към жена. Случвало се е често — прекалено често, ако трябва да бъда напълно искрен. А имаше и няколко жени, към които изпитвах силна емоционална привързаност, макар че това ставаше с времето, постепенно, досущ като бавно

действащ магнит, който ме привлича сантиметър по сантиметър. Никога обаче не ми се беше случвало само да погледна една жена и да изпитам непреодолимо увлечение.

— Всъщност, Томи, аз наистина не съм изпитвал подобно нещо — признах си.

— Жалко.

— Да, наистина е жалко. Значи Ли ти липсва, а?

Попитах съвсем искрено, макар че никога през живота си не съм си представял, че ще задам подобен въпрос на някой хомосексуалист.

— И още как, боже мой! Колкото и жалка да изглежда тази ситуация, най-тежко ми е, че повече няма да го видя. Навярно ти се струва извратено, нали?

Тук за първи път ми хрумна мисълта, че Уайтхол може би не беше убил любовника си, че някакъв негодник се бе промъкнал в апартамента посред нощ и бе поставил трупа до него. Какво ли би изпитал човек в такава ситуация?

— Защо ти е бил първият? — попитах най-накрая. — Ти си привлекателен. Сам ми каза, че мнозинството гейове завързват безразборни връзки. Обясни ми какво те прави по-различен.

— Мисля, че е амбицията. Този свят не принадлежи на хомосексуалистите, нали? Можеш да си признаеш, че си такъв, и да си вадиш хляба като дизайнер по вътрешно обзавеждане, фризьор или дори като писател, но кои други професии приемат хомосексуалистите толкова лесно? Военните определено не са сред тях.

— Защо тогава избра военната служба?

— А ти защо избра военната служба?

— Не знам. Баща ми беше военен и... хм... това ми се стори интересен начин да си вадя хляба.

— Моят баща не е служил в армията, но и аз стигнах приблизително до същото заключение. Като малък ме възпитаваха доста свободно, без дисциплина. Позволяваха ми да правя всичко, каквото си поискам. Можех да стоя до късно вечер, да бягам от училище, изобщо всичко. Докато бях малък, това ми се струваше страхотно. Когато пораснах обаче — не. Разбираш ли?

— Да, донякъде — отвърнах.

Всъщност нищо не разбирах. В моя собствен живот надали беше имало и една минута, която да определя с думите „доста свободно“

или „без дисциплина“.

— Както и да е, исках да попадна в сфера с по-голяма дисциплина, с по-ясна структура. А не като порасна, да стана фризьор или дизайнер по вътрешно обзавеждане.

Кимнах.

— И до този момент работата наистина ми харесваше. Просто смяхах, че ако успея да държа под контрол хомосексуалността си, ще се справя отлично с нея.

— Но защо именно армията? Има безброй други начини да избягаш от стереотипа, нали така? Или винаги си искал да бъдеш войник?

— Не знам, по дяволите. Отраснах с книги за войната и с биографиите на прочути генерали. Дори когато е гей, момчето си е момче. Това направо побъркваше родителите ми, защото те са пацифисти. Но освен това са и бедни, а „Уест Пойнт“ поема разносните по образованието. Това беше доста важен довод. И знаеш ли кое беше най-странното? Те изобщо не мигнаха, когато разбраха, че съм гей, но когато им казах, че ще влизам в „Уест Пойнт“, едва не си изповръщаха червата. Голяма ирония, нали?

— Значи си я потискал? Сексуалната си ориентация?

— Да. Поне извън дома.

— Затова ли се захвана с бокса?

— Ако искаш, вярвай, но аз наистина обичам този спорт. Сигурно съм мислел, че ако мога да побежда всеки, който излезе срещу мен на ринга, ама наистина да го пребия, хората ще си кажат: „Ей, този е истински мъжага!“ Няма по-хетеросексуален спорт от бокса. Някога да си чувал за гей, който е спечелил „Златните ръкавици“ или е бил шампион на бригадата си в „Уест Пойнт“?

— Защо си отказал стипендията „Роудс“? Гилдърстоун каза, че си имал добри шансове да я спечелиш.

— Може би да, а може би не. Още много талантиливи момчета кандидатстваха за нея. Освен това исках да постъпя в армията.

— И след стипендията пак можеше да постъпиш в армията.

— Исках да бъда пехотинец. Исках да бъда на първата линия, да се крия в гората, да бъда на прицел и да водя хората си в битка. Защо да губя две години в Оксфорд, след като искам да бъда на първа линия?

Думите му прозвучаха напълно искрено, но трябва да призная, че ги приех с известно предубеждение. Аз също постъпих в армията, за да стана пехотинец, което, ако не знаете, е най-истинската военна служба. И ако не ме бяха ранили така, че да не мога повече да служа в сухопътните части, още щях да си бъда там. Правото е интелектуално предизвикателство, често дори носи емоционално удовлетворение, но в съзнанието ми то продължава да бъде периферия, както казват в компютърния свят, заместителен механизъм.

Томи Уайтхол и аз имахме нещо общо помежду си.

След това и двамата чухме стъпките по металната рампа, която водеше към килията. Стъпките бяха тежки като олово. Бяхме прекарвали насаме почти цял час. Трябва да беше онова грамадно животно.

— Добре ли се отнася с теб? — попитах.

— А, той изглежда по-страшен, отколкото е в действителност. Бива си го. Даже всъщност донякъде го харесвам.

Аз се изкикотих и той бързо добави:

— Разбира се, харесвам го като брат. Само като брат.

Когато вратата се отвори, и двамата се заливахме от смях. Корейският главорез подуши въздуха, видя смачканата опаковка от „Макдоналдс“ и празните бирени кутийки и ме изгледа страховито. Свих рамене, защото при дадените обстоятелства нямаше смисъл да отричам престъплението си. След това бръкнах в куфарчето, извадих последната кутийка „Молсън“ и му я подадох.

— Запазих я за теб — рекох боязливо, докато я отварях с онова приятно „пшшшт“.

Той я взе от ръката ми и я изпи на един дъх.

Оставих Томи Уайтхол сам в килията му, където несъмнено щеше да продължи да се катери по стените. Едрият кореец ме поведе навън, а аз започнах да изброявам наум какво съм постигнал. Бях се възползвал от самотата на Уайтхол, от физическия му глад, от податливостта му към алкохола, за да го измъкна от каменното му мълчание. Поне си мислех, че беше подействало. И преди Карлсън да се усети, щях да съм спечелил нашия клиент.

Но и Уайтхол беше постигнал нещо. Усетих се, че го харесвам. Това отчасти се дължеше на историята, която ми беше разказал Ърни, а отчасти — на факта, че трябваше да го защитавам, което само по себе

си прави човек по-податлив на съчувствието. Но нещо се дължеше и на самия Уайтхол. Нямах да бъда първият адвокат, измамен от клиента си, но той ми се виждаше порядъчен, искрен човек. И за пръв път се запитах дали е възможно, противно на всички доказателства, наистина да е невинен.

Не бях променил мнението си. Просто допуснах тази идея.

Свърших работата само с два кратки телефонни разговора.

Първият беше до Американската адвокатска асоциация. Плащате си двеста долара годишен членски внос и ставате член на клуба. В замяна веднъж на шест месеца получавате брошура с правните въпроси, за които асоциацията в момента лобира във Вашингтон, държат ви в течение на юридическата практика и поддържат регистър на всички юристи, които са оторизирани да практикуват право в Съединените щати.

Освен ако Кийт Мерит нямаше малка частна практика във Флорида, специализирана в медицински правонарушения, или ако не беше завършил колежа „Дюк“ през 1932 година и в асоциацията не го смятаха за починал от старост, той не фигурираше и никога не беше фигурирал в списъка на практикуващите американски юристи. Единствената друга възможност беше да не е издържал изпита за правоспособност или изобщо да не се беше явявал на него. Но когато се обадох в юридическия факултет на университета в Йейл, където според Катрин се беше сдобил с дипломата си, оттам ми съобщиха, че само шестима души с фамилията Мерит са завършили този прочут университет.

И нито един от тях не се казваше Кийт.

Не че не се доверявах на Катрин, но имах право да се съмнявам. Когато познаваш един човек така, както аз я познавах, надушваш капаните отдалеч.

И така, кой беше Кийт Мерит, по дяволите? И защо го бяха хвърлили под колелата на онази кола? Колкото и да ми се искаше да се зароя в тези въпроси, бях прекалено зает.

Трябваше ми помощ. Трябваше ми човек находчив, хитър и доверен. Последното изключваше Катрин, както и всички от нейната клика. Оставаше само Имелда. Тя беше много надарена и с трите качества, макар че третото напоследък сериозно ѝ куцаше. Затова отидох в помещението с табелата „Внимание, гейове!“ и я повиках с

пръст. Тя навъсено ме последва навън и натам, накъдето се бях запътил, тоест наникъде. Но преди да успея да обеля и дума, Имелда се сопна:

— Какъв ти е проблемът, по дяволите? Разхождаш се насам-натам с такъв вид, сякаш са ти заврели тухла в задника.

— О, значи си забелязала — отвърнах саркастично. — Да не би да си забравила, че аз съм човекът, за когото работиш от осем години? Онзи, който те извика тук? Онзи, който носи същата униформа като теб?

— Не съм забравила.

— По дяволите, Имелда, тези хора ме карат да се чувствам неудобно.

— Кои хора? Имаш предвид Али и Мария ли? — отвърна невинно тя.

— Да, същите — рекох. — Не си ли забелязала нещо странно в тях? Имам предвид нещо наистина странно.

— Имаш предвид, че са жени юристи? И какво? Ако питаш мен, всички юристи са напълно чалнати.

— Нека да ти помогна малко. Когато си била детенце, майка ти не е ли провеждала един от онези неудобни разговори за цветенца и пчелички? Не си ли забелязала, че и на двете жилата са им обърнати навътре?

— О — спря се тя, нагласи очилата на носа си и ме изглежда проницателно. — Искаш да кажеш, че са лесбийки ли?

— Точно така, мамка му! Точно това имам предвид!

— Хм — поклати глава тя, сякаш бях казал нещо абсурдно. — За мен това не е проблем.

— Така ли?

— По дяволите, в армията винаги е имало сума лесбийки.

— И това не е проблем за теб?

— Че защо да ми е проблем? Нали си вършат работата?

Започнах да губя търпение.

— Само не ми казвай, че Али и Мария не те дразнят. Господи, достатъчно е само онази грамадната да влезе в някоя стая и мазилката почва да пада. Другата пък е толкова кисела, че очите ми се насълзяват!

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? — каза Имелда и изведнъж се закова на място.

— Не мисля, че имам някакъв проблем.

— О, имаш. Проблемът ти е, че си бял мъж.

Отвърнах подчертано спокойно:

— Имелда, това няма нищо общо с...

— Как ли пък да няма! Никога не си страдал от предразсъдъците на другите.

— Нека ти цитирам прославения Колин Пауъл: „Цветът на кожата е физическо качество. Хомосексуализмът е поведенческо качество.“ Той е чернокож, доколкото си спомням. И не изпитва много добри чувства към гейовете.

— Няма правило, че само белите могат да мислят ирационално — контрира Имелда. — Може би е, защото си мъж.

— Е, не може и така, и иначе! — сопнах се аз. — Първо казваш, че ставало дума за белите мъже. А сега пък — изобщо за мъжете.

Тя присви очи, изгледа ме косо и наклони глава. С Имелда трудно се водят философски спорове — или каквито и да било спорове. Освен ако не искаш да си тръгнеш с два счупени крака.

— Нека те попитам нещо — рече тя.

— Какво?

— Виждал ли си ме някога с мъж?

— А?

— С мъж. Едно от онези същества с ръжен и две топки между краката.

— Много добре знам какво означава „мъж“ — отвърнах грубовато. — Виждал съм те с мъже, разбира се.

— Не, виждал ли си ме да ходя с конкретен мъж?

— Ами, въъ, не. И какво от това?

— Не си ли се замислял по този въпрос? Никога ли не си се чудил как така дъртата Имелда, на четирийсет и девет години, си няма мъж?

— Какво искаш да кажеш? — попитах и се задавих.

Започвах да подозирам нещо, но то просто не можеше да бъде вярно. Не и Имелда Пепърфийлд. Не и моята доверена дясна ръка, способната ми помощничка, Четвъртъкан, Петкан и прочие.

— Ти не можеш да питаш, а аз пък не трябва да отговарям. Това е правилото, нали? — рече самодоволно тя.

— О, господи — изстенах, изведнъж изправен пред неизбежната истина.

Добре де, никога не я бях виждал с мъж, но не ми беше хрумвало да си го обяснявам с такива задни мисли. Смятах, че е толкова самоотвержена професионалистка, че все едно е омъжена за армията. Или че е толкова упорита и решителна жена, че не би могла да си намери мъж, който да не се бои от нея.

Без да каже нещо друго, тя изведнъж закрачи отново. Побързах да я настигна.

— Хей, почакай.

Тя хладно ме изгледа през рамо.

— Нямам какво да добавя — обяви студено.

— Не, аз... тъъ... почакай, по дяволите!

Тя се спря и се обърна.

— Какво?

— Трябва да те попитам още нещо — заекнах, неспособен да осмисля онова, което току-що ми бе казала.

Тя сви устни, завъртя очи и тъй като я познавах добре, знаех какво означава това изражение. Най-добре щеше да бъде да приключвам по-бързо, иначе рискувах да ме халоса по носа.

— Смяташ ли, че Уайтхол наистина го е направил?

— Може би.

„Може би“ е твърде двусмислен отговор.

— Може би — повтори загадъчно тя.

— Защо може би?

— Може би, защото Уайтхол изглежда умно момче. А умните момчета не се прецакват чак толкова зле, че да изглеждат напълно виновни. Едно умно момче винаги ще измисли нещо, за да внесе някакво съмнение.

Досега не го бях поглеждал от тази страна, но както много от нещата, които казва Имелда, беше удивително разумно. Ето, имаме си работа с човек, който е завършил сред първенците на випуска си в „Уест Пойнт“. А в утрото на убийството е имал предостатъчно възможности да измисли нещо. Навярно не би успял да изчисти всички съмнения, но е можел да размъти водата, да пусне няколко фалшиви

следи. А той си е лежал на рогозката до трупа, докато Моран не го е открил. После прави несръчен и нерешителен опит да накара Моран и Джаксън да поизлъжат малко. Но истината е, че е усещал как всички стрели са насочени право към самия него. Човек би заключил, че е бил смазан от напрежението, но и това не пасваше. Томас все пак беше шампион по бокс. Притежаваше нужното самообладание, за да се измъква дори когато е натикан в ъгъла, под градушка от юмруци.

— Смяташ ли, че са му направили постановка?

— Откъде да знам? — попита Имелда, очевидно ядосана от моите предразсъдъци за гейовете.

Улових я за ръката. Погледнах я в очите и отсякох:

— Престани. Нужна ми е твоята помощ.

Тя погледна ръката ми и аз учтиво я отдръпнах, преди Имелда да забие коляно в слабините ми или да ме ухапе, или най-малкото да пробие дупка в челото ми с яростния си поглед. Ако не съм го споменава до сега, то трябва да знаете, че Имелда може да бъде същинска хала, когато я обземе ярост. Понякога дори не е необходимо да я обзема ярост. Ще ви ухапе за задника ей така, само заради спорта.

Тя изправи рамене.

— Сега пък какво означава това? Че нямаш угризения да искаш помощ от една лесбийка ли?

— По дяволите, Имелда, дори и да си лесбийка, ти всъщност не си.

— А?

— Като Рок Хъдсън — обясних и се ухилих тъпо.

Тя поклати глава, все едно това беше най-глупавото нещо, което някога беше чувала. След това си придаде примирено изражение, сякаш нямаше значение, че съм пълен тъпанар, все щеше да вмести една милостива услуга за мен в напрегнатия си график.

— От каква помощ се нуждаеш?

Набързо ѝ обясних всичко — от неочакваното желание на Катрин да се възползва от услугите ми до бръмбарите, които бях открил в стаята си. Тя търпеливо кудкудякаше и ръмжеше на подходящите места, но не изглеждаше никак обезпокоена или разтревожена. Имелда обаче си беше такава — тежеше си на мястото като оловна палачинка.

— И какво искаш от мен? — попита, след като приключих.

— Искам всичките ни стаи и офиси да бъдат проверявани за подслушвателни устройства всеки ден. И трябва да разбере кой е Кийт Мерит. И какво е търсил тук.

— Има ли някаква причина да не попиташ мис Карлсън за това?

— Питам я. Излъга ме.

— Аха.

— Хайде бе, Имелда. Нали разбираш какъв ми е проблемът? Катрин е замислила нещо. Тя винаги има нещо наум.

А Мерит навярно е в центъра му. Никой не хвърля хората пред фучащи коли ей така, заради купона.

— Ти и с нея ли имаш проблем? С мис Карлсън?

— Винаги съм имал проблеми с нея. Ти не я познаваш толкова добре, колкото мен. Никога не си срещала по-манипулативен, коварен и лукав човек. Не й се връзвай на номерата.

— Аз я харесвам — рече Имелда, като по този начин потвърди, че вече е попаднала в мрежата на паяка. — Няма да направя нищо, което да й навреди.

— Кой говори за нещо, което да й навреди? Повярвай ми, тя е замислила нещо.

— Добре, става — съгласи се тя.

После си тръгна, все едно нямаше какво повече да обсъждаме.

— Благодаря ти — извиках подире й.

Остави ме сам на напечения от слънцето тротоар, обзет от чувството, че сме пресекли Рубикон, или както там се казва, когато двама доскоро близки хора са направили гигантска крачка назад в отношенията си и са се отдалечили един от друг.

Имелда Пепърфийлд — лесбийка? Щеше да ми бъде много трудно да се примиря с това. След като бяхме прекарвали заедно цели осем години. Изведнъж осъзнах как се е почувствал Ърни Уолтърс, когато е разбрал за Уайтхол.

Как съм могъл да не го забележа, по дяволите?

Корейците могат да бъдат ужасни бюрократи, когато им отърва, тоест през повечето време. Но понякога, когато поискат, могат да решават проблемите мигновено, затова моята молба да се срещна с министъра на отбраната Ли Юнг Ким и съпругата му в техния дом беше одобрена за броени часове.

Беше очевидно, че за това е било необходимо лично решението на самия министър Ли. Предположих, че е одобрил молбата ми, воден от любопитство, или пък защото искаше да се възползва от възможността да ми смачка фасона — както за това, че се бях държал толкова грубо с него, така и защото помагах в защитата на човека, който жестоко беше убил неговия син.

В шест часа вечерта, облечен в най-добре колосаната си униформа и обут с най-блестящите си ботуши, стоях притеснено точно по средата на изтривалката пред входната му врата. Сградата, построена от зеления червени тухли, беше по-голяма от обичайните корейски къщи, особено в центъра на Сеул, макар че би изглеждала малка и твърде невзрачна в някой квартал на американската средна класа. Корейците не обичат да парадират с богатство, затова живеят доста непретенциозно, с едно изключение — колите и телевизорите. Направо са луди по мерцедеси и сонита.

Тъй като навремето съм посещавал корейски домове, предприех предварителни мерки за спазване на обичаите, наведох се и наполовина развързах връзките на ботушите си, за да съм готов бързо да ги събуя. Това е един от азиатските обичаи и тъй като съм светски човек, знам много добре какво трябва да правя.

Позвъних и ми отвори един стегнат майор от корейската армия, запасан с 38-калибров пистолет. Беше облечен в корейска бойна униформа, а ако се съдеше по мускулестата му фигура, навярно беше избран от Специалните бойни части — едно от най-коравите и смъртоносни военни подразделения в света. Този тип навярно можеше да строши десет тухли с носа си. Забелязах също, че ходеше обут в

къщата. Забелязах го веднага след като видях, че гледа с любопитство моите почти изцяло развързани ботуши.

— Здравейте, аз съм майор Шон Дръмънд — съобщих. — Имам назначена среща с министъра и мисис Ли за шест часа.

— Знам кой сте — отвърна той на добър английски. — Съветвам ви да си завържете ботушите, за да не изглеждате толкова тъпо.

— Тъъ, да, разбира се — измърморих, клекнах и завързах връзките колкото можех по-бързо с пъргавите си пръсти.

Винаги съм твърдял, че нищо не може да се сравни с отличното първо впечатление.

— Последвайте ме — каза той, когато приключих.

Както повечето корейски домове, и този беше слабо осветен и семпло обзаведен със старинни корейски шкафове и артистични украшения. По стените бяха окачени свитъци с надписи, планински пейзажи и вездесъщите летящи жерави. Очевидно вкусовете на семейство Ли клоняха към традиционните.

Майорът ме поведе по коридора и двамата преминахме през всекидневната към трапезарията, от която се излизаше на покрита веранда. Видях двама възрастни хора, които седяха и пиеха чай.

Майорът се отдръпна встрани и ме остави да продължа сам, но остана близо до мен, като добър бодигард. Така става, когато живееш в страна, известна с честите си преврати и опити за преврати, да не говорим за терористичните нападения, които от време на време организират лошите момчета от Севера.

Министър Ли се изправи и прекоси стаята, за да се ръкува с мен. Изражението му беше сериозно, без усмивка, но издаваше любопитство.

— Добре дошли в моя дом. Позволете да ви представя жена си — изрече вежливо той.

— Радвам се да се запозная с вас, мисис Ли — поклоних се аз.

Нарекох я „мисис Ли“, макар че корейските съпруги почти никога не приемат името на мъжете си. Знаех обаче, че тя няма да има нищо против, тъй като корейците отдавна са научили, че западняците и особено американците са твърде небрежни, за да изучат навиците им, затова вежливо се преструват, че не забелязват лошите ни обноски.

— Министър Ли — продължих аз, — моля да ме извините за онова, което казах в кабинета на министъра на правосъдието миналата

седмица. Нямах представа кой сте.

Той кимна.

— Освен това позволете ми да изразя съболезнованията си за кончината на сина ви. Научих доста неща за него. Бил е забележителен младеж. Мога само да си представя колко ужасна е тази загуба и за двама ви.

Той отново кимна. После, след като дипломатическите формалности бяха приключени, ми посочи да седна срещу него и жена му. Крадешком ѝ хвърлих един поглед, докато оправях ръбовете на панталоните си. Беше дребна, слаба и деликатна и макар че беше на около шейсет и пет години, лесно можеха да се открият следи от удивителна красота. Благородна красота. Чертите ѝ бяха като изваяни и макар че около очите ѝ имаше характерните за възрастта торбички, все пак ми напомняха на големи черни перли.

И тя на свой ред ме изучаваше стеснително, но не можех дори да гадая какво си мислеше. Знаех какво би си помислила моята майка, ако аз бях свършил с армейски колан около гърлото и защитникът на онзи негодник, който го е затегнал, седеше на верандата ѝ.

Мисис Ли обаче учтиво се изправи и се наведе над масичката, която ни разделяше. Постави зелена порцеланова чашка пред мен, след това я напълни с белезникав, воднист чай от обезцветено и силно нащърбено чайниче. Ако беше майка ми, в чая щеше да има стрихнин.

— Колко интересно чайниче — подметнах в опит да стопя леда.
— Семейна реликва, нали?

Вместо нея отговори министърът:

— Баща ми го подари, когато постъпих в армията през 1951 година. Беше беден човек. Направил го е сам, преди да го убият севернокорейците. Винаги е било с мен — в две войни и дори по време на годините, прекарани в затвора.

Наведох се напред и заразглеждах по-отблизо чайничето, а той попита:

— И така, за какво искахте да се срещнем, майоре?

Вдигнах глава и го погледнах.

— Сър, от болницата върнаха ли вещите на вашия син след смъртта му?

— Да.

— Бих помолил да ми разрешите да ги прегледам. Нямам право да моля за това и ако ми откажете, ще ви разбера напълно. Сигурен съм обаче, че бихте искали за убийството на сина ви да бъде обвинен онзи, който трябва. Сред вещите му може да има важна улика.

Повечето хора биха ми показали вратата, при това не особено учтиво. Но аз разчитах на същото чувство за справедливост, което министър Ли беше проявил в кабинета на министъра на правосъдието. От друга страна, бях готов и да бъда отнесен от яростен тайфун.

Той ме изгледа заинтригуван.

— Мога ли да попитам какво търсите?

Е, тайфунът ме отмина, но точно сега идваше най-опасната част. Аз, разбира се, бях дошъл да проверя дали ключът за апартамента на Уайтхол все още е бил у Ли, когато е загинал. Проблемът беше, че що се отнася до министъра, съпругата му и всички заинтересовани лица, Ли Но Те не беше гей и определено не беше имал връзка с Уайтхол — той бе нищо неподозиращ, лековерен хетеросексуален младеж, подмамен от него на някакъв купон, където е бил брутално пребит, убит и изнасилен. Не можех да призная, че търся ключа за романтичното гнезденце, където Ли Но Те е отивал да се люби с мъжа, с когото — по всеобщо мнение — не бе имал връзка.

— Вижте, сър — рекох колкото се може по-убедително, — моят клиент твърди, че сред вещите на Но може би има улики, които го оневиняват.

— И как е възможно това?

— Ами ние смятаме, че обвинението за убийството на вашия син, отправено срещу нашия клиент, е скалъпено.

Наблюдавах реакцията му, защото смятах, че ако южнокорейците са подслушвали телефона и са поставили бръмбари в стаята ми, той вече би трябвало да е съвсем наясно с тезата на защитата.

Или наистина се изненада, или чудесно се престори. Изпъна шия назад, челото му се сбърчи, а устните му се изкривиха по някакъв странен начин. Човекът или беше първокласен актьор, или наистина не знаеше. Разбира се, никой не би могъл да се издигне до ранга на министър на отбраната, ако не е достатъчно опитен в преструвките. Особено пък в столицата на Корея, където интригите са национален спорт.

След това той бързо заговори на корейски на жена си, която кимна и видимо се разтревожи. Министърът отново се обърна към мен:

— Какво по-точно във вещите на Но би могло да помогне на капитан Уайтхол?

— Лист хартия. Нашият клиент твърди, че онази вечер синът ви му е показал някаква бележка. Съдържала е заплаха за убийство.

Измислих го в момента, но на лицето на министъра мигновено се изписа тревога. Заби поглед в пода, а тревогата се превърна в страх. Видях как кръвта буквално изчезва от лицето му. Чувствах се още по-ужасно, че го бях излъгал, но нуждата е майка на моралната поквара.

— Той... каза ли ви от кого е била бележката? — заекна министърът.

— Не — импровизирах набързо. — Освен това е била написана на хангъл. Уайтхол не може да чете на корейски.

Министърът размени още няколко думи с жена си и тя кимна, но ако се изключат бръчиците, които се появиха около очите и устните ѝ, не забелязах никакви други признаци за емоционална реакция. Сетне двамата се изправиха.

— Моля, последвайте ни — каза министърът.

Отново влязохме вътре, а бодигардът ме следваше съвсем отблизо. Беше отлично обучен, като доберман. Прекосихме всекидневната и влязохме в коридор, който водеше до три-четири врати. Министърът и жена му крачеха бавно и трудно. Това определено беше разходка, която предприемаха с неохота. Миришеше леко на мухъл, сякаш коридорът напоследък не е бил използван.

Отвориха втората врата вляво и влязоха преди мен. В мига, в който прекрачих прага, изпитах чувството, че съм попаднал в някаква сауна, където вместо жегата пускат депресия. Стаята приличаше повече на стая на американско момче, отколкото на кореец. Беше с коренно различна атмосфера от азиатското излъчване на останалата част на дома. Вместо традиционната корейска рогозка за спане имаше двойно чамово легло. Вместо свитъци и жерави по стените висяха плакати на рок звезди и спортни величия, предимно западни. Стаята беше подредена почти педантично. Обитателят ѝ трябва да е бил изключително прибран човек. Поне по това изобщо не приличаше на бърлогата на типично американче.

Мисис Ли се беше вторачила в леглото, а лицето ѝ беше омекнало и остротата на чертите ѝ се топеше. Раменете ѝ увиснаха. Министърът улови ръката ѝ и я стисна, което не може да се види често в Корея, където мъжете обикновено не проявяват чувства към жените си пред чужди хора. Към любовниците — може би да, но не и към съпругите.

На бюрото имаше кутия. Беше облепена със скоч и етикети и не беше отваряна. В нея бяха личните вещи на Ли, които им бяха върнали — нямаше как да не е така, защото министърът я гледа известно време с огромна тъга, а после ми я посочи с пръст.

— Прегледайте я сам, моля ви.

Разчупих печата и отворих капака. Вътре имаше малко корейски пари, портфейл и връзка ключове. Имаше и броеница, сребърно кръстче на верижка, пачка писма, хванати с гумено ластиче, и два военни медала.

Прелистих писмата. Бяха написани на корейски и вместо обратен адрес имаха един и същи йероглифи на мястото за обратен адрес — предположих, че са от родителите му. Не отворих пликовете, само погледнах дали между тях няма някакво листче. Претърсих портфейла и намерих още пари. Имаше кредитни карти и снимки на министър Ли и жена му, както и на едно удивително красиво момиче. Камуфлаж, помислих си, точно като снимката, която кадет Уайтхол е държал на бюрото си в „Уест Пойнт“.

Министър Ли ме наблюдаваше отблизо и можех да се закълна, че беше затаил дъх. Погледът на жена му не слизаше от празното легло. Дочух я как на няколко пъти дълбоко си поема дъх.

Взрях се внимателно във връзката с ключовете. Три от тях приличаха на ключове за кола. Другите бяха месингови, приблизително със същия размер и форма като ключовете за апартамента на Уайтхол, които вече бях взел от компанията, притежаваща жилищната сграда. Извъртях се така, че да им попреча да виждат, бръкнах в джоба си и извадих ключа, който бях взел. Бодигардът наблюдаваше всяко мое движение като ястреб. Министърът гледаше над рамото ми в нищото.

Подадох пачката с писма на министъра.

— Бихте ли ги прегледали? Предполагам, че са от вас, но не мога да чета хангъл. Има ли писма и от някой друг?

Той взе писмата и махна ластичето. Започна да ги преглежда, за да се увери, че обратният адрес е неговият. Докато се занимаваше с това, аз се обърнах и внимателно извадих връзката от кутията. Започнах да притискам истинския ключ към всеки от трите месингови ключа. Последният изглеждаше абсолютно същият. Вторачих се в него. Всяко ръбче, всеки прорез и вдлъбнатина — всичко съвпадаше.

Чух министъра да казва:

— Всички са от съпругата ми и мен самия. Намерихте ли нещо друго?

— Не, сър — отвърнах, пуснах ключовете обратно в кутията и се обърнах с лице към него. — Не виждам тук никакви бележки като онази, за която моят клиент твърди, че би могла да е сред вещите на сина ви.

— Това е всичко, което получихме — увери ме той, отчасти с облекчение, а отчасти — обзет от някакво друго чувство.

— Е, съжалявам много, че ви обезпокоих.

Стояхме като заковани в средата на стаята и никой не знаеше какво още да каже. Имах усещането, че министърът иска да говори с мен, да добави нещо. Погледът му беше втренчен в бюрото на сина му. Беше отпуснал ръце. Устните му се отвориха и затвориха на няколко пъти. Очевидно онова, което се опитваше да изрече, беше ужасно трудно.

— Искате ли да ми кажете още нещо? — попитах.

Той дълго време не ми отговори. Мислите му бяха далеч, много далеч. Но изражението му изведнъж се промени:

— Аз... вие мислите ли, че капитан Уайтхол е невинен?

Един добър адвокат от защитата моментално би отвърнал: „Да, разбира се, че клиентът ми е невинен. Цялата тази работа е гнусна измама и той веднага трябва да бъде освободен“. Само че аз не исках да излъжа този човек и жена му. Страданието някак си успява да лиши хората от всички външни белези на властта и силата. В моите очи той не изглеждаше като могъщ министър, беше просто поредният тъжен мъж, претърпял неизмерима загуба. А освен това беше демонстрирал справедливост, на каквата самият аз със сигурност не бях способен.

— Честно казано, не знам. Той твърди, че е невинен, но доказателствата не са в негова полза. Като член на екипа по защитата му съм длъжен да подхожда непредубедено. Положил съм такава клетва.

Той прие думите ми с вежливо кимване. Приех го като благословия, която опрощаваше моята роля в тази мъчителна история. Хвана жена си за ръка и кротко я изведе от стаята на мъртвия им син. Телохранителят ги пропусна покрай себе си, после бързо застана до вратата. Избягвах погледа му почти цяла минута, докато най-сетне се завъртя и ме поведе към входната врата. Излязох навън, а той студено ме наблюдаваше как крача по улицата и се качвам в колата си.

Уайтхол беше казал истината. Ли е имал ключ. За съжаление ключът все още е бил у него, когато е умрял. Никой не го е използвал, за да влезе в апартамента. Ли е бил убит от човек, който вече е бил вътре, когато входната врата е била заключена. Разбира се, този ключ имаше доказателствена стойност, ако искахме да го използваме за тази цел — да убедим съдебните заседатели, че Уайтхол и Ли са били любовници.

Но не бих казал, че от тази мисъл се почувствах добре.

Всъщност изразих се прекалено меко. Чувствах се като последната отрепка. Като гризач, който се храни с човешки екскременти. Бях получил достъп до дома на семейство Ли под фалшив претекст, за да мога да намеря доказателство, че синът им е хомосексуалист. Министърът ме бе поразил със забележителното си достойнство в мъката, а дори и малоумник можеше да види колко дълбоко страда жена му. А сега разполагах със средство да изоблича сина им по един от най-срамните начини пред народ, който смята хомосексуализма за долна поквара.

Най-лошото обаче беше, че това с нищо нямаше да ни помогне да отървем Уайтхол. Ли пак си оставаше убит и жертва на содомия. Значи Катрин и аз можехме да оскверним паметта му, да унищожим и репутацията на семейството — но за какво?

Докато пътувахме по улиците, все не можех да се отърва от чувството, че министърът искаше да ми каже нещо важно. Според мен изобщо не го интересуваше дали смятам Уайтхол за виновен. Може би ме беше видял да проверявам ключа, беше разбрал какво целя и беше на ръба да ми съобщи що за гаден боклук съм.

Но в крайна сметка беше решил да не го прави, защото само би го унизило да падне до моето равнище.

Познах, че вече сме се върнали в базата „Йонгсан“, защото на всеки ъгъл се виждаше по един ухилен проповедник, който раздаваше брошури на минувачите. Проповедническата бригада беше накинпена в църковни одежди, а на няколко места вече се бяха скупчили групички от изрядно облечени военни със съпругите си, които сериозно слушаха глупостите, бълвани от светите мъже. Американската културна война се беше разгърнала с пълна сила в Корея.

По средата на фоайето беше поставена дълга маса и моят нов приятел, проповедник Противен, стоеше важно зад нея и царстваше над трима други пастори, разположени като свещен триумвират зад огромни купчини религиозна литература. Той ме изглежда гадно, а аз намръщено му отдадох чест.

Качих се в стаята си и позвъних на Катрин в кабинета ѝ, за да я помоля да се срещнем в бара. Каза, че ѝ трябвали трийсет минути, затова реших да уплътня времето си с гледане на Си Ен Ен.

Пак вървеше едно от онези отвратителни коментарни предавания. Участваха четирима противни шумни журналисти, скупчени около една маса, които непрекъснато си крещяха и се прекъсваха. Горещата тема на деня беше Томас Уайтхол и процесът. Оставаха ни още шест дни и журналистите се опитваха да предскажат кой ще спечели и каква ще е цената на победата за всяка от страните.

Един плешив шишко непрекъснато пискеше, че всяка друга присъда, освен смъртната би била чудовищна несправедливост. Точно тази дума използваше — „чудовищна“, — за да втълпи на зрителите отвратителния характер на престъплението. Друг тип, очарователен в костюма си за хиляда долара и очилата си с рогови рамки, пък неуморно повтаряше, че правилото „Не се пита, не се казва“ вече се е обезсмислило. Третият очевидно беше единственият, който беше служил в армията — три или четири години на топло в Националната гвардия, за да избегне Виетнамската война.

Той изнамери пет-шест начина да каже, че военната служба е мъжка работа и в нея няма място за гейове и пеперудки. Жена с конска физиономия, без грим и с дълги, невчесани кичури коса, се опитваше да опонира, че няма значение дали Уайтхол е виновен, или не и не бива всички гейове да бъдат обрисувани с едни и същи гадни краски, но почти не ѝ даваха думата. Мъжете я обсипваха с викове всеки път, когато отвореше уста.

Веднага си спомних за присъдата на Имелда, че хомофобията е мъжка работа. Може и да е така, помислих си. Никога няма да чуете една жена да използва епитети като „педал“ или „обратна“. Може би това беше още едно потвърждение на популярното твърдение, че мъжете произхождат от Марс, а жените — от Венера.

Безредните ми мисли изведнъж бяха прекъснати от силно почукване на вратата. Очаквах да е Катрин, затова я отворих широко и фрас! — върху носа ми се стовари юмрук. Притъмня ми, електрошокът премина през целия ми мозък. Отлетях назад и се приземих по задник. Едно тяло влетя през вратата и се стовари върху мен.

Опитах се да го избутам и да се претърколя настрани, но нямаше никаква полза. Който и да беше онзи, който ме бе възседнал и ме налагаше, имаше предимство от поне двайсетина килограма и от фактора изненада. Най-сетне успях да изпъна пръсти и да го уцеля в гърлото. Той отскочи назад и се претърколи, като се гърчеше и ръмжеше.

Избърсах кръвта от носа, устните и брадата си и седнах, за да видя кой беше нападателят ми. Кучи син! Полковник Мак Дженсън, юридическият съветник на генерал Спийърс, се беше уловил за гърлото, с изскочили от орбитите очи и мораво лице, и отчаяно се опитваше да си поеме дъх. Очевидно бойният му дух се беше изпарил, затова отидох в банята, взех една хубава бяла хавлиена кърпа, напоих я със студена вода и я притиснах към носа си. В следващия миг кърпата вече не беше бяла.

Когато се върнах, Дженсън беше коленичил и макар че все още не можеше да диша нормално, успяваше да си поеме достатъчно въздух, колкото да не умре.

— Копеле! — изръмжа той. — Ще ти го начукам заради тази истории!

Поклатих глава.

— Ти какво си бе, някаква развалена плоча ли? Какъв ти е проблемът, по дяволите?

— Не ми харесваш, Дръмънд.

— Знам — отвърнах. — И затова ли ме удари?

Дар словото му вече се възвръщаше.

— Изобщо не ти влизаше в работата да безпокоиш министъра. Нямаше никаква работа у тях.

Той се улови за минибара и се изправи. Гледаше ме свирепо с такава омраза, каквато не бях виждал в очите на друг човек.

— Ти си срам и позор за юридическия корпус. И за армията. Горкият човек и жена му и бездруго са преживели достатъчно. Трябваше да ги оставиш на мира.

— Направих онова, което беше необходимо.

— И какво беше то, Дръмънд? Защо душиш около дома на министъра?

— Не ти влиза в работата.

— Вече ми влиза в работата. Аз живея тук и част от работата ми е да поддържам военния ни съюз с Корея.

— Не ти завиждам.

Свирепият му поглед стана още по-яростен.

— Трябва ли да ти напомням, Дръмънд, че аз съм полковник, а ти — майор?

— Заври си чина отзад — отвърнах. — Вече изхвърли авторитета си на боклука, когато ме удари.

— Какво правеше? — продължи да настоява той. — Търсеше доказателства, че момчето е било гей? Наистина ли нахлу в дома им с такава позорна цел?

— Не, отидох да изпия чаша чай.

— Предупреждавам те, Дръмънд, остави сина им на мира. Достатъчно лошо е, че горкото момче е убито... а после и ужасните неща, които са му направили. Не си позволявай да се гавриш с болката им.

— Това изобщо не ти влиза в работата — повторих аз.

— Никой почтен джентълмен дори не би си го помислил.

— Аз не съм джентълмен, а адвокат — отвърнах. — А сега се разкарай от стаята ми. И ако пак се опиташ да ме удариш, ще ти строша и двата крака.

Дженсън беше доста по-едър от мен, но имаше огромен корем, а освен това не знаеше, че благодарение на службата ми в отряда бях доста добре обучен да троша кости. Стори ми се, че възприе заплахата ми като празни думи и за част от секундата дори се почуди дали да не ме удари отново. Надявах се. Нямах нищо против да го смеля от бой. От друга страна, може би беше по-як, отколкото го смятах, и в крайна сметка той щеше да ме направи на кайма. Само това оставаше.

Както и да е, той се обърна и излезе. Разбира се, не можа да се въздържи да не ми повтори:

— Кълна се, Дръмънд, ще ти го начукам заради тази история. Ще видиш.

Започвах да си мисля, че в речника му имаше само двайсет думи и десет от тях бяха различни синоними на „чукам“.

Погледнах се в огледалото. Носът ми беше спрял да кърви, но беше почервенял и започваше да се подува. Приличах на пияница в действие. Смених ризата си и се запътих към бара.

Катрин вече се беше настанила на същата масичка зад джубокса. Звучеше същата песен, в която се питаше къде са изчезнали всички каубои. Не можеше да бъде съвпадение, сигурно тя я пускаше. Странна работа — лесбийка, обсебена от мисълта за изчезналите каубои. Защо не си слушаше „Вилидж Пийпъл“ и Мелиса Етеридж?

Беше си поръчала бира; чашата вече беше наполовина празна. Взря се в лицето ми, докато сядах.

— Какво ти има на носа?

— Участвах в един войнишки бой.

— И какво представлява „войнишкият бой“?

— Не важат чинове, няма правила и накрая никой не се извинява на другия.

— Понякога мъжете сте такива деца.

Дотук със съчувствието от страна на колегата.

— Аз просто отворих вратата на стаята си и — тряс! — той ме цапардоса по носа — оправдах се. — И познай кой беше нападателят.

— Като знам колко те бива да се сприятеляваш, направо се чудя как не са били наредени на опашка пред вратата.

— Беше Дженсън — продължих да разказвам, без да обръщам внимание на подигравките й. — И беше адски вбесен.

— За какво?

— Ходих в дома на министър Ли.

— Защо?

— Спомняш ли си как Уайтхол беше казал на Бейлс, че само той имал ключ за апартамента?

— Да, и какво?

— Излъгал е. Отидох да го видя вчера. Каза ми, че преди няколко месеца е дал ключ на Ли. Отидох да го потърся.

Тя ме изгледа със съмнение.

— И министърът те прие?

— О, да. Той е истински джентълмен. А аз го излъгах за това какво търся.

— И намери ли го?

— Сред запечатаните вещи, върнати от болницата.

Тя отпи от бирата си, после протегна ръка и докосна носа ми. Беше учудващо интимен жест. Но и адски болеше.

— Може да е счупен — рече тя.

— Няма да ми е за пръв път — промърморих с грубоват, мъжествен тон.

За което получих един от онези погледи, означаващи „Какъв си идиот само!“, което несъмнено заслужавах.

— Трябва да изискаме ключа да бъде иззет като доказателство — каза тя. — Той ще ни помогне да докажем, че Ли и Томас са имали връзка. Няма да е решаващо доказателство, но води до доста неизбежни заключения, не смяташ ли?

— И какво ще постигнем? — попитах, тъй като точно с този въпрос се борех и аз самият.

— Ще направим пробив в тезата на обвинението. А в момента това е единственият пробив, който ни е по силите.

— Срецу цената да унижим Ли и да съсипем репутацията на един убит човек. Какво друго ще постигнем? Това няма да отърве Уайтхол.

— А репутацията на нашия клиент? Виж какво се случи с доброто му име.

— Има малка разлика, не смяташ ли?

— Не, не смятам.

— За бога, Катрин, нашият клиент поне е жив.

— И се намира в корейски затвор, където го бият, унижават го публично и едва не го уморяват от глад. Обвинен е в извършването на едно от най-отвратителните престъпления, които човек може да си представи, и го очаква смъртна присъда. Недей да се объркваш на кого съчувстваш, Дръмънд.

В друг случай сигурно бих продължил да споря, само че това не беше спор, тъй като още преди да изрека и дума, знаех как ще реагира тя. Аз също бих реагирал така, но ми се струва, че се почувствах по-добре, като я накарах тя да вземе трудното, мъчително решение. В крайна сметка тя ръководеше защитата и аз най-егоистично се възползвах от този факт.

Катрин го знаеше, разбира се.

— Поне повече няма да го бият — подхвърлих. — След като до процеса остават само шест дни, няма да рискуват да се появи пред камерите с обезобразено лице.

— И това ако е утешение — измърмори тя.

— Като стана дума, че ни остават само шест дни, какво ще пледираме в съда, по дяволите? — попитах, пресегнах се към чашата ѝ и отпих глътка бира.

Всъщност беше малко повече от глътка — направо пресуших чашата. Тя се вторачи в нея, преди да каже:

— Тази сутрин ми позвъни прокурорът.

— Еди Голдън?

— Иска да се срещнем днес следобед.

— Каза ли за какво?

— Не. Ти как мислиш? Дали ще поиска извънсъдебно споразумение?

— Ако е пълен глупак. Той държи в ръцете си най-доброто дело за убийство, което някога е съществувало. Да не говорим, че има достатъчно допълнителни обвинения — победата му е в кърпа вързана.

— А за него победата е важна, така ли?

Победата е важна за всеки юрист, но аз схванах какво имаше предвид тя.

— Просто не можеш да си представиш. Копелето изпраща подписана бейзболна бухалка на всеки адвокат, когото е победил.

— Сладур.

— Представи си Робърт Редфорд на млади години, но с такъв талант да говори глупости, че направо ще се влюбиш в него. Веднъж накара съдебните заседатели да станат на крака и да ръкопляска след пледоарията му.

— Само ме плашиш — каза Катрин с крайно скептично изражение.

— Видях го с очите си. Аз бях адвокатът на защитата. Това със сигурност беше най-скапаният ден в цялата ми кариера.

— Еха.

— Катрин, Еди е бил обвинител по близо десетина дела за убийства. И никога не е губил. Той е носител на наградата „Палач на Военния съд“. И то през последните пет години. Не се опитвам да разклатя самоувереността ти, но армията си е подредила нещата доста добре. Прокурор убиец, съдия, който мрази адвокатите от защитата, и дело, което е толкова неравностойно, че шансовете ни клонят към абсолютната нула.

Не си спомням някога да съм виждал тревога или вътрешно съмнение, изписани върху лицето на Карлсън. Но ми се струва, че този път видях точно това. Просто за миг, но съм напълно сигурен, че го видях.

— Да речем, че Еди предложи споразумение — продължих. — Ще го приемеш ли?

Тя вдигна ръка и започна да масажира челото си, сякаш главата ѝ щеше да експлодира на хиляди парченца, ако не я стисне здраво. Никога не бях мислил, че ще изпитам състрадание към Катрин Карлсън, но този път го почувствах.

— А ти? — попита тя и умолително се взря в мен.

— Мисля, че зависи от споразумението. Но не бих се колебал много. Ако предложи да отпадне обвинението в предумишлено убийство или пък присъдата да бъде каквато и да е друга, освен смъртна, направо ще скоча.

— Защо? Защото разполагаме само с шест дни и всички доказателства уличават Томас? Или защото смяташ, че той наистина е виновен?

— Защото ще го отърва от електрическия стол. Това е най-доброто, на което можем да се надяваме в този момент. По-късно

можем да обжалваме. Може би ще намерим нещо, което да го оневинява.

— „Ние“ ли каза, Дръмънд? Веднага щом това дело свърши, ще ти възложат ново, нали така? А и Организацията сигурно ще ме прехвърли да работя по друг процес.

— Той ще намери някой да го представлява.

— Това не е приемлива възможност. Томас няма да се съгласи. Сам ми го каза, никакви споразумения — каза Катрин и гласът ѝ прозвуча разтревожено като никога досега.

Протегнах ръка и улових малката ѝ длан.

— Поеми дълбоко дъх и брой до десет — казах успокоително. — Пак вземаш нещата прекалено навътре.

— Така е, по дяволите! — избухна тя, издърпа ръката си и ме изгледа с омраза.

За момент си помислих, че ще ме зашлеви. Не претендирам, че разбирам жените, а се обърквам още повече с лесбийките като Катрин. Но този път бях наистина изненадан. Тази жена сменяше настроенятия си по-бързо, отколкото манекенките — роклите си.

— По дяволите, Катрин, просто се опитвам да те накарам да мислиш разумно. Ще ме разбереш по-добре, когато видиш Голдън. Повярвай ми, този тип може да те даде на химическо чистене, да те изглади и да те сгъне на четири, преди да си успяла да гъкнеш. Неслучайно му викат Бързия Еди.

Всъщност го наричахме Бързия Еди, защото можеше да свали бикините на всяко момиче с по-голяма сръчност от всяко друго човешко същество на света. Не че се безпокоях по този въпрос за Катрин — нали нейните електроди бяха с обърнати полюси.

— Може би ще е най-добре да дойдеш с мен — обади се тя, без да спира да се цупи.

— С удоволствие — отвърнах, макар че всъщност изобщо нямаше да е с удоволствие.

Честно казано, най-голямо удоволствие щеше да ми достави да не видя Еди Голдън до края на живота си. Човек трябва да знае докъде се простират възможностите му, а Еди беше демонстрирал достатъчно красноречиво докъде стигат моите, при това на два пъти. Истината беше, че се боях до смърт от него.

Трябва да ѝ се признае на Катрин — успя да се съвземе с нечовешка бързина. Когато стигнахме до кабинета на Еди, вече беше хладна и спокойна като ледник. Демонстрира огромна самоувереност, когато прекрачи прага и влезе с такъв апломб, сякаш притежаваше този офис; сякаш и съдията, и всички доказателства се намираха в малкото ѝ джобче.

За съжаление Еди не се впечатляваше лесно от такива номера. Изправи се зад бюрото и ни облъчи с най-редфордската си усмивка, която сякаш искаше да каже: „Аз съм разкошното съседско момче, което ще ви накълца задниците на ситни парченца.“

— Мис Карлсън, не можете да си представите какво огромно удоволствие е за мен най-сетне да се запозная с вас — обяви той, топло се ръкува с нея и изобщо изигра перфектния джентълмен.

След това наклони глава и ме погледна с любопитство.

— Вие сте... ммм... Дръмънд, нали? Не се ли познаваме отпреди?

Ако не съм го споменавал досега, Еди Голдън много обича да играе такива игрички. Кимнах срамежливо.

— Да, срещали сме се два пъти, Еди.

— О, да — каза той, сякаш нямаше да се сети, ако не бях опреснил паметта му. — Делото на Дресър преди... Кога, по дяволите, беше това? Лятото на 95-а, нали? И Клайд Уорън, през 99-а. Ти ги защитаваше, нали?

Можете да бъдете сигурни, че Еди помни и най-малките подробности по всяко дело, което е спечелил.

— Точно така, Еди. В килера у дома държа две от твоите бейзболни бухалки.

— Ха-ха-ха — разсмя се той, сякаш искаше да каже: „Знам, че е глупав навик, но просто не мога да го откажа.“

После пак се върна към ролята на най-добрия домакин на света.

— Няма ли да седнете? Мога ли да ви предложа нещо? Кафе? Безалкохолни?

— Не, нищо — отвърна Катрин. — Не сме дошли да си бъбрим.

— Разбира се — отвърна той все още усмихнат, но с точно премерена доза съчувствие.

Катрин и аз се настанихме един до друг. Ощипа ме по крака, за да ми напомни да я оставя тя да води разговора, особено след като Еди вече беше използвал историята на миналите ни сблъсъци, за да ме постави на място.

— И така, какво желаете, майор Голдън? — започна тя.

— Помислих си, че би трябвало да се запознаем, преди делото да е започнало — отвърна той с усмивка, която подчертаваше трапчинките му.

С най-голямо удоволствие бих я изтрил от муцуната му, но нямаше как.

— Аз вече ви познавам. Какво ви е необходимо да узнаете за мен?

— О, няма нужда да разказвате нищо за себе си, мис Карлсън. Ако някой е прочел вестник или списание през последните осем години, той със сигурност ще знае за вашите блестящи юридически подвизи. Пак повтарям, че огромно удоволствие е най-сетне да се запозная с вас. С риск да прозвучи прекалено старомодно, за мен ще бъде чест да кръстосаме шпаги в съдебната зала.

Ако някой друг беше изрекъл тези думи, те щяха да излязат лигави и напълно неискрени. Не и от устата на Еди обаче. Той беше майстор. Можеше да накара съдебните заседатели да станат на крака и да му ръкопляскат. Трябваше да видите изражението и позата му — все едно го представяха на английската кралица.

Молах се Катрин да не се поддаде на тази мазна сценка.

Хвърлих ѝ крадешком един поглед и... боже мой, тя сияеше и се изчервяваше като ученичка от подготвителен клас в гимназията, която капитанът на футболния отбор е поканил на абитуриентския си бал. Кръстоса крака и махна с ръка.

— Благодаря ви, майор Голдън. И аз очаквам делото с нетърпение.

— Наричайте ме Еди, моля ви.

— Разбира се, Еди. А аз съм Катрин.

— Ами да. Сигурни ли сте, че не искате да ви предложи нещо за пиене? — попита я новото ѝ приятелче Еди.

Започна да ми се повдига.

— Не, всъщност не. При тази жегата пия по цял ден — отвърна Катрин, като го порази с най-ангелската си усмивка.

Ако не съм го споменавал досега, Катрин е красива жена, но по такъв начин, че едва ли не се боиш да я докоснеш, досущ като крехка порцеланова кукла. Не беше от онзи тип жени, за които си мечтаеш да ги отведеш някой следобед в евтин мотел за див и груб секс. Тя е от тези, с които се молиш случайно да те срещне майка ти.

Разбира се, освен това е лесбийка и сексуалният чар и безупречният външен вид на Еди не би трябвало да имат никакво значение. Но нещата изобщо не се развиваха по този начин. Всъщност тя направо се топеше в лапите му.

— Ужасно съжалявам, че ви се е паднало такова дело — рече Еди. — Много е неприятно.

— И защо? — попита Катрин и сладко се усмихна.

— Ами не съществува никаква разумна защита, нали така? Не е било самоотбрана. Обвинението не е скалъпено. А пък сексуалните перверзни, боже мой! Това никак няма да допадне на съдебен състав от армейски офицери.

— Някои дела са по-трудни от други.

— Съгласен съм — отвърна Еди с помирителна усмивка.

— А има и много подробности, за които все още не знаете — добави лукаво Катрин.

— Какви например?

— Е, Еди, едно момиче трябва да си има някои тайни.

Той любезно се изкикоти.

— Така е, разбира се.

Каза го по такъв начин, сякаш думите ѝ бяха абсолютен въздух под налягане, но щом Катрин искаше да си поиграе, той нямаше нищо против.

— И така, Еди, има ли нещо конкретно, за което искаш да поговорим?

За пръв път, откакто бяхме влезли в кабинета му, той свали поглед от нея и се заигра с нещо върху бюрото си. Сякаш наистина не

му се говореше по работа, а искаше само да се къпе в блясъка на Катрин. Този тип си го биваше, наистина.

— Всъщност да — каза накрая. — Бих искал да обсъдим възможността за извънсъдебно споразумение.

— Споразумение ли? — попита тя, сякаш самата идея не би могла да бъде по-голяма изненада за нея.

— Трябва да започна оттам — каза бързо Еди и безпомощно вдигна ръце, — че шефовете ми са против. Те искат истински процес. Искат да го използват, за да засилят вярата на корейците в американското правосъдие. Искат Уайтхол да бъде наказан. И няма да бъдат удовлетворени от друга присъда, освен смъртната.

Катрин бързо се наведе напред и широко отвори очи.

— Смъртна присъда ли? О, боже мой!

— Точно така. Но за мен процесът е само губене на време и излишни неприятности. Всички сме наясно, нали? Изходът е очевиден, нали? Освен това, честно казано, никога не съм бил привърженик на смъртната присъда. Какво постига тя? Не връща жертвата към живота, нали? Нито пък премахва престъплението. Тогава какъв е смисълът от нея?

Това беше типично за стила на Еди. Обичаше да те предума да се согласиш, като ти зададе хиляда реторични въпроса, все едно сам си стигнал до отговорите. Аз лично смятах това за доста гаден фокус. Но на него не му се удаваше. Мога да ви го гарантирам.

А и освен това свиреше на струната на либералните убеждения на Катрин, която със сигурност беше против смъртното наказание. Опитваше се да й внуши, че имат общи позиции.

Просто Еди имаше голям късмет, че не разговаряше с мен вместо с нея, защото аз щях да се почувствам задължен да изтъкна, че Еди дължеше наградата си „Палач на Военния съд“ най-вече на факта, че беше успял да постигне цели четири смъртни присъди. Всъщност беше пратил на смърт повече хора, отколкото трима военни прокурори, взети заедно.

Но Катрин кимаше утвърдително, напълно хипнотизирана от магьосника.

— И какво е споразумението? — попита тя боязливо.

Еди се облегна назад и пхна палци в колана си. После въздъхна, сякаш му беше крайно неприятно заради тази история и беше поел

тежестта на целия свят върху плещите си. Наистина забележително. Трябва да му го призная.

— Той се признава за виновен по всички обвинения. И ще получи доживотна присъда без право на помилване.

— По всички обвинения ли? — попита шокирана Катрин.

Еди извади ръце изпод колана си и се наведе толкова напред, че едва не покри цялото бюро. Беше обърнал длани нагоре, сякаш умоляваше небесата, а очите му излъчваха такова съчувствие, че човек можеше да се закълне, че страда заради нея.

— Катрин, Катрин, трябва да ти кажа, че съм направил и невъзможното да го постигна. Кълна се. Или се признава за виновен по всички обвинения, или няма споразумение.

Сега вече бе решил, че ще успее да я уговори, и мамеше като продавач на автомобили втора ръка — „Ей, наистина много искам да ви продам тази кола, но трябва само малко да вдигнете парите, за да мога да убедя онзи свидлив и глупав мениджър в офиса.“

Катрин седеше изправена като струна на стола, без да откъсва очи от него.

— Значи по всички обвинения? — повтори тя, сякаш не чуваше добре.

— Съжалявам. Наистина. Или всичко, или нищо. Но помисли си само. Каква е разликата? Ако се признае за виновен в извършване на убийство, всички останали обвинения са глупости, нали така? Няма да добавят и година затвор към присъдата му. Това е най-великодушното решение, което мога да предложа. Помисли си сериозно.

Изражението на Катрин стана умолително.

— Сигурен ли си, Еди? По всички обвинения? Не можеш ли да се откажеш от някои незначителни — като например участието в хомосексуални актове? Дори заради мен?

Той успя някак си да се придвижи още по-напред по бюрото си, буквално се надигна от стола и нелепо красивото му лице се доближи на сантиметри от нейното.

— Съжалявам, Катрин, но така трябва да бъде — прошепна.

— Майната ти! — изрева тя толкова силно, че дори аз подскочих. Еди отхвъркна назад.

— А?

— Майната ти, Голдън! Искаш ли да ти го кажа по букви? Аз ще спечеля това дело и ще ти го навра толкова дълбоко в задника, че ще ти смачкам сливиците! Ти си един арогантен нещастник! Нямах представа какви гадни изненади сме ти подготвили с Дръмънд! Само почакай, и ще видиш, надут пуяк такъв!

Горкият Еди изпадна в пълен шок. Точно като генерал Спиърс, и той беше получил първата си неочаквана доза от лекарството, с което Катрин ме беше тъпкала с години. Беше се държала толкова женствено, сякаш беше омекнала в опитните му ръце. Беше го подвела да поеме по горската пътека, обсипана с цветя. В един момент горкият тъпанар вече крачеше щастлив по средата на голяма, равна и обляна в слънце поляна, и изведнъж — Бааам! — върху него се беше стоварила ледена лавина.

Катрин рязко се изправи и аз я последвах навън. Едва ми стигна времето да се обърна и да покажа среден пръст на Еди Голдън. Беше адски детинско, но какво пък; бях се поддал на въодушевлението.

Когато излязохме от сградата, вече не можех да се сдържа. Буквално сграбчих Катрин, вдигнах я и я завъртях във въздуха. Тя започна да се кикоти, а после ми заповяда да я пусна, иначе ще ми забие такова коляно в слабините, че ще ми спуска тъпанчетата. Пуснах я и извиках:

— Господи, беше страхотно!

— Не, беше само забавно — поправи ме Катрин. — Щеше да бъде страхотно, ако имах нещо конкретно предвид с тези заплахи.

— Вярно — признах и въодушевлението ми започна да преминава.

— Боже мой, ама той наистина е ловък негодник, а?

— Ловък ли? Мислиш, че това вътре беше ловкост? Почакай само да го видиш в съда — печално я предупредих аз.

Стигнахме до портала в мълчание, вгълбени в собствените си мисли. Най-сетне Катрин попита:

— Защо искат споразумение?

— За да намалят риска да загубят, особено това дело. И искат да ни попречат да унижим министър Ли, като разкрием сексуалността на сина му. Сигурно подозират, че разполагаме с нещо.

— Смяташ ли, че зад всичко може да стои твоето посещение в дома му?

— Да, така мисля. Сигурно затова Дженсън беше толкова бесен. Ако не греша, някой с много важен пост, може би Брандудейт или Спийърс, е наредил на Голдън да търси споразумение. Дженсън навярно е възразил, загубил е спора и толкова се е разгневил, че е решил да си го изкара на мен.

Запазих за себе си факта, че генерал Клапър, председателят на Военния съд, също можеше да е автор на тази идея, защото, ако изгубехме делото, винаги можех да обжалвам въз основа на злоупотреба със служебното положение и да го призова в съда. Всъщност колкото повече си мислех за това, толкова по-вероятно ми се струваше, че зад всичко стои Клапър.

— Мисля, че грешиш — каза тя. — Според мен се боят от шестстотинте демонстранти, които Организацията изпрати тук.

— И това може да е фактор — признах.

— Фактор ли? Те се боят до смърт от следващата стъпка, която ще предприемем. Всъщност вече дойде времето да им припари под краката.

— И каква ще е целта? — попитах, искрено разтревожен от възможните отговори.

— Мисля, че ако през следващите пет дни нещата не се подобрят, ще трябва наистина да помислим за споразумение. Затова нека да видим дали не можем да ги убедим да подсладят малко отровата, която ни предлагат.

— Как?

— Като ги накараме да отпаднат обвиненията в извършване на хомосексуални актове и сближаване с редовия състав.

— И какъв е смисълът?

— Просто това са двете обвинения, които искам да отпаднат — отвърна тя, без да се впуска в подробности. — Довери ми се — добави. — Ще цитирам твой приятел Бързия Еди: ако те постигнат присъда за убийството, останалите обвинения са глупости.

Тъй като добре познавах Катрин, не можех да повярвам и за секунда, че е избрала точно тези две обвинения напълно случайно. Не знаех какво беше замислила, но със сигурност имаше някакъв план.

Отново посетих „Макдоналдс“ и взех четири бигмака, които да добавя към останалите стоки от първа необходимост в куфарчето си — още един стек от шест бири „Молсън“ и бутилка „Джони Уокър“, син етикет. Ако не ви е известно, това е най-добрата разновидност на „Джони Уокър“, която може да се купи с пари. И ако не знаете, струва цяло състояние. Почти ми се доплака, когато го купувах, защото знаех, че няма да изпия и капка от него.

Тъмничарят на рецепцията ме позна веднага, затова нямаше нужда да играя пантомима като превъзбуден клоун, за да му обясня, че искам среща с Уайтхол. Той веднага отиде и доведе горилата, чието мрачно изражение в никакъв случай не показваше, че се радва да ме види.

Нареди ми да вляза в едно съседно помещение и след като затвори вратата, рече:

— Повече никаква контрабанда за Уайтхол. Отвори куфарчето, за да го претърся.

Направих го и в стаята веднага се разнесе ароматът на сандвичите „Биг Мак“. Той се ухили и бръкна вътре с огромните си лапи. Извади бутилката „Джони Уокър“ със син етикет и се вторачи в нея така, сякаш беше Светият Граал.

— Това е за теб — обявих аз. — И два от сандвичите.

Погледите ни се срещнаха, той склони глава настрани и мускулите му изпъкнаха на отчетливи възли. Не можех да разбера дали ставаше дума за морална нерешителност, или за подготовка да ме цапардоса за тъй очевидния ми опит да го подкупя.

— Имаш ли представа колко струва синият „Джони Уокър“? — попитах бързо.

— Двеста двацет и два долара — измърмори той.

При това го каза с известна доза страст. Имам почти свръхестествена способност да познавам кой какво пие. Без съмнение всеки човек с неговата външност трябваше да е любител на скоча.

Беше прекалено грозен, за да успее да се доближи до някакъв друг вид алкохол.

Той нетърпеливо набута бутилката под якето, пъкна двата сандвича в джобовете на панталоните и затвори капака на куфарчето ми. Върна ми го, после лукаво ми помахаше с пръст.

Стигнахме до килията на Уайтхол, тъмничарят отвори вратата, даде ми знак да влизам и рече:

— Един час.

— Благодаря — отвърнах, а той заключи вратата зад гърба ми и изчезна.

Аз се обърнах.

— Здравсти, Томи.

Уайтхол не се изправи. Продължи да лежи по гръб.

— Здравсти, господин майор.

Ритнах куфарчето си към него.

— Отвори го. Пак ти нося лакомства.

Очите ми още не бяха свикнали с почти пълния мрак, но го чух да шумоли. Ключалките изщракаха и в килията отново нахлу ароматът на бързите храни. И по-добре, защото вътре пак вонеше на човешки изпражнения — вероятно заради предишното ми посещение.

После го чух да захапва с вълчи апетит първия бургер. Чу се и познатото „пшшшт“ от отварянето на кутийката с „Молсън“, което се повтори, докато отваряше една и за мен. Поех я и самодоволно се облегнах на стената, докато слушах животинските звуци, които издаваше Уайтхол. Искях да бъде в добро настроение. Искях да бъде гъвкав и отстъпчив. Време беше за най-важния ни разговор.

Най-сетне приключил със сандвичите, Уайтхол попита:

— Виждаш ми се прекалено тих. Какво става? Да не би нещата да вървят на зло?

— Да, Томи, позна.

Той изсумтя едно „хм“, което беше израз или на безнадеждно примирение, или на философско приемане на фактите. Не знаех кое точно. А може би нямаше никаква разлика.

— Потърси ли ключа? — попита той.

— Дори нещо повече. Отидох в дома на министър Ли и го намерих сред вещите на Но, изпратени в запечатана кутия.

Той отново притихна, а сетне попита:

— Как изглежда той?

— Министър Ли?

— Да, бащата на Но.

— Много впечатляващ мъж. Висок за кореец, може би метър и осемдесет, строен, с побеляла коса, волеви черти, спокоен и... „величествен“ май е най-точната дума.

— Прилича на Но — рече Томи.

— И майка му си я бива. Обзалагам се, че някога е била невероятна красавица. Все още е дяволски привлекателна — казах и продължих, — старецът се държи, но жена му е прекалено крехка. Когато влязохме в стаята на сина й, за миг си помислих, че ще рухне.

Исках да видя как ще реагира на това, но не успях в този гъст полумрак. Стори ми се, че го чух да въздъхва, но може и просто да си въобразявах.

Най-накрая Томас попита:

— Но ключът е бил у Но, когато е починал, така ли?

— Да, у него е бил. И всички копия на компанията управител на сградата са си в тях. Знаеш ли какво означава това, Томи?

— Не съм го направил аз — отвърна той с много примирен тон, сякаш му бе омръзнало да го повтаря, но пък и знаеше, че няма да му повярвам.

— Двамата с Катрин днес се срещнахме с прокурора. Той предложи споразумение.

— И какво е то?

— Признаваш се за виновен по всички обвинения и няма да има смъртна присъда. Ще получиш доживотен затвор.

— Това означава, че няма да има процес, нали?

— Само кратко заседание за изслушване на страните, а после още едно — за обявяване на предварително определената присъда. Ще ни бъде позволено да представим смекчаващи вината обстоятелства и да пледираме за снизхождение, но присъдата няма да бъде променена. Ключовият проблем е следният: когато се признаеш за виновен, губиш правото да обжалваш на базата на нарушени процедури или несправедлив процес, или пък прекалено строга присъда. Обжалване е възможно само при откриването на нови доказателства.

— И какви са шансовете това да стане?

— Понякога се случва. Не често, но се случва. Понякога истинският престъпник се разкайва, спира да се крие и си признава. Понякога някой детектив, който разследва друг случай, се натъква на нещо, свързано с твоето дело. Можем да наемем частен детектив, който да се поразтършува. Но това ще струва пари. Доста пари.

— Повече, отколкото аз притежавам, така ли?

— Ти ще бъдеш разжалван и уволнен, така че заплатата ти ще спре. А добрите частни ченгета струват по неколкостотин хилядарки годишно.

— И когато ме осъдят, Организацията на военнослужещите хомосексуалисти ще забрави за мен?

— Зависи.

— От какво?

— От Катрин. Тя работи за тях осем години. Вече е основното им оръжие. Може би има някакво влияние.

Той отпи от бирата и замълча. Бях сигурен, че вече е мислил по въпроса, но все пак мина известно време, преди да ме попита:

— А ако се явим пред съда?

— Най-много, на което можем да се надяваме, е прокурорът или съдията да допуснат ужасна грешка.

— И какви са шансовете да стане това?

Пристъпих напред и седнах до него, на рогозката. Извадих от куфарчето си още две бири, отворих ги и му подадох едната. Приближавахме до суровата и неприятна истина за остатъка от живота му. Имаше голямо значение как точно ще му поднесе новините.

— Повечето съдии си имат свои склонности. Би трябвало да са безпристрастни, но и те са хора. Може би са практикували повече време като защитници или обвинители и това е оставило отпечатък — да тълкуват законите от такава гледна точка, или може би да тълкуват конституцията по определен начин. Нашият съдия е настроен в полза на обвинението. Освен това е против защитата. И това не е едно и също предубеждение, а две различни неща.

— Значи съм изтеглил лош късмет?

— Армията ти е изтеглила лош късмет.

— Катрин може ли да се справи с него?

— Юридическата тактика на Катрин се гради върху факта, че при повечето от делата срещу гейове военнослужещи, с които се е

занимавала, законите са против нея. Силната ѝ страна е театърът. Тя е актриса. Много е експресивна и може да бъде ужасяващо язвителна. Има репутацията на адвокат, който умишлено подвежда съдиите. Знаеш ли какво означава това?

— Не, обясни ми.

— Съдията е отговорен за всичко, което се случва по време на процеса. Трябва да съблюдава благоприличието и да укротява поведението на двете страни. В зависимост от сложността на делото може да му се наложи да взема десетки деликатни решения — за доказателствата, за това докъде да стигнат кръстосаните разпити, за тона и поведението на юристите. Понякога може да прекрати процеса и да се оттегли, за да размишлява за някой особено парлив проблем. В повечето случаи обаче той трябва да взема решенията си спонтанно, на място. Силната страна на Катрин е, че тя се опитва да накара съдията толкова да я намрази, че да си изпусне нервите. Тя се подиграва със съдиите. Провокира ги. Може да ти звучи абсурдно, но тя всъщност се стреми да настрои съдията срещу себе си. Повдига редица безполезни възражения, за да накара съдията да свикне да ги отхвърля, а след това пуска някое резонно възражение с надеждата, че той ще отговори машинално. Нищо чудно да допусне някое съмнително доказателство. Нищо чудно да подкрепи някое изявление на обвинението, което звучи предубедено. Тя го засипва с порой от безсмислени възражения, а някъде между тях вмъква смътно формулирано, което определено ще ѝ свърши работа. Основната ѝ цел е да принуди ядосания съдия да направи предубедена процедурна грешка. Тази грешка после ѝ служи за основа на обжалването. Тактиката на Катрин не е да печели делата, а след това да отменя присъдите по тях.

Уайтхол рече:

— На мен тази стратегия ми се струва доста хитра.

— Повечето юристи я смятат за мръсна, защото това е начин да се заобиколи законът. Искам да кажа, че когато даден адвокат измъква клиента си, защото е притеснил съдията до крайност в критичен момент, това истинско правосъдие ли е?

— Значи смяташ, че Катрин разчита на мръсни номера?

— Не съм казал такова нещо. Нейната специалност е да защитава хора, обвинени в нарушаване на закони, които тя счита за

несправедливи от морална гледна точка. Тя побеждава злото със зло. За нея самата това означава някакво равновесие.

— Но смяташ, че тази стратегия няма да мине точно при този съдия, така ли?

— Не и пред този съдия, не и при този прокурор. Полковник Бари Каръдърс е известен с това, че е хвърлял в затвора адвокати от защитата. Той наистина е гад, Томи, и ще бъде нащрек за играта на Катрин, защото тя е прочута с нея. А що се отнася до прокурора, той навярно е най-добрият в армията. Това трябва да ти е ясно. Еди Голдън досега не е губил дело за убийство. Участвал е в седем или осем такива дела и е постигнал четири смъртни присъди.

— Наистина ли смяташ, че е толкова добър?

— На два пъти съм се изправял срещу него. И двата пъти изгубих.

— Това ли е причината армията да го назначи за това дело?

— Точно тази. Армията никак не обича да рискува.

— Ти боиш ли се от този Еди?

— Ужасно. Той е перфектен юрист, има в ръцете си перфектно дело и перфектни свидетели, както и перфектния съдия. Звездите не са подредени по най-добрия начин за нас, Томи.

Той се замисли върху това, без да се докосва до бирата. Беше се навел напред и мускулите на челюстите му работеха като чифт форсирани бутала. Най-сетне ме попита:

— Защо ми казваш всичко това? Защо Катрин не е тук?

— Спомняш си, че те предупредих: аз и Катрин имаме различни философии за някои неща.

— Помня.

— Това е едно от тези неща. Аз вярвам в открития диалог с клиента си. Тя — не. И нещо друго — но то си остава само между нас, става ли?

— Окей — отвърна той колебливо и несигурно.

— Катрин и аз имаме различни цели. Тя е наета от организацията. Занимава се с проблемите на хомосексуалистите. Това е целта на живота ѝ. Ако нещо застраши тяхната кауза, не знам на чия страна ще бъде тя.

— А ти към какво се стремиш?

— Аз съм кадрови военен, Томи. Стремя се към истината, към справедливото правосъдие, към американския начин на живот. Противопоставям се на изкривяването на правилата и на опитите да се атакува системата. Не се опитвам да подмамня съдиите. Не играя игрички. Ако си невинен, ние ще се опитаме да го докажем. Ако прокуратурата направи процедурна грешка, това е част от честната игра. Ние имаме най-добрата и най-справедливата правораздавателна система на света. Плащаш си и се качваш на виенското колело. Но не се опитвай да минеш без билет.

— Чакай да видя дали съм разбрал добре. Значи тя ще ме пожертва, ако навредя на движението, а ти ще ме пожертваш, ако застраша принципите ти?

— Не, Томи. Никой няма да те пожертва. Но и ние, адвокатите, сме също толкова предубедени, колкото и съдиите. Трябва да те предупредя и за още нещо. Катрин е емоционално обвързана с твоето дело. Приема го прекалено лично. Не смятай, че това е за добро. Адвокатите би трябвало да изхождат само от студената и твърда логика.

Томи се изправи и закрачи из килията. Като се има предвид колко беше голяма, можеше да направи само три крачки в едната посока и три — в обратната. Но дори в такова ограничено пространство се движеше като затворена в клетка пантера — гъвкав, мускулист, с едри и грациозни крачки.

— Значи имам един адвокат, който би направил всичко, за да спечели, и друг, който се бои да не настъпи мина. Един, който е емоционално ангажиран, и друг, който и пет пари не дава за мен. Имам един фанатик на хомосексуалната кауза и друг, който мрази гейовете.

Не исках да призная, че обобщението му бе справедливо, но едва не го сторих. С изключение на последната забележка, разбира се.

— Томи, аз не мразя гейовете.

— Не се заблуждавай. Ние, гейовете, лесно подушваме хомофобията. Има много гадна миризма.

— Не съм хомофоб, Томи. Признавам си, че не се чувствам особено комфортно с вас, но нищо повече.

— Добре де — каза той, но не в знак на съгласие, а по-скоро защото не му се искаше да спори. — Значи те карам да се чувстваш неудобно.

— Виж какво — отвърнах, — това няма чак такова значение. Боже мой, аз и пред майка си се чувствам неудобно. И когато съм обут с ботуши в горещ ден, пак се чувствам неудобно.

— Но не мислиш, че майка ти или ботушите ти са убили и след това са изнасили някого, нали?

— Не, прав си. Но не мисля, че и ти си направил такова нещо. И точно това ми причинява най-голямо неудобство.

Той изведнъж се сепна. Обърна се към мен и попита:

— Значи вярваш, че съм невинен?

— Не съм казал „невинен“, Томи. Ти си офицер, който е имал връзка с редови войник. При това хомосексуална връзка. Казах, че не вярвам да си го убил и изнасилил.

— Добре, и защо?

— Наречи го инстинкт, ако искаш. Просто всички доказателства, с изключение на едно, сочат право към теб.

— И кое е изключението?

— Самият ти.

— Защо?

— Защото не се вписваш в престъплението. Защото си прекалено умен, за да оставиш нещата да се развият така, както са станали. Защото мисля, че си доста порядъчен човек. Защото ключът, намерен във вещите на Но, доказва, че сте били любовници — а ако ми казваш истината за това, значи може би казваш истината и за всичко останало.

— Тогава какво смяташ, че се е случило?

— Нямам никаква представа. Но Катрин е права за едно.

Той се изкикоти — последното нещо, което очаквах от него:

— И за какво би могла да бъде права Катрин?

— Че са те накуснали. Че срещу теб е имало заговор. При това замислен не от някой новобранец.

Дочух звъна на черковните камбани на фона на силното тропане на вратата на стаята ми. Хвърлих едно сърдито око на часовника — 5:15 сутринта в неделя. Ако имах пистолет, щях да застрелям онзи негодник зад вратата. Бях си легнал само два часа по-рано, защото няма нищо на света, което да мразя повече от това един невинен клиент да няма никакъв шанс да победи.

Навялякох панталона си и тъй като един удар по носа беше със 100% повече от ударите по носа, които си позволявам седмично, внимателно погледнах през шпионката и видях темето на Имелда. В случай че не съм го споменава, Имелда е висока само метър и петдесет и тежи поне седемдесет кила, но в тази малка гилза беше натъпкан предостатъчно барут.

Отворих вратата и тя влезе с маршова стъпка, без да пита. Още една проклета черта на Имелда — винаги смята, че светът ѝ принадлежи. Един ден някой ще трябва да я разубеди. Това обаче със сигурност няма да бъда аз.

— Добре — излая тя вместо въведение. — Значи Кийт Мерит.

— Добре. Кийт Мерит.

— Този мъж не се казва Кийт Мерит.

Тъй като бях установил този факт и сам, казах:

— Точно така, името на мъжа в болничното легло не е Кийт Мерит.

— Паспортът му също е фалшив.

— И паспортът му е фалшив — повторих.

Но откъде, по дяволите, знаеше това?

— Проверих в посолството. Има някакъв Кийт Мерит с този номер на паспорта, само че той е адвокат някъде във Флорида — добави бързо тя.

Беше прочела мислите ми, както прави обикновено, макар че го намирам за невероятно дразнещ навик.

— И така, кой е той?

— Не беше никак трудно да го установя.

— Така ли?

— Момчето си има пръстови отпечатъци, нали? Отпечатъците могат да се проверят, нали?

— Разбира се — отвърнах. — И ти си го направила?

— Разбира се, че го направих. Човекът е в кома, какво му е трудното? Влизаш в стаята му и му намацваш пръстите с мастило. Изобщо не забеляза. Единственото трудно нещо беше да намеря приятел при военните следователи, който да ги провери после.

— И кой е човекът, който се представя като Кийт Мерит? — попитах отново, като продължавах да играя нейната игра.

Естествено, знаех каква е целта. Беше стар сержантски номер — да ме преведе през всички стъпки от работата си, за да се убедя колко е умна и находчива и колко много връзки е трябвало да използва. По такъв начин става невъзможно да ми хрумнат никакви тъпи идеи, например че повече нямам нужда от нея или нещо подобно.

— Казва се Фредерик Мелбърн — отвърна тя.

— Аха.

— Като в „Мелбърн и съдружници“.

— Доколкото разбирам, това не е никаква брокерска фирма.

— Правилно разбираш — ледено отвърна тя. — Това е частна детективска агенция, базирана в Александрия, щата Вирджиния.

— Значи е частно ченге?

Тя повдигна брадичка и носът ѝ посочи към лицето ми.

— Е, сигурно не е портиерът на фирмата.

Хрумна ми, че може би ме подритва така неприятно, защото още ми беше сърдита за отношението ми към хомосексуалистите. Много съм схватлив, няма що.

— И има ли си лиценз? — попитах.

— Разбира се, че си има лиценз — отвърна тя, извади лист хартия и зачете от него. — Номер AL223-987, издаден от щата Вирджиния през 1995 година.

— Значи е истински.

— При това е служил в армията. Бил е лейтенант от военната полиция. Завършил е държавния университет на щата Пенсилвания, изкарал три години във Форт Бенинг, напуснал и влязъл в частния бизнес. Сигурно е наясно с хватките.

— Имелда, ти ме впечатляваш с работата си — казах с най-благата си усмивка.

С всички сили се опитвах да отстраня дребното недоразумение, възникнало помежду ни. Пък и този номер с благата усмивка прави чудеса за Еди Голдън, нали така? Защо да не подейства и при мен?

— Не съм свършила — отвърна мрачно тя, като упорито не забелязваше чара ми. — Мелбърн е пристигнал тук преди мис Карлсън. Две седмици по-рано.

— Интересно. Знаем ли какво е търсел?

— Разбира се, че знаем — обяви тя, сякаш ѝ бях задал най-глупавия въпрос на света. — Някои приятели казват, че разпитвал къде се забавляват гейовете и разни подобни.

— Значи или е дошъл да се позабавлява, или се е опитвал да се инфилтрира в местното гей общество.

— Не казах ли и аз същото?

— И защо ще го прави?

Тя изсумтя.

— Да не искаш да ида да го питам? Той е в кома. Няма как да ми отговори.

Искаше ми се да ѝ кажа: „Видя ли, Имелда, нещата стоят точно така, както ти казах. Онази кучка Катрин прецаква както мен, така и теб, въъ, и двама ни.“ Това исках да ѝ кажа. Тя обаче напрегнато барабанеше с пръсти по бедрото си, затова се въздържах.

— Според мен — казах вместо това — от Организацията на военнослужещите хомосексуалисти са наели Мелбърн и са му дали имената на някои местни хора, за да може да дойде тук и да се инфилтрира сред гейовете. Катрин го е използвала, за да направи дискретни проучвания за Ли, Моран и Джаксън.

— Може и така да е — отвърна уклончиво Имелда.

— И мисля, че Мелбърн е открил нещо или поне е надушил.

— Може би — каза тя и сви рамене.

— И кой го е хвърлил върху бронята на онази кола? Хомосексуалистите, които са побеснели, защото е разследвал връзките им? Или пък някоя фанатична антигей група, която е решила да даде пример за назидание? Или някой друг?

Имелда продължаваше да барабани по крака си. От изражението ѝ ставаше ясно, че не получавам пълно съдействие. Това започваше да

ме разсейва.

— Имаш ли да ми кажеш още нещо? — попитах.

Тя свали очилата на носа си — недвусмислен знак, все едно боен кораб сваля капациите от оръдията и вдига знамената, готов за битка.

— Сигурен ли си, че искаш да го чуеш?

Изобщо не бях сигурен, но аз бях повдигнал въпроса, затова отговорих:

— Разбира се.

— Мисля, че някой трябва да ви напляска по задниците — теб и мис Карлсън. Това мисля.

— А?

— Трябва да се засрамите. Да си играете игрички, докато вашият човек е изправен пред палача. Как би се почувствал на негово място? Как би се почувствал, ако виждаш, че двамата адвокати, които би трябвало да ти спасят задника, непрекъснато си забиват ножове в гърба?

Можех да възразя, че Имелда преувеличава, но нямаше да бъде съвсем вярно. Или пък можех да се опитам да ѝ кажа, че вината е на Катрин — което си беше точно така, повярвайте ми, — само че Имелда Пепърфийлд беше от старата гвардия в армията. А в старата гвардия има само два цвята, черен и бял, и всеки опит да намериш прикритие някъде по средата може да се окаже с фатален изход.

Затова всичко, което казах, беше:

— Добре, ще се заема с това.

— Само така — отвърна тя и изхвърча от стаята.

Очевидно беше в отвратително настроение, може би защото беше прекарала цялата нощ в телефонни разговори, за да установи истинската самоличност на Мелбърн. А може би и просто така. Човек трябва добре да познава Имелда, за да разбере настроенията ѝ.

Измих се и слязох да закуся. Когато се върнах в стаята си, намерих един плик, пхнат под вратата. Отворих го.

Вътре с дребни букви беше написано, че следва да се явя в кабинета на генерал Спиърс в осем нула нула. Този път „осем нула нула“ бе подчертано поне десет пъти с дебел флумастер, все едно искаха да ми кажат: „Не закъснявай отново, Дръмънд!“

Вече беше седем, затова убих следващите трийсет минути в лъскане на обувките, сресване и педантично гладене на всеки

квадратен сантиметър от униформата си. Макар че това всъщност не е съвсем вярно; трябваше да го направя, ако бях сериозен и амбициозен офицер. Вместо това аз изгледах по-голямата част от някаква безумно тъпа неделна комедия, преди да поема към офиса на голямата клечка.

Същият полковник седеше зад писалището си, само че този път той беше цивилен, а аз — в униформа, защото беше неделя сутрин.

Тъй като добре си спомнях последната ни среща, аз отривисто му отдадох чест. Бях просто невероятен. Ръката ми остави димна следа във въздуха. И най-болният и претенциозен сержант по строева подготовка щеше да припадне от удоволствие, ако ме бе видял.

— Майор Дръмънд се явява по заповед, сър!

Изрекох думите ясно и високо, защото просто си знаех, че с това ще го впечатля допълнително. Толкова е лесно човек да угоди на възпитаниците на „Уест Пойнт“.

Той поклати глава и така се намръщи, че всички лалета в околността повехнаха.

— Дръмънд, ти си юрист, нали?

— Тъй вярно, сър. Адвокат към Военния съд, сър! — изревах и добавих: — Ура!

В тази ранна неделна утрин бях самото олицетворение на милитаризма.

— Тогава би трябвало да знаеш, че когато се намираш в сграда, не бива да отдаваш чест на старши офицер, който не е униформен.

Ръката ми още беше залепена за челото и аз изведнъж започнах да се чеша над дясното око, където изобщо не ме сърбеше. Полковникът с леден тон ми нареди да отида до вратата на генерала и да почукам два пъти. Дори ме изпита, за да провери дали съм схванал, че трябва да почукам два пъти — неведнъж, не трикратно, а два пъти. Беше истински сладур. И се разбирахме страхотно.

След като почуках два пъти — не един път, нито пък три, — Спиърс вдигна глава от някакви книжа. Измарширувах до писалището му и забелязах, че и той беше облечен цивилно в тази великолепна неделна сутрин. Вече запознат с военния етикет, само кимнах учтиво.

— Добро утро, господин генерал.

Той бутна настрани материалите, които четеше, изправи се и заобиколи бюрото си.

— Заповядай, седни — каза и посочи ъгъла с няколко канапета до вратата.

Настанихме се бързо един срещу друг, той кръстоса крака и ме погледна изпитателно. След малко попита:

— Как върви?

— Добре, господин генерал — излъгах. — Не би могло да бъде по-добре.

Той ме възнагради с любезна усмивка.

— Чака ни дълга седмица. Утре пристига съдията. Самолети, натоварени с пълчища журналисти, вече започнаха да кацат. В сряда в Корея ще има повече репортери, отколкото войници.

— Това е голямото шоу — рекох, което очевидно беше ненужна забележка, но той не възрази.

— Някога водил ли си такова дело, Дръмънд?

— Като това ли? Съвсем не, сър.

— Нямах ли чувството, че напрежението те смазва?

— Като велосипедна гума, монтирана на двайсеттонен камион.

Той се засмя.

— А как се чувства клиентът ти?

— Можеше да бъде и по-зле, господин генерал. Не много, но можеше да е и по-зле.

— Корейските затвори не са за хора със слаби нерви — кимна той. — Но иначе местните не са лоши, нали знаеш? Корейците имам предвид. Това е третото ми назначение тук. Пристигнах в Корея като току-що произведен лейтенант в началото на шейсетте години. А към края на осемдесетте командвах бригада, пак тук. Онова, което корейците постигнаха, е чудо. Истинско чудо. Те са невероятен народ.

— Да, сър, предизвикват възхищение.

Последва кратка пауза, защото очевидно бяхме изчерпили нелепите учтивости тип „дай да се преструваме колко добре се разбираме“. Време беше да се захващаме със същината. Каквато и да беше тя.

Той ме улови направо за гушата.

— Дръмънд, трябва да ти кажа, че никак не съм доволен от това как се държи екипът на защитата. Повтарям: никак не съм доволен.

— Нещо по-специално? — попитах, сякаш не знаех.

— Да започнем с информационно-рекламните изяви на мис Карлсън. Казах ти, че не искам това дело да се води в пресата. Не му е времето да раздухваме пожара.

С най-смирения си тон отговорих:

— Вижте, господин генерал, да се каже на един граждански адвокат да не бърба пред пресата е все едно да се каже на наркоман да не посяга към спринцовката. Това е пристрастеност. Те сами не могат да се спрат. Но от етична гледна точка не може да им се предявят претенции.

Първата му забележка май беше по-скоро подмятане, защото беше напълно наясно какво ще отговоря. Лицето му обаче изведнъж стана по-сериозно, което не подсказваше нищо добро.

— Тогава нека да ти кажа какво наистина не одобрявам. Посещението ти в дома на министър Ли.

— Задължен съм пред клиента си да опитам всеки начин да докажа невинността му. Не съм искал да се натрапя, нито пък да ги безпокоя.

Нямах намерение да му разкривам нищо повече, защото ключът от апартамента, намерен сред вещите на Но, беше единствената ни изненада за обвинението. Освен това на Спиърс този факт не му влизаше в работата.

Но както споменах и преди, генералът имаше твърди, немигащи очи, които в този момент ме облъчваха с пълна сила. Размърдах се неудобно на мястото си.

— Знаеш ли, че съм служил с министър Ли във Виетнам?

Поклатих глава. Откъде, по дяволите, можех да знам това? Изражението му леко се промени, може би дори се посмекчи.

— Прекарах шест месеца като офицер за свръзка към Първа южнокорейска дивизия, в която Ли беше командир на батальон. Повечето американци дори не знаят, че във Виетнам имаше и корейски войски. Но те си бяха извоювали репутацията на добри бойци. Виетконгците се бояха до смърт от тях, затова корейците участваха в по-малко бойни действия от нас. Виетконгците се стремяха да ги избягват.

— Чувал съм такива неща — рекох, което си беше вярно.

А и тези истории никак не бяха приятни. Може би е имало доста преувеличения, но се носеха слухове, че южнокорейците събирали

отрязани уши като бойни трофеи и набивали на кол глави на виетконгци, за да обезкуражат поддръжниците им. От друга страна, това може и изобщо да не са били преувеличения.

Както и да е, Спийърс се загледа през прозореца, потънал в спомените си.

— Веднъж един южнокорейски батальон, зает с операция по прочистване, беше изненадващо нападнат от цели две бригади редовна северновиетнамска войска. Съотношението на силите бе десет към едно. По-късно осъзнах, че северновиетнамците са искали да покажат на виетконгците, които бяха до един южняци, че корейците могат да бъдат побеждавани. Или пък са искали да ги извадят от войната, като им нанесат кърваво поражение. Те определено не бяха доволни, че още една азиатска страна се намесва в конфликта. Както и да е, битката се разви бързо. Кацнах с хеликоптер до командния бункер на батальона може би двайсетина минути след началото. Командир на батальона беше Ли, както сигурно си се досетил.

Отново кимнах и той продължи:

— Южнокорейците не воюваха като американците. Не разполагаха с цели ята изстребители и хеликоптери, нито с хиляди артилерийски оръдия. Не разчитаха на огнева мощ. Просто се биеха яко, рамо до рамо, затова северновиетнамците бяха хвърлили срещу тях всичко, с което разполагаха. Боже мой, никога не съм виждал толкова свирепа и отчаяна битка.

— И какво стана, господин генерал?

— Обикновено в една битка има паузи и затишия, при които двете страни се прегрупират, за да започнат отначало. Но не и този път. Беше една дълга, безпощадна атака. Частите на Ли набързо заеха кръгова отбрана, която виетнамците на няколко пъти пробиваха. Нахлуваха на групи, стреляха яростно и мяхаха гранати. Някои се бяха опасали с бомби и се опитваха да достигнат до командния бункер. Северновиетнамците ги бива за такива действия. Знаят, че ако отсекай главата, и тялото скоро ще падне. Само десет минути след като бях пристигнал, вече се питах в какъв ад съм попаднал.

Извърна се от прозореца и отново ме погледна. Но имах чувството, че не гледа мен. Мислите му бяха другаде, в друго време.

— Беше истински ад. Бях свидетел как Ли изскочи навън и ликвидира трима души с шанцовия си инструмент. Можеш ли да си го

представиш? Беше изпразнил пълнителя на пистолета си и буквално връхлетя върху трима въоръжени мъже само с една лопатка с къса дръжка. Толкова отчаяна беше битката. На южнокорейската дивизия ѝ бяха нужни три часа, за да заеме хеликоптери от близката американска база и да прехвърли подкрепления. Една четвърт от хората на Ли загинаха. Медицинските хеликоптери извозваха ранените цели четири часа. Наоколо лежаха разпръснати може би четири-петстотин убити виетнамци — както извън периметъра на отбраната, така и вътре в него.

— Чувал съм, че е бил велик военен — произнесох почтително.

— Велик ли? — поклати глава генералът. — Не, това не е подходящата дума. Аз познавах и баща ти, Дръмънд. Знаеше ли това? Е, баща ти беше велик воин. Ужасен негодник, ако си му подчинен, но велик воин. А Ли беше нещо повече от това. С очите си видях как двама от офицерите му се хвърлят пред него, за да го запазят от куршумите. Мислиш ли, че някой би се хвърлил пред баща ти, за да го защити?

Както си го знаех баща ми, по-скоро можех да си представя как собствените му хора го хвърлят пред куршумите, за да се спасят самите те. Не ме разбирайте погрешно, обичам и дори обожавам баща си, но човекът си има някои сериозни недостатъци.

Генералът се беше изразил достатъчно ясно, затова продължи:

— Ако имаше изобщо някакъв шанс твоят клиент да се окаже невинен, нямаше да имам проблем с това, което правиш. Мамка му, аз пръв щях да поведя нападението срещу Ли. Щях да помогна да разпердушиним тавана му. Но Уайтхол е виновен. Преди да препоръчам да се образува това дело във военния трибунал, беше извършено щателно разследване съгласно член 32. Никога не съм виждал по-неоспорим случай.

Разследване по член 32 е военният еквивалент на предварителното явяване пред разширен състав, само че вместо при затворени врати да заседава състав от съдебни заседатели, войската назначава някой майор или подполковник, който да определи дали има достатъчно доказателства и основания да бъде образувано дело във военния трибунал.

Както и да е, понечих да отворя уста и да кажа нещо, но той махна с ръка, за да ме прекъсне. Беше от онези страховити мъже, които

дори в цивилно облекло излъчват такава власт, че не допускат и най-малкото несъгласие.

— Направих справка за теб, Дръмънд. Всички казват, че си дяволски добър юрист и етичен офицер. Затова се запитай следното. Ние ти предложихме споразумение, при което ще спасиш живота на клиента си и ще избегнеш съсипването на репутацията на един от най-благородните мъже, които съм познавал. Какъв е смисълът да се унищожава Ли, а може би и целият ни военен съюз, само за да се отърве един убиец от затвора? Имаш достатъчно опит от съдебната зала, нали така? Как оценяваш шансовете си в този процес? Това дори няма да бъде пирова победа, а пирова загуба. Твоят клиент е причината да възникне тази ситуация, не ние. Докъде смяташ да стигнеш? Колко още искаш да навредиш на името на Ли?

Това бяха дълбоко стойностни въпроси, а и беше очевидно, че генералът беше добре подготвен по отношение на етическите въпроси, които побъркват адвокатите. Проблемът беше, че се беше появило още едно непредвидено усложнение.

— Господин генерал — казах, като се опитвах да не отклонявам очи от него и да не допусна гласът ми да трепне, — моят клиент е невинен.

— Не можеш да твърдиш сериозно такова нещо!

— Никога не съм бил по-сериозен. Направена му е постановка, устроен му е капан.

Той затвори очи — знак на уморено примирение. След малко ги отвори, намръщи се и ме погледна с израз на бездънно разочарование.

— Значи така възнамеряваш да играеш играта?

— Господин генерал, просто съм длъжен да я играя по този начин.

Той рязко се изправи, аз — също. Просто стоеше, вперила очи в мен, докато не ми писна да ме гледат лошо и не поех към вратата.

— Дръмънд? — извика той, преди да изляза.

Обърнах се към него.

— Просто постъпи така, че след като всичко това свърши, все още да можеш да се погледнеш в огледалото.

Кимнах и излязох.

Трябва да ви кажа, че едно от многото заблуждения, разпространявани от медиите и Холивуд, е образът на генерала като

закръглен тъпанар с прекомерно развито его, който е прекалено зает да пуши пури и да лъска собствения си имидж, та дори не успява да стигне до осемнайсетата дупка на голф игрището. Има, разбира се, и такива генерали и ако юридическият помощник на Спиърс някога станеше генерал, щяха да станат с един повече. Но генерал Спиърс беше от другата, по-истинска и разпространена порода — сериозен, мислещ, силно интелигентен човек, когото не можеш да не уважаваш. Човек, който ти се иска също да те уважава.

Спиърс беше командвал военна част по време на войната в Персийския залив, която беше съсипала две от най-добрите дивизии на Саддам, и макар той да не знаеше това, аз бях там и видях как го направи. Беше страхотен войник. А сега седеше върху бомба със запален фитил. И без никакво предупреждение можеше да се окаже замесен в най-голямата война на планетата след Втората световна.

Най-лошото във всичко това обаче беше, че не притежавах нито едно доказателство за невинността на Томас Уайтхол. Просто имах интуитивно усещане. А както ще ви каже всеки юрист, да се доверяваш на интуицията си е все едно да играеш руска рулетка с пет патрона в револвера. Спиърс беше прав: когато всичко свърши, трябва да мога да се погледна в огледалото, без то да се пръсне на парченца.

Катрин смяташе, че с един куршум ще убие два заека. Полковник Бари Каръдърс, съдията по нашето дело, трябваше да пристигне с полет на военновъздушните сили в 7:00 сутринта в базата в Осан. Това беше известно на Катрин, тъй като го съобщиha по всички новини.

Тя би предпочела да го посрещне още на пистата, докато слиза от самолета, но тъй като щеше да кацне във военновъздушна база, нямаше начин да вкара приятелчетата си през строго охраняваните портали. Ето защо беше изчислила кога конвойт от военни коли ще докара съдията до базата „Йонгсан“.

Беше уредила групата по посрещането на Бари Каръдърс да се събере пред главния портал точно в 8:10 часа. И точно в 8:10 неочаквано се появиха седем автобуса, двайсет-трийсет таксита и дори няколко велосипедисти. За няколко минути хората наизлязоха от превозните средства, организираха се и ето ги — 620 привърженици на обратната любов. Повечето бяха облечени нормално, но имаше и няколко, които демонстрираха предпочитанията си с пъстри, ефектни дрехи.

Току до тях, пред Бога и родината, както и пред няколко десетки телевизионни екипа, стоях и аз и се опитвах да не издавам колко съм смутен и объркан. На всичко отгоре бях и в униформа. Знаех, че ще си платя за това, но какво да се прави — риск печели, риск губи.

Намирах се там, защото острата критика на Имелда беше предизвикала съвестта ми. Бях там, защото исках клиентът ми да разбере, че съм безрезервно ангажиран с неговата защита. Бях отишъл, защото исках Катрин да ми повярва и да сподели с мен тайните си. И най-сетне, защото се молах Катрин да се окаже права, че навярно би могла да принуди армията да предложи по-добра сделка за Томи Уайтхол.

Поне беше постъпила разумно и беше извадила официално разрешение за демонстрацията. В молбата си беше използвала фалшиво име и претекста, че искаме публично да приветстваме

съдията с „Добре дошъл“. От формална гледна точка това беше вярно, стига да не се задълбочавате в смисъла на понятието „Добре дошъл“. Тъй като дори местните вестници описваха полковник Бари Каръдърс като безкомпромисен съдия — последния от истинските велики американски съдии, които не се колебаят да пращат хора на бесилото, — корейците бяха доста доволни от идеята да има американска групичка, която да го посрещне, затова бяха подпечатали молбата на Катрин с всички необходими печати и дори ѝ бяха обещали охрана.

Ето защо там имаше и двайсетина корейски полицаи от частите за борба с безредиците, облечени в сини униформи и снабдени с онези готини шлемове с визьори и палки, скрити зад щитовете им. Щитовете изглеждаха доста очукани и нащърбени, защото на корейските полицаи за борба с безредиците не им липсва възможност да упражняват занаята си.

Не можех да си представя какво си помислиха полицаите, когато ни забелязаха, защото никога досега в историята на Република Корея не беше имало подобна демонстрация. Полицаят, който командваше взвода, беше вдигнал радиостанцията си, лицето му бе зачервено и направо крещеше нещо на събеседника си, като несъмнено се опитваше да информира градските власти, че в крайна сметка това не беше групичка за посрещане на съдията, а истинска демонстрация, при това от крайно странни типове.

И така, сплетохме ръце и зачакахме. Телевизионните оператори проявяваха особен интерес към мен, тъй като в крайна сметка бях единственият униформен в тази тълпа. Угрижено погледнах часовника си. Надявах се конвойт на Каръдърс да няма радио или поне да не им беше хрумнало да се обадят предварително, защото в такъв случай щяха да им препоръчат да заобиколят и да влязат през друг вход. А ако станеше така, щяхме да изглеждаме като тълпа идиоти.

Най-много обаче се безпокоях какво ще стане, когато южнокорейците решат какво да правят с нас. Корейците, както и повечето азиатци, не се славят с бързи решения, защото първо трябва да проведат подробните взаимни консултации, задължителни за тяхната култура.

Могат обаче и да ви изненадат. И изобщо не бях оптимист за това как ще се развият нещата. Град Сеул разполага с около сто хиляди полицаи за борба с безредиците, както и с цели армади от сиви,

обшити със стоманени мрежи автобуси, паркирани на стратегически пунктове из целия град. Всички те имат радиостанции и когато се появи и най-малкият знак за някакъв бунт, те се събират на едно и също място със скоростта на светлината. Катрин пък разполагаше с 620 невъоръжени цивилни граждани, половината от които — жени, макар че някои от тях изглеждаха достатъчно яки, за да се защитават сами.

Както и да е, все още пресмятах какви са възможностите да стане бяла, когато шест от големите сиви бусове се появиха с бясна скорост по пътя откъм квартал Итеуон. По средата на конвоя се движеха два военни джипа и черна лимузина „Киа“, която несъмнено превозваше скъпоценните тела на самия съдия палач Бари Каръдърс.

Първият автобус продължи да се носи към нас, макар и значително по-бавно, и аз успях да видя как един кореец отпред крещеше нещо в радиостанцията си, като несъмнено искаше нови инструкции. Очевидно ги получи, защото се обърна към шофьора, изкряска му нещо и возилото рязко и шумно спря. Измина още една дълга минута, през която онзи продължи да крещи нещо по радиото си.

Катрин тревожно ме попита какво става. Точно пък мен.

В крайна сметка тя имаше далеч по-голям опит в подобни протести. Навярно беше участвала в десетки такива, докато аз си бях абсолютно девствен.

В този момент вратата на първия автобус се отвори и полицаите изхвърчаха навън. Секунди по-късно се изпразни и вторият автобус, докато накрая не по-малко от двеста облечени в сини униформи бойци вече сваляха визьорите на шлемовете си, подреждаха се в редици, разкършваха се и се насочваха към нас.

Междувременно на мястото започнаха да пристигат боядисани в синьо и бяло автомобили на корейската полиция. За няколко минути броят на колите, спрени най-безразборно на пътя, достигна петнайсет-двайсет. От тях излязоха няколко десетки полицаи, които се чешеха по главите и се чудеха какво да правят.

Обстановката сигурно стресна Катрин, но тя хладнокръвно вдигна мегафона си и извика:

— Това е мирно събрание. Имаме разрешение от вашия кмет. Не желаем неприятности.

Обърнах се към нея и попитах:

— Мислиш ли, че знаят английски?

Тя се усмихна и отново вдигна мегафона.

— Повтарям, това е мирна демонстрация.

Огледах полицейските части и ми се стори, че или не са я чули, или не са я разбрали, или не дават и пет пари за казаното. Тръгнаха бавно към нас, като правеха по две крачки и спираха да изправят редиците, вдигнали щитовете си като истинска стена. Чувах как офицерите им крещат някакви заповеди. Искаше ми се да знам корейски, за да разбера какви точно.

Погледнах към Катрин, но тя гледаше право напред към тях и спокойно обясни:

— Няма нищо. Това е стандартна техника. Ще продължат да вървят към нас, докато не стигнат на два метра разстояние. Нарича се „блъфирай и бягай“. Те блъфират, ние бягаме.

Хвърлих през рамо едно око към другите демонстранти. Никой не изглеждаше разтревожен. Помислих си, че повечето от тези хора бяха ветерани. Познавах правилата на играта. Ами ако грешаха? Ами ако името на тази тактика беше „Бягай и мачкай“? В крайна сметка бяхме в чужда страна. Може би тактиките на американските части за борба с безредиците не бяха стигнали чак дотук.

Що се отнася до мен, бях изплашен до смърт. Аз съм войник, участвал в няколко битки, но в тях винаги съм бил въоръжен поне толкова добре, колкото и противникът, така че условията бяха равни. Имаше нещо жестоко и ужасяващо в това да гледаш тези високодисциплинирани роботизирани същества, които безжалостно крачеха към нас. Защото виждаш палките им да се подават зад щитовете и можеш да си представиш как тези палки се вдигат и неприятно спукват главата ти на няколко места.

Скоро редицата им приближи на двайсетина метра, после на петнайсет и на десет, а те продължаваха да прииждат неумолимо: две крачки, стоп, две крачки, стоп. Когато достигнаха на метър и половина от нас, те спряха — точно както беше предвидила Катрин.

Няколко репортери се втурнаха към тясното пространство между нас, като коленичиха и залягаха, за да снимат от хоризонтално положение. Сигурно си мислеха, че могат да спечелят „Оскар“, „Тони“, „Нобел“ или „Пулицър“, или каквато там магарешка награда получава

човек, когато е извършил нещо адски глупаво и притежава визуални доказателства за това.

Катрин се държеше, но я чух как дълбоко си поема въздух, за да успокои нервите си. Чувах също така и как собственото ми сърце биеше като полудяло.

Изведнъж някъде зад гърба ми се чу глухо изпукване. Почти мигновено последва още пукотевица, като от честа стрелба, само че този път идваше някъде отпред. И тогава настана истински ад. Хората започнаха да се хвърлят на земята и да пицят, при това не бяха само демонстрантите, а и служителите на реда.

Изведнъж някой ме блъсна към редицата на полицаите. Надигнах тава и се огледах да видя кой стреля. Забелязах един мъж на възвишението, който насочваше оръжието си — приличаше на автоматична карабина M-16, — но чух и изстрели, които идваха от друга посока, някъде вляво от мен, бях сигурен в това.

Онзи, когото видях на хълма, беше южнокорейски полицаи.

Започнах да разбутвам настрани всички по пътя си, за да стигна до края на тълпата. Двама демонстранти пред мен паднаха, а от гърдите и главите им изригнаха кървави гейзери. Зърнах на земята полицейска палка, наведох се и я взех, а след това я използвах, за да си пробия път.

На около три метра пред себе си видях още един южнокорейски полицаи, който лежеше проснат на земята. Завъртях палката и го цапнах отзад по главата, колкото да го зашеметя, след това се наведох и измъкнах пистолета от кобура му. Беше вдигнал инстинктивно ръце да предпази главата си и затова не ми оказа съпротива.

Отне ми само броени секунди да стигна до края на тълпата и вече тичах нагоре по склона към стрелеца на върха на хълма. Той още беше там, на четирийсетина метра от мен, а един глас в главата ми крещеше: „Не бъди глупак, Дръмънд, не бъди глупак, не го прави!“ Краката ми обаче не слушаха мозъка и продължаваха да се движат по своя воля.

И точно тогава извадих късмет. Онзи беше свършил пълнителя и вадеше нов от джоба на бронираната си жилетка. Погледна надолу и ме видя как спринтирам към него, размахал палката. Поколеба се за миг, след това хвърли оръжието си, обърна се и хукна.

Чувах, че някой вляво от мен стреля, но продължих да тичам. Корейският полицаи, когото преследвах, беше един от онези хора с къси крака, които обаче извършват по сто възвратно-постъпателни движения в секунда. Бях по-висок, с по-широка крачка и на дълго разстояние щях да го размажа, но той беше по-бърз спринтьор. Тичаше нагоре по полегатия склон към търговския център на Итеун, в който имаше безброй тесни улици и магазинчета — идеалното място да изчезне и да се скрие.

Погледнах нагоре и отбелязах наум, че моят обект почти беше стигнал до Итеун. Имаше около шейсет метра преднина. Виждаше се отдалече, защото си проправяше път, като блъскаше хората встрани — старици, няколко хлапета, който и да се изпречеше на пътя му.

Опитах се да забравя всичко друго. Просто продължих да работя с крака. Дробовете ми горяха, но се мъчех да не им обръщам внимание. Стигнах до ъгъла на някаква улица в края на търговския район и завих наляво. Пешеходците корейци се хвърляха по корем встрани от мен и чак тогава осъзнах как изглежда ситуацията отстрани. Първо виждат южнокорейски полицаи, който бяга като обезумял, а след това и преследващия го американски войник с пистолет в ръка.

Огледах се, но не можах да открия корейския полицаи. Не беше прекосил платното, иначе щях да го забележа. Трябва да бе хлътнал в някое от магазинчетата или уличките откъм моята страна на улицата. Бях влизал само няколко пъти в Итеун и не го познавах добре.

И тогава късметът внезапно ме споходи отново. Забелязах две жени, които ми заприличаха на американски домакини, натоварени с огромни торби с покупки. Втурнах се към тях; двете зяпнаха, когато като видяха пистолета в ръката ми.

— Здравейте — рекох задъхан. — Да сте видели пуф-пуф-пуф — едно корейско ченге?

Погледът на едната беше замръзнал върху пистолета ми. Тя безмълвно кимна.

— Накъде... пуф-пуф-пуф... накъде отиде?

Тя кимна към една уличка на десетина метра от нас.

Оставих ги там, завих зад ъгъла и — бум! Куршумът отнесе около два сантиметра от кожата и мускула на лявото ми рамо. Онова,

което спаси живота ми, бяха годините, прекарани в тренировки по стрелба в специалните части.

Действията ми бяха напълно инстинктивни. Гмурнах се във въздуха с насочен напред пистолет, като търсех някаква цел. Чух още два изстрела, докато се приземявах по корем, без да съм забелязал целта. При падането си изкарах въздуха, но успях някак си да се изправя на колене и продължих да движа пистолета в полукръг. С изключение на няколко мама сан и папа сан, които отчаяно се притискаха към стените, за да избегнат стрелбата, не видях никого.

Опитах се да си поема дъх, но изгубих няколко безценни секунди, за да напълня отново дробовете си. Изправих се и поех по улицката, този път по-бавно. Държах пистолета вдигнат и готов за стрелба.

Чух изстрел отляво и хукнах. Уличката се раздвояваше на две още по-малки и по-претъпкани. Нямах да знам накъде да поема, ако не беше един кореец в цивилни дрехи, който лежеше на асфалта. По средата на челото му тъмнееше голяма дупка, а кръвта се стичаше на земята. Очите му бяха отворени и изцъклени. Нямах съмнение — беше мъртъв.

Спринтирах покрай него и забелязах, че улицата свършва до голяма бетонна стена. Беше задънена. Е, при подобни ситуации нещата винаги стават опасни, защото всички знаем за натикания в ъгъла плъх, а точно в такова положение се бях озовал.

Тръгнах ходом. Стоях плътно до лявата стена и се промъквах с вдигнат пистолет, готов да прострелям всичко, което се движи. Изведнъж някой изскочи от вратата току пред мен, аз наведох дулото на пистолета и едва не натиснах спусъка. Слава богу, че не го сторих. Беше дребно корейско хлапе, което се вторачи в мен с празен поглед. Предполагам, че помисли пистолета в ръката ми за играчка, а мен самия — за филмова звезда от филма, който се снима в момента на неговата улица, защото започна да се озърта, сякаш се чудеше къде е камерата.

Стиснал пистолета в дясната си ръка, се протегнах надолу с лявата, сграбчих хлапето за яката и го преместих зад гърба си. Изглежда, всичко това му се стори страшно забавно, защото започна да се кикоти и не се отлепи от гърба ми.

Продължавах да се промъквам сантиметър по сантиметър напред, когато с периферното си зрение мярнах някакво рязко движение. Сграбчих хлапето и се проснах на земята в мига, в който три изстрела пръснаха прозореца, под който се намирах допреди малко. Докато падах, успях да произведа три бързи изстрела по посока на движението, макар да знаех, че нямам никакъв шанс да улуча. Просто се опитвах да накарам противника си да се скрие някъде.

Минаха няколко секунди. Чух още един изстрел, после нищо. Бавно се изправих. Хлапакът вече беше разбрал, че пистолетът ми не е играчка, а аз самият не съм холивудска знаменитост, защото изглеждаше като зашеметен и ме гледаше с широко отворени очи, готов да се разреве. Гледаше към крака ми, който адски ме болеше. И аз го погледнах и видях, че кърви. Не и от куршум, обаче. Когато изстрелите пръснаха прозореца, стъклата се разхвърчаха и едно голямо парче се беше забило под гаден ъгъл в лявото ми бедро.

Трябва да си призная, че не съм от онзи тип корави момчета, които могат с лекота да измъкнат голямо парче стъкло от крака си и да се ухият, все едно нищо не е станало. Трябваше обаче да направя нещо, затова издърпах стъклото, като междувременно изкрещях една поредица от мръсни думи. Слава богу, че хлапакът не можеше да ме разбере, иначе майка му сигурно щеше много да ми се разсърди.

Поседях известно време, като се опитвах да потисна болката, преди да осъзная, че независимо от раната не можех повече да остана на място. Затова се изправих и закуцуках в посоката на стрелеца. Държах пистолета вдигнат напред. Когато стигнах до ъгъла на магазина, от който беше стрелял, прилепих гръб към стената и продължих още по-бавно. Няколко секунди по-късно вече бях до входа.

Повечето добре обучени полицаи ще ви кажат, че това се нарича „моментът на истината или на последиците“. Е, да започнем с истината. Единственият начин да се влезе в онзи магазин беше през вратата. Макар че сте виждали много пъти как го правят момчетата в киното, това си е чисто самоубийство. Вратите са много тесни съоръжения, а и стрелецът ви чака да влезете оттам, стои неподвижен, пистолетът му е насочен спокойно и точно и просто няма как да не улучи. Няма значение дали ще влетите със скок, дали ще се претърколите, или ще влезете е поредица от задни салта.

Той ще ви улучи и всичко ще свърши.

По тази причина полицаите носят зашеметяващи бомби, а войниците — ръчни гранати: за да ги метнат през вратата, да изчакат, докато те се взривят, и чак тогава да нахлуят.

Само че аз не разполагах с никакви гранати.

Затова останах там в продължение на един дълъг, мъчителен миг, като преценявах възможностите си. На около метър от мен имаше голяма кошница, пълна с дрехи. Приблжих се с накуцване към нея, пъхнах пистолета в колана си, вдигнах кошницата и я хвърлих през вратата.

Нищо. Нито изстрел, нито някакъв друг звук. Или стрелецът имаше остро зрение и беше видял, че това е просто кошница с дрехи, или беше прекалено хитър за мен и не искаше да се издаде със стрелба. Или пък вече беше избягал през задния вход. В такъв случай, като се има предвид с каква скорост губех скъпоценна кръв от раната на крака, това беше краят на играта.

Така стигаме и до частта с последиците. Поех си дъх, метнах се през вратата и започнах да стрелям напосоки, докато не ми свършиха патроните. После останах на земята напълно неподвижен, ушите ми пищяха и бях като парализиран, докато чаках врагът ми да се изправи иззад тезгяха и да ми продупчи челото.

Това не се случи. Чаках дълго, като безпомощно размахвах пистолета във въздуха. Не бих казал, че изпитвах разочарование, макар че моят стрелец, изглежда, се бе измъкнал. Затова се изправих, огледах се и най-сетне надникнах зад тезгяха. И *voilà!* Ето го моя стрелец. Лежеше по корем, а значителна част от задната част на черепа му беше отнесена.

Сега е моментът да споделя една тайна. Сред многото ми недостатъци е и пълната ми неспособност да стрелям точно. Заради това едва не пропаднах на изпита за специалните части, а през следващите пет години се изредиха да ме обучават най-различни инструктори по стрелба. Но всички до един се отказаха, напълно разочаровани.

Погледнах дупката в главата на ченгето и изрекох наум една молитва. Повтарях си отново и отново: „Господи, благодаря ти за това, което стори за мен. Кога успях да го улуча, Господи? Дали, когато тичах по улицата? Или пък го беше застигнал един от онези изстрели,

които дадох напосоки? Или пък когато скочих през вратата, без да спирам да стрелям?“

Наведох се и го преобърнах. Първото, което видях, беше, че дулото на собствения му пистолет беше натикано в устата му. Второто беше, че стрелецът носеше бели памучни ръкавици, подгизнали от кръв.

Първоначалната бройка беше дванайсет мъртви и деветнайсет ранени, трима от които в много тежко състояние. Според лекарите властите можеха да ги прибавят към бройката на убитите, за да я закръглят на петнайсет. Двама от убитите и четирима от ранените бяха журналисти. Нито един не беше южнокореец, освен ако не броим американския репортер от корейски произход, но с американски паспорт. Той беше единият от убитите журналисти. Или пък ако не броим един южнокорейски полицаи, който сам беше ухапал дулото на пистолета, и друг, цапардосан по главата от американски офицер.

Същият този нещастен американски офицер сега се намираше в малка, тясна и миризлива килия в полицейския участък в Итеуон. Беше наистина нещастен. Крайно нещастен. Беше арестуван за нападение срещу полицаи, за кражба на смъртоносно оръжие (пистолет), за прострелването в главата на цивилен кореец и за хладнокръвното убийство на корейски полицаи.

Най-сетне ме изведоха от килията и ме отведоха на разпит в дъното на участъка. Всъщност „отведоха“ е преувеличено казано, защото по целия път ме блъскаха, ритяха и удряха и аз просто отскачах от едната стена, за да се блъсна в другата. Когато ме хвърлиха като парцалена кукла в стаята за разпити, ушите ми пищяха, от носа ми течеше кръв, мозъкът ми бе станал на боза, а кракът ми — онзи, в който се беше забило стъклото — силно кървеше.

Вдигнах очи и видях двама господа в цивилни дрехи, седнали до дълга дървена маса. Единият беше кореец, другият — американец. Единият се казваше кандидат-офицер Майкъл Бейлс, а другият можеше да се казва както си ще.

Бях толкова бесен, че две не виждах. Единственото, което ми се искаше, беше да пребия някого до безсъзнание.

— По дяволите, Бейлс — измърморих с подутите си устни. — Размърдай си задника и ела да ми помогнеш. Не виждаш ли, че съм пребит.

Бях на колене и не бях сигурен дали ще мога да се изправя, но все още бях майор, а Бейлс все още беше кандидат-офицер, а военнослужещият не може да захвърли задълженията си, когато пристъпи отвъд портала.

— Майната ти, тъпанар такъв! — ухили се той. — И сам можеш да станеш.

Поклатих глава. Не можех да повярвам на ушите си.

Какво ставаше тук, по дяволите? Нима тези думи наистина бяха изречени от Майкъл Бейлс, следователя на следователите, типичния американски каубой?

Сграбчих един стол и с мъка се изправих. Тъй като бях виждал най-различни стаи за разпит, знаех каква е играта.

Отпуснах се на стола и се огледах. Гледката никак не ми хареса. За разлика от стаите за разпит в Щатите, в тази нямаше огледало, през което да те наблюдават отвън, без да разбереш, а доколкото успях да видя, нямаше и видеокамери в ъглите на тавана. Това не беше никак обнадеждаващо. Тези камери и огледалата се монтират, за да попреча на водещите разпита да реализират най-буйните си фантазии, ако схващате накъде бия.

Погледнах Бейлс и видяното също не ми се понрави.

Усмиваше се, само че тази усмивка далеч не беше дружелюбна. Беше от онези, безмилостните усмивки. Предвид на изражението му, започнах със следното:

— Искам да се срещна с адвокат. Няма кажа нито дума, докато не доведете адвокат.

Бейлс се изсмя и заразглежда ноктите си.

— Престъпленията, за които си обвинен, са извършени на корейска територия, Дръмънд. Шоуто е тяхно. А те не вярват в подобни глупости.

— Тогава искам да присъства представител на посолството. Аз съм американски гражданин. Имам това право според международните съглашения.

Кореецът се наведе към мен:

— Аз съм старши инспектор Чой и ръководя това разследване. Аз решавам какви са правилата, а не ти. Това е моята страна, Дръмънд.

След което по-бързо, отколкото можех да го видя, и със сигурност по-бързо, отколкото можех да реагирам, юмрукът му се

стрелна над масата и се стовари върху челюстта ми. Отлетях назад и почти направих задно салто, докато падах от стола. Приземих се по корем, представете си. Наложих се да разтърся глава, за да се убедя, че все още е свързана с тялото ми.

Човек трябва да е доста силен, за да нанесе такъв удар от седнало положение. Отбелязах си този факт наум.

— Ставай, задник! — заповяда Бейлс.

Задрасках по пода в продължение на няколко секунди, като се опитвах да намеря равновесие, и най-сетне се изправих. Бях замаян и непрекъснато се хлъзгах върху кръвта по пода. Моята кръв — от рамото, от крака, от носа ми и бог знае още откъде. Наведох се, вдигнах стола и седнах отново.

— Мога ли да попитам в какво съм обвинен? — изрекох много учтиво.

— В убийство — отвърна Чой.

Не съм го убил. Видях го, че стреля по тълпата пред портала. Подгоних го и той се самоуби.

Бейлс се облегна назад и разтърка брадата си. Изглежда, всичко това му се струваше много забавно.

— Всъщност, обвинен си в двойно убийство — каза Чой. — Цивилният гражданин, когото си убил, се казва Кан Сун Му. Бил е умствено недоразвит, на четирийсет и две години, и ти си го прострелял в главата. Убитият полицаи е Ли Ким Мун, с дванайсет години служба в този участък. Четири пъти е бил награждаван за проявена храброст. Надежден, всеотдаен, изтъкнат полицейски служител. Женен, с две деца.

Аз продължих:

— Пак ви казвам, видях го на хълма с карабина М-16 да стреля по тълпата.

Сега бе ред на Бейлс да се наведе напред и да попита саркастично:

— И какво направи? Изскочи от тълпата и го нападна без оръжие? Накара го да хвърли карабината и да побегне?

— Точно така стана — изръмжах ядно, защото осъзнавах колко смешно звучи това твърдение.

Бейлс се изкикоти:

— Смятах, че един адвокат все ще измисли по-добро алиби.

Кой знае защо, това ме вбеси окончателно.

— Върви на майната си! — изръмжах.

Този път Бейлс замахна над масата и ме халоса, но само паднах назад и се приземих по задник. Бейлс не можеше да се мери по сила с Чой. Добавих и този факт към базата данни в главата си.

Когато вдигнах глава обаче, Бейлс беше застанал над мен. Ритна ме два пъти в корема, аз изпъшках и се свих като плажен шезлонг. Ритниците му бяха по-силни от юмруците. Докато се опитвах да си поема дъх, Чой рече:

— При портала имаше само един стрелец, Дръмънд. Той избяга с кола и са го преследвали почти през целия град, преди да го изпуснат. И не е бил полицай Ким.

Бавно се изправих на колене, а Бейлс още стоеше над мен, затова простенах:

— Моля. Моля те, не ме ритай пак.

Той застина за миг, след това направи крачка назад. Реших, че ще ме остави на мира, но Бейлс изведнъж се извъртя на пета и стовари един кръгов ритник върху главата ми.

Не съм сигурен колко време съм бил в безсъзнание, но когато дойдох на себе си, Бейлс и Чой ме бяха вдигнали на стола и целият бях мокър. Предполагам, че са ме залели с кофа вода, за да ме съживят. Болеше ме навсякъде, където човек може да го боли, освен може би в слабините. Като се имат предвид обстоятелствата, това си беше истинска благословия.

Не можех да събера достатъчно сили да си държа очите отворени. Чух как Чой през смях казва на Бейлс:

— По дяволите, Майкъл, внимавай с ритниците. Предупредих те за това и при Джаксън. Едва не го уби.

Бейлс се изсмя неуверено.

— Ама малкото педи пропя, нали?

— А аз трябваше да напиша доклад, че го е пребил съкилийникът му. Не си играй с късмета си.

Като се имаше предвид приятелската обстановка, най-добрата ми възможност за момента беше да загубя съзнание. Изпитвах огромно самосъжаление, а и бях изял много повече бой, отколкото се полага на човек, затова не отварях очи и се преструвах на умрял. Но трябва да ви кажа, че това е ужасно трудно, когато няма и местенце по тялото ти,

което да не те боли, и когато чувстваш как кръвта ти изтича от различни рани и порязвания.

На Чой най-сетне му омръзна да ме чака да се съвзема затова отново упрекна Бейлс за ритниците му и излезе да повика полицаи, за да ме отнесат до килията ми. Дойдоха две ченгета и ме уловиха под мишниците. Отпуснах се, макар че дясното ми рамо, одраскано от куршума, гореше като залято с киселина.

Пуснаха ме върху рогозката, но колкото и да ми се искаше да заспя, болката беше прекалено силна. Можех да виждам само с едното си око, защото другото, изглежда, беше затворено от побоя. Един от тъмничарите седеше точно зад решетките и четеше порно списание, като очевидно очакваше знак, че съм дошъл на себе си. Чой навярно му беше наредил да им съобщи, когато се свестя, за да могат да ме върнат в стаята за разпити и да изтръгнат самопризнание от мен.

В тази ситуация, разбира се, преоцених вижданията си за случая с Уайтхол, но трябва да призная, че не беше на първо място в списъка с неотложните ми проблеми.

Бях преценил Майкъл Бейлс съвсем погрешно, това бе очевидно. Той съвсем не беше доброто американско момче. Беше като Мръсния Хари, но още по-злобен. Двамата с приятелчето му Чой бяха пребили редник Джаксън, а навярно и Моран, за да изтръгнат показанията им.

Това обаче нямаше за момента никакво значение, защото ми предстоеше отново да се явя на физическия им разпит. Само при мисълта за това ми призля. Сигурен бях, че точно в момента Чой му казва нещо като „Виж какво, Майкъл, удрай го само с юмруци, за да можем да го пречупим този тъпанар“. Минаха два часа и вече приближаваше късният следобед, когато чух стъпки, дрънченето на ключове и предположих, че търпението им беше свършило. Не смеех да помръдна, правех се на умрял и отчаяно се молах за живота си. Някъде отдалеч се чуваше корейска реч. Чувствах такава безнадеждност, че ми се искаше да умра. Бях лежал напълно неподвижен толкова дълго, че тялото ми се беше вдървило и всяка раничка по него адски болеше.

Не можех да понеса повече побой. Дори Бейлс и Чой да искаха да ме накарат да призная за убийството на всички жертви, щях да го направя и да се опитам да поправа нещата по-късно.

Усетих как ме повдигат чифт силни ръце. Изстенах жалостно и тогава дочух глас.

— Господи, Шон, какво са сторили с теб?

Отворих едното си око, защото другото окончателно беше залепнало след последния ритник на Бейлс. Опитах се да се усмихна, ала устните ми бяха толкова подути, че навярно се е получила ужасяваща гледка.

Никога не съм си мислил, че ще се зарадвам да видя Катрин Карлсън. Този път обаче беше точно така. Ако краката ми не трепереха толкова, щях да се втурна да я прегърна и целуна.

Но и бездруго това беше празна фантазия, защото в този момент тялото ми най-сетне реши да даде отдих на нервните ми окончания. Припаднах.

Никога няма да се сетите кое лице видях първо, когато дойдох в съзнание. Капитан Уилсън Бриджис, военен лекар, който беше проточил шия напред и изучаваше медицинския ми картон. Добрата новина в случая беше, че той действаше в качеството си на хирург, а не на патолог. Престилката му беше обилно опръскана със засъхнала кръв. Лошата новина беше, че значителна част от нея бе моя.

Казах едно „Здрасти, докторе“, обаче не излезе както исках. Гласът ми прозвуча като на крастава жаба с ларингит. Погледът му се отмести от картоната върху мен и той се приближи до леглото. Изправи пръст пред очите ми и нареди:

— Следи пръста.

Направих го, докато го размахваше насам-натам. После стисна лявата ми китка и се вторачи в часовника си, а аз замълчах, защото не исках да попреча на съсредоточаването му. Нали преглеждаше мен в края на краищата? Точно сега не беше моментът да направи някоя грешка.

Написа нещо в картоната и го окачи на кукичката му. Междувременно видях, че в ръцете ми са вкарани две системи. Накрая капитан Бриджис се усмихна:

— Ще оживееш, майоре.

Нацупих се.

— По дяволите, толкова много ме боли, че не ща да живея.

Той се изхили.

— Ъхъхъхъ! — изимитирах го сърдито. — Много смешно.

Той отново се изкикоти. Лесно му беше на него, като не беше прострелян, промушен от стъкло и пребит от толкова много хора, че бях спрял да ги броя.

— Откога съм тук?

— От вчера следобед. Пратихме линейка да те вземе, след като адвокатката ти позвъни. Между другото, вече си голям герой.

— Така ли? Я ми разкажи — настоях аз.

В крайна сметка колко често се случва една боксова круша за тренировки по кунгфу да се превърне в герой?

— Една от камерите на телевизионните мрежи те заснела как тичаш през тълпата и преследваш стрелеца. Показаха го по всички новини. Даже и по Си Ен Ен.

Ето значи как е успяла да ме освободи Катрин от полицейския участък в Итеуон.

— Много ли е зле? — попитах.

— Имаш предвид клането ли?

Фактът, че използва точно тази дума, казваше достатъчно. Кимнах, а той поклати глава.

— Тази сутрин починаха още двама. Така убитите станаха четиринайсет. Десет от ранените са тук; останалите — в различни корейски болници в града. Нашата малка морга не може да поеме всички. Трябваше да наемем хладилен камион за труповете. Ако не беше прогонил убиеца, навън сигурно щяха да бъдат паркирани още два-три камиона.

Спомняте ли си изрази, че „всяка политика започва на местно ниво“? Очевидно същото се отнася и за болничните отделения. Бриджис се безпокоеше повече за вместимостта на моргата, отколкото за тежката съдба на хората, попаднали под куршумите. Някъде навън, в коридора някоя дребна възрастна сестра сигурно се жалваше за това, колко много формуляри трябва да попълва. А през три врати някой снабдител пышкаше за... Разбирате какво искам да кажа. Все в този ред на мисли попитах:

— А аз как съм?

— Не чак толкова зле. Сигурно ще се наложи да ходиш с бастун няколко седмици. Имаш две счупени ребра, но ако се съди по рентгеновите снимки, и преди си чупил ребра, така че знаеш за какво става въпрос. Бинтовал съм ги и ще трябва известно време да се въздържах от упражнения и тежка физическа работа.

Що се отнася до мен, това не представляваше проблем, защото колкото и да е странно, бях изгубил обичайното си желание, щом се събудя, веднага да хукна да пробягам една маратонска дистанция.

Той се пресегна, взе едно огледало и го вдигна пред лицето ми. Хвърлих едно око и мигновено изпитах безкрайна жалост към нещастния грозник, който ме гледаше насреща.

Едва ли се виждаше и един квадратен сантиметър, който да не беше ожулен, подут или издраскан. Липсваше ми един зъб, а друг бе счупен наполовина. Носът ми беше изкривен под странен ъгъл.

— Доста са те обработили — обади се Бриджис.

Твърдението му можеше да претендира за лафа на годината.

— О, господи — промърморих, след като едва успях да се позная.

Бриджис бързо отдръпна огледалото.

— Е, известно време няма да можеш да излизаш с момичета, но всичко ще зарасне — увери ме лекарят. — А и ще ти поставят няколко лъскави емайлирани зъба, които няма да страдат от кариеси.

Вече започвах да разбирам, че капитан Бриджис имаше болногледаческите маниери на малък ротвайлер.

Той се ухили:

— Както и да е, навън седи една дама, която иска да те види. Тук е още откакто те докараха. Всъщност ми наредиха да не пускам никого, преди тя да е разговаряла с теб. Ако искаш, мога да ти хвърля една кърпа върху лицето или пък да ѝ завържа очите и чак тогава да я пусна.

Ротвайлерче ли казах? Не. Беше напълно пораснал, зъл питбул.

Очаквах Катрин, но вместо нея в стаята влезе безсърдечната и кръвожадна мис Каръл Ким. Спря до леглото, взря се в лицето ми, след това взе картоната и провери нещо в него. Ужасно беше нетактична. Проверяваше името записано в картоната, за да е сигурна, че облъсканата развалина на леглото наистина бях аз.

— Еха, изглеждаш ужасно — измърмори тя, без да откъсва очи от картоната.

Пригладих един кичур от косата си:

— Така как е? По-добре ли изглеждам?

— Много по-добре — отвърна тя с хладна усмивка.

После настани малкото си стегнато дупе на леглото ми, протегна ръка и отви завивката ми до кръста. Прегледа тялото ми с професионално изражение и аз също хвърлих поглед надолу; имаше още равномерно разпределени синьо-черни петна. Рамото ми беше превързано, а ребрата — бинтовани.

— Направо са те спугали от бой.

Сякаш не го знаех.

— Но между другото онова, което направи, беше наистина чудесно. Всички много се гордеем с теб.

— Да де — измърморих.

След като тази тема беше приключена, тя извади диктофон, включи го и го постави на леглото.

— Майор Шон Дръмънд, офицерът от американските въоръжени сили, присъствал на сблъсъка — каза с официален тон. — Дата и час: 23 май, 10:15 преди обяд. Място: Осемнайсета военна евакуационна болница.

След това се понамръщи делово и продължи:

— Майор Дръмънд, бихте ли описали какво видяхте на мястото на сблъсъка вчера сутринта пред главния портал на базата „Йонгсан“?

Сега вече и тя, и аз, опитни юристи, заговорихме на собствения си флегматичен жаргон, така че й разказах всичко, което се беше случило, с възможно най-големи подробности, доколкото си го спомнях — от момента на пристигането на демонстрантите пред портала до многократното ми пребиване от страна на южнокорейската полиция. И ритника на Майкъл Бейлс, да не забравя този момент. Всъщност разпрострях се известно време върху Бейлс и Чой, макар тя да не даваше вид, че проявява интерес, защото исках това да бъде официално записано с достатъчна яснота. Всъщност исках скалпът на Майкъл Бейлс да виси на таблата на леглото до края на живота ми, за да мога всяка сутрин да се събуждам, да го поглеждам гальовно и да казвам: „Така ти се пада, негоднико.“

В случай че не съм го споменава до сега, отмъстителността е една от най-силните ми страни. Или от най-слабите. Няма значение.

Мина почти половин час, докато приключа, сетне Каръл Ким взе диктофона, извади касетката и сложи нова. Пак изрече въвеждащите реплики, после го остави на леглото и ме погледна в очите. Или по-скоро ме погледна в едното око, защото другото още беше подутото и затворено.

— Казахте, че сте чули един изстрел зад гърба си, преди да започне автоматичната стрелба. Откъде беше произведен този изстрел?

— Не знам. Чух само изпукването. Но идваше някъде от задната част на групата протестиращи... или може би отнякъде зад тях. Не звучеше отблизо.

— От пистолет или от пушка?

— Не мога да кажа. Защо, какво значение има?

— Моля ви, господин майор, отговорете на въпроса ми. Ще ви обясня по-късно.

— Добре, добре.

— Сигурен ли сте, че полицаят, когото преследвахте, стреляше към тълпата?

— Той бе насочил към нас карабина М-16, карабината се тресеше, а покрай мен хората падаха простреляни. Да, сигурен съм.

— Но той е спрял да стреля, когато ви е видял да приближавате. Защо?

— В мига, в който ме видя, му бяха свършили патроните в пълнителя. Видях го да бърка в жилетката си за нов пълнител, а след това ми се стори, че набързо взе решение и сметна, че няма да може да презареди, преди да съм стигнал до него.

— Колко време отнема смяната на пълнителя?

— Един добре обучен войник може да го направи за около десет секунди. На човек, който не познава оръжието толкова добре, може да му отнеме двайсет-трийсет секунди. Трябва да натиснете бутон, който да освободи празния пълнител, след това да вкарате новия, а накрая да издърпате затвора, за да заредите отново патрон в цевта.

— На филма, който гледахме, вие все още сте се намирали на двайсет-трийсет метра от него, когато той хвърля оръжието си и хуква да бяга. Как мислите, защо го е направил?

Реших, че това е глупав въпрос, и отговорих в същия тон:

— Ами какво ще кажете за това, че дотогава беше убивал хора и не е искал да бъде заловен?

— Моля ви, господин майор, това е важно. Снимките, които получихме от новинарския екип, са размазани. Операторът е бил под обстрел, затова камерата му се люшка и фокусът не е добър. Вие сте видели добре стрелеца. Кажете ми какво му е минало през главата.

— Мисля си, че не искаше да рискува да бъде заловен. В ръката си държаш полицейска палка. Тичах бързо. Преднината му беше около трийсет метра, а той беше много бърз спринтьор. Взе решение за част от секундата и това решение бе погрешно. Трябваше да вкара онзи пълнител и да ме размаже. От друга страна, може би е решил, че вече е избил достатъчно хора.

Тя наклони глава встрани.

— Да минем на момента, когато сте го хванали в магазина в задънената уличка. Той е стрелял няколко пъти и парче стъкло се е забило в крака ви. Това ми казахте по-рано, нали?

— Да.

— След това сте влезли и сте намерили трупа зад тезгяха.

— Вярно.

— Преобърнали сте го и сте видели, че дулото на пистолета е пъхнато в устата му.

— Точно така. Отначало си помислих, че съм го улучил случайно, защото лежеше по корем, а в задната част на черепа му имаше голяма дупка. Но когато го преобърнах, видях, че е налапал дулото на собствения си пистолет.

— Значи смятате, че е извършил самоубийство?

— Освен ако някой не му е помогнал да налапа дулото, тезата за самоубийството е доста правдоподобна.

— Но не сте забелязали никой друг в магазина?

— Не. Никого. А проверих и дали има заден вход, тъй като се запитах защо просто не бе избягал. Нямаше друг вход.

— Защо е трябвало да се самоубива?

— Не знам. Бих искал обаче да кажа за протокола, че този факт много ме зарадва. Навярно това е единствената причина да съм още жив.

Тя понечи да спре диктофона, но аз се протегнах и я улових за ръката.

— Има и още нещо — казах. — Той носеше ръкавици. Бели памучни ръкавици, каквито носят тукашните шофьори на таксита. Бяха прогизнали от кръв.

— Ръкавици ли?

— Да, бели. Разбирате ли, сега е месец май и е дяволски горещо, ето защо ми се стори странно. Мисля си, че е носел ръкавиците, за да не остави отпечатъци по карабината. Може би той и другият стрелец са планирали просто да хвърлят оръжията и да избягат.

— Сигурен ли сте за ръкавиците?

— Разбира се. Проверете при корейската полиция.

— Разговаряхме с корейската полиция. Не са споменавали нищо подобно.

— Е, той имаше ръкавици — настоях аз.

Не че беше кой знае какво и определено не беше решаващо, но все пак говореше за известна степен на предварителна подготовка от страна на стрелците. Тя спря диктофона.

— Добре — казах. — За какво беше всичко това?

Тя въздъхна тежко — като човек, който дълго време е бил под голямо напрежение.

— Докато ти лежеше в болницата, между нашето правителство и корейското възникна грозен спор за клането, което беше показано по всички новинарски канали. Проблемът е, че никой не знае какво е станало и защо. Затова обвиненията са взаимни.

Понадигнах се до седнало положение.

— Обвинения за какво?

— Протестът, или демонстрацията, е бил разрешен от градските власти на Сеул и е бил под охраната на южнокорейските власти. Дотук спор няма. Южнокорейците, разбира се, не искат да бъдат обвинени за убийството на четиринайсет американски граждани и за раняването на други седемнайсет. Те твърдят, че първият изстрел е бил произведен от американски демонстрант, а след това един или двама техни полицаи са отвърнали на огъня при самозащита. Ти сам признаваш, че първият изстрел е бил произведен някъде зад гърба ти. И други свидетели го потвърдиха.

Замислих се за това. Отговаряше на фактите. Внасяше малко ред в едно хаотично събитие. Но не го обясняваше напълно.

— Тогава защо побягна моят стрелец? Ако само е отговарял на стрелбата, защо ще го прави? А какво да кажем за другия, втория стрелец?

— Никой не знае. Смята се, че и той е бил корейски полицай. Облечен е бил с полицейска униформа, хвърлил е оръжието си и е избягал. Оказа се карабина М-16 със заличени серийни номера. Никой няма представа кой е бил той.

— Южнокорейски полицай с неизвестна самоличност? Как е възможно?

— Това е въпросът на деня, нали така? На мястото на клането е имало голяма суматоха. Били изпратени много полицейски коли, но никой не ги е броил при пристигането. Онзи е избягал с полицейска кола. Хитър ход, защото диспечерите на полицията са обявили

съобщение до всички да търсят полицейска кола и... ами можеш да си представиш какъв хаос е настанал.

— И според теб те наистина не знаят кой е бил той?

— Кой знае? Може и просто да го прикриват. Или пък наистина не знаят. За тях е страшно удобно да не разполагат с него за разпит. Но в същото време и губят от това, нали така?

— А след като стрелецът, когото аз преследвах, е мъртъв, значи няма кой да каже защо са открили огън.

Тя се изправи и приглади роклята си.

— Точно в това е работата.

— А ние пък се намираме в тяхната страна.

— Да, в основни линии — отвърна Каръл, докато прибираше касетофона в чантичката си. — Трябва да побързам, за да транскрибираме този запис и да го пратим във Вашингтон. По очевидни причини твоите показания се смятат за изключително важни.

Преди да успее да се измъкне, аз я прекъснах:

— Почакай. Какво е моето положение в тая история? Щом двамата полицаи са реагирали при самозащита, какво съм направил аз? Ами това, че човекът, когото преследвах гръмна в главата цивилен гражданин?

— Всичко е предмет на текущото разследване. Южнокорейската полиция смята, че си постъпил много храбро, като си подгонил стрелеца по хълма. Това е спасило живота на много хора. Освен това смятат, че е възможно той да се е самоубил. В момента му правят аутопсия. Но все още си обвинен в нападение над полицаи и отнемане на оръжието му. Що се отнася до другия труп, открит на улицата, продължават да разследват кой го е гръмнал в главата, както ти сам се изрази. Куршумът е минал през черепа и не е намерен. Горкият човек е бил умствено недоразвит.

Очите ѝ изведнъж се свиха.

— Нямам намерение да твърдя, че си го убил хладнокръвно, но си бил замесен в престрелка. Бил си стегнат и подложен на огромно напрежение, навярно — готов мигновено да натиснеш спусъка. Не си го прострелял ти, нали, Дръмънд?

Въпросът ѝ красноречиво илюстрираше мнението ѝ за мен.

Отговорът ми като нищо можеше да ми навлече обвинение в сексуален тормоз. Но в крайна сметка аз съм адвокат. Ако се опиташе

да ме подведе под отговорност, щях да кажа, че съм бил упоен и изпаднал в делириум от болката, така че не съм бил отговорен за мръсния си език.

Имелда и Катрин се появиха два часа по-късно. Разбирайте два часа, след като започнах отчаяно да ги търся по телефона. Това изобщо не ми хареса.

Но когато погледнах лицето на Катрин, настроението ми се смекчи. Под очите ѝ имаше дълбоки тъмни сенки. Освен това бяха подпухнали и зачервени, все едно беше плакала много. Очевидно не беше заспивала и за миг след касапницата.

Освен това забелязах, че Имелда се държеше с нея като ангел-хранител. Отваряше ѝ вратата да влезе, подаваше ѝ стол, кръжеше около нея като загрижен адютант.

Имелда сведе поглед към мен, разгледа лицето ми и изсумтя, след което вниманието ѝ отново се насочи към Катрин. В крайна сметка Имелда Пепърфийлд беше жена. В женската йерархия на страданията физическите побои стоят поне няколко степени под душевните терзания.

— Изглеждаш отвратително — подсмръкна Катрин.

— Така се и чувствам. Благодаря ти все пак, че ме измъкна от онази дупка. Не бих могъл да понеса още един побой. Ако бяха продължили, като нищо щях да си призная дори това, че работим заедно.

Тя се усмихна, сякаш е разбрала шегата, но ако се съдеше по очите ѝ, беше изгубила всичкото си чувство за хумор. Всъщност тя никога не беше имала кой знае какво чувство за хумор. Поне аз не съм успявал да го открия.

— Това, което направи, Шон, беше невероятно смело. Операторът ми се обади веднага щом прегледал записа. Искаше да разбере кой си. Каза, че заснел как един обезумял човек разблъскал тълпата, докато край него падали простреляни хора, и без да се замисли, хукнал към убиеца.

— Ами да — отвърнах и се изчервих под раните си. — А ти как я караш?

— Това беше най-лошият ден в живота ми.

— Аха, и моят не беше от най-добрите — оплаках се, тъй като не можех да ѝ позволя да ме бие по точки страдание.

Тогава Катрин и Имелда се спогледаха, а Катрин изведнъж придоби още по-измъчено изражение и направи очевидно усилие да овладее чувствата си.

— Мария беше простреляна — каза.

— Мария? Начумерената, въъ, нашата Мария?!

Катрин сведе поглед към пода и кимна. Усетих как стомахът ми се сви.

— Как е тя? — попитах.

Катрин не отлепяше поглед от пода.

— Мъртва е.

Трябваше ми малко време да го възприема. Не че познавах Мария много добре. Работехме на едно място, но едва ли бяхме разменили и десетина думи. Ако изключим няколко криви усмивки, цялото ни общуване се свеждаше до навъсени физиономии и пълно игнориране на другия.

— Съжалявам — казах.

Беше съвсем неадекватна забележка, но тъй като често се използва в подобни ситуации, мина като приемлив израз на чувствата ми. Катрин кимна.

— Как е Али? — попитах.

— Не е добре. Живееха заедно в продължение на десет години. И... много се обичаха.

Кимнах отново, тъй като думите продължаваха да не ми достигат. Али някак си ми харесваше, защото беше толкова ексцентрична, че или я харесваш, или я мразиш, а аз нямах причини да я мразя, което пък означаваше, че трябва да я харесвам. Освен това винаги харесвам коравите хора, дори и да става дума за двуметрова лесбийка с лице като на южноамерикански папагал. Както и да е, Катрин ми спести необходимостта от изразяване на чувствата, като се изправи и закрачи из стаята.

— Аз познавах тези хора. Бяха ми близки. Разгневена съм и ми е мъчно. А южнокорейците се опитват да замажат нещата. Те убиха моите приятели, а сега тръбят глупости за това, че първият изстрел дошъл от нас. Че ние сме започнали.

— Първият изстрел наистина дойде откъм нашата страна. Аз го чух и ти си го чула. Възможно ли е някой от демонстрантите да е имал оръжие?

Тя ядосано поклати тава.

— Помисли малко. Всички долетяха тук с граждански самолети. Минали са през метални детектори и митнически контрол.

— И какво от това? Възможно е през металните детектори да се пренесат нелегално пластмасови пистолети. Възможно е да прекараш разглобени оръжия в багажа си. По дяволите, възможно е да се сдобиеш с оръжие и тук. На американските военни дори им е позволено да притежават лично оръжие, стига да го регистрират във военната полиция. Не искам да прозвучи обидно, но някои от твоите приятели са антисоциални типове. Може би някой от тях е решил да предприеме смела стъпка.

— Не ставай глупак! От къде на къде нашите хора ще стрелят по южнокорейците?

— Обърни въпроса. От къде на къде южнокорейците ще стрелят по нас? Пред всичките онези телевизионни камери?

По изражението ѝ отсъдих, че не беше в настроение да спори в рационален дух, затова попитах:

— Какво става с процеса?

— Подадох молба за двуседмично отлагане.

— Има ли някаква реакция?

— Разбрах само, че Голдън я оспорва. Твърди, че случилото се няма връзка с делото.

— Можеше да се очаква. Той вече е подредил войските. Очаква звездния си миг. Еди адски бърза да се прослави.

— Е, съдията вече е тук, свидетелите са тук, всичко е готово. Как мислиш, какво ще решат?

— Отговорността за решението е на Спиърс и Брандуейт. Брандуейт е дипломат, затова съм сигурен, че ще иска всичко това да свърши възможно най-скоро. За него една бърза присъда ще бъде най-добрият начин да започне процеса на оздравяване на отношенията.

— Има само една пречка. Както изглежда, срещу двама от адвокатите на Томас могат да бъдат предявени обвинения от цивилните власти.

— Наистина ли? Теб пък за какво искат да те обвинят?

— За подаване на молба с подвеждащо съдържание до властите, за да получа разрешение за протеста. В подстрекателство към безредици. Освен това южнокорейците имат и някакъв закон за националната сигурност. Казват, че могат да ме подведат под отговорност за „застрашаване на сигурността на Република Корея“.

Бегло познавах закона, за който ставаше дума. Беше противоречив акт, който съществуваше от трийсет години — закон мечта за всеки диктатор, тъй като беше толкова неясен, че можеше да се тълкува и изопачава във всяка възможна посока. Би трябвало да й съчувствам, но не исках тя да взема връх.

— И ти ми говориш, че имаш проблеми? — възразих. — Мен ме обвиняват в нападение над полицаи и кражба на оръжие. А освен това съм заподозрян, че съм застрелял душевноболен човек.

Имелда, която дотогава ни слушаше мълчаливо, изведнъж заобиколи Катрин и приближи към леглото ми.

— Вие двамата свършихте ли? — попита тя остро.

Катрин изненадана вдигна глава.

— Какво?

Имелда ни изглежда свирепо, вирнала малкия си чип нос и поясни:

— Свършихте ли с глупотевините?! Избълвахте ли всичките си гадни самосъжалителни вайканици?

Дълбоко си поех дъх, почесах се и извърнах поглед. Надушвах какво ще последва. Катрин обаче нямаше никаква представа. Никога не беше ставала жертва на някоя от вдъхновяващите речи на Имелда — една особена форма на общуване, при която Имелда говори, а вие си затваряте устата, кимате на подходящите места и най-общо казано, се опитвате да изглеждате адски вдъхновени. Е, можете и да се опитате да не й обръщате внимание или да спорите, но наистина не ви го препоръчвам.

— Добре — отсече Имелда и запристъпя напред-назад като боксьор. — Имате клиент в затвора. Процесът му може да започне или да не започне в петък. Единият адвокат се излежава и се прави на болен. Другият е изпаднал в самосъжаление и хленчи. Вие поне сте живи! Поне не са ви пхнали в някой от онези камиони фризери, паркирани отзад. Нали така?

Аз закимах ентусиазирано и се престорих на страшно вдъхновен. Да, да, точно така, Имелда. Поне съм жив.

Катрин обаче изглеждаше още по-объркана. Погрешна реакция.

— Проблем ли имаш, момиче? — излая Имелда, като се приведе, за да изстреля думите право в лицето на Катрин. — Не можеш да разбереш за какво говори старата Имелда?

Катрин отвори уста, но пръстът на Имелда веднага се появи пред носа ѝ. Лицето ѝ беше съвсем близо до нейното и беше изкривено от ярост, а очите ѝ пламтяха.

— Млък! — излая отново тя. — Хич не ми говори! Ако защитавахте мен, щях да ви застрелям и двамата. Не се будалкам, момиче! Само охкане и вайкане!

Тя изръмжа и тропна с крак, сякаш размазваше хлебарка на пода. Катрин извъртя очи към мен и видя, че кимам толкова усърдно, сякаш се опитвах да си строша врата. Очите ми, поне онова, което можех да отворя, излъчваха благоговейно страхопочитание.

Както вече съм казвал, Катрин в никакъв случай не е глупава. Тя започна да кима, отначало леко, а после — ускорено като бутало.

— Добре! — Имелда се завъртя на пета и се вторачи в мен. — Сега ще намеря инвалиден стол и ще разкарам костеливия ти задник оттук. И да не съм те чула да се оплакваш, момченце! Изобщо не си болен. Само си мислиш, че си болен.

Да, да, само си мисля, продължих да кимам. Забрави за тези контузии, шевове и бинтове. Плод на болната ми фантазия. Имелда се извърна и застана срещу Катрин.

— Забрави какво е станало вчера, чуваш ли? Съсредоточи се върху онова момче в килията. Остави на мен и на майора да се справим с южнокорейците, ясно?

Катрин вече кимаше по-усърдно и от мен. Вратът ѝ се извиваше като бреза в ураган. Кълна се, че видях от устата ѝ да хвърчи слюнка. Разбира се, в този момент направих усилие да изглеждам още по-вдъхновен от нея, а трябва да ви кажа, че това никак не е лесно, когато лицето ви е цялото подуто и в рани и ви липсва един преден зъб. Приличах на екзалтирана тиква за Празника на Все Светии, която няма търпение да дочака великата нощ.

— Искам да тръгваме, Имелда — обадох се. — Адски ми се иска! Не мога повече да чакам. Иди да докараш онзи проклет инвалиден стол! И час по-скоро ме измъкни оттук!

Тя се взря за миг в лицето ми, реши, че съм достатъчно наелектризиран, обърна се и огледа Катрин, която продължаваше да кима. Имелда искаше единствено незабавно и неоспоримо подчинение, затова просто привдигна панталона си и излезе от стаята, като трополеше с ботушите си. Скърцаше със зъби и тихо ругаеше, което беше нейният начин да изрази яростно удовлетворение. Издаваше същите звуци и когато беше погълнала някоя чудесна пържола.

Веднага щом вратата се затвори, и двамата въздъхнахме толкова продължително, сякаш бяхме изгълтали целия въздух в стаята.

— Исусе Христе! — рече Катрин и започна да масажира врата си. — Никога не съм очаквала подобно нещо. Та тя е толкова крехка!

Що се отнася до мен, опитвах се да накарам смачканото си лице да придобие нормалното си безразлично-веселяшко изражение.

— Сама си го изпроси — рекох. — Да седиш тук и да се жалваш по такъв начин.

— Атила — рече тя и ме изгледа убийствено, — не ме закачай!

— Само се пошегувах — отвърнах и проклет да съм, ако тя не се изкикоти.

— Ей, Лунатичке — казах след това, — колко ни остава три дни?

— Три дни. Точно така.

— Направили са му клопка, нали?

— Няма никакво съмнение. Постановка.

Протегнах ръка и тя я стисна.

Усмихвах се и изглеждах напълно искрен, но ако си мислите, че съм се предал, значи изобщо не сте внимавали. Това беше Катрин Карлсън. Трябваше да проверя докъде се простират границите на новото ни партньорство.

Затова се ухилих още по-широко и попитах:

— И така, кога щеше да ми кажеш за Фредерик Мелбърн?

Върху лицето ѝ за миг се изписа изненада, но бързо премина в лукава усмивка.

— Значи си разбрал за Фред, а?

— Да. Кой е той? Ама наистина.

— Изключително кадърно частно ченге. Някога е бил офицер в армията. Знае реда и е специалист по делата на гейовете.

— Точно както си и мислех от самото начало — възкликнах.

Тя се усмихна:

— Разбира се, Дръмънд. Естествено, че си знаел от самото начало.

— Ами да, така е — излъгах.

— Дръмънд, Фред ти взе мярката в мига, в който те видя. Господи, толкова беше смешен, че си помислих, че ще припаднеш. Да можеше да видиш лицето си, когато се ръкува с него онази първа вечер! Изигра ти онзи гей номер и ти спринтира към ъгъла като подплашена катеричка.

Усетих как кръвта нахлува в лицето ми.

— Какво? Било е номер?

— Разбира се, че беше номер.

— Е, той наистина е гей, нали така?

— Разбира се, че е гей. Но по принцип се държи много мъжествено. Просто те изпитваше.

Струва ми се, че не се бях представил много добре на този тест. Както и да е, нямах намерение да я оставя да се забавлява с тази тема.

— И с какво се занимаваше той? — побързах да попитам. — Разследваше миналото на Ли, Моран и Джаксън?

— Само на Ли. Моран ни беше ясен. Фред провери как стоят нещата с редица членове на Организацията, които са служили заедно с Моран през изминалите години, и те ни помогнаха да очертаем портрета му. Типичен мъжкар с безразборни връзки и завършен кръчмарски побойник, но никога не е наранявал или заплашвал свой любовник. Ако оставим настрана вида му, всъщност е много нежен партньор. Що се отнася до Джаксън, той няма значение. Преценихме, че няма почти никакво отношение към случая. Просто е попаднал там през онази нощ, но според нас е бил много объркан от това, което се е случило. Ли Но Те е ключът към всичко.

— И какво разкри Мелбърн?

— Нищо.

Погледнах я, изпълнен със съмнения.

— Нищо ли?

— Кълна се. Ли не е бил засичан в нито един от баровете, посещавани редовно от местните гейове. Не е имал връзка с никого, освен с Томас. Не е флиртувал с никого, не са му предлагали секс и никога не е загатвал, че е хомосексуалист.

— Но ако е бил, то навярно е имал връзки с корейски гейове, нали така? Може би Фред е търсил любовта не там, където е трябвало.

Простете ми, но от самото начало ми се искаше да пусна този майтап. Катрин се облегна на стола си и поклати глава. Отново се бе върнала към обичайното си настроение, в което не разбираше тъпите ми шегички.

— Разбира се, че го имахме предвид. Фред дори нае няколко местни частни детективи. Поръча им да поразпитат съученици от гимназията и състуденти от колежа на Ли. Беше разпънал доста широка мрежа.

— Възможно ли е онази вечер, когато го блъснаха, Фред да се е срещал с някого в Итеуон? Може би някой е открил нещо?

— Възможно е. Той обичаше да действа, без да му дишам във врата, така че е напълно възможно.

Вратата се отвори с трясък и Имелда се завърна, като буташе пред себе си инвалиден стол с повесен на него бастун. Наложил се да помоля нея и Катрин да ми помогнат да се изправа. Слава богу, носех гащета, макар че, строго погледнато, да застанеш гол пред две лесбийки навярно не е по-различно от това да се разхождаш из мъжка съблекалня, без да си препасал кърпа. Както и да е, Имелда ме зави с болничен халат и взе да ме тика навън.

Точно тогава се появи доктор Бриджис, застана на вратата и скръсти ръце на гърдите си.

— И накъде сме се запътили?

— Заминаваме си — отвърнах. — Веднага.

Той започна да клати глава, затова продължих:

— Между другото, познавате ли се с адвокатката ми Катрин Карлсън? Тя е специалист по правата на болничните пациенти. Дойде, за да ми помогне при изнасянето.

Ако не сте чували, от мен да знаете, лекарите и адвокатите не се обичат много-много. Това е така, защото лекарите понякога правят грешки и убиват или осакатяват хора, а адвокатите... ами сещате се какво става после.

Доктор Бриджис изгледа Катрин, сякаш в нея се беше вселил зъл дух, а тя за всеки случай му се озъби. Той учтиво се отдръпна от пътя ни и извика с все сила:

— Говоря като лекар! Вие напускате по собствено желание! Ако получите някоя смъртоносна инфекция, ще съм напълно свободен от отговорност!

Докато минавах покрай него, той даже ми намигна. Ей такива хора обичам.

Ето кое ме озадачаваше най-много. Какво беше накарало корейското ченге да си направи сепуку? (Ако случайно не знаете, сепуку е японският термин за ритуално самоубийство.)

Единственото възможно обяснение беше южнокорейците да казват истината — полицаят видял някой от демонстрантите да стреля и изгубил самообладание. Открил огън, а когато ме видял да тичам срещу него, хвърлил карабината и избягал. Смяната на пълнителите му дала възможност да се замисли за миг и да осъзнае, че да се стреля безразборно срещу тълпата е много лошо нещо. Докато успя да го застигна, той продължил да мисли и осъзнал, че е извършил не само лоша, ами и глупава постъпка — че е убил невинни хора, реагирал е прекалено остро и ще има големи неприятности. Със сигурност го очаквало разследване, което щяло да опетни както него самия, така и професията и семейството му. След това открил, че се намира в задънена улица, и тъй като не знаел какъв калпав стрелец съм аз, решил, че не може да се измъкне, и предпочел да се самоубие, вместо да се остави да го заловят.

Някои азиатци наистина мислят по този начин. Ритуалът на самоубийството е акт на чест за измиване на срама от някаква ужасно позорна постъпка. Като например да убиеш невъоръжени и невинни хора — това се класираше в тази категория.

Добре, това беше един от сценариите. А ето и друг. Двамата стрелци са били екип. Не са стреляли при самоотбрана. Нито пък неразумно, под влияние на емоциите. Не са стреляли напосоки. А хладнокръвно са се стремили да избият възможно най-много американци за възможно най-кратко време. Искали са да предизвикат кръвопролитие. Искали са да привлекат внимание.

Но точно тук възникваха проблемите. Кой би сторил такова нещо? Същите хора, които бяха хвърлили Мелбърн под колелата на автомобилите? А може би инцидентите не бяха свързани?

Тъй като никога не съм вярвал в случайността, в името на спора предположих, че двата акта са били извършени от едни и същи хора, поради което точно в момента седях в инвалидния си стол пред портала на базата „Йонгсан“, а Имелда ме разкарваше насам-натам, накъдето ѝ кажех. Приличах на своенравен старик с още по-своенравна медицинска сестра.

Пътят беше затворен, а мястото на кръвопролитие беше оградено с жълта лента. Навсякъде пъплеха корейски и американски ченгета и търсеха улики. Изрисувани с тебешир силуети показваха къде бяха лежали и кървели до вчера истински човешки тела. Кървавите петна още личаха по бетона, а наоколо бяха разпилени строшени и разкъсани плакати, захвърлени в миговете на неописуем ужас, когато двамата неизвестни въоръжени мъже бяха започнали да изстрелват куршум след куршум в гъстата тълпа.

Седях на стола си и се опитвах да възстановя наум хода на събитията, довели до касапницата. Представих си многобройните демонстранти, вдигнали плакати, уловени за ръце, затаили дъх в очакване на сблъсъка. Имаше и един взвод полицаи от частите за борба с безредиците, застанали вляво — първата група, осигурена от градските власти да охранява „групата по посрещането“. Пред нас бяха шест автобуса с работещи двигатели, а през няколко секунди пристигаха и полицейски коли със запалени сигнални светлини. Редицата полицаи тежко настъпваше към нас — две крачки напред, пауза; две крачки напред, пауза. Когато наближиха само на метър и половина, спряха на място.

Демонстранти и полицаи се гледахме очи в очи съвсем отблизо, неумолимо и съдбовно фиксирани едни в други. Всички — журналисти, телевизионни оператори, зяпачи — не откъсваха очи от мястото на сблъсъка. Всички наблюдаваха изплашени тясната, напрегната линия помежду ни. Никой не обръщаше внимание на стрелеца в задната част на нашата група, нито на двете корейски ченгета, които избираха позициите си от другата страна на пътя. Стотици потенциални свидетели бяха слепи за всичко останало, освен за предстоящия конфликт.

Затворих очи и се опитах да си спомня първия изстрел, прозвучал като глухо изпукване зад гърба ми. Далеч зад гърба ми. Прекалено далеч, за да беше дошъл от групата протестиращи — бях

почти сигурен в това. Възможно беше някой от тях да бе изостанал. Но дори и в този случай той щеше да изпъкне на фона на останалите като въшка на чело. Както изглежда, полицейските коли бързаха да блокират пътя зад групата на демонстрантите, както и пред нея, затова там отзад сигурно е имало доста корейски полицаи.

Нима някой от тях нямаше да забележи демонстрант, който вдига пистолет или пушка и стреля? Сто на сто щеше да го забележи. Един стрелец не може да се скрие толкова лесно.

Отворих очи и погледнах напред — двама мъже крачеха към мен. Един кореец и един американец.

Изражението на Майкъл Бейлс бе на типичното, свойски усмихнато американско момче. На мен обаче вече не ми изглеждаше дружелюбно. Приличаше ми на фалшивата маска на злобен звяр.

— Боже мой, господин майор, наистина се радвам, че сте добре — обяви той и от тона му направо се лееше сарказъм. — Какво само ви е сторил онзи негодник!

Чой мигновено се присъедини:

— Човек, с когото ви затворихме в една килия, оказа много лош. Преценката ни погрешна. Но това няма да му размине. Предявяваме обвинения. Той бъде наказан. Вие видите.

Специално за този етюд-шедьовър на държавния театър на Южна Корея беше избрал да използва развален английски, а лицето му в най-висша степен изразяваше престорено съчувствие. Едва млъкнал Чой, Бейлс подхвана:

— Слава богу, че адвокатката ви донесе онзи филм. Ако беше почакала до следващата сутрин, сигурно нямаше да ви обърнем внимание. Навярно онова животно във вашата килия щеше да ви е убило.

Добре се справяха, трябваше да им се признае. В своя уникален стил ми съобщиха, че вече си бяха изфабрикували алиби. Навярно бяха строили цял взвод ченгета, готови да потвърдят, че съм бил смлян на кайма от несъществуващия си съкилийник.

Хвърлих един поглед към Имелда, която беше стиснала дръжките на инвалидния ми стол. Тя беше доловила саркастичните обертонове и вече сумтеше разгневена. Искаше ми се да стана и да ги заритам по топките, но преди да успее да кажа нещо, се обади Бейлс:

— Не ми се иска да ви притеснявам, сър, но се налага да ви помоля да напуснете местопрестъплението. Районът е отцепен. В ход е интензивно полицейско разследване. Не можем да допуснем странични хора да замърсят местопрестъплението, нали така? Вие сте юрист, така че със сигурност ме разбирате.

Отново си беше сложил маската на учтивото „аз съм просто едно ченге, което трябва да си свърши работата“, а аз изпитвах почти неустойимото желание да му кажа къде да си завре главата. Преди да успее да изрека и дума обаче, Имелда сръчно завъртя стола ми и се насочи към жълтата лента, която ограждаше района на разследването.

— Приятен ден! — извика Бейлс след мен.

Чой поде думите му като ехо:

— Да, приятен ден.

След като преминахме от другата страна на лентата и през портала, Имелда хладно ме попита:

— Тези двамата ли те смляха?

— Аха — отвърнах яростно.

Тя не каза нищо повече, сякаш въпросът ѝ беше между другото.

Когато се завърнахме във фризьорския салон, амазонката Али направо щеше да си счупи краката да ме обслужва. Буквално се препъна, докато помагаше на Имелда да ме вкара в помещението. Настани ме зад едно бюро и ми донесе кафе, а след това остана наблизко, като разтревожена квачка, вторачена в някое яйце с неприятна наглед пукнатина. В нейните очи аз се бях преродил. Бях станал достоен човек. Бях пролял кръв за каузата.

Казах ѝ колко ми е мъчно за Мария и тя навъсено кимна и подсмръкна. Беше облечена изцяло в черно, несъмнено в знак на траур. При вида на Али, с високата ѝ метър и деветдесет кокалеста снага, драпирана в черно трико и черна риза, в комбинация с щръкналата ѝ коса, едва не ми спря дъхът.

Във всеки случай бях трогнат. Наистина. Може би отчасти ми беше жал за нея, но по-голямата част беше истинско състрадание.

Освен това реших, че да си имам две жени, които се претрепват да угодят на всичките ми прищевки, не беше никак лошо, затова се свих на стола си и от време на време се закашлях, простенвах или пък просто си придавах страдалческо изражение. Половин час двете

спринтираха около мен, като ми носеха още кафе, чаши с вода, моливи и хартия. Най-сетне Имелда ме заподозря и прошепна в ухото ми:

— Спирай с тези глупости или ще ти осигуря истинска причина да пъшкаш.

Веднага се подчиних. Надигнах се и им съобщих, че са постигнали медицинско чудо и аз се чувствам като чисто нов човек, благодаря ви. Имелда обърна очи, а Али се ухили като девойче на първия си бал, вперила поглед в местния жребец, който се е запътил да я покани за танц.

След това се заехме с упражнението, на което ни учат в юридическия факултет, наричано „картиране на съзнанието“. Целта му е да се разделят редица хаотични събития, да се запишат на дъската и да се потърсят възможните връзки и отношения между тях. Али записваше събитията на черната дъска, докато и тримата бълвахме връзки и отношения. Почти веднага придобих поразяващото впечатление, че досега я бях подценявал. Имаше изключителна памет за случки, обстоятелства и факти.

След два часа дъската изглеждаше като гигантска паяжина, изтъкана от паяк шизофреник, злоупотребил с амфетамини. Линиите се пресичаха във всички посоки.

Ето какво се получи. Имахме три основни средоточия, или средоточки, или както там се казва. Първо: убийството на Ли Но Те. Второ: опитът за убийство на Фред Мелбърн, с псевдоним Кийт Мерит. Трето: разстрелът на демонстрацията. Свързваме трите заедно и получаваме паяжината на смъртта.

Вдясно от нея оставихме място за записването на възможните мотиви. Ето как разсъждавахме:

Хората убиват други хора под въздействието на страсти или на хладни лични интереси. Страсти като ярост, омраза, ревност или похот. Студени лични интереси като алчност, политика или прикриване на друго престъпление. Разбира се, хората се убиват и при нещастни случаи, а понякога — и от гнусно любопитство, за забавление, или защото са превъртели. Но убийците, които търсехме ние, най-вероятно не бяха с повредени мозъци, нито пък подли поплювковци, нито пък от типа „олеле, каква стана тя“.

В повечето случаи, когато хетеросексуален човек убива гей, убийството е мотивирано от отвращение. Определя се като

престъпление, предизвикано от страст или от омраза, но позадълбочените психиатри ще ви обяснят, че хетеросексуалните убийци се опитват да докажат нещо на себеподобните си и да бъдат почитани като хора, каквито самите те не се чувстват — тоест като мъже на действието. Излиза, че това всъщност е престъпление, предизвикано от болезнена вътрешна слабост или самоотвращение.

Ако приемете, че Уайтхол е невинен за убийството на Ли, и свържете трите събития в едно, можете да заключите, че всички гадости са били извършени от човек, обзет от мъчителна омраза към гейовете. Но не и само от един човек. Беше цяла група, настроена срещу хомосексуалистите. Навярно група, която не беше съставена от американци, защото стрелците на демонстрацията бяха корейци. Освен това знаехме, че единият от стрелците е бил легитимен полицай. Другият е бил в полицейска униформа, използвал е М-16 и е избягал с полицейски автомобил. Според мен можехме спокойно да приемем, че не е взел униформата под наем от магазин за реквизит, а си е бил истинско ченге. Добавете и предположението ми, че е имало трети полицай, скрит зад тълпата, който е произвел подстрекателския изстрел, за да даде на съучастниците си претекст за масовото избиване.

— И познайте накъде сочат фактите? — попита изведнъж Али и сама си отговори: — Към полицейския участък в Итеуон.

Знаете как е понякога — някой казва нещо и в мига, в който го чуете, осъзнавате колко очевидно е било през цялото време и как е трябвало да се сетите и сами. Е, това беше един от тези случаи.

— Ами да — казах смаяно.

Али се вгледа в схемата.

— Участъкът в Итеуон е разследвал убийството на Ли. Лесно биха могли да подхвърлят доказателства и да го направят да изглежда така, че все едно Томас го е извършил. Фред се е намирал на територията на участъка, когато са го хвърлили пред колите. Полицията в Итеуон е провела разследването и твърди, че не могла да открие никакви свидетели. А полицейските автомобили на мястото на демонстрацията най-вероятно са били от итеуонския участък. Полицаят, когото ти си убил, Шон, също е работел в този участък.

Всичко това беше вярно. Тя беше свързала точките с чертички. Преподавателите ѝ от правния факултет биха се гордели с нея. Аз

самият се гордеех с нея. И ако беше права, току-що беше разрешила случая.

Вече имахме заподозрян. Само че този заподозрян беше цял полицейски участък. Макар да звучи фантастично, прогнитите полицейски участъци всъщност се срещат удивително често. Спомняте ли си онзи нюйоркски участък, в който бяха използвали електрошокови палки, за да измъчват заподозрените? Спомняте ли си онзи огромен полицейски заговор в Ню Йорк, разкрит от полица Серпико, за когото после дори снимаха филм? Или по-скорошната история за един отряд за борба с организираната престъпност от Лос Анджелис, който разстрелваше невинни заподозрени, подхвърляше улики и прикриваше престъпленията на членовете си?

И да ви кажа честно, искаше ми се те да се окажат виновни. Ама наистина много ми се искаше. Можете да го наречете отмъстителност, но си беше така.

Но как се вписваше Бейлс? Какъв беше той? Садистичен глупак, който изпитваше наслада от пребиването на арестанти, но не забелязваше какво става около него? Ето тази празнота не можехме да запълним.

Но в това, което говореше Али, имаше логика. Неопровержима логика.

— А какъв е мотивът? — попитах, след като помислих малко.

Тя се почеса по главата.

— Омраза. Те мразят хомосексуалистите.

— Възможно е — измърморих и тя го записа на голямата черна дъска.

Аз обаче не бях напълно сигурен, че е достатъчно убедително, затова поспорихме известно време. Аз твърдях, че мотивът „омраза“ изисква наличието на масова антихомосексуална психоза, а това ми се струваше пресилено. Али пък ме уверяваше, че знае повече от мен за тези неща, и според нея такава масова психоза беше напълно възможна. Вижте само как са се отнасяли с негрите в южните щати в далечното минало — пък и в не чак толкова далечното минало. Как са се отнасяли към хипитата полицаите на кмета Дейли в Чикаго. Как се отнасят към гейовете в американската армия.

Аз отвърнах, че това са различни неща, а тя настояваше, че изобщо не са различни и че всички форми на масова психоза имат

общии корени. Продължихме да спорим още малко, докато Имелда не изригна:

— Давайте нататък! Какво следва?

Беше ни наблюдавала мълчаливо през цялото време и за пръв път изглеждаше донякъде убедена, че и ние, адвокатите, започваме да се потим за прехраната си. Безпомощните палави дечурлига, разбира се, все още се нуждаеха от твърд рефер, ако искаха да постигнат напредък. Аз се повъртах на инвалидния стол, после предложих:

— А какво ще кажете за политически мотив? Антиамериканизъм например?

— От къде на къде? — попита Али.

— Да речем, че част от корейските полицаи са свързани с някоя от онези националистични, антиамерикански групи, каквито тук има предостатъчно. Да речем, разбрали са, че Ли Но Те е гей и има връзка с американски офицер. Не е трудно. Апартаментът е в района на техния участък. По улиците щъкат техни агенти и доносници. Забелязали са, че американският офицер и корейският му приятел се срещат в апартамента по няколко пъти седмично. Правят проверка и установяват, че Ли е син на министъра. Може би това им се е сторило наистина отвратително. Искам да кажа, че корейците смятат за расова обида дори факта, че нашите войничета спят с корейски проститутки, а хомосексуалният секс наистина ги подлудява. Уайтхол се възползва от корейската плът и това е предостатъчно лошо. Но именно Ли е онзи, който най-разюздано позори расата им. Затова го убиват и приписват убийството на Уайтхол, американски офицер и възпитаник на „Уест Пойнт“. Така удрят два заека с един куршум. След това Фред може би е надушил нещо и те са се опитали да убият и него. А после идва демонстрацията и те виждат в нея възможност най-сетне да направят истинска поразия.

Имелда и Али ме изгледаха втренчено, после се спогледаха и започнаха отрицателно да клатят глави.

— Виж сега, Шон — започна Али, — първо, никой не знаеше за характера на нашия протест. Катрин беше подала молба за разрешение под фалшив претекст.

— Полицията е знаела за демонстрацията — отвърнах. — Информирали са ги от кметството. Може би са разбрали и за истинската ни цел.

— Второ, мъжете, които стреляха по хората, бяха полицаи — продължи тя невъзмутимо. — Как биха могли да бъдат членове на антиамериканска група?

Отговорих на въпроса с въпрос:

— Гледахте ли Олимпийските игри през 88-а по телевизията?

И двете поклатиха глави.

— Олимпиадата през 1988 година се проведе тук, в Сеул. Беше велико събитие за корейците, техният дебют и международното им признание за всичко, което бяха постигнали. И така — стигаме до официалното откриване. Стадионът е претъпкан от сто хиляди местни зрители, които размахват малките си национални флагчета. Американската делегация излиза и, ако щете вярвайте, целият стадион се изправя на крака и започва да ги освирква. Малко по-късно излиза руската делегация и стадионът скача на крака, за да я приветства.

— Не мога да повярвам. — Али недоверчиво поклати глава. — Нали сме съюзници?

— Знам. Но ето ви ги руснаците — същите, които поставиха на власт Ким Ир Сен, изцяло отговорен за нападението срещу Южна Корея, които хранеха и въоръжаваха Северна Корея в продължение на петдесет години, и публиката ги аплодираше. А до тях нашите хора — представляващи страна, дала трийсет и пет хиляди жертви, за да им спаси задниците, а след това похарчила милиарди долари, за да ги защитава през следващите петдесет години. И ги освиркаха.

— Не мога да разбера — отбеляза Али.

— Парадоксално е. Но според мен просто им е писнало от американски войски на тяхна територия. Писнало им е да зависят от друга страна. Писнало им е американците да им казват какво да правят. Не вярват в нашите мотиви за присъствието ни тук. Пък и, честно казано, тези мотиви са адски трудно обясними дори и на самите нас. Какво предлага Корея на Щатите в крайна сметка? Имигранти, евтина електроника и автомобили, които американските работници биха предпочели да произведат сами.

Али се облегна на дъската.

— И ти смяташ, че са готови да убиват американци, за да ни прогонят?

В ъгъла на стаята работеше телевизор и точно в този момент Си Ен Ен превключи на директно предаване — държавният секретар на

САЩ слизаше от един дълъг и лъскав „Боинг 747“ на ВВС. Изглеждаше като бивш генерал, с широки рамене и изправена стойка. Изглеждаше и мрачен, сякаш изобщо не се радваше, че пристига тук. До стълбичката чакаше да го приветства президентът на Корея. Съгласно обичайния протокол трябваше да го посрещне колегата му външен министър. Това беше знак колко сериозна беше станала обстановката. Държавният секретар и президентът демонстративно не се ръкуваха. Това също беше знак за царящото настроение.

Кадрите бяха прекъснати от репортера на Си Ен Ен във Вашингтон, който интервюираше един колоритен и разгневен конгресмен хомосексуалист от щата Масачусетс.

— Конгресмен Мериголд, наистина ли вярвате, че законопроектът ви за изтегляне на нашите войски от Корея има шанс да бъде приет?

— Точно така, вярвам — отсече онзи. — Вече събрах достатъчно подкрепа, за да влезе за разглеждане. И с всеки изминал час събирам още поддръжници. Нека да ви кажа нещо. Нека да го кажа на цяла Америка. Въпросът вече не е за хомосексуалистите, дами и господа. Забравете за сексуалните им предпочитания, става дума за американци, убити на улицата. Ако Република Корея не иска да защити нашите граждани, защо, по дяволите, ние да защитаваме нейните? Ако те продължат да замазват нещата, и последният американски войник ще напусне тази държава до края на месеца. Ще пратим „Федерал Експрес“ да прибере техниката и оборудването ни по-късно.

Кадърът се смени с привлекателната водеща в студиото, която се мъчеше да изглежда сурова и изпълнена с опасения.

— Президентът изпрати държавния секретар, за да се опита да спаси каквото може в една ситуация, която всички коментатори смятат за безнадеждна. Броят на жертвите в Корея достигна петнайсет. Четириима от ранените все още са в критично състояние. Република Корея продължава да настоява, че полицаите са били провокирани от снайперистки огън от страна на демонстрантите, докато източници на Капитолийския хълм твърдят, че шансовете проектозаконът за изтегляне на нашите войски да бъде приет са отлични.

Имелда отиде до телевизора и го изключи. После отново се хванахме на работа.

Планът на Катрин всъщност беше доста хитър. И твърде дързък. Моран и Джаксън бяха задържани в гарнизонния арест на „Йонгсан“ и Катрин изпрати по факса молба до полковник Бари Каръдърс да издаде съдийско разрешение да ги разпитаме.

Защо беше хитро? Защото сега вече имахме основателна причина да подозираме, че Бейлс и Чой са ги принудили насила да свидетелстват против нашия клиент. Аз самият храбро бях пожертвал собственото си тяло, за да установим това. Виждате ли колко благороден тип съм, а?

Но искането на Катрин беше и твърде дръзко — все пак и двамата бяха посочени като свидетели на обвинението, а това означаваше, че първата ни възможност да говорим с тях би трябвало да бъде в съдебната зала, по време на кръстосания разпит.

Катрин обаче лукаво беше обосновала искането си с факта, че освен нашия клиент, Моран и Джаксън бяха единствените живи свидетели на случилото се в апартамента, и поради това имахме правото на равен шанс да установим дали показанията им не биха могли да бъдат в полза на нашия клиент.

Бързия Еди се възпротиви на искането ни с възможно най-острия тон. Като се има предвид силата на неговата теза, човек би си помислил, че нямаше да му навреди малко да ни отпусне юздите. Но не, Еди никога не вземаше пленници. Ето защо Каръдърс отговори, че искал да се срещне с Катрин, за да изслуша доводите ѝ. Протоколът изискваше да я придружа.

Имелда никак не се зарадва. Планът ѝ предвиждаше да държи мен и Катрин разделени. Знаеше, че двамата бяхме хормонално обречени да воюваме до последна капка кръв.

Както и да е, двамата вече стояхме пред вратата, която водеше към кабинета на полковник Бари Каръдърс. И двамата крачехме нервно насам-натам. Всъщност крачеше само Катрин, докато си преговаряше доводите наум. Аз по-скоро куцуках насам-натам с бастуна и тихичко

ругаех, защото тялото ми копнееше да се върне в онзи инвалиден стол. Просто не исках съдията да ме види прикован към него, все едно бях инвалид. Исках да ме види с бастун, сякаш бях само отчасти осакатен. Типично мъжко разсъждение, какво да се прави.

Секретарката на съдията, която беше пристигнала в Корея заедно с него, усърдно пилеше ноктите си и не ни обръщаше внимание. В крайна сметка бяхме адвокати от защитата, а презрението на началника ѝ към нашата порода очевидно беше заразително.

От време на време тя поглеждаше към мигащата червена лампичка на телефона си. Най-сетне лампичката изгасна. Това беше знак, че съдията е свободен и двамата с Катрин можем да влезем. Секретарката ни кимна ледено и ние предпазливо влязохме в бърлогата на лъва.

Първото нещо, което ми направи впечатление, беше колко е тъмно в стаята. Ама наистина тъмно. Щорите бяха спуснати, завесите — също, и единствената светлинка идваше от една малка настолна лампа, която очертаваше само фигурата, към която беше насочена — съдията.

Второто, което забелязах, беше, че Бари Каръдърс е внушителен мъж. Някога беше играл като лъв краен защитник за „Нотр Дам“, а оттогава беше придобил още по-заплашителен вид. Беше чернокож — и като казвам това, имам предвид абаносово черен, с едро, широко лице и гъсти, рунтави вежди. Всичко останало в лицето му беше ъгловато — ръбест нос, коси очи и изсечени устни. Лицето му изглеждаше така, сякаш можеше да те насече на парченца. Човекът сатър.

Беше облечен със зелена униформена риза с къси ръкави и още в първия миг на човек му ставаше ясно, че здравата се занимава с тежестите, защото мускулестите му бицепси опъваха ръкавите до пръсване. Само един път да трепне, и щеше да му се наложи да ходи до военния магазин за нова риза.

— Седнете — рече той.

Не беше вежливо, нито пък гневно. Просто хладно.

Катрин седна на стола вдясно от мен. Аз се наведох напред, облегат на бастуна, и несръчно се стоварих на мястото си. Каръдърс гледаше дясната си ръка и стискаше една от онези гумени топки за раздвижване на китката. Много бях доволен, че не съм на мястото на

топката, размесвана в лапата му. Можех да видя как мускулите на ръката му до лакътя се свиваха и разпускаха.

Хвърлих едно око към Катрин. Държеше се. Поне доколкото можех да преценя. Като се има предвид призрачната тъмнина и самото присъствие на този мъж, с огромната му фигура и заплашително изражение, на мен просто ми се искаше да съм някъде далеч оттук. Катрин обаче успяваше да прикрие безпокойството, което изпитваше.

— Получихте ли молбата ми, ваша светлост? — попита тя твърдо, но учтиво.

— Вие ли сте онази млада дама, която организира и поведе вчерашната демонстрация? — отвърна Каръдърс, като нарочно не отговори на въпроса ѝ.

Изразът „млада дама“ също беше много ефектен. Много снизходителен и изпълнен с превъзходство.

— Да, аз съм — призна Катрин с пресилена небрежност.

— Целта на демонстрацията беше да ме поставите в неудобно положение, нали?

— Съвсем не. Тя беше израз на публично възмущение от задържането на един невинен човек. Томас Уайтхол не е убил Ли Но Те и ако получа възможност, аз ще го докажа.

Дотук добре. Тонът на Катрин беше хладен, обективен и безпристрастен. Държеше на позицията си. Ситуацията ми заприлича на битката между Давид и Голиат.

— Петнайсет трупа в моргата — каза Каръдърс и се вторачи в юмрука си. — Пукнатина в петдесетгодишен военен съюз, която може би никога няма да зарасне. Публична обида и за двете нации. Не е лошо постижение за един работен ден, мис Карлсън. Как мислите?

Лицето на Катрин беше застинало неподвижно.

— Това трябваше да бъде мирна и законна демонстрация.

Съдията все още гледаше ръката си и стискаше топката все по-силно. Ръката му изглеждаше като сноп змии, които се плъзгаха нагоре-надолу в някакъв бавен танц.

— Генерал Спийърс ви е предупредил, нали? Било ви е казано, че нещата тук са твърде крехки. Какво ви стана? Не можахте да устоите?

Катрин отвърна с мълчание на тези въпроси. За тях нямаше отговори. Негова светлост беше вбесен до крайност и я поставяше на място. Честно казано, имаше пълното право да го стори. Независимо

от ужасните последици, които нито Катрин, нито пък някой друг би могъл да предвиди, никой съдия не обича да бъде унижаван от изявления пред пресата и публични демонстрации. Тя бе размахала запалена клечка кибрит пред шашка динамит и сега динамитът ѝ даваше да разбере, че това никак не му харесва.

Освен това обърнах внимание и на факта, че съдията използваше ситуацията, за да притисне Катрин с тежкия си ботуш. Хитър ход от негова страна. Това щеше да му спести усилията да я размаже като хлебарка върху пода на залата пред очите на целия съд.

Погледнах я крадешком. Вместо да сведе глава, сякаш ѝ се иска да пропълзи под стола, тя сякаш бе готова да скочи през масата и да го зашлеви. Но само попита:

— Обвинявате ли ме?

Шашката динамит стискаше топката по-силно и по-бързо и аз осъзнах, че на Катрин можеше и да ѝ харесва да дразни съдиите, но това не беше моят тип забавление. Преди и двамата да успеят да изрекат нещо, аз се намесих:

— Какво е решението ви относно нашата молба, ваша светлост? Питам ви официално.

Каръдърс постави топката по средата на бюрото си. Погледа я известно време и аз схванах смисъла на този жест. Топката представляваше Катрин. Ако не беше това малко парче гума, той навярно щеше да ѝ откъсне ръчичките и да я пребие с тях. Погледът му за първи път се отмести към мен.

— Нали затова сме тук, Дръмънд? Да обсъдим молбата ви.

Ако не съм го споменава до сега, съдията имаше дълбок, кънтящ глас. От онези гласове, които направо разцепват въздуха, проникват през кожата и отскачат от костите ви.

Прокашлях се и се наведох напред.

— Мис Карлсън и аз смятаме, че е задължително да се срещнем с тези двама мъже.

— Тогава няма да е лошо да представите по-убедителни правни основания от онези, които вече прочетох.

— Имаме ги — намеси се Катрин. — Никой от двама ни не е присъствал на предварителното производство по член 32. Не сме получили правото на достъп до всички събрани доказателства на

обвинението. Ако тази молба бъде отхвърлена, ще сметнем това за достатъчно основание за обжалване.

Тонът ѝ бе уважителен, но със същия успех можеше и да вдигне средния си пръст пред лицето му. Когато един адвокат директно заплашва някой съдия, че ще обжалва въз основа на решението му — независимо колко възпитано се изразява, — това е нещо като... Всъщност е дори по-лошо. Просто не мога да измисля толкова обидно нещо.

От гърлото на Каръдърс изригна ядно сумтене, тялото му потрепери и се наведе напред. Очите му, подобни на амбразури, се бяха впили в хубавото ѝ лице.

— Това заплаха ли беше?

Тя хладнокръвно отвърна:

— Да, ваша светлост. Заплаших ви. С всичкото си уважение, разбира се.

— Е, тогава...

Имах чувството, че гледам как два влака летят с пълна скорост един срещу друг, затова едва не извиках:

— Моля ви, нека да обясня. Току-що научихме, че съществува вероятност Моран и Джаксън да знаят нещо, което може да се окаже от жизнена важност за доказването на невинността на нашия клиент. Ако не успеем да се сдобием навреме с тази информация, тезата ни ще бъде фатално отслабена. Клиентът ни ще бъде лишен от смислена защита. Няма да имаме друг избор, освен да обжалваме.

Той наклони глава настрани, почеса се по ухото и рече:

— Продължавайте.

Погледнах към Катрин и тя кимна аз да поема щафетата. Всъщност излезе от спора толкова бързо, че се запитах дали не ме използва в собствената си игра; може би това беше нейната версия на „доброто ченге и лошото ченге“. Само че в този случай по-точната формулировка щеше да бъде „смелото ченге и страхливото ченге“.

Както и да е, преглътнах и продължих:

— Ние смятаме, че показанията на Моран и Джаксън са били изтръгнати с физическа принуда.

Каръдърс се замисли за миг. Взе отново гумената топка и започна да я стиска. Този път аз бях онова нещастно същество, попаднало в клопката на месестата му длан.

— Би трябвало да имате разумно основание за това подозрение.

— Имаме. Вчера аз бях разпитван от същите офицери, които са разпитвали Моран и Джаксън. Както сам можете да отсъдите по физическото ми състояние, те... как да се изразя, бяха много убедителни.

В стаята бе толкова тъмно, че се наложи той да стане и да натисне ключа на стената. После ме обиколи няколко пъти, за да прецени пораженията. Накрая се върна зад бюрото си.

— Вижте, Дръмънд, не е никаква новина, че корейските методи за разпит не са толкова хуманни, колкото нашите. Но ако смятате да постигнете оправдание на тази база, най-добре проучете прецедентите. Американските закони не признават лошото поведение на чуждестранни полицейски власти, действащи на собствена територия, като основание за оправдание.

— Знам това, ваша светлост. Но на побоя над мен присъства и американски военен следовател.

— Това е достойно за съжаление, но и от военните следователи не може да се очаква да контролират поведението на корейската полиция. Приложими са същите прецеденти.

— Така е, но и той участва в побоя. И същият офицер е присъствал при разпитите на Моран и Джаксън. Всъщност той е основният свидетел на обвинението.

— Тогава подайте оплакване срещу него. Но фактът, че ви е ударил, не води до заключението, че е бил и другите двама.

— Съвсем не, сър. Само че имаше един момент по време на разпита ми, когато той и корейският му колега смятаха, че съм в безсъзнание. Подслушах ги как обсъждат побоя, нанесен на редник Джаксън.

Каръдърс очевидно бе запознат с делото.

— Имаш предвид Бейлс, нали?

— Да, ваша светлост.

Той започна да тупка с топката по бюрото си.

— Внимавай, Дръмънд. Разбира се, че искаш да дискредитираш главния свидетел, но няма да позволя на никоя от страните да съсипе репутацията на добри хора. Бейлс е най-младият кандидат-офицер сред военните следователи. Има досие, на което би завидял всеки

полицейски офицер. Нека бъда откровен. Не се опитвай да ме избудалкаш.

— Може ли и аз да бъда също толкова откровен?

— Най-добре е да бъдеш точно такъв, Дръмънд.

— Добре. Ето как стоят нещата. В продължение на три часа, преди Бейлс и южнокорейският му колега да ме разпитат, сума ти корейски полицаи, които имаха ключ от килията ми, се бяха наредили на опашка пред вратата. Биха ме повече пъти, отколкото мога да си спомня. Мога ли да го докажа? Не. След това ме завлякоха на среща с Бейлс и приятелчето му, инспектор Чой. Биха ме толкова жестоко, че изгубих съзнание. Ще мога ли някога да го докажа? Не. Налагаха ме толкова момчета от онзи участък, че ще се правя пред стена от мълчание, по-корава от човката на кълвач.

— Тогава какво се надяваш да постигнеш с Моран и Джаксън?

— Трябва да ги попитаме дали и тях са ги смлели от бой. Трябва да знаем дали показанията им са изтръгнати с насилие, или не.

— Да речем, само заради спора, че потвърдят това. Ще можеш ли да го докажеш в съда?

— Съмнявам се, ваша светлост. Чой вече е завел протокол с изфабрикуваното заявление, че Джаксън е бил пребит от съкилийника си. Не знам каква е историята на Моран.

— Тогава какво целиш? Защо да давам разрешение, след като всичко това ще бъде неприложимо?

— Защото може да ни отведе в друга посока.

— Искаш ли да ми кажеш каква точно е тази друга посока?

Каръдърс, както осъзнах внезапно, беше значително по-умен, отколкото бях смятал до този момент. Май от самото начало подозираше, че имаме по-сериозна тайна цел.

Погледнах към Катрин, тя също ме погледна и двамата осъзнахме, че ако споделим с Каръдърс подозрението си, че целият полицейски участък на Итеуон е замесен в конспирация, която включва и клането предишния ден, той щеше просто да ни извие вратовете.

Катрин пое щафетата в качеството си на адвоката, който водеше защитата:

— Не, ваша светлост, не и засега.

Той се облегна. Продължаваше да си играе с топката върху бюрото си.

— Но очаквате от мен да одобря молбата ви, така ли?

— Да, сър — отвърна Катрин и от вниманието ми не убегна фактът, че тонът и изражението ѝ бяха като на домашно писенце.

Този факт всъщност си беше направо подозрителен. Очевидно беше преминала на тактиката „доброто ченге и другото добро ченге“. Умно момиче. Има си време за директни атаки, но има и време за кротко отстъпление.

Топката престана да подскача и съдията отново се наведе напред.

— Добре, ще ви съобщя решението си. Но ако ви дам разрешение, там трябва да присъства и прокурорът. Моран и Джаксън са негови свидетели и той има правото да се възползва от плодовете на вашите разкрития. И още нещо, наречете го точка първа: веднага щом откриете нещо, искам да го разбере и аз. Не желая да бъда изненадван в съда. Не и при това дело. Ясно?

— Ясно, ваша светлост — отвърнахме и двамата почтително.

— Точка втора: не забравяйте точка първа. Господ да ви е на помощ, ако забравите точка първа. Мис Карлсън, не ме бъркайте с онези бълзловци, които сте подвеждали и прецаквали в миналото. Ще ви откъсна главата и ще я търкалям по пода.

Катрин просто го зяпна и трябва да ви кажа, беше ясно като бял ден, че с Бари Каръдърс не бива да си играеш игрички. Нямаше никакво съмнение, че беше проучил практиката на Катрин в съда и знаеше за театралните ѝ номера.

— А сега вие излезте, мис Карлсън. Трябва да разменя няколко думи с Дръмънд.

Катрин нямаше как да каже „не“. В крайна сметка се намирахме в неговия кабинет. За пръв път тя не възрази, не изръмжа, не каза нищо. Стана и излезе.

Аз останах на стола си, като притеснено се питах какво ми се готви. Щом не искаше да има свидетели, значи нещата можеха да загубеят. Той отново взе топката и започна да я стиска.

— Дръмънд, необходимо ли е да ти казвам, че нашите приятели във Вашингтон не са особено доволни от изпълненията ти тук?

А, ето какво било. Беше помолил цивилното лице да излезе, за да си говорим като войници на четири очи. Щеше да ми предаде

съобщението, както се казва. Свих се на стола си.

— Не, ваша светлост, мисля, че и сам се досещам.

— Ти си адвокат по специални дела, нали така?

— Да, ваша светлост — отвърнах и зяпнах от изненада.

Току-що си признах, че бях адвокат по специални дела, назначен в таен съд, който се занимава със свръхсекретните дела на войници от така наречените „черни поделения“. Казано с други думи, това са поделения, чиито цели и задачи са толкова абсурдно тайни, че войската никога не би признала дори самото им съществуване. Всъщност тези поделения са много повече, отколкото обществото може да си представи — което пък само по себе си е парадоксално, тъй като обществото не би трябвало да знае за съществуването на каквото и да е подобно поделение. С едно очебийно изключение, разбира се — Делта Форс, най-прословутото и рекламирано несъществуващо поделение в историята.

Макар че войниците, които служат в черните поделения, са положили клетва никога да не говорят за работата си, когато се случи някой от тях да бъде обвинен в сериозно престъпление, повечето мигновено забравят за клетвата и започват да заплашват с публични разкрития, за да се сдобият с по-благоприятно съдебно решение. Освен това съществува опасността един публичен трибунал да разкрие информация, която застрашава националната сигурност.

Затова е сформиран отделен военен съд за специалните дела, където работя аз самият. Съдиите са подбрани един по един. Адвокатите и прокурорите — също. Всички имаме достъп до толкова нива на секретност, че изписването им би изпълнило няколко страници. Аз получих това назначение, защото бях служил в онзи отряд от специалните части, който е може би най-черен и специален от всички останали, а при една операция бях толкова тежко ранен, че с кариерата ми на пехотен офицер беше свършено. Тогава висшите началници решиха да ме изпратят да следвам право, а след това си платих за следването, като постъпих като адвокат в специалния съд.

Сигурен съм, че вече съжалявах.

Съдия Бари Каръдърс не трябваше да знае всичко това, разбира се, защото самото съществуване на този съд беше пазено в тайна от Военния съд, както и от останалата част на човечеството.

— Дръмънд, служил съм четири години като прокурор в специалния съд — усмихна се той.

— Не го знаех — признах си.

— Беше преди доста време. Но не те задържах тук, за да си бърбим за живота на специалните юристи.

— Не, предполагам. Задържахте ме, за да ми кажете да се стегна и да карам в правилната посока.

— Никога не съм попадал на дело, заради което да са избили толкова народ. Нали разбираш, че този военен съюз е на път да се разпадне?

— Това казват по новините.

— Новинарите не знаят и половината от историята, Дръмънд. Държавният секретар е тук в последен и отчаян опит да запази съюза. Лично аз не залагам много на него. Само да можеше да видиш посланията, които хвърчат между Сеул и Вашингтон. Грозна работа. И ако ти и мис Карлсън се появите в моя съд и започнете да се опитвате да докажете, че онзи хлапак Ли е бил гей, просто не чакайте последния американски самолет, за да отлетите от полуострова, защото нашите момчета вече ще бъдат натоварени на кораби и няма да мине много време, преди Чичо Ким от Севера да реши, че е време да прескочи на юг за едно дълго-дълго посещение.

— Ваша светлост, аз...

— Остави това глупаво „Ваша светлост“. И двамата знаем, че не водим разговор като двама юристи. Говорим си като мъж с мъж.

— Добре.

Погледът му се спря върху лицето ми. Замълча за миг, за да ми даде да разбера, че моментът бе решителен, после запита:

— Наистина ли вярваш, че Уайтхол е невинен? И не ме занасяй, Дръмънд. Аз не съм съдебен заседател. Няма нужда да ме убеждаваш. Искам пряк отговор.

Не замълчах и не се поколебах.

— Вярвам, че е невинен по обвиненията в убийство, изнасилване и некрофилия. Предполагам, че по другите е виновен.

Той се облегна и продължи да ме гледа втренчено. Стори ми се, че иска да надникне в душата ми, за да разбере дали съм в състояние да кажа истината, или просто съм поредният лъжлив адвокат от защитата, лукав като лисица. Накрая кимна с едрата си глава и рече:

— Добре. Направи всичко, което е необходимо. Говори с Моран и Джаксън. В петък започваме процес и ти и Карлсън ще дойдете тук и ще снесете всичко, което знаете. Без никакви задръжки. Няма да ви е лесно, но ако един американски войник не може да получи справедлив процес, значи ти и аз сме си избрали погрешно призвание.

Благодарих му, напуснах кабинета и отидох при Катрин. Щом излязохме навън, се заковахме на място, заслепени от слънчевата светлина и зашеметени от разговора със съдията.

— Имаме разрешение да говорим с Моран и Джаксън — съобщих. — Освен това процесът започва в петък. Без никакви задръжки.

— В петък — кимна тя. — Без задръжки.

Помълчахме малко и аз се разсмях.

— А, по дяволите, той не е чак толкова строг. Просто е един голям бъзльо.

Катрин също се изкикоти.

— Чу ли го какво каза? Заплаши ме, че ще ми откъсне главата и ще я търкаля по пода. Ще „я търкаля по пода“? Що за мъж може да използва подобна фраза?

— Някой, който може и наистина да го направи.

Тя въздъхна.

— Господи, изобщо не ми се започва този процес.

Имелда нетърпеливо ме чакаше до входа на фризьорския салон. Улови ме за ръката и ме замъкна в една задна стаичка, след което затвори вратата.

— Майкъл Бейлс — рече тя.

— Така, Майкъл Бейлс.

— Проверих го до дупка.

— Проверила си го значи.

— В страната е от пет години. Дошъл е с тригодишен договор, оженил се за корейка и удължил срока на престоя.

— Значи е „заселник“? — попитах или по-скоро заключих.

Заселниците са военнослужещи, на които им омръзва да ги местят от единия край на света до другия и се борят да се закрепят на едно място. Това е особено често срещано явление в Корея, където много военни се женят за местни момичета, а те не са особено въодушевени от идеята да напуснат мама сан и папа сан и да заживеят в непозната среда на другия край на света.

— Познай коя е жена му — каза Имелда.

— Някое момиче, което си пада по садо-мазо изпълнения. През уикендите изпращат децата при баба и дядо, за да могат да се връзват взаимно и да се пребиват на спокойствие.

— Сестрата на Чой.

— Будалкаш ме, нали?

Всъщност това беше глупав въпрос, защото една от най-характерните черти на Имелда е фактът, че никога не се будалка. Чувал съм я да се опитва да разкаже виц, но никога не улучва точния момент за развръзката. Тя е от онзи тип хора, които са смешни само тогава, когато не искат. Предполагам, че можете да я наречете „натурален комик“. Аз съм друга работа — по един плосък майтап в минута.

— Бейлс е следовател номер едно в Сеул. Ако някое дело се закучи, викат него да го оправи. Разкрил е повече случаи, отколкото души е спасил Христос.

— А ние вече знаем как го прави, нали така?

— Пребива ги до смърт и никога не го хващат.

Малко преди да излезем от офиса, Катрин вече беше позвънила на Бързия Еди и беше уредила да се срещнем пред гарнизонния арест. Разполагахме само с два дни и тя не си губеше времето.

Тъй като и двамата свидетели бяха военни, изглеждаше очевидно и аз да присъствам. Решихме да вземем и Имелда, официално като наш стенограф, но всъщност, защото беше старши сержант и юридически сътрудник и би могла да улови нещо, което ние пропускаме. В армията е така. Между редовия състав съществуват всякакви видове скрита комуникация, която офицерите и цивилните не могат да засекат.

Двайсет минути по-късно влязохме в сградата на ареста. Висок и мършав лейтенант ни посрещна на вратата и лениво ни съпроводи до стаята за разпити. Еди вече беше там, седнал до ниско, късо подстригано и кльощаво момче, което изглеждаше изплашено до смърт. Русата му коса беше чуплива, лицето — изпито и костеливо, изпъстрено с остатъците от младежки пъпки, а на него се открояваха големи, кръгли и изплашени сини очи. Разпознах лицето му по снимката. На живо изглеждаше още по-женствен.

— Добро утро, Еди — рече Катрин с недвусмислено заплашителна усмивка.

— Седнете — каза Еди, без да се опитва да използва прословутия си чар пред Катрин или мен.

Еди е умно момче. Не си хаби напразно мунициите. Катрин веднага протегна ръка през масата към Джаксън:

— Здравей, Евърет, аз съм Катрин Карлсън, адвокат на Томас Уайтхол.

Дари го с ослепителна усмивка, а тя е красива жена, нищо, че Джаксън беше хомосексуалист — винаги е приятно да видиш усмивка на красиво женско лице. Дори аз я бях зяпнал. Но пък аз съм хетеросексуален. Тя обаче не беше, което само идва да покаже колко хаотично беше всичко в това дело. Както и да е, Джаксън се ръкува с нея.

— А това — посочи тя към мен и Имелда, — са майор Шон Дръмънд, моят колега, и сержант Имелда Пепърфийлд, нашата юридическа сътрудничка.

Той ни погледна набързо, после върна поглед върху Катрин. Забелязах, че Имелда се беше оттеглила в ъгъла на стаята с кисело изражение. Катрин продължи:

— Евърет, наета съм от организацията на хомосексуалистите в армията, за която работя вече от осем години. Цивилна съм, разбира се. Специалността ми са делата на гейовете военни. Би могло да се каже, че съм тяхна убедена привърженичка. Смятам, че на гейовете трябва да бъде разрешено да служат, и си изкарвам хляба, като се боря за това тяхно право в съда.

Беше много ловък ход от нейна страна. Осведомяваше горкия Евърет Джаксън — войник, който беше арестуван и най-вероятно щеше да бъде позорно уволнен за извършване на хомосексуални актове, — че целта на живота ѝ беше да защитава такива като него. Освен това косвено му казваше: „Виж този хубавец вдясно от теб — точно така, красивия жребец в зелената униформа. Не се заблуждавай, той може и да се държи като готин пич, но на него му плащат да изхвърля от армията точно такива като теб. Аз съм добрият човек тук, Евърет. Ние сме от една и съща страна. Нека станем приятели.“

Джаксън кимаше, сякаш разбираше за какво става дума. Аз се правех на невидим. Не исках да ме погледне и да се запита: „Ей, ами този? Той не е ли един от онези, които мразят гейовете?“

Еди обаче също не беше тъпанар и бързо се намеси:

— Не се оставяй да те заблуди, Евърет. Тя е адвокат на Томас Уайтхол, човека, който е убил Ли Но Те и те е забъркал в тази каша. Тя не дава и пет пари за теб. Интересува я само нейният клиент.

Погледът на Джаксън заподскача между Еди и Катрин и аз не можех да разбера какво си мислеше.

— Разбира се, Евърет, той е прав — добави бързо тя. — Работата ми е да защитавам Томас Уайтхол. И го правя с желание, защото той е станал жертва на манипулация — по същия начин, по който са принудили и теб да дадеш своите показания.

Джаксън все още не беше успял да вземе думата. Просто никой не го беше питал нищо. Прокурорът и адвокатката бяха твърде заети да се сражават помежду си за неговата симпатия.

— А сега, Евърет — продължи Катрин, — нека ти кажа за какво става дума. В своите показания твърдиш, че си бил поканен да отидеш

в апартамента на капитан Уайтхол от старши сержант Моран. Така ли е?

Джаксън погледна към Еди, който му кимна, че може да отговори. Фактът, че погледна към Еди, не беше добър знак.

— Точно така, мис — отвърна той.

Голяма, топла, приятелска усмивка.

— Моля те, Евърет, остави това „мис“. Наричай ме Катрин. Аз не съм като тези надуты армейски офицери тук.

— Добре, Катрин. Да. Старши сержант Моран ме покани.

— Това не ти ли се стори необичайно? Искам да кажа, колко пъти са те канили на купон в дома на офицер?

— Малко странно, да. Но аз бях... ами...

— Бил си половинката на старши сержант Моран, така ли?

— Да, точно така. Мислех си, нали разбирате, мислех си, че съм поканен като негово гадже.

— Разбира се — рече Катрин, сякаш това беше най-обичайното нещо на света.

В крайна сметка нали беше точно защитничка на правата на гейовете. Той не би трябвало да се смуцава да разкрие тези интимни подробности пред нея. Нямаше защо да се чувства неудобно. Можеше да си го каже, както си е било. В крайна сметка тя бе единствената истинска сродна душа на Джаксън в тази стая.

— Във всеки случай — продължи Джаксън, — отначало се чувствах малко неудобно, но Уайтхол, тъъ, капитанът, наистина беше много мил. Тоест държеше се много добре. Непрекъснато ми наливаше питиета и си говорихме доста дълго. Аз, тъъ, се чувствах доста комфортно.

— А какво правеше Карл Морал? Той с Ли Но Те ли си говореше?

— Да. Поне част от времето.

В този момент Еди скочи от мястото си.

— Какво, по дяволите, става тук? Какво общо имат тези въпроси с неговия разпит?

— Моля? — попита остро Катрин, което прозвуча като: Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „Какво, по дяволите?“

Еди я изгледа с характерното си приятелско, но безмилостно изражение:

— Мис, не се намирате тук, за да репетираме кръстосан разпит с моя свидетел. Писменото нареждане на съдията е ясно. Можете да задавате въпроси относно разпита на Джаксън. И толкова.

— Дай да видя твоето копие от заповедта — каза троснато Катрин.

Толкова бяхме бързали да се върнем в офиса, че бяхме забравили да вземем копие. Срам и позор.

Той тържествуващо подхвърли заповедта на масата пред Катрин. Тя е взе, прочете я и ми я подаде, аз я прочетох и я подадох на Имелда, а Имелда я върна на Еди, без да я погледне.

Заповедта беше ограничаваща. Каръдърс в никакъв случай не беше глупак. Ние бяхме поискали да ни даде разрешение да разследваме възможността свидетелите да са били малтретирани при разпита. Можехме да задаваме въпроси само за събития, които се бяха случили след арестуването им — точка.

Катрин помълча, докато се съвземе. Няколко пъти си пое дълбоко дъх, след това отново се усмихна на Джаксън. Този път обаче усмивката ѝ беше насилена.

— Добре, Евърет, нека видим какво се е случило, след като си бил арестуван. Къде те отведоха?

— В полицейския участък на Итеуон. Всички ни отведоха там.

— И какво стана в участъка?

— Ами първо ни разделиха в различни килии. После ми взеха отпечатъците. Зададоха ми разни въпроси и...

— Кой ти зададе тези въпроси? — прекъснах го аз.

— Един корейски полицаи, не си спомням как се казваше. Звучеше като... ъъ, като...

— Чой?

— Да, може би.

— Униформен полицаи ли беше или цивилен детектив?

— Цивилен. Май каза, че бил главен инспектор или нещо подобно.

— Къде ставаше това?

— В една стая в дъното.

— Присъстваха ли американци?

— Не.

— Добре, и после? — попита Катрин.

— После ме затвориха в килия, докато не дойдоха нашите военни полицаи, за да ме отведаат. Те ме докараха в базата. Задържаха ме в една килия в участъка на военната полиция. После старши инспектор Бейлс и същият кореец дойдоха и ми зададоха някои въпроси.

— Биха ли те? — попитах.

Той изведнъж измести погледа си. Хвърли едно око на Еди, който му кимна да отговори.

— Не... Не са ме докосвали.

Наведох се напред към него.

— Сигурен ли си?

— Да, сър, сигурен съм.

— И после какво стана? — попита Катрин.

— След около час бях освободен да се върна в частта си.

Катрин се обърна и ме погледна. Вдигнах рамене. Тя отново погледна Джаксън.

— Отишъл си да се срещнеш с адвокат, нали?

— Да, така е.

— Защо?

— Не знам. Бях присъствал на място, където е било извършено убийство. Кой знае какво си мислеха корейските ченгета, нали така? Реших, че с адвокат ще бъда по-сигурен.

— Адвокатът посъветва ли те да се върнеш и да промениш първоначалните си показания?

Джаксън отново погледна към Еди и се поколеба, преди да отговори:

— Да. Каза, че трябва да кажа истината. Имам предвид, че не съм убивал и изнасилвал никого.

Намесих се аз:

— Това означава ли, че си знаел, че Моран също е излъгал при първоначалните си показания пред военните полицаи?

Еди се наведе напред.

— Дръмънд, преминаваш границата.

— Глупости. Твоите свидетели са били разпитвани два пъти и първоначалните и окончателните им показания си противоречат. Имаме правото да разберем защо.

Еди се почеса по брадичката и каза:

— Не съм съгласен. Искаш ли да се обадим на съдията и да го питаме?

— Ние само се опитваме да установим истината. От това ли те е страх?

— От нищо не ме е страх — усмихна се той. — Когато призовеш свидетеля ми в съда, можеш да го питаш каквото поискаш. Стига да е свързано с делото, разбира се. В противен случай ще ти извия врата пред заседателите. Спомняш ли си това усещане, Дръмънд?

Ако случайно не съм го споменава до сега, аз никак не обичам Еди Голдън. Всъщност направо го мразя. И не защото два пъти ме е побеждавал в съда, а защото е толкова надут тъпанар. Май бях започнал да издавам чувствата си, защото Катрин положи длан върху ръката ми, за да ме успокои. От ушите ми излизаше пушек, но удържах устата си затворена. Сетне Катрин попита:

— Евърет, следващият въпрос е много важен. Водиха ли те повторно в полицейския участък в Итеуон?

Джаксън изглеждаше изнервен. Обърна се отново към Еди, но той не реагира.

— Аз, тъъ, извинете. Какъв беше въпросът?

— Попитах дали са те водили повторно в участъка в Итеуон.

— Не. Аз... не са ме водили отново там.

Лъжеше. При това не беше добър лъжец, защото извърна поглед от нея, а лицето му порумения. Катрин предприе мощна атака:

— Биха ли те? Биха ли те старши инспектор Бейлс и инспектор Чой? Опитваха ли се да те принудят да промениш показанията си със сила?

Той отвърна с бърз, стегнат, отчаян речитатив:

— Не, никога. Не са ме докосвали. Не са ме били.

— Много странно, Евърет — намесих се със светкавична скорост. — Аз пък притежавам копие от протокол на полицейския участък в Итеуон, в който се казва, че са те били.

Върху лицето му изведнъж се изписа уплаха.

— Какво?

— Точно каквото чу. Имам официален полицейски протокол, в който се казва, че в полицейския участък са те били.

Джаксън отвори уста, но преди да е успял да изрече и дума, Еди го сграбчи за ръката и каза:

— Покажи ми този протокол.

— Не го нося със себе си — отвърнах, което технически беше вярно.

След като не притежавах такъв документ, очевидно нямаше как да е у мен. Но такъв протокол съществуваше — фалшивият протокол, за който дочух Чой да съобщава на Бейлс, че е завел; протоколът, в който се твърдеше, че Джаксън е бил пребит от своя съкилийник. Отбелязах си наум да направя официално искане до Министерството на правосъдието на Корея за предоставяне на протокола. Освен това си отбелязах наум да не затаявам дъх.

Междувременно Еди вече беше започнал да се усмихва.

— Твърдиш, че имаш доказателства, които противоречат на показанията на моя свидетел. Очаквам да видя тези доказателства, преди той да отговори на въпросите ти.

В този момент се запитах колко знаеше Еди. Дали беше наясно, че свидетелите му лъжат? Или толкова силно желаше да запише още една победа, че предпочиташе да не чува нищо подобно? Или пък просто смяташе Катрин и мен за адвокати мошеници от защитата, които се опитват да му извъртят някакъв евтин номер?

Както и да е, вече бяхме стигнали до задънена улица и Еди погледна часовника си.

— А сега, ако вие двамата не възразявате, графикът ми е много натоварен. Ако нямате някакво сериозно възражение, ще наредя Джаксън да бъде отведен обратно в килията и да доведат Моран.

Без да изчака отговор, той се разходи до вратата и повика охраната. Поведоха Джаксън, чиято глава беше клюмнала. Стори ми се многозначително, че изобщо не се обърна да ни погледне, преди да го отведат. Нито веднъж. Излезе толкова бързо, колкото Еди можеше да го уреди.

Останахме само юристи. И Имелда, разбира се, която продължаваше да ни наблюдава мълчаливо от своя ъгъл. Еди се засмя.

— Ама вие наистина се хващате за всяка сламка, а? Какво става, Карлсън? Доколкото си спомням, ти каза, че с Дръмънд сте имали големи изненади за мен.

Както вече споменах, Еди много обичаше да провокира. Аз кипях, но Катрин изглеждаше спокойна и безразлична, тъй като и тя смяташе провокациите за любимата си игра.

— Имаме изненади, Еди, и още как — отвърна тя. — Просто се опитваме да изчистим някои неясноти.

— Да бе, Карлсън. Просто се надявате да унищожите Бейлс на свидетелската скамейка. Не е твърде оригинална идея, дори е направо калпава.

— Наистина ли? И защо?

— Защото Бейлс е чист. Той е един от тримата най-добри военни следователи в цялата армия. На второ място е по брой на арестуваните, на първо — по брой на осъдените, и срещу него никога не е било повдигано обвинение в неправомерно използване на сила.

Катрин го погледна право в очите.

— Не, не е чист.

Той издържа на погледа ѝ.

— Кажи го в съда и ще те накарам да съжаляваш. Това е военен трибунал, Карлсън, а не някакво си дело в гетото. Съдебните заседатели са десет армейски офицери. Те уважават военните следователи. Само повдигни въпроса и аз три дни подред ще доказвам на всички колко е страхотен Бейлс. Не си губи времето.

— Ще видим — рече Катрин.

Точно тогава вратата се отвори и в стаята беше въведен старши сержант Карл Моран. Погледът му пробяга из помещението и за част от секундата се спря на всеки от нас. Еди стана и му подаде стол. Моран тежко се отпусна на него.

Ако до този момент все още хранех някакви илюзии, че хомосексуалистите се познават от пръв поглед, те мигновено се изпариха. Човекът си приличаше с фотографията, но тя не даваше представа за ръста и очевидната му физическа сила. Беше истинска планина от мускули. Веднага си представих как стиска армейския колан с огромните си лапи, докато Ли кашля, задавя се и рита в последните мигове от живота си.

Катрин отново започна своя разпит, като следваше същия модел — тук аз съм ти приятел, а не онова лъскаво влечуго вляво от теб. То, влечугото, смята, че гейовете трябва да бъдат разкъсвани от побеснели коне. Просто ми разкажи всичко.

Карл Моран обаче не беше Евърет Джаксън. Не изглеждаше уплашен или уязвим, нито застрашен. Беше стар войник, обръгнал и покрит с белези, и въпреки онова, което Катрин беше казала за него —

че бил нежен като голямо плюшено мече в леглото, — на мен ми се виждаше яка, брутална горила.

После Катрин продължи по същата схема, като го попита за ареста, а той отвърна точно като Джаксън: пътуване до участъка в Итеуон, стандартен разпит, кратък престой в корейска килия, пътуване до ареста на военната полиция, стандартен разпит, мъчителна битка със съвестта, посещение при адвокат, доброволно явяване пред военната полиция — последователност, довела до доброволни и пълни признания.

Седях неподвижен и търпеливо изчаквах Катрин да приключи с въпросите си. Не се намесих и не я прекъснах нито веднъж. А и тя се справяше превъзходно, макар че положението беше безнадеждно. Не отбелязахме и милиметър напредък. Когато тя приключи, аз се наведох напред, облакът ми се на масата и приковах Моран с продължителен, скептичен поглед. Той се опита да не ми обръща внимание, но накрая не издържа.

— Какво? — попита. — Имате ли някакъв въпрос към мен, господин майор?

— Точно така. Каза, че не са те били, нали така?

— Тъй вярно — отвърна той и се засмя. — Приличам ли ви на човек, когото могат да го пребият някакви корейчета? По дяволите, ако някой от онези с дръпнатите очички само ме беше пипнал, щях да го пратя направо в гроба.

Той разглеждаше подутините и ожулванията ми и имах чувството, че знае как съм ги получил. Дори имах чувството, че ми се подиграва.

— Не и ако си окован или завързан за стол, Моран. Не и ако са десетима срещу теб. Не и ако си изплашен до смърт, че могат да те обвинят в убийство. Хайде сега, няма нищо срамно в това. Кажи ни. Някой би ли те?

Той се наведе напред и ме погледна в очите.

— Никой не ме е докосвал с пръст. Кълна се. Нито едно корейче не ме пипна. Бейлс също не ме е докосвал. Това е самата истина. Никой не ме е бил.

Импулсивно попитах:

— Последен въпрос. След като се срещна с адвоката, какво направи? Предупреди ли поне Джаксън, че възнамеряваш да направиш

признания?

— Да, разбира се. Джаксън е просто един хлапак, нали разбирате? Чувствах се отговорен за него.

Толкова му беше. Готово! Егото на този мъж го препъна.

Еди мигновено усети обезпокоителното несъответствие и бързо се намеси:

— Добре, добре, вече изчерпихме този въпрос. Сержант Моран, благодаря за помощта. Можете да се връщате в килията си.

Изражението на Моран издаваше недоумение. Знаеше, че е казал нещо погрешно, но не беше сигурен какво точно. Така или иначе, той се изправи и с тежка стъпка отиде до вратата, където двама военни полицаи го чакаха, за да го отведат в килията.

Вратата се затвори зад гърба му, Еди се облегна и се усмихна. Този път използва човекоядската си усмивка — от онзи тип, когато въгълчетата на устните му почти опираха в ушите.

— Доволни ли сте? — попита.

Това беше единственият риск, който бяхме поели с идването си. Сега Еди знаеше в каква посока се опитвахме да поемем. И той като нас беше чул свидетелите да си противоречат по въпроса кой е отишъл пръв при адвокат и кой кого е посъветвал да признае. Имаше пукнатина в бронята му, но Еди вече знаеше къде е тя. Тъй като го познавах добре, изобщо не се съмнявах, че щеше да организира на свидетелите си по няколко репетиции, за да е сигурен, че всички гънки са изгладени.

— Много сме доволни — отвърна Катрин и двамата положихме всички усилия да се усмихнем самоуверено, все едно току-що бяхме научили нещо съдбовно и необоримо.

— Оставете тази работа — предупреди ни строго той, изправи се и отново погледна часовника си. — Повярвай ми, Карлсън, не си играй с Бейлс на свидетелското място. Няма да го позволя. Нито пък този съдия.

Той излезе доволен и наперен от стаята. В същия миг фалшивите ни усмивки се стопиха и се превърнаха в мрачни гримаси. Нямахме за какво да се радваме. Двамата с Катрин се заехме с обичайния адвокатски разбор, който следва неудовлетворително представяне, като се питахме какви въпроси трябваше да зададем, а не го бяхме

направили, кои трябваше да формулираме по-различно, защо не сме оценили правилно свидетелите и как сме пропилили големия си шанс.

След това излязохме и обезсърчени поехме към паркинга и колата, която ни чакаше там.

— Добре се справихте там вътре — обяви Имелда.

— Какво? — попита Катрин.

— Казах, че бяхте добри.

— Така ли? — усъмних се аз.

— Сега вече всичко е ясно, нали?

— Тъъ, да — отвърнах. — За кое по-точно говориш?

Имелда се извърна към мен. Вдигна ръка и нагласи очилата си.

— Моран не излъга. Те не са го докоснали с пръст.

— Разбира се, че не са — рекох.

Доста несигурно обаче. Имелда отново се обърна и се изкикоти:

— Този Бейлс наистина има добри инстинкти. Мъжете като Моран се състоят само от едно голямо его. Такъв можеш да го пребиеш до смърт, но няма да проговори. Ама хииич! Виж, ако хванеш слабия, за да накараш големия да се пречупи, вече е друга работа.

И тя се изкикоти още веднъж.

Разбира се, Имелда беше напълно права. Точно това се беше случило. Бейлс и Чой бяха съумели да отведат двамата повторно в участъка в Итеуон. Някак си бяха разбрали какви са отношенията между Моран и Джаксън. Бяха се досетили, че егото на Моран е като самолетоносач, което не бе особено трудно, затова бяха налагали Джаксън дотогава, докато Моран, големият мечок, не се беше пречупил, за да защити приятеля си.

Погледнах към Катрин, но тя гледаше право в тила на Имелда.

Тогава попитах:

— Знаеш ли, че в деловодството на Военния съд се поддържа дневник, в който се вписват всички, потърсили правна помощ?

— Не, не знаех — усмихна се тя. — Но това е много удобно в нашия случай.

— И още как — съгласих се. — Достатъчно е само да проверим кога Джаксън и Моран са потърсили помощ, след което ще имаме доказателства дали са били убедени от адвокатите си или от група садистични ченгета. И ако открием несъответствие, ще можем да го напъхаме в задника на Еди.

— Готово — промърмори Имелда от предната седалка.

Катрин се наведе напред.

— Извинявай. Какво каза?

— Казах, че вече го направих. Джаксън и Моран са потърсили адвокат цяла седмица след като са дали последните си показания.

Нали разбирате, такава си е Имелда. Не играе честно. Знаела е още преди да седнем срещу тях, че Моран и Джаксън са излъгали за адвокатите си. Ето защо беше в състояние да разнищи измислиците им.

Ако бях с двайсет години по-възрастен, щях да се ожения за тази жена.

И така, ето как стояха нещата.

Двама ключови свидетели бяха излъгали; единият беше измъчван, а и двамата бяха принудени със сила да дадат фалшиви показания. Предполагах, че лъжеха относно това как чули Уайтхол и Ли да се карат онази вечер.

Друг ключов свидетел — Майкъл Бейлс — също лъжеше. Беше пребил Джаксън, за да разреши случая.

Ли Но Те беше разполагал с ключ за любовното гнезденце, макар че за Еди нямаше да е много трудно да измисли правдоподобно алиби. Навярно щеше да пледира, че Уайтхол е бил достатъчно хитър да мушне ключа в джоба на Ли, след като го е убил.

Не знаехме как някой би могъл да влезе в апартамента и да убие Ли. Освен ако полицаите не лъжеха. Освен ако специалистът по ключалките не беше дал фалшиви показания. Освен ако не съществуваше гигантска полицейска конспирация, която надхвърляше дори границите на участъка в Итеуон.

Знаехме, че клиентът ни беше попаднал в майсторски устроен капан. Не знаехме обаче кой беше заложил капана, защо и как точно — все въпроси, които никак не бяха маловажни. Подозирахме цял полицейски участък за извършителя на престъплението и ако не можехме да извадим необорими доказателства за това, щяхме да станем за смях в съдебната зала.

Обадих се на полковник Каръдърс и му казах какво сме разкрили. Казах му за несъответствието. Казах му за дневника на Военния съд, както и за факта, че Джаксън и Моран бяха излъгали кой кого е съветвал да си признае и кога са потърсили юридическа помощ.

Той ме изслуша учтиво, благодари ми за обаждането и ме осведоми, че не разполагам с нищо убедително. Аз вече го знаех. Каза ми още, че според него несъответствието е любопитно. И това вече го знаех.

Веднага щом оставих слушалката, Али ме улови за ръката и ме дръпна в съседната стая. Всъщност „дръпна“ беше твърде меко казано. Тя почти ми извади ръката от рамото, аз изквичах и се катапултирах през вратата.

— Ох! — казах и я изгледах заплашително.

— Не бъди такъв женчо.

— Наистина болеше! — оплаках се.

Това си беше самата истина. Болеше адски отчасти защото вече бях пребит и прострелян, но и поради факта че Али беше силна като бик. Изведнъж ми хрумна, че ако реши да помете стаята с мен, сигурно нямаше да успея да ѝ се противопоставя. Дори да бях в най-добрата си форма, тя пак щеше да е в състояние да ме разкъса на парчета.

— Как мина? — попита тя нетърпеливо, без да обръща внимание на болезките ми.

— Не много добре — признах. — Моран и Джаксън се объркаха в показанията си, но Голдън лесно може да поправи нещата с малко репетиции. Все още не сме стигнали до нищо съществено.

Лицето ѝ се помрачи от дълбоко разочарование, което ме поразих — първо, защото изобщо не ѝ отиваше, и второ, защото бях виждал то да изразява единствено гняв и презрение. Не, всъщност не, защото я бях виждал и да гледа Мария с обич, затова новото ѝ изражение ми напомни колко мъчително беше станало делото за нея. Беше изгубила любовницата си, може би не в пряка връзка с въпроса за вината или невинността на Уайтхол, но определено заради делото. Единствената възможност да компенсира донякъде загубата си беше да докаже, че той е обвинен несправедливо.

Макар че изглеждаше като последната жена на света, към която човек би изпитал жалост, точно това чувствах аз. Просто не можех да измисля какво да кажа.

— Съжалявам — рекох. — Всичките ми идеи се изчерпиха.

Тя посумтя малко, после предложи:

— Ами телевизионните записи на кръвопролитие? Защо не ги проучим?

— За какво? Целият свят вече ги е гледал, при това неколкостотин пъти, и никой не е видял нещо, което да заслужава внимание.

— Няма да ни навреди.

Не исках да си губя времето, но не ми се искаше и да я разочаровам.

— Знаеш, че е прекалено хипотетично, нали? — попитах за всеки случай.

— Нали нямаме никаква друга възможност за разследване?

Не можех да споря с последното ѝ твърдение, затова тъпо кимнах, а Али се обади в местния клон на телевизионния канал Ей Би Си. Няма да повярвате, но гласът ѝ звучеше много очарователно, дори секси, докато увещаваеше някакъв човек да ни пусне да изгледаме материала. Беше доста странно този момичешки, закачлив глас да излиза от устата ѝ, но свърши работа.

Просто не исках да съм на мястото на човека от другата страна на линията, когато видеше Али от плът и кръв.

Студиото се намираше на дванайсетия етаж на една огромна, блестяща нова сграда на площад „Намдун“. Взехме асансьора и корейците, които се возеха с нас, се взираха с любопитство в Али, която беше с поне половин метър по-висока от тях — макар че сигурно щеше да бъде страхотна гледка дори ако беше с половин метър по-ниска. След това зяпнаха мен, може би защото сметнаха, че точно тя ме беше скъсала от бой. Дори само по израженията им човек можеше да си представи какво си мислеха. Пустите му американци! Адски странни хора — как изобщо са успели да станат толкова богати? Толкова преуспели? Толкова силни?

Всъщност това бяха добри въпроси. Аз самият често съм си ги задавал.

Както и да е, един кльощав мъж с дънки и опърпана тениска ни посрещна във фоайето на малкото студио. Вторачи се адски шокиран в Али и мигновено стана очевидно, че точно него беше омаяла по телефона. Али ми намигна и едва сдържах смеха си, защото до този миг не бях мислил за нея като за жена, с женска хитрост и някои от необходимите умения за битката между половете. Поне двата общоприети пола.

Човекът се представи — казваше се Хари Менкър и беше операторът, заснел кръвопролитие. Очевидно много се гордееше с това. За известно време той отново се потопи в разказа за приключението си и за риска, който беше поел, за да заснеме филма, излъчен от почти всяка телевизионна мрежа в света. После пък се

оплака, че не му платили никакъв хонорар за това постижение, защото бил на заплата в Ей Би Си и компанията прибрала всички печалби от смелостта му.

Али и аз го изслушахме търпеливо и със съчувствие гукахме на подходящите места. Все пак филмът си беше негов. После той ни заведе в една прожекционна зала в дъното, където ни чакаха двама техници. Филмът беше зареден и готов. Казаха ни да седнем и намалиха осветлението.

Хари услужливо ни обясни:

— Онова, което сте видели по телевизията, са монтирани пасажии. Изрязахме особено кървавите сцени, нали разбирате — разкъсани тела, шума от ругатните на хората. Сега ще видите пълната, нецензурирана версия.

Погледнах към Али и тя ми се усмихна победоносно. В крайна сметка това посещение можеше и да си струва загубеното време.

През първите пет минути от записа камерата подскачаше между протестиращите и полицаите. На няколко пъти се спираше доста продължително и върху мен.

— Изненадахме се да видим там офицер от армията — обади се Хари. — При това в униформа. Имаш кураж, трябва да ти се признае.

После чухме записа на първия изстрел и камерата полудя. В кадъра попадеше ту асфалт, ту човешки стъпала и крака. Камерата толкова се люшкаше и подскачаше, че на човек можеше да му се завие свят. Чуваше се обезумелият глас на Хари:

— По дяволите... мамка му... о, боже!

Операторът малко се посниши на стола си.

— Аз, въъ, се поуплаших.

— И аз — обадох се.

Точно в този миг се появих на големия екран. Разблъсквах хората настрани и навсякъде хвърчаха човешки тела, но не от моите удари, а защото повечето от хората край мен бяха прострелвани и отхвърляни назад и встрани. Досега не бях осъзнавал колко близо съм бил до куршумите.

— О, господи — прошепна Али и усетих как ръката ѝ сграбчва моята; стисна я толкова силно, че едва не изстенах.

Сигурно беше видяла нещо, затова попитах:

— Бихте ли спрели филма? Върнете го там, където започва стрелбата. И го пуснете на забавен каданс.

Техниците изпълниха указанията ми, после го пуснаха още веднъж.

— Ама ти имаш адски късмет, че още си жив, човече — поклати глава операторът Хари.

Прав беше. Стрелецът се целеше в мен още от първия си изстрел. Нямаше никакво съмнение. Опитваше се да улучи именно мен. Хората, които падаха наоколо, бяха просто невинни жертви на калпавия му мерник.

Но онова, което забелязах едва на третото повторение, Али беше видяла още в първия миг. Демонстрантката зад мен нарочно ме беше блъснала напред, право към редицата на полицаите. Беше обърнала глава наляво и затова беше видяла как падат улучени двама от хората непосредствено до мен, беше усетила, че следващият куршум ще ме удари, и затова ме беше блъснала. Беше толкова дребничка, че бе направо удивително как е събрала достатъчно сила, за да ме тласне толкова мощно. И беше спасила живота ми, като съзнателно беше застанала пред куршума, предназначен за мен.

Гледах за трети път как главата ѝ се пръска в дъжд от кръв. Беше Мария, разбира се.

Обърнах се и безпомощно изгледах Али. Гърдите ѝ се издигаха и спадаха учестено, а но бузите ѝ се стичаха сълзи. Стенеше от болка и мъка. Усетих как нещо дълбоко в гръдния ми кош натежа.

Прегърнах я през рамото. Тъй като беше по-висока от мен и изглеждаше неописуемо, трябва да сме били много странна двойка. Хари и двамата му помощници ни зяпнаха, докато не схванаха, че двамата с Али сме ужасно разстроени от нещо. Тогава спряха прожекцията и тактично се изнесоха от стаята.

— Али, толкова съжалявам — успях да кажа най-сетне. — Нямах никаква представа.

Тя не отвърна, просто седеше и хлипаше, а аз се чувствах толкова жалък и нещастен, колкото никога през живота си. А може би „нещастен“ не беше най-точната дума. Може би онова, което изпитвах, беше срам и неудобство. Мария не ми дължеше нищо. Нищичко. От мига, в който я видях за първи път, я бях преценил и я игнорирах напълно, което може би е най-лошата форма на презрение.

Непрекъснато четем за герои, спасили човешки живот, които разказват какво са мислели и какво са почувствали в краткия миг, преди да сторят нещо неимоверно смело. Онова, което никога няма да прочетете, е как се чувства човекът, който е бил спасен, особено ако спасителят му е загинал. Затова ще ви кажа как се чувства — толкова непоносимо виновен, че му иде да изтръгне сърцето от гърдите си.

Мисля, че Али някак усети това, защото сложи дългата си ръка на рамото ми и ме притегли към себе си. Така останахме през следващите няколко минути, неспособни да изречем и думичка, потънали в общото нещастие — тя поради загубата си, а аз, защото повече от всичко ми се искаше да разменя мястото си с Мария, въпреки гузното задоволство от факта, че това беше невъзможно.

Най-сетне Али отдръпна ръката си, изправи се и отиде да извика Хари и момчетата му. Те отново включиха прожекционния апарат и ние мрачно продължихме да гледаме.

В един момент се виждаше как аз бързо се навеждам, за да вдигна полицейската палка. В мига, в който се наведох, главите на още трима демонстранти точно зад мен се пръснаха от куршумите.

— Еха! Човече, виж тези кадри — възкликна Хари.

Операторът превъртя сцената на бавен каданс още два пъти, докато не ми писна да гледам как хората умират от куршуми, предназначени за мен.

— Давай нататък! — изляях.

На следващите кадри се виждаше как спринтирам към стрелеца. При това изглеждах дяволски добре, ако ми позволите да го отбележа. Али даже отново ми стисна ръката, навярно за да ме успокои.

Хари беше фокусирал обектива си върху мен, затова фигурите наоколо бяха размазани. Видях се как замахвам с палката и я стоварвам върху главата на полица, как след това се навеждам и вземам пистолета му. Видях и нещо друго, макар първоначално да не ми направи впечатление.

Тичах нагоре по хълма към стрелеца и отново преживях момента, в който той измъкна новия пълнител от жилетката си. След това забелязах още нещо. Той погледна вдясно от себе си. После върна поглед към мен и хвърли карабината.

Накарах ги да пуснат този момент на нерешителност още пет-шест пъти. Колкото повече го изучавах, толкова повече изпъкваше

очевидното. Нямаше нищо безцелно в това озъртане надясно. Стрелецът гледаше към някого. Чакаше нареждания. Гледаше към шефа си или човека, който преценяваше ситуацията вместо него.

Тогава си спомних, че бях забелязал и още нещо в по-предишните кадри.

— Върнете до момента, в който изскачам от тълпата. Отново забавено.

Направиха го. Навярно си мислеха, че се наслаждавам на своя миг на слава. Ако трябва да бъда честен, по принцип не стоя над тези неща. Този път обаче престанах да гледам себе си и видях всичко по-ясно. Фигурата беше мъглива и размазана, но в нея имаше нещо странно.

— Върнете отново и като ви кажа, стопирайте кадъра.

Не можех да бъда сигурен. Кадрите не бяха на фокус. Силуетът се намираше на двайсет, може би трийсет метра от мен. Онова, поради което изпъкваше обаче, беше следното: той стоеше напълно изправен. Не залягаше, нито тичаше, нищо. Просто стоеше с ръце на кръста — поза на командир. И се намираше точно на мястото, накъдето беше погледнал стрелецът, за да получи знак.

Обърнах се към Хари:

— Можеш ли да ни направиш копие от филма?

— Разбира се, човече — отвърна той.

И така, Али и аз взехме филма, хванах я за ръка и си тръгнахме. Когато излязохме навън, тя попита:

— Какво видя?

Не ми се искаше да я лъжа, тъй като идеята да изгледаме записите беше нейна, но няхах друг избор.

— Нищо — казах.

Тя ме изгледа с недоумение.

— Нищо ли? Тогава защо поиска копие от филма?

— Не знам. Сигурно, за да не забравя как Мария спаси живота ми.

От това измислено алиби наистина се почувствах отвратително, но знаех, че по този начин ще пресека любопитството на Али. Тя мрачно се усмихна и кимна, а после се върнахме в базата — аз, изпълнен с въпроси около записа, а тя — потънала в кошмара от гледката на куршума в главата на жената, която беше обичала.

Когато се върнахме в офиса, аз незабелязано се измъкнах навън и използвах един клетъчен телефон, за да се обадя в канцеларията на генерал Спийърс. Казах на любимия си полковник, че трябва да се срещна с Мърсър, при това веднага. Дадох му телефонния си номер, той каза „Окей“ и затвори.

Постоях около три минути под сенките на някакво дърво, докато телефонът не звънна отново.

— Дръмънд, тук е Мърсър — рече той.

— Трябва да се срещнем, важно е.

— Зает съм. Колко е важно?

— Адски важно.

— Добре. Но ще трябва да приложим някои номера. Следят те.

— Кой? — попитах.

— Ще ти кажа, като се видим. Иди във военния магазин. Помотай се в бижутерската секция, ще те поемем оттам.

Грабнах бастуна и казах на Имелда, че ще се върна след час. После закуцуках към военния магазин. Той се оказа точно в другата половина на „Йонгсан“ и аз доста се поизпотих, сипейки ругатни по адрес на Мърсър, докато изкуцукам дотам. Силната въздушна струя от климатика, която ме лъхна при влизането в магазина, едва не ме накара да целуна пода от благодарност. Отидох към бижутерския щанд и заразглеждах часовниците. Когато вдигнах глава, забелязах коравосърдечната мис Ким, която оглеждаше някакви обици от другата страна на щанда. Тя вдигна друг чифт, поклати глава, остави ги и продължи към секцията за стереоуредби. Бавно я последвах. Тя се спря пред огромни тонколони „Инфинити“ и постоя така, докато покрай нея не мина някакъв мъж; тогава го погледна и той ѝ кимна. Едва след това ми даде знак да я последвам.

От всички тези шпионски номера ужасно ме досмеша. Тези хора сигурно проверяваха с гайгерови броячи дори седалките на тоалетните, преди да се заемат с естествените си нужди. Ким ме преведе през някакви врати към склада зад магазина.

Заобиколихме купчини кашони и шкафове, завихме и налетяхме на Бъз Мърсър.

— Да не би да работваш допълнително като управител на склад? — попитах.

— Ха-ха — засмя се той, но добих впечатлението, че не му се видя смешно. Може и да не беше. — Следят те двама души, Дръмънд. Не влязоха вътре, но ако се забавиш прекалено, може да заподозрат нещо. Гледай да купиш нещо на излизане — за достоверност.

— Какви са? — попитах.

— Не сме сигурни. Тази сутрин ги фотографирахме. В този момент ги проверяваме чрез нашите приятели от корейското ЦРУ. Всъщност причината да те извикаме чак тук беше да ги накараме да минат през портала. Там стоеше наш човек, който провери документите им за самоличност. Може би скоро ще имаме по-добра представа кои са.

Видях, че докато говореше, оглеждаше контузиите ми. Част от раните вече бяха започнали да пожълтяват по краищата, така че бях нещо като подвижен калейдоскоп. Той обаче не изглеждаше много разтревожен от състоянието ми.

Бръкнах в джоба си, извадих видеокасетата, която Хари ми беше записал, и му я подадох:

— Това е нередактиран запис на кръвопролитие, направен от Ей Би Си. Нали разполагате с хора, които могат да го подобрят? Да поизчистят размазаните места, когато камерата не е била добре фокусирана?

— Зависи какво е уловил обективът.

— Добре, слушай. Във филма има един момент, когато аз изскачам от тълпата и хуквам след единия от стрелците. Следва кадър, на който стрелецът спира, за да смени пълнителя.

— Това всички го знаем, Дръмънд — отбеляза той отегчено. — Всички телевизионни канали го показаха в новините.

— Точно така. Има обаче още нещо. Разгледайте стрелеца в мига, преди да вземе решението да хвърли карабината и да хукне. Точно в този момент поглежда надясно.

Той се оживи.

— Значи там е имало наблюдател или някой друг.

— Точно така. Според мен преди това съм минал покрай него. Мисля, че е заснет на филма. Стои напълно изправен, съвсем спокоен. Всички останали са залегнали или бягат насам-натам. Не и този тип обаче. Той наблюдава. Не мърда. Ето това искам да проверите.

Мърсър взе видеокасетата.

— Кой е той според теб?

— Нямам представа.

— Добре, ще видим какво можем да направим.

— Колко време ще отнеме?

— Трудно е да се каже. Ще компресираме и ще кодираме записа бързо и ще го пратим чрез спътник в централата в Лангли. Там обаче е два часа след полунощ. Ще трябва да измъкнат някакви техничари от леглата им, за да им възложат работата.

— Струва си, повярвай ми — казах.

— Така ли? Дай ми някакви подробности, Дръмънд.

— Още не. Трябва ми ясна снимка на онзи тип.

В този момент звънна клетъчният телефон на Мърсър. Той го залепи на ухото си и се извърна от мен, за да може да си шепне и мърмори с шпионското си другарче от другата страна. Разговорът беше кратък. Мърсър прибра телефона в джоба си и ме погледна.

— Онези, които те следят, са корейски ченгета. Предполагам, че искат да те държат под око заради белите, които правиш постоянно.

— Да, сигурно — отвърнах аз.

Беше сряда следобед. Процесът започваше в петък сутринта. Разполагахме с още трийсет и шест часа. Надявах се, че не си въобразявам разни неща. Надявах се техничарите от ЦРУ да намерят достатъчно пиксели, за да възпроизведат приемливо изображение на онзи тип. Надявах се той да не се окаже някой глухоням слепец, който си е стоял на място само защото не е имал представа какво става наоколо. А най-много се надявах да не се окаже някое дърво.

Дойде време двамата с Катрин отново да посетим нашия клиент. До процеса оставаха само трийсет часа и трябваше вече да сме стигнали до окончателното решение за тактиката си. Качихме се в колата и аз настоях да се отбием в „Макдоналдс“ и магазина „VI разряд“. За несведущите това е военният еквивалент на обикновените магазини за алкохол, само че цените там са много по-ниски, защото пиячката е освободена от данъци. Ако алкохолиците в САЩ някога разберат колко ги товари Чичо Сам, сигурно ще избухне нова американска революция.

Изръсих се за два стека бира „Молсън“ и още една бутилка „Джони Уокър“, син етикет. Изгубих минута-две, докато се опитвах да убедя Катрин да накара нейните приятелчета от организацията на хомосексуалистите в армията да компенсират разходите ми, но тя остана непреклонна. Твърдеше, че подкупите не отговаряли на тяхната представа за допустими разходи.

Всъщност разговорът ни по време на пътуването беше приятелски, макар че от време на време секваше. Виждах, че е разсеяна и нервна. Непрекъснато си играеше с кожената каишка на лявата китка и от време на време замислено се вторачваше навън, сякаш не ѝ се искаше да бъде в тази кола, на път към нашия клиент.

Предположих, че се притеснява от предстоящото признание пред Уайтхол, че защитата му е почти безнадеждна. Това чувство винаги е отвратително. От друга страна, през повечето време от своята кариера Катрин беше съобщавала на клиентите си именно това — че нямат никакъв шанс. Не знаех какво е нейното съотношение между победи и загуби, но ако се окажеше нула на сто, изобщо нямаше да се учудя. Беше спечелила доста обжалвания, защото стратегията ѝ се състоеше точно в това, но навярно беше свикнала да вижда как старшият съдебен заседател пристъпва от крак на крак, като избягва да я погледне в очите, после вдига глава към съдията и казва: „На бесилото.“

Тогава защо се стягаше толкова? Със сигурност не беше заради прожекторите на обществения интерес. Беше попадала под ослепителната им светлина по-често от всички адвокати, които познавах. Беше снимана за кориците на списания, бяха ѝ правили портрети по телевизионните новинарски емисии, беше изживяла своите звездни мигове с водещи като Лари Кинг и Кейти Курик.

Дали пък не се дължеше на факта, че делото беше за убийство? В крайна сметка най-лошият изход от обичайния процес срещу военнослужещ хомосексуалист е присъда от няколко години затвор. А още по-често — позорно дисциплинарно освобождаване от военна служба, което не е нищо повече от завързан синоним на думата „уволнение“. Може би залогът я потискаше. Може би мисълта, че клиентът ѝ ще получи смъртна присъда, я гризеше отвътре.

Както и да е, едрият главорез дотърча веднага щом го повика дежурният. Лицето му разцъфна в широка и жадна усмивка, когато ме погледна, а аз му намигнах и посочих към стаята за претърсване. Той само дето не спринтира към нея. Бръкна в куфарчето, извади скоча и двата си хамбургера, ухили се лакомо и ни отведе в килията на Уайтхол. Можех да науча дори самия Павлов на някои номера за условните рефлексии.

Човекът пак каза „един час“, въведе ни в килията и изчезна, като буквално галеше бутилката със скоч. Умирах от завист. Искаше ми се и аз да мога да погалья синия Джони Уокър, само че с език.

Томас се изправи и в продължение на един дълъг миг се взря в безрадостните ни физиономии. След това протегна ръка и аз я стиснах. Прегърна Катрин и проклет да бъде ако тя едва не рухна в прегръдката му, след което се разрида. Ясно чувах тихи, приглушени стонове. Тялото ѝ се тресеше. Той я погали по косата и рече:

— Ей, ей, хайде сега. Не се притеснявай, чуваш ли, Катрин, недей. Не се вълнувай чак толкова. Знам, че правиш всичко, което е възможно.

Най-сетне тя се отдръпна, а аз се почесах по главата. Виждам съм доста неща през живота си, но чак пък адвокат да плаче на рамото на клиента си? Да не говорим пък за такова чудо — да видя Катрин със сълзи по бузите. Реших, че се налага незабавно да преобразя настроението в килията, затова отворих куфарчето си, хвърлих два бигмака на Уайтхол и извадих три бири.

— Ей, Томи, знаеш ли го вица за онзи, дето влязъл в един бар с маймунка? Сяда си той на бара и маймунката — хоп, до него. Поръчва си той питие, а маймунката започва да яде всичко, което докопа — фъстъци, маслини, лимонови резенчета, салфетките, всичко. После отива до билиардната маса, където хората си играят кротко, скача върху масата, грабва една от топките и я глътва цялата. Собственикът на маймунката доизпива питието си на екс и се обръща към бармана и останалите посетители: „Ей, съжалявам много. Този малък негодник винаги изяжда всичко, до което се докопа. Ще платя всичко, кълна се.“ И наистина плаща и си тръгва. Един месец по-късно той и маймунката пак влизат в бара, седат и мъжът поръчва питие. Всички в бара гледат маймунката, но тя се пресяга, взема една коктейлна черешка, вдига я пред очите си, после я завира в задника си, изважда я и я изяжда. Толкова е отвратително, че на хората им прилява. Мъжът казва на бармана: „Ей, наистина съжалявам, знам, че е гадно, но откакто глътна онази билиардна топка, винаги предварително мери това, което се кани да изяде“.

Томи избухна в луд смях. Звуците направо изригваха от гърлото му. Вицът беше смешен, но не чак толкова. Мисля, че напрежението и натискът, на които бе подложен, го бяха докарали до емоционален срив. Що се отнася до Катрин тя хладно попита:

— Това виц ли беше?

— Всъщност — намеси се Томи — според мен е нещо като метафора за моята ситуация. Аз съм маймунката. След като стоях затворен в тази килия в продължение на десет дни, вече имам единица мярка за бъдещето си.

Катрин се намръщи, но аз се засмях, защото беше прав.

След това и тримата се настанихме на рогозката на Томи. Катрин седна по средата. Облегнахме се на стената и в продължение на няколко минути посрбвахме бира, докато Томи лакомо поглъщаше сандвичите. Всъщност това беше кавалерски опит от страна на Томи и мен да дадем време на Катрин да престане да подсмърча и да се стегне. Тя се възползва, после се зае да разясни на клиента ни всичко, което се беше случило през последните два дни — от кръвопролитията по време на демонстрацията, през срещата ни със съдията, до разпитите на Джаксън и Моран. Каза му какви бяха подозренията ни и колко малък напредък сме отбелязали в доказването на каквото и да е.

Томи я изслуша. От време на време отпиваше по глътка бира. С изключение на това движение, не помръдваше и не каза нищо. Останах с впечатлението, че не се изненада от нищо, което чу. Не можех да не се възхитя на самообладанието му. Ако аз бях на неговото място и знаех, че ловко са ме закопали с обвинения в убийство и маса други ужасни неща, и чуех как адвокатите ми казват, че са оплескали защитата, щях да се разкрещя с всички сили.

След като тя приключи, той стана, отиде до куфарчето ми и извади още три бири. Отвори ги и подаде по една на мен и Катрин.

— Страшна работа — рече той и ми се усмихна гордо. — Наистина ли беше на демонстрацията?

— Не можах да устоя на изкушението — свих рамене.

— Господи, как ми се иска да бях видял всичко това!

— Ти си може би единственият човек на земята, който не го е видял. Проклетата демонстрация беше излъчена по всички новинарски мрежи.

— Смяташ ли, че ще пострадаш?

— Навярно — признах.

Армията не е чак толкова отмъстителна, но като всяка организация и тя си има ограничения. Излъчените в целия свят кадри на офицер в униформа сред море от хомосексуалисти не отговарят съвсем точно на армейския девиз „Стани такъв, какъвто искаш“. Не очаквах с нетърпение следващото заседание на комисията по повишаване в чин. Но проблемите на Томи Уайтхол бяха далеч по-зловещи от моите. Толкова по въпроса.

След това Катрин рече:

— Томас, седни, моля те. Трябва да вземем някои решения.

Той клекна срещу нас. Беше много азиатска поза. Само десет дни в корейския затвор и вече започваше да се държи като туземец.

— Ще бъде пределно откровена — продължи Катрин. — Голдън е много хитър и опитен прокурор. Може би ще успеем да накараме един от свидетелите му да се откаже от показанията си. Най-вероятно Джаксън, но не и Моран, той е костелив орех. А Бейлс е дори още по-корав. Ще бъде убедителен като рицар в бляскави доспехи.

— Ясно — каза Томи.

Катрин въздъхна тежко.

— Предлагам да приемем извънсъдебното споразумение.

— Какво?! — скочи Томи.

— И на мен не ми харесва, но така поне няма да попаднеш на електрическия стол. Ще спечелим време.

— Няма да призная нищо. Избий си го от главатар да приема някакво споразумение.

— Томас, моля те, чуй ме. Остава ни само един ден. В мига, в който влезем в съдебната зала, предложението се обезсмисля. Ще бъде оттеглено. Искам да се обърна към прокурора и да се спазаря да отпаднат обвиненията в извършване на хомосексуални актове и заговор с редовия състав. Ако признаем за убийство и изнасилване, мисля, че мога да ги накарам да изоставят другите.

— Не ме интересува.

Тя се протегна и сграбчи крака на Уайтхол.

— Но така ще си жив! Ще посветя целия остатък от живота си да ти издействам обжалване! Няма да спра, Томас. Никога няма да спра. Знаеш, че ще го направя.

— И какво? И двамата да пропилеем живота си? Няма да го допусна.

Катрин умолително погледна към мен. Искаше да се месея и да направя всичко възможно, за да убедя нашия клиент да поеме удара. Вместо това аз отсякох:

— Добро решение, Томи.

— Какво? — изрева Катрин.

— Той взе правилното решение. Делото е очевидна постановка.

— Можеш ли да го докажеш? — попита Катрин, като знаеше много добре, че не мога.

— Не — признах.

— Тогава какво правиш, по дяволите? Само допреди няколко дни смяташе, че споразумението е добър вариант. Успя да убедиш и мен!

Добре си спомнях и затова ми беше кофти. Но не можех да кажа на Катрин, че работя по нова следа с моите приятели от ЦРУ. Вярно, нищо не беше сигурно, но ако излезеше някакво доказателство, като нищо отново щяхме да се върнем в състезанието. Затова казах само:

— Промених мнението си.

Погледнах Томи. Катрин все още го стискаше за крака. Той се бе вторачил в мен.

— Ще пробием това дело — продължих. — Може и да не стане преди началото на процеса, но в крайна сметка ще успеем. Не ме интересува дали ще трябва да си подам оставката и да се заема сам с тази работа. Но ние ще пробием това дело.

— Ще го направиш ли? — попита Томи.

— Да, ще го направя — уверих го.

И наистина щях да го сторя. От една страна, бяха избити много невинни хора и някой трябваше да бъде наказан. А едно момиче от тях ми беше спасило живота, така че колкото и сантиментално и старомодно да звучи — аз й дължах нещо. Много от клиентите ми през годините в крайна сметка бяха осъждани, но никога не бях защитавал някого, за когото да съм бил толкова силно убеден, че е невинен. Не одобрявах жизнения избор на Томи, но той беше дяволски добър войник. А както каза съдията, ако един войник не може да получи правосъдие, тогава не биваше да нося тази униформа.

Освен това Бейлс и неговите хора ме бяха смлели от бой. Както споменах по-рано, аз съм отмъстителен тип.

И накрая, упорит съм до пълна глупост. Всеки, който ме познава, ще го потвърди.

— Аз... — понечи да каже Томи.

Но преди да завърши мисълта си, Катрин изведнъж избухна:

— Не го слушай, Томас!

Гледаше ме яростно с пламтящите си зелени очи.

— Тук не става дума за Томас, нали? А за университета в Джорджтаун!

Отново се извърна и прикова очи в Уайтхол.

— Той никога не ми прости, че бях номер едно на випуска. Беше втори и не можа да го преживее. Не го слушай. Тук не става дума за теб. Той просто иска да получи превъзходство над мен. Не го слушай!

Погледът на Уайтхол шареше между лицата на двама ни. Моето изразяваше огромна изненада.

— Господи, сигурно се шегуващ — избърборих.

Вярно, наистина ме беше победила — с една десета от стотната. Разликата беше толкова миниатюрна, че се наложи от факултета да преизчисляват точките ни десетина пъти. Трябваше да се върнат назад и да пресмятат оценките от всички изпити, които бяхме положили през трите години, защитените писмени работи и обсъжданията на съдебни

процеси. И знаете ли какво показва разпечатката? Катрин беше отговорила правилно на един въпрос повече от мен — въпрос с четири възможни отговора. Точно така — един проклет въпрос. Не ви будалкам. И знаете ли кое бе най-тъпото? Сигурно го беше написала случайно — все едно да хвърлиш стреличка към мишена, закачена в напълно тъмна стая.

Дали това ме беше подразнило? Ами да всъщност. Поне тогава. Имам предвид, че ако ме беше победил Уилсън Холбридж Стрътърс III, който буквално живееше в библиотеката — човекът, за когото всички бяха съгласни, че е най-големият юридически ненормалник, обитавал някога залите на юридическия факултет, — бих могъл да го преживея. Но ме беше победила Катрин Карлсън. Точно тя.

Дълбоко си поех въздух три пъти. Нямаше да се оставя да ме провокира. Щях да запазя самообладание и присъствие на духа. Джорджтаун беше преди много, много време. Уайтхол беше казал още в началото, че ще направи труден избор, ако се наложи, и ето — сега имаше тази възможност. Може би не така, както си го беше представял, но поне го бях предупредил, че може да се стигне и дотук.

С цялото спокойствие, което можех да извикам под знамената, продължих:

— И все пак аз не бих приел споразумение.

Катрин се сопна презрително:

— Томас, не бива да приемаш над главата ти да надвисне смъртна присъда. Нека ти кажа, че напоследък да се отмени смъртна присъда е почти невъзможно. Съдилищата изгубиха търпение да разглеждат обжалвания на смъртни присъди. Не съм специалистка по въпроса, но направих някои проучвания. Само една на дванайсет присъди се отменя. Дори гражданските съдилища ускоряват изпълнението на смъртните присъди, а тук става дума за военен съд. Тези униформени убийци като нищо ще определят присъдата да бъде изпълнена до една година, а може би дори до шест месеца.

— И двамата спрете веднага! — извика Томас.

Катрин и аз се спогледахме изненадани.

— Това няма нищо общо с вас — продължи той по-спокойно. — Няма да приема никаква сделка.

— Защо, Томас? — попита Катрин.

— Защото съм невинен. Защото любовта ми към Но не беше грях. Защото просто няма да призная.

Двамата с Катрин се гледаха дълго. Беше един от онези моменти, когато въздухът сякаш е изпълнен с електричество, а думите могат само да навредят. Накрая Катрин се изправи, разтърси вратата на килията и извика тъмничаря.

Грамадният главорез се появи, като се поклащаше напред-назад, защото очевидно беше подхванал почерпката си. Всъщност беше толкова пиян, че не можеше да се оправи с ключовете. Най-сетне успя да отвори и Катрин изхвърча навън.

Погледнах към Томи.

— Е, май и аз трябва да вървя.

— Да, разбира се. Дръж ме в течение, става ли?

Уверих го, че ще го сторя, преди тържествено да си стиснем ръце. След това излязох. Вървах бавно. Не бързах да настигна Катрин.

Пътят обратно до базата ми се стори много по-дълъг от обикновено.

В два часа след полунощ някой пак почука на вратата на стаята ми. Изтърколих се от леглото, докуцуках до шпионката и погледнах, за да се уверя, че от другата страна не чака да ме връхлети нов враг. Сякаш още една подутина щеше да има някакво особено значение в този момент. Понякога съм много глупав.

Пред вратата стояха Каръл Ким и някаква тъмна фигура, която не можах да разпозная. Отворих. Фигурата принадлежеше на Бъз Мърсър — изглеждаше много уморен и объркан.

Бях облечен само с униформените зелени армейски гащета, затова стеснително грабнах един пухкав бял халат от шкафа и поведох гостите си към двата стола до прозореца. Аз се отпуснах на леглото.

— Получихте ли нещо? — попитах.

Беше доста глупав въпрос, защото в този час очевидно не бяха дошли само на гости. Каръл отвори една пътна чанта и извади пачка цветни снимки, може би трийсетина на брой.

— Прегледай ги — каза и ми ги подаде. — Сред тях ли е човекът, за когото говориш?

Първите няколко не бяха тези, които ми трябваха. Хората на тях наистина бяха изправени, но причината за това беше, че бяха замръзнали от страх, объркване или шок. Личеше си по лицата им, по стойките, по излъчването. Петата обаче беше на човека, когото търсех. Техничарите от ЦРУ навярно бяха разбрали това от самата му поза, защото и следващите шест снимки бяха негови.

Уверих се чак когато стигнах до петата фотография, която магьосниците бяха успели някак си да увеличат, или да извлекат достатъчно пиксели, за да стане лицето му ясно различимо. Едва успях да сдържа радостното чувство, което ме обзе. Ето го, с ръце на кръста, и макар изражението му да си оставаше малко неясно, от наклона на главата и повдигнатата брадичка можеше да се отсъди, че наблюдава тълпата — сякаш горд стопанин гледа нивата с току-що узряло жито. Само че инспектор Чой се възхищаваше на една касапница.

Извадих снимката от тестето и я подадох на Ким и Мърсър да я разгледат.

— Това е той.

— Кой? — попита Мърсър, като правилно отгатна по изражението ми, че познавах негодника.

— Главен инспектор Чой от полицейския участък в Итеуон. Той водеше разследването за убийството на Ли. Пристигнал е пръв на местопрестъплението и заедно с военния следовател Майкъл Бейлс се е заел да реши случая.

Мърсър и Ким се наведоха над снимката. Не можех да се сдържа и да не добавя:

— Освен това беше един от негодниците, които ме смляха от бой.

— И какво точно доказва тази фотография? — попита Каръл. — Вярно, малко е странно, че стои там, но какво от това?

Добър въпрос. Самият факт, че Чой присъства там и наблюдава клането, сам по себе си нищо не означаваше. Може би просто беше хладнокръвен негодник, за когото гледката е била забавна. Нищо особено и във факта, че стрелецът, когото преследвах, беше погледнал към Чой, преди да хвърли оръжието. Можеше да е погледнал към още двайсет души. Може би просто си е раздвижвал врата.

— Е, сега идва интересното — обясних. — Когато ме арестуваха и... хм, ме разпитваха за първи път, Чой твърдеше, че имало само един стрелец — онзи, който беше успял да избяга. Твърдеше, че полицаят, когото бях подгонил, не е участвал в стрелбата.

Без да откъсва очи от снимката на Чой, Мърсър рече:

— Трябва да е знаел за твоя стрелец. По дяволите, та той е само на трийсетина метра от него. Навярно е чувал дори дрънченето на празните гилзи по бетона, да не говорим за изстрелите.

— Точно така — съгласих се. — Защо тогава се опитваше да ми спретне дело за убийството на човек, за когото е бил сигурен, че е участвал в стрелбата? По дяволите, убитото ченге е от неговия участък. Познавал го е.

— Защото се е опитвал да прикрие нещо — предположи Мърсър, който имаше доста пъргав ум. — Защото е свързан със стрелците и не е искал тази връзка да бъде разкрита.

— Добре. Да разширим сценария. Чой е главният инспектор на участъка в Итеуон. Ли е убит на територията на този участък и Чой е един от двамата водещи разследването. Той и зет му Бейлс подреждат всички улики, за да изглежда така, че Уайтхол е убиецът. Спомняте ли си Кийт Мерит — онзи, който сега е в кома? Е, опитът за убийството му е направен на територията на същия този участък. Чой и момчетата му са разследвали случая и твърдят, че не могли да открият свидетели. А Мерит все пак е бил хвърлен върху платното на много оживено кръстовище. Сто на сто е имало свидетели. И накрая, един от стрелците е бил ченге от същия участък. Бих се обзаложил, че и другият също.

Ако се съдеше по изражението й, дори Каръл започваше да схваща.

— А знаете ли кое е другото много странно нещо? — попитах.

— Кое? — каза Мърсър.

— Ченгето, което преследвах. Когато си помисли, че съм го заклешил в ъгъла, напъха дулото на пистолета в устата и си отнесе половината от черепа. Доста крайно поведение, не мислите ли? Що за човек би сторил подобно нещо?

Мърсър кимна.

— Някой севернокореец.

Спомняте ли си, че споменах за една севернокорейска подводница, която беше заседнала в плитчините преди няколко години? Ето какво станало после: след катастрофата целият екипаж от петнайсет души и десетина командоси напуснали плавателния съд и излезли на брега. Моряците покорно се строили в редица и командосите ги разстреляли в главата, един по един. След това се разпръснали и се опитали да избягат в Северна Корея, тъй като знаели, че мисията им, каквато и да е била тя, се е объркала и компрометирала. Последваха няколко безумни седмици, през които цялата южнокорейска армия ги търсеше, за да ги убие. Няколко от севернокорейците се сражаваха храбро и убиха доста южнокорейски войници. Странното в случая беше, че нито един севернокорейски командос не беше пленен. Един или двама изчезнаха, други бяха убити, но всички останали се самоубиха.

Това е най-страшното при севернокорейците. Това не е нация. Това е най-фанатичният култ на света, по-голям от групата на Джим

Джоунс, или онези в Африка, или в Уейко, където всички жадуваха да се самоубият за каузата.

Бъз Мърсър се поклащаше напред-назад на стола си, докато обмисляше възможностите. За него, шефа на ЦРУ за целия полуостров, това беше катастрофа. През последните дни непрекъснато размишлявах, поглеждах го от всеки възможен ъгъл и все още не можех да го осмисля.

Ето какво предполагах: Чой и поне няколко от ченгетата в неговия участък бяха севернокорейски шпиони. И на какво великолепно място се бяха настанили! Итеуон се посещава от почти всеки американски военнослужещ и всеки чуждестранен турист. Това е търговската Мека за чужденците, а освен това е екзотичен пазар на плътта, който прибира похотливите йени на чужденците. Започва от портала на главната квартира, която командва изцяло корейско-американския съюз — главната квартира, където се съставят бойните планове, където се доставя за анализ цялата разузнавателна информация за Северна Корея, където военната мощ и слабостите на съюза се оценяват и преоценяват по онзи маниакален начин, характерен за военните.

Да речем например че майор Джон Смит от разузнавателния център някоя вечер реши да изкръшка от жена си и тайничко да чукне някое южнокорейче. Чой и момчетата му разполагат с наблюдатели пред бардаците — след като е задоволил страстите си и си е платил сметката, те го хващат и го водят направо в участъка за лека обработка. Могат да съсипят кариерата и семейството му, но пък могат и да установят взаимноизгодно сътрудничество.

Това може да бъде и конгресменът Смит, който е пристигнал в Корея на официално посещение и междувременно решава да се отдаде на някой безвреден сексуален каприз. Или пък сержант Смит, секретарят на полковник Джоунс — офицерът, който отговаря за военното планиране. Възможностите са както безкрайни, така и стряскащи.

А и не е необходимо изнудването да се ограничава само със секс търговията. Може да бъде заради арест за джебчийство в магазин, търговия на черно, пианска свада. Всяко престъпление, извършено от американец на територията на Итеуон, веднага ще бъде докладвано в полицейския участък. По дяволите, дори не е необходимо жертвата да

е извършила престъпление. Може да е нещо, което Чой и неговите момчета да организират нарочно, за да вкарат в капана някой особено привлекателен обект, вместо да разчитат на случайни жертви, които, така или иначе, минават през участъка им.

Томас Уайтхол например представляваше отлична възможност — наема апартамент, за да има лично гнезденце за среща с любовника си, който пък за зла участ се оказва синът на южнокорейския военен министър.

Очите на Мърсър изведнъж се събудиха и се отвориха широко.

— Помисли само — казах. — Чой вижда по-съблазнителна възможност от обичайните му изнудвачески схеми за събиране на разузнавателна информация. Вижда възможност да унищожи целия съюз. Запалва пожара, като убива Ли и приписва престъплението на американски офицер. Подхранва огъня с един тон високооктанов бензин, като разстрелва сума американци току пред портала на базата „Йонгсан“, пред обективите на двайсетина телевизионни камери. Дори нарежда да бъдат убити няколко репортери, за да предизвика яростта на останалите.

Каръл най-сетне схвана картинката, изпусна чантата си и възкликна:

— О, господи!

— Разбира се, това са само догадки — признах. — Сигурно съществуват и две-три други правдоподобни обяснения. И, повярвайте ми, опитал съм се да ги обмисля щателно всичките. Но пробвайте да съставите друга версия, която да пасва на всички обстоятелства.

— Наистина ли вярваш в това? — попита Мърсър. — Можеш ли да се закълнеш, че не раздуваш някаква измислица за световна конспирация, за да отървеш клиента си?

— Ей, ами аз съм адвокат — казах. — Естествено, че не мога да се закълна в подобно нещо.

В седем сутринта седях в офиса на Мърсър, а Каръл набираше номера на полицейския участък в Итеуон. Телефонът беше свързан с високоговорител, така че Мърсър аз и още няколко агенти можехме да слушаме разговора. Каръл се представи като Мун Сон Джонсън и поиска да говори направо с главен инспектор Чой.

Той вдигна слушалката и тя забръщолеви в стила на лекомислена корейско-американска домакиня: каза му, че била омъжена за много важен полковник от армията, командирован тук, че се запознали с Майкъл Бейлс и съпругата му, сестрата на Чой, чрез общи познати и че Бейлс веднъж ѝ казал, ако има някакъв проблем в Итеуон, да не се притеснява да позвъни на шурей му.

Е, тя имала проблем, оплака се Ким. Голям проблем. Предишния ден пазарувала в Итеуон, когато някакъв негодник прерязал дръжките на чантичката ѝ и избягал с нея. През следващите пет минути Чой ѝ зададе стандартните кога, къде и как, които, ако се съди по тона му, четеше от стандартния полицейски формуляр.

След това Каръл се разплака. Известно време хленчи за това колко важни неща имало в чантичката ѝ — като се почне от военната ѝ лична карта до паспорта, и изобщо как животът ѝ щял бъде съсипан, ако не си ги върне. Чой не спираше да я уверява, че ще направи всичко възможно. Настояваше, че държи под здрав контрол участъка си. Всичко било въпрос на разузнаване, каза ѝ той, а той имал много добро. Щял да предупреди местните търговци и така да разбере, ако крадецът се опита да използва кредитните ѝ карти или документите ѝ за самоличност.

Каръл го попита дали не е възможно кражбата да е била дело на американец, защото, в крайна сметка, ако се изключи чудесният ѝ съпруг, американците са нецивилизовани негодници, които не зачитат законите. Чой прие, че американците определено са покварен и крайно неприятен народ, но изрази съмнение, че биха извършили подобно престъпление извън базата си, защото наказанието за това би било

много по-тежко, отколкото вътре. Каръл попита дали трябва да се обади във военния магазин и в комисариата и да ги предупреди. Да, окуражи я той, обадете се и ги предупредете. Тя го попита дали престъпникът би могъл да избегне мрежата му. Не, увери я той. Може би щяло да отнеме време, но ако крадецът използва нещо от чантичката ѝ, тогава многобройните източници на Чой ще му кажат веднага.

Каръл му благодари и го попита дали може да провери как вървят нещата, като се обади на Бейлс. Да разбира се, учтиво отвърна Чой, проверете при Майкъл.

Започвах да харесвам Каръл Ким. За седем минути разговор тя успя да изтръгне от устата на Чой всички думи, които ни трябваха. Единият от агентите, който слушаше подпрян на стената, веднага извади касетката и се втурна нанякъде с нея.

След това бе въведен кореец в цивилно облекло. Той, изглежда, познаваше всички в стаята, освен мен, затова Мърсър ни представи. Името му беше както на всеки трети кореец — Ким Едикойси-някойси. Той беше колегата на Мърсър със същия ранг от КЦРУ корейската версия на нашата агенция. Между двете обаче има доста голяма разлика, тъй като КЦРУ не е ограничено по отношение на вътрешните операции, нито пък го спъват милиони закони за човешките права. Така например, ако КЦРУ иска да ви отвлече и да ви разбие капачките на коленете, за да изтръгне необходимите отговори, то може да го стори преспокойно.

Ким носеше под мишница купчина досиета. Изглеждаше смачкан и разрошен, сякаш го бяха измъкнали от леглото по телефона. Всъщност точно така беше станало — лично Бъз Мърсър се беше обадил.

В папките бяха личните досиета на 110-те полицаи, които работеха в участъка в Итеуон. Той ги изсипа на бюрото на Мърсър и ги раздели на две купчини — едната съдържаше около осемдесет-деветдесет папки, а другата беше по-малка — с двайсет-трийсет.

Ким се обърна към Мърсър:

— Пуснахме ги през ПРОСКОМ. Ето какво излезе. Английският му беше безупречен. Нямаше и следа от акцент, което не е необичайно за онези корейци, подбирани за важни служби, при които често ще се преговаря с американците. Корейците избират хора, които говорят като

американци, с всичките им грубовати идиоми и прочие. Правят го не само защото са гостоприемнен народ, което си е самата истина, но и защото американците са далеч по-склонни да се разбъбрят пред хора, които приличат на тях. А това е предимство, особено в разузнавателната дейност.

Както и да е, Мърсър кимна, че е разбрал какво му каза Ким, което навярно си беше така, защото сигурно беше участвал в подобна процедура стотици пъти. Аз от друга страна, нямах никаква представа за какво говореше мистър Ким. Изкашлях се веднъж-дваж, за да привлека вниманието им.

— Извинете — рекох накрая, — но какво, по дяволите, е това ПРОСКОМ? Бихте ли ми казали за какво става дума?

Ким погледна към Мърсър, който кимна — предполагам, за да му разреши да ме посвети в тази малка тайна. Кореецът се усмихна самодоволно и веднага ми напомни на класния ми ръководител в шести клас — един арогантен глупак, който цял живот беше заобиколен от дванайсетгодишни хлапета и поради това беше убеден, че е най-мъдрият човек на земята. Шпионите често ми приличат на него, независимо от коя държава са. Тъй като знаят всякакви тъмни, рисковани неща, които ние, обикновените хора, не знаем, те придобиват това леко надутото отношение на превъзходство към останалите. Предполагам, че е нещо от типа на „Знанието е сила“.

Както и да е, той каза:

— Добре, господин майор. Както сигурно знаете, тук в Южна Корея имаме гигантски проблем с шпионите. В Щатите вие обикновено имате два вида шпиони. На първо място имате чужденци, които влизат в страната с чужди паспорти и започват работа. Те най-често действат чрез посолствата или централата на ООН в Ню Йорк, или някаква друга международна институция, която им осигурява прикритие. Представяват сравнително лесна цел за наблюдение от страна на ФБР. Освен това обаче имате и по някой и друг гражданин, който предава страната си — в случая с американските предатели това най-често се прави за пари. Вторият тип шпиони са значително по-трудно откриваеми.

Не можах да се сдържа и се намесих:

— Имате предвид хора като онзи американец от корейски произход, който работеше за Агенцията за военно разузнаване, а вие

сте му плащали?

— Той, разбира се, не работеше за нас — отвърна Ким, без да спира да се усмивва. — Но хора като него отговарят точно на този профил. Той е имал етническа симпатия към Южна Корея. Както и парични проблеми. В банковите му сметки са постъпвали суми, за които не можел да даде обяснение. Определено се досещам защо вашите контраразузнавателни служби са заподозрени, че е работел за нас.

След тези думи усмивката му стана още по-широка.

— Но това, разбира се, не е вярно. Ние никога не бихме шпионирали най-близкия си съюзник.

Двамата с Мърсър се разсмяха весело, сякаш това също беше част от играта. Тяхната игра.

— Както и да е. — Ким отново се обърна към мен. — Нашите проблеми са далеч по-тежки. И на север, и на юг сме все корейци. Говорим един и същ език, изглеждаме по един и същ начин, обличаме се еднакво, споделяме една и съща култура. Милиони южняци са или бежанци, или потомци на бежанци от Севера, след като избухна Корейската война. Много от южнокорейците имат семейства в Северна Корея. Това ги прави идеални жертви на най-различни капани. Освен това трябва да се справяме и с инфилтрираните агенти. В продължение на петдесет години те постоянно пристигат тук — някои с подводници, а някои просто прекосяват демилитаризираната зона. Напоследък обаче севернокорейците станаха по-ловки.

— Как? — попитах.

— Ами да вземем вашия приятел Чой.

— Добре, да вземем Чой.

— Според нашите данни Чой Ли Мин е роден в град Чикаго в Съединените щати, син на двама южнокорейци, имигрирали през 1953 година. Родителите му загинали при автомобилна катастрофа през 1970-а и той останал сирак. Върнал се в Корея седемнайсетгодишен, което не е необичайно. Много корейци имат трудности да се впишат в новите си страни и в крайна сметка се завръщат. Той се отказал от американското си гражданство, доучил последните два гимназиални класа тук, в Сеул, получил отлични оценки и влязъл в Сеулския национален университет. Това е нашият Харвард. Завършил СНУ сред първенците на випуска и можел да постигне всяка своя мечта. Но,

колкото и да е странно, се явил на изпит за полицаи. Повярвайте ми, той сигурно е първият випускник на СНУ, който е направил подобно нещо. Можеше с лекота да се издигне в управата на „Хюндай“ или „Деу“, или на всяка друга престижна служба.

— Значи е бил американски гражданин? — попитах.

Ким сви рамене.

— Може би. Както вече споменах, севернокорейците много захитряха. Знаят, че правим много строги проверки на всеки гражданин, чиято кандидатура се обсъжда за отговорен пост, затова станаха много по-изобретателни при фабрикуването на фалшиви биографии. Възможно е родителите на Чой да са били севернокорейски пасивни агенти, внедрени в Чикаго преди четирийсет години. А може пък Чой изобщо да не е стъпвал в Чикаго.

— На мен определено ми заприлича на човек, който е прекарал известно време в Америка.

Ким погледна към Мърсър и той му кимна, че мога да бъда посветен в още една малка тайна.

— Ние подозираме, че севернокорейците имат секретен лагер, в който подготвят агенти, които да приличат на американци от корейски произход. Постъпват там още като бебета и никога повече не напускат лагера, докато не дойде време да поемат задълженията си на агенти. Ядат американска храна, учат в обзаведени по американски образец класни стаи, дори гледат американска телевизия по спътников канал. Един американски автор, Нелсън Демил, написа романа „Школа за магии“, където става дума за такъв измислен лагер в Съветския съюз. Ние смятаме, че севернокорейците имат подобен лагер, само че истински.

— И допускате, че Чой може да е бил обучен там?

Намеси се Мърсър:

— Дръмънд, ние дори не сме сигурни, че такова място съществува. Чували сме подобни слухове от няколко високопоставени бегълци от Севера. Смята се, че персоналът на лагера е съставен от американски военнопленници, които не са се завърнали след края на войната. Но пък тези проклети бегълци от Севера са готови да ти разкажат всякакви небивалици, за да получат убежище. Кой знае?

— Добре — казах аз. — Значи Чой прилича на човек, който е имигрирал обратно в Корея, когато е бил на седемнайсет. Ами сестра

му — жената на Бейлс?

Ким се почеса по главата.

— Каква сестра?

— Старши инспектор Майкъл Бейлс е американският военен следовател, който е работил по случая на Уайтхол заедно с Чой. Разбрахме, че е женен за сестра му.

Ким взе една папка, разлисти я и каза:

— Нямаме данни да има сестра.

— Тогава коя е жената на Бейлс?

— Ние ще проверим това — намеси се Мърсър.

— И каква е тази проверка, за която споменахте? — попитах.

— Най-големият ни проблем — продължи Ким — е, че преди 1945 година бяхме японска колония и администрацията се състоеше от японски чиновници. През последните дни на Втората световна война те унищожиха целия си архив, като по този начин практически изтриха гражданския ни регистър. После, между 1950 и 1953 година, хиляди наши села и градове бяха разрушени, а заедно с тях — и много от общинските и регионалните архиви. Милиони хора останаха без покрив. Започна масова вътрешна миграция и милиони избягаха на юг. Все едно народът ни беше разбъркан в някакъв огромен миксер.

— Ето защо е дяволски трудно да се разбере кой за кого работи тук — вметна Мърсър.

Ким кимна в знак на съгласие.

— Преди около три години разработихме компютърна програма, с чиято помощ пресяваме данните за големи човешки маси. Наричаме я ПРОСКОМ — Програма за скрининг на комунисти. Вярно, не е много елегантно наименование, но върши работа. Тя използва специални модели, за да отделя хората, които бихме искали да проучим по-добре, и доста прилича на онази програма, използвана от вашите имиграционни служби за търсене на престъпниците, които пренасят наркотици. Така например, ако не можем да проследим семейството на даден гражданин три поколения назад, това вече е знак за повишено внимание. Ако даден гражданин е имигрирал от трета страна — това е друг сигнал.

— Тогава Чой би трябвало да изскочи в тази програма — обадох се.

— Да, само че досега я използвахме единствено за проверка на армията, разузнавателните служби, някои от по-важните министерства и дипломатическия корпус. Честно казано, не сме я пускали в полицията. Тя не е част от механизма на националната сигурност, така че нямахме причина да го правим.

— Това ли се получи, когато проверихте служителите от полицейския участък в Итеуон? — попитах и посочих папките.

Той посочи по-голямата купчина:

— Тези бяха отхвърлени от ПРОСКОМ.

После кимна към по-малката:

— А тези бихме могли да наречем заподозрени. Общо двайсет и двама.

— Значи е възможно в този участък да се спотайва едно голямо шпионско гнездо? — попитах.

Ким се усмихна снизходително:

— Не искам думите ми да бъдат тълкувани погрешно, господин майор, но една пета от населението, което проверяваме, влиза в категорията на заподозрените. В този процент няма нищо необичайно. От повечето досиета на „заподозрени“ няма да излезе нищо. Освен това никога не сме се сблъскали с нещо подобно. Шпионите и агентите действат самостоятелно. Могат и да бъдат част от по-голяма мрежа, ръководена от един лидер, но нямат връзка помежду си. Такава е добрата шпионска практика. Ако някой бъде заловен, той не може да издаде останалите, защото не знае кои са те. Водещият обикновено разполага със система за вдигане на тревога, ако един от хората му бъде заловен, както и добре планиран маршрут за бягство на останалите, който ще използва още при първия сигнал за беда.

— Значи смятате, че подозренията ми са неуместни?

— Честно казано, звучи ми неправдоподобно. Вие имате клиент, когото се опитвате да оправдаете. Въображението ви е превъзбудено.

Погледнах към Мърсър.

— А ти как мислиш?

Бъз пък се спогледа с колегата си.

— Тук има нещо, Ким. Може и да не е чак толкова голямо и драматично, както смята Дръмънд, но има нещо.

Ким скептично сви рамене. Питам се какво ли всъщност си мислеше. Аз например си мислех, че южнокорейците щяха да бъдат

ужасно засрамени, ако се окажеше, че един от полицейските им участъци е пълен до покрива със севернокорейски агенти. Но това, разбира се, можеше пак да се дължи на превъзбуденото ми въображение.

Във всеки случай Мърсър погледна съюзника си от КЦРУ и рече:

— Виж, смятаме да си поиграем с една стръв. Онова, което искам от твоите хора, е да затворят здраво изходните люкове.

Мърсър подаде на Ким снимката на Бейлс, която беше извадил от личното му досие:

— Това е Майкъл Бейлс. Ако се опита да се качи на самолет или кораб, за да напусне Корея, искам да бъде спрян. Той е умно момче. Освен това е обучено ченге. Може да се предреши, може да разполага с фалшив паспорт, затова нека твоите хора преработят тази снимка така, че да го показва как ще изглежда с брада или с мустаци, облечен като жена или пък с очила и с изрусена коса. Знам, че на корейците всички бели ви се струваме еднакви, затова разпространете копия от всички варианти на външния му вид по граничните пунктове. Това е напълно сериозно, Ким. Не ме подвеждай.

— Няма проблеми — кимна кореецът, взе си купчината папки и се приготви да тръгва.

— Още нещо — спря го Мърсър. — Твоите хора могат ли да организират наблюдение на Чой?

Ким се усмихна любезно.

— Смятай го за направено, Бъз.

— Добре. Ако разплетем тази работа, ще накарам шефа си в Лангли да каже на твоя шеф, че заслугата е твоя. Бил съм озадачен от случаите се тук странни неща и съм се обърнал към теб за помощ, а ти си разкрил всичко.

Ким се усмихна още по-широко.

— Ще бъде много мило от твоя стана, Бъз.

После двамата се ръкуваха и Ким си тръгна. Мърсър си го биваше. И бездруго разкриването на шпионска мрежа под носа им щеше да постави корейците в неудобно положение, но би било два пъти по-унизително, ако заслугата за това беше на американците. А по този начин корейците щяха поне донякъде да спасят репутацията си. Освен това Ким вече имаше силен личен стимул да ни помогне по всеки възможен начин.

Отбих се в кабинета на съдията, за да получа списъка на потенциалните съдебни заседатели за военния трибунал. След това за малко се върнах и във фризьорския салон, за да не си помисли Катрин, че са ме отвлекли и вече съм убит и заровен в някоя горичка. Навярно точно на това се надяваше, тогава защо да не се мярна, за да я разочаровам?

Салонът беше като разбунен кошер. До началото на процеса оставаха по-малко от двайсет часа и Катрин, Али, Имелда и безценните ѝ помощнички напрегнато довършваха последните приготовления, както се прави във всеки добре смазан юридически офис преди началото на голямото шоу.

На една маса имаше спретната купчинка напечатани молби и предложения. Спрях се и ги разлистих, след което поклатих глава. Катрин очевидно планираше да ги връчи на съдията в 15:59 часа — в последната възможна минута преди крайния срок. Няма значение, че Каръдърс я беше предупредил специално. Катрин възнамеряваше да му вдигне кръвното с лавина от молби за отсъждания в последния момент. Не можеше да устои. Създаваният осем години навик не можеше да бъде преодолян само защото някакъв си съдия я беше заплашил, че ще ѝ откъсне главата и ще „я търкаля по пода“.

Когато надникнах в кабинета ѝ, тя бърбеше с някого по телефона. Изглеждаше загрижена, но красива. Хвърли ми един поглед и ми показа среден пръст. При това не го направи само по навик, а с чувство.

След това отидох в стаята на Али.

— Как вървят нещата? — попитах.

Тя ме изгледа неочаквано хладно.

— Къде беше? Тук сме затънали до гуша в работа, можеше да помогнеш.

— Обикалях да уточня някои последни подробности — ухилих се.

— Какви например?

— Ами например досега висях при съдията и чаках списъка на потенциалните съдебни заседатели.

— Взе ли го?

Кимнах.

— Най-дългият списък, който някога съм виждал. В него са включени почти осемдесет офицери. Очевидно планират да изгубят доста от тях при отводите. И навярно са прави. Като се има предвид естеството на престъпленията, много от тях ще признаят, че са толкова силно отвратени, че няма да могат да направят обективна преценка.

Али отбеляза:

— Е, все ще изберем десет справедливи мъже и жени от осемдесет души.

— Проблемът е, че никога не съм виждал списък, в който да фигурират толкова много офицери от пехотата.

— И какво от това?

Али имаше доста наивна представа за армията. Нали разбирате, офицерите от войската не са просто взаимозаменяеми части на една машина.

— Виж, Али, войската има дваисет и шест различни клона — обясних. — Има юристи като мен, лекари, снабдители, хора по поддържането, по финансите и прочие. Колкото повече една служба изглежда като нормална гражданска професия, толкова по-голяма е вероятността човекът, който я заема, да мисли като граждан. Единствената разлика между тях и гражданите им колеги е, че трябва да се обличат странно, когато ходят на работа.

— А пехотинците са по-различни, така ли?

— Много по-различни. Те са йезуитите на войската. Обичат дисциплината и обожават да я налагат. Военните адвокати обикновено се опитват да отхвърлят възможно най-много от тях като съдебни заседатели.

— Значи ще поискаме отводите на всички — отсече Али.

— От първите трийсет имена в списъка две трети са на пехотинци. Натъпкали са ги като сардини. Ще извадим късмет, ако успеем да сведем броя им до половината от съдебните заседатели.

Усетих нечие присъствие зад гърба си. Обърнах се и видях Катрин, която ни беше подслушвала с каменно изражение.

— Е, нали ти беше онзи идиот, който уговори клиента ни да се откаже от споразумение. Все още ли мислиш, че идеята ти беше страхотна, Дръмънд? Все още ли смяташ, че даде най-добрия юридически съвет на нашия клиент?

— Моите два цента в залога нямаха никакво значение. Той никога не беше имал намерението да приеме споразумение.

Тя се вторачи в мен.

— Не те попитах това. Все още ли смяташ, че си му дал най-добрия юридически съвет?

— Не знам дали е бил най-добрият юридически съвет, но беше моят най-добър съвет.

Лицето ѝ беше студено и неподвижно. Опитваше се да ме смрази с поглед, но аз не ѝ се оставях. Психолозите наричат това „прехвърляне“. Беше бясна на клиента си и понеже аз се бях съгласил с него, се превръщах в удобна мишена, върху която да излее гнева си.

Катрин насочи пръст към лицето ми.

— Искам те в три следобед в кабинета ми със стратегия за отводите. Това би трябвало да е по твоята специалност. Искам преглед на потенциалните заседатели и подробни списъци на всички въпроси.

— Добре.

Пръстът ѝ все още беше насочен към лицето ми.

— И не си пъхай носа в нищо друго. Отсега нататък задълженията ти се ограничават до това да ме съветваш по въпроси от военното право. Повече няма да разговаряш с клиента ни. Няма да се срещаш със съдията. Няма да участваш в прегледите на стратегията ни. Ако пристъпиш и крачка извън тези граници, ще те отстраня от екипа. Ясно ли е?

— Ясно.

След това излезе от стаята. Погледнах Али; тя отказа да срещне погледа ми. По всичко личеше, че Катрин и хората ѝ бяха взели някои решения за мен, докато ме е нямало. Вече не бях доверен член на екипа. А може и никога да не съм бил.

Взех си списъка и с накуцване се оттеглих. Можех да остана и да споря с Катрин, но имаше ли смисъл? Освен това така нещата се улесняваха. Можех да посветя времето си на залавянето на Бейлс, без да се безпокоя за процеса.

Върнах се направо в хотелската стая и се заех с разработването на плана за отводите. След като имах осемгодишен опит в пресяването на потенциалните заседатели, това беше сравнително проста задача. Първо ограждаш с кръгче имената на офицерите, които биха могли да бъдат благоразположени към защитата — в този случай жени, членове на малцинствени групи и офицери, които работят в „по-меки“ служби, точно в този ред. После поставяш стрелка срещу имената на хората, които искаш да бъдат отхвърлени. На първо място са пехотинците, особено тези с по-високи чинове, тъй като колкото по-дълго са служили, толкова по-голяма е вероятността да са пропити с военната култура и малките ѝ извратени особености.

След това започваш да разработваш поредица от въпроси като: „Чели ли сте вестникарски статии, гледали ли сте телевизионни програми за това дело, които по някакъв начин да са ви предразположили или предубедили?“ Налага се да се зададе този въпрос, макар че той е нож с две остриета, защото може да елиминира също толкова съчувстващи, колкото и твърдоглави потенциални съдебни заседатели. След това стигах до въпросите, които единствено опитен военен юрист би могъл да зададе. Например: „Наказвали ли сте някога войник за хомосексуализъм?“ Тъй като Уайтхол беше капитан, всички заседатели трябваше да са най-малко капитани, а това в случая с пехотните офицери означаваше, че всички са заемали командни постове. На една немалка част от тях все са им се случвали подчинени с хомосексуални забегки и офицерите е трябвало да вземат решение как да ги накажат. Съмнявах се, че мнозина щяха да признаят публично, че са се отнесли меко с тях. По този начин щяхме да се отървем от известен брой пехотни офицери.

Измислих и една готина провокация: „Целували ли сте се с мъж?“ Ако зададете този въпрос на един среднестатистически гражданин от мъжки пол, най-вероятно ще получите отрицателен отговор. Задайте го обаче на някой тип с високо ниво на тестостерона — някой мъжага от десантните части, рейнджър или пък пехотинец — и ще последва злобно ръмжение, презрително сумтене и отговор, изпълнен с отвращение. Накратко казано, непреднамерената проява на хомофобски предразсъдъци от този тип щеше да изхвърли още няколко пехотни офицери.

Добавих още няколко от тези коварни въпроси кинжали, след което сметнах работата си за свършена. Обадох се на Мърсър и му казах, че тръгвам. Предупреждението беше заради корейските ченгета, които ме следяха. Когато преминах през портала в другата част на базата „Йонгсан“, където бе разположен офисът на Мърсър, той вече имаше свои хора в охраната, които да попречат на ченгетата да ме последват.

Закуцуках към комплекса на ЦРУ. Там жужеше като в разбутан мравуняк. Имаше повече шпиони, отколкото можех да преброя. Мърсър сигурно беше повикал подкрепления, може би от други офиси на полуострова, а може би чак от Япония. Агентите, изглежда, бяха разделени на седем или осем екипа. Няколко от тях стояха с показалки, насочени към сгъваеми стативи, и тихо обясняваха нещо на различни групички. Въздухът прашеше от напрежение.

Докато прекосявах помещението, привлякох няколко любопитни погледа. Почуках на вратата на Мърсър и той ми извика да вляза. Пак говореше по онзи възголемичък клетъчен телефон с екстри и машинално сниши гласа си до шепот. Адски тъпо, ако питате мен. Отпуснах се на един стол и зачаках да свърши. Не чаках дълго.

— Готов ли си за голямото изпълнение? — попита той.

— По-готов няма да стана.

— Точно сега Каръл е с жената на Бейлс.

Когато си тръгнах предишния път от Мърсър, за да се видя с Катрин, все още се чудехме как да подмамим съпругата на Бейлс да излезе от военното им жилище. Цялата операция зависеше от това мисис Бейлс да не си бъде у дома.

— Как го уредихте? — полюбопитствах.

— Помолихме жената на полковника, който командва бригадата, да я покани на импровизиран обяд. Каръл е там като сервитьорка. Обядът свършва в два, така че разполагаме само с един час.

Заявих, че съм готов да се заема със задачата си, и Мърсър ме поведе навън. В мига, в който излязохме от стаята, той изкрещя всички да заемат позициите си и, както се изразяваме ние в армията, веднага се разхвърчаха лакти и задници.

Необходимите ми бяха десет минути, за да докуцукам до сградата на военната полиция. Отидох при сержанта на рецепцията и казах, че трябва да се срещна със старши инспектор Бейлс. Сержантът позвъни

по интеркома, съобщи на Бейлс, че има посетител, после посочи към един коридор и ми каза, че кабинетът му е шестият отляво. Аз му отвърнах, че знам пътя, и той се върна към работата си.

Когато влязох, Бейлс ме погледна съвсем бегло. Не се изправи, нито протегна ръка за поздрав. Само ме изгледа разсеяно и негостоприемно.

— Трябва да поговорим — казах.

Той посочи дървения стол пред писалището си. Облегна се назад, поглади брадичката си и завъртя глава — отчасти раздразнен, а отчасти любопитен. Навярно си мислеше, че правя някакъв отчаян последен опит да измъкна информация за делото. Или пък че съм дошъл да се оплача от побоя и да му отправя няколко заплахи.

— Процесът на Уайтхол започва утре — започнах.

— И аз така чувам.

Погледнах часовника си. Часовата стрелка беше между 12:04 и 12:05. Телефоните в Итеуон щяха да бъдат прекъснати точно в 12:05. Приятелят на Мърсър, Ким от КЦРУ, вече го беше уредил. В продължение на трийсет минути цялата телефонна мрежа щеше да бъде извън строя. Както казах и по-рано, КЦРУ е в състояние да прави неща, за които нашето ЦРУ може само да мечтае.

Вдигнах глава и казах:

— Знаеш ли кое е най-странното?

— Кое е най-странното? — усмихна се той.

— Ами че всичките тези престъпления се случват все в Итеуон. Искам да кажа — убийството на Ли, опитът за убийство на Кийт Мерит, след това кръвопролитие пред портала. И кой е начело на всичките разследвания? Чой от корейска страна, а ти — от американска.

— Да, така е. Когато си добър, ти дават най-трудните случаи.

— Сигурно е така.

— Такъв ни е районът — рече той и приглади косата си с такава самоувереност, сякаш наистина си вярваше.

— Сигурно си доста зает.

— Sprawям се.

— Така изглежда, старши инспектор. Знаеш ли, аз дори си направих труда да се поразроя и да прегледам архива на онези дела, които сте разнищвали заедно с Чой. Това им е хубавото на

компютризираните архиви. Само вкарваш няколко имена и машината върши цялата работа вместо теб. За да съберем същите данни, преди щяха да ни трябват трима сътрудници на пълен работен ден в продължение на цял месец. Не са ли чудесни новите технологии?

Той се облакът на бюрото си и изведнъж прояви по-голям интерес към думите ми.

— Как действа схемата? — продължих аз. — Чой ли ти се обажда, когато тук се случи нещо интригуващо? Все пак от пет години насам си на първо място сред военните следователи по разкрити случаи.

— Получавам задачите си от началството, както всеки друг военен следовател. Не съм виновен, че броят на случаите, които съм разрешил, е по-голям от този на останалите момчета. Може и да съм по-голям късметлия. А може пък просто да работя повече.

Поклатих глава.

— Хайде, старши, трябва да има и още нещо. Процентът на разкритите престъпления при теб надхвърля осемдесет. Четири от всеки пет. Съмнявам се, че има друг военен следовател в целия свят, който дори малко да доближава това число. По дяволите, дори агентите с петдесет на сто разкриваемост се смятат за истинско злато. А ти си направо същински Шерлок Холмс.

Той се усмихна нетърпеливо.

— И какво, майоре? Притеснява те фактът, че един детектив разкрива случаите си?

— Е, това е другият съществен момент. Почти осемдесет процента от разследванията ти са били в Итеуон.

— Какво толкова загадъчно има? Аз съм тук вече от пет години. Разработил съм си добри източници и цяла армия от информатори, а и сам познавам района. Сътрудничим си отлично с местния полицейски участък. Командването го знае и затова ми прехвърля голяма част от случаите в района.

— И защо си сътрудничите толкова добре с участъка в Итеуон? Да не би да е, защото си женен за сестрата на Чой?

— И това помага — отвърна той, все още усмихнат.

— Е, това е другото странно нещо, за което исках да те попитам. Направих проучване и на старши инспектор Чой Ли Мин. Роден е в Чикаго през 1954 година, имигрирал обратно в Корея през 1971 година

и завършил с отличие Сеулския национален университет. Много впечатляващ човек.

— Да, така е.

— Когато завършил, светът бил в краката му. Можеше сега да седи в един от онези бляскави небостъргачи в центъра и да дипли милиончета. Можеше да търгува на борсата. Но той, не щеш ли, взел, че избрал полицейската служба.

— Чой не е мотивиран от парите. Както ти сам каза, той е забележителен мъж.

— Да, сигурно — рекох безцеремонно. — Единственият му проблем е, че няма сестра.

Лактите на Бейлс отхвърчаха от писалището и той се тръшна назад на стола си, сякаш това беше най-смешното нещо, което някога е чувал. И наистина се изсмя.

— Не знам кой е извършил проверката, но най-добре ще е да се върнеш назад и да започнеш отначало. Жена ми е родена в Чикаго през 1962 година. С брат ѝ са живели заедно до 1970 година, когато родителите им загинали.

Почесах се по главата и се престорих на объркан.

— Моминското име на жена ти е Ли Джин Мей, нали така?

— Точно така.

— Родена в Чикаго.

— Точно така.

— В гражданския регистър не е записано раждането на Ли Джин Мей в която и да е болница в Чикаго между 1957 и 1970 година. Както впрочем не фигурира и раждането на Чой Ли Мин.

Това беше вярно. Мърсър беше помолил ФБР да направи бърза проверка и досега не беше открита никаква следа от Чой или сестра му. Бейлс се наведе напред и ме изгледа вбесен.

— Може да са се родили у дома си. Може да са използвали акушерка. Помислял ли си за това? Родителите им са били бедни имигранти, които са се борели да оцелеят. Никога не съм питал Джин Мей, но няма да се учудя, ако е било точно така.

— А, вярно, не се бях досетил за това — отвърнах, все едно наистина току-що го осъзнавах.

— Е, и бездруго не ти влиза в работата да се ровиш в миналото ми. Или в това на жена ми. Какво става тук, по дяволите? Искаш ли да

подам оплакване срещу теб?

— Не, няма нужда — уверих го.

Той веднага стана по-сговорчив.

— Виж сега, знам, че имаме малък проблем. Не те съдя, че си огорчен. Но не го приемай лично.

Аз му се ухилих широко, за да може да види от птичи поглед дупката, която беше останала на мястото на зъба ми.

— Кой, аз ли? Аз да го приемам лично?

— Извинявай, че нещата малко загрубяха в участъка. Но ние смятахме, че си убил невинно ченге. Знаеш как се чувстват ченгетата, когато пострада някой от нас. Не искам да се оправдавам, но наистина съжалявам, ясно?

— Да, разбира се — отвърнах с пълна доза неискреност.

Честно казано, беше излишно да се преструвам, защото и двамата знаехме, че нямаше никакъв шанс някога да му простя. Така че изведнъж скочих да си вървя. Стигнах до вратата и се обърнах рязко, сякаш току-що ми бе хрумнало още нещо. Плеснах се по челото.

— А, има и още нещо.

Свърхсамоувереният тъпанар ме дари с блестяща усмивка.

— Няма проблеми. С какво мога да ти бъда полезен, майоре?

— Става дума за жена ти. Съжалявам, ако съм реагирал прекалено прибързано, но любопитството ми се събуди, след като не успях да намеря данни за нейното раждане, както и за това на брат й, затова се обадох в централата на ЦРУ тук и ги помолих да проверят това. Но те са умни момчета. Сигурен съм, че ще успеят да установят, че двамата са били родени у дома си.

Как ми се искаше да имах камера. Да бяхте видели лицето му!

Излязох от сградата на военната полиция и извървях две пресечки до една сива кола, която чакаше паркирана до бордюра. Мърсър седеше отпред. Аз седнах отзад, до един от хората му.

На таблото имаше радиостанция, свързана с високоговорител, така че можехме да чуем какво ставаше в офиса на Бейлс. По-рано сутринта един от хората на Мърсър беше проникнал в кабинета и беше поставил подслушвателни устройства, така че Мърсър беше чул всяка дума от нашия разговор преди малко. Той разсеяно вдигна палец, за да ми даде знак, че всичко беше минало както трябва. Вниманието му обаче беше насочено към звуците, които долитаха от

високоговорителя. Ролята ми в тази среща беше да внуша на Бейлс, че е надвиснала беда — достатъчен намек, за да го принуди да действа.

Послушахме известно време как Бейлс разговаря с някого, навярно военен полицаи, за подробностите по някакъв случай, по който работеха. Беше лаконичен и тонът му издаваше нетърпение — очевидно се стараяше да отпрати полия колкото може по-бързо. След това чухме как вратата се затваря, а после Бейлс набра някакъв номер по телефона. Един от бръмбарите беше поставен в слушалката му, така че чувахме всичко. Точно в този момент чувахме само съскащите звуци, които издават повредените телефони. Той опита отново, след това силно тръшна слушалката.

Мина половин минута в мълчание. Чувахме го как диша. Дълбоки вдишвания и издишвания, които издаваха раздразнението му. Чухме как пак вдигна слушалката и отново набра номера. Отново последва съскане. Бейлс се отказа и набра друг номер.

Три извънявания, след което се обади телефонен секретар:

— Ало, тук е домът на семейство Бейлс. В момента не сме у дома, но можете...

Чухме как Бейлс натисна два клавиша, за да задейства домашния си телефонен секретар, а после прозвуча гласът на Чой:

— Майк, вземи всички предохранителни мерки. Бягай веднага. Попаднали сме в мрежата на американското разузнаване. Сменяй самоличността си и бягай.

Гласът идваше от телефонния секретар в дома на Бейлс. И наистина беше на Чой. Съобщението беше скалъпено от изрязани и подредени думи от разговора на Чой с Каръл, записан по-рано тази сутрин. Веднага след като съпругата на Бейлс беше излязла от дома им, техничарите на Мърсър се бяха обадили на телефонния секретар, за да запишат текста.

Бейлс затвори, този път по-тихо, и столът му изскърца — навярно се беше облегнал назад, за да си поеме дъх. Чухме отварянето на чекмедже и разместването на някакви предмети. Явно търсеше нещо.

След това пак вдигна слушалката и набра друг номер. Само че този път отговори истинският Чой. Сигурно беше номер на клетъчен телефон. Трябваше да предвидим това, но не се сетихме.

— Чой, аз съм — рече Бейлс.

- Да, Майкъл, какво има?
- Получих съобщението ти. Какво става, по дяволите?
- Какво съобщение?
- Онова, което си оставил на телефонния ми секретар.
- Не съм ти оставял никакво съобщение.

Последва миг на зашеметено, объркано мълчание. Мърсър се обърна към мен и двамата се усмихнахме. Цялата работа може би се изплъзваше от ръцете ни, но все пак, по някакъв извратен начин беше приятно да чуеш, че лошите момчета са се заплели в мрежата ти.

Бейлс отчаяно рече:

— По дяволите, Чой, преди няколко минути при мен беше онзи задник, адвокатът, и ми каза, че се е натъкнал на факта, че ти и Джин Мей не сте от Чикаго. Каза, че не могъл да намери данни за раждането ви в нито една болница, и се обърнал към ЦРУ. След това позвъних у дома на телефонния секретар и твоят глас ми каза да бягам. Познавам шибания ти глас, Чой. Ти беше.

— Майкъл, успокой се — отвърна спокойно Чой. — Не съм ти се обаждал. Някой си играе игрички с нас.

— Ясно.

После Чой попита:

- Нали помниш план Б?
- Да, разбира се.
- Използвай го.
- Ами Джин Мей?
- Къде е тя?

— Не знам. Когато излязох тази сутрин, си беше у дома. Но не отговори, когато ѝ позвъних. Тази кучка сигурно пазарува във военния магазин. Или пък вече са я пипнали.

„Тази кучка“? Мистър и мисис Бейлс май не бяха особено блажена семейна двойка.

— Не се безпокой за нея — каза нетърпеливо Чой. — Ще видя дали ще мога да я открия, но дори да я заловят, тя знае какво трябва да прави. Просто действай!

После Бейлс попита:

- Ами фаза три? Още ли е...
- Майкъл, действай!
- Добре, добре — рече Бейлс и затвори.

Три секунди по-късно чухме как Бейлс се изправя и прекосява кабинета, а след това как вратата се отвори и затръшва.

Сега вече Майкъл Бейлс бягаше, но не и преди да се обади на приятелчето си Чой — нещо, което се надявахме да избегнем. Искрахме Бейлс да остане сам, изолиран и объркан, без да знае какво е станало с Чой. Отчаяните хора правят глупави грешки, а точно това искахме ние от него. Но сега трябваше да се безпокоим за план Б, какъвто и да беше той.

Единственото хубаво нещо в това обаждане беше, че представляваше почти стопроцентово потвърждение, че съм прав. Май наистина си имахме работа с широкомащабен шпионски кръг.

Шофьорът на Мърсър включи на скорост, даде газ и се понесохме към комплекса на ЦРУ. Още с влизането се втурнахме към комуникационния пулт, който беше монтиран набързо в голямата зала пред кабинета на Мърсър. Около пулта бяха насядали петима оператори със слушалки на главите, които приемаха доклади и координираха действията на полевите екипи. ЦРУ може и да не беше успяло да предвиди кога ще рухне Съветският съюз, но изглежда, беше в състояние да проведе първокласна операция по проследяване.

Стоях и гледах. Бях впечатлен. В колата на Бейлс беше монтирано проследяващо устройство, свързано със спътникова навигационна система, а на стената имаше дисплей с голяма електронна карта. На него се виждаше малка червена точка, която се отдалечаваше устойчиво от „Йонгсан“ в посока към международното летище, разположено на около четирийсет минути път с кола от центъра на Сеул. Изглежда, го следяха четири-пет автомобила, защото докладите им постъпваха при операторите на пулта почти непрекъснато.

Един от хората на Мърсър му подаде чаша кафе и той гордо отпи от него, докато наблюдаваше операцията. Аз сам си намерих чаша, а после и стол, където да стоваря измъченото си и очукано тяло, тъй като се уморявах да стоя прав.

Основната идея беше да се принуди Бейлс да стигне до летището, да си купи билет и да се отправи към чакалнята за заминаващите пътници, където да го арестуват. Първоначалният план не предвиждаше Бейлс да се обади на Чой и затова се основаваше на предположението, че няма да има доказателства за неговото участие в

заговора. Но Бейлс беше военнослужещ и ако си купеше билет и се опиташе да избяга, това означаваше, че дезертира и беше достатъчно основание да го арестуват. Той би могъл дори да измисли някакво извинение за обаждането си до Чой, но не и за опита си да избяга от Корея.

Мислех си, че това е прекалено екстравагантна идея и, честно казано, не разбирах защо просто не го арестуваха, но Мърсър настояваше, че било много важно да му лепнат нещо съвсем конкретно. Първата стъпка за пречупването на един предател е да го принудиш да се разкрие. Мърсър беше майсторът в шпионажа, къде ще се меря аз с него? Освен това и не ми влизаше в работата.

Минаха около трийсетина минути. След известно време операциите по наблюдение стават досадни, защото всичко, което всъщност правиш, е да следиш една кола и вниманието ти може да се притъпи. Не знам дали това беше причината, но операторите изведнъж започнаха да крещят в микрофоните си, а Мърсър заприлича на човек, в чиято обувка са пъхнали горяща клечка кибрит.

Доколкото разбрахме от откъслечните съобщения, Бейлс беше навлязъл в дълъг тунел. Колите, които го следяха, не искали да приближават много, за да не предизвикат подозрения. Когато колата му излязла от тунела, го последвали както обикновено — което означава, че на всеки три минути преследвачът задминава преследвания, за да се убеди, че шофира именно той. При първата проверка след излизането от тунела колата на Бейлс вече не била управлявана от него. Зад волана бил кореец.

Мърсър дръпна микрофона на един от операторите и нареди на преследващия екип веднага да принуди колата да спре. Те се подчиниха. Кореецът зад волана мигновено изхвърчал от колата. След това скочил право пред един преминаващ автомобил и бил размазан по цялото шосе.

Нали знаете старата поговорка, че когато нещата са тръгнали на зле, със сигурност ще се влошат още повече? Без да се колебае, Мърсър вдигна слушалката и позвъни на Ким, колегата си от КЦРУ. Набързо му обясни какво се беше случило и му каза веднага да залови Чой. Ким спокойно обясни, че всичко е под контрол и в момента Чой и трима от колегите обядвали в местен ресторант в центъра на Итеуон. В ресторанта ги последвал един агент на КЦРУ, а четирима други били разположени отвън, за да наблюдават входа. Добре, каза му Мърсър. Не губи и секунда повече. Изпрати хората си да го арестуват.

Ким звънна десетина минути по-късно. Екипът влязъл в ресторанта, за да арестува Чой, но него и приятелчетата му ги нямало никакви. Вместо това намерили агента, който ги последвал вътре. Трупът му бил поставен върху тоалетната чиния в една кабинка в мъжката тоалетна. Гърлото му било прясно прерязано от ухо до ухо. Докато екипът за наблюдение следял входа на ресторанта, Чой и главорезите му се изнизали през задния вход.

Ким беше ужасно притеснен от този факт, но Мърсър пък беше направо бесен, че е изтървал Бейлс, така че резултатът беше реми. Това беше добра новина. Така не ми се наложи да стана свидетел на взаимните обвинения в некадърност, които щяха да последват. Когато става дума за държавни агенции, винаги можете да разчитате на едно възвишено взаимно утешение, което се крие в съвместния провал. Истината беше, че Чой и колегите му очевидно бяха добре обучени агенти, а Мърсър и Ким ги бяха подценили.

Мърсър и Ким обаче също бяха професионалисти и вместо да предъвкват грешките си, веднага разпоредиха национално издирване. Поспориха малко кой да претършува офисите и апартаментите на Бейлс и Чой, но след няколко кратки напрегнати реплики се договориха да сформират съвместни екипи, за да могат и двете страни да получат информация от първа ръка за всякакви улики и

доказателства. Седях си и слушах, но това не ме засягаше пряко, понеже се отдадох на други мисли.

Например за това как току-що бяхме измъкнали пода на къщичката, която представляваше тезата на Еди Голдън. Стените още си стояха, но се клатеха и навярно бяха готови да се срутят. Двама от най-ценните му свидетели бяха духнали, което щеше да представлява доста интригуващо предизвикателство за Еди. Веднага щом узнаеше за това той щеше да потърси Каръдърс и да поиска отлагане, за да се опита да изгради наново тезата на обвинението. Което пък ми напомни, че вече минаваше два и половина, затова отидох при Мърсър и му казах, че имам и друга работа, тъй като все още съм част от защитния екип на Уайтхол и в осем сутринта на другия ден имам дело. Той се почеса по главата и се опита да измисли някаква причина да ме задържи, но не можа. Затова ме пусна да си ходя, но първо ме накара да се закълна да не казвам нищо на никого.

Уверих го, че ще си мълча, стига да се обади на съдията Бари Каръдърс и да го информира, че двама от ключовите свидетели на прокурора току-що са изчезнали и се търсят за извършването на престъпление — такова, каквото Мърсър прецени, че може да измисли за прикритие, стига да изглежда правдоподобно. Той ми обеща да го направи и аз си тръгнах.

Докато стигна до офиса „Внимание, гейове!“, Мърсър очевидно вече го беше направил. Каръдърс пък също тъй очевидно току-що беше позвънил на Катрин, за да ѝ съобщи новината. Всички танцуваха танца на победата. Лошите новини се разпространяват бързо, но катастрофалните новини се движат като светкавица. А катастрофалните новини от гледна точка на Еди Красавеца за нас бяха манна небесна.

Имелда ме изгледа странно, когато влязох — сякаш някак си се беше досетила, че новината има нещо общо с мен, само дето не знаеше какво точно. Никой друг не прояви любопитство или подозрение. Общото настроение беше, че Господ явно обича хомосексуалистите, защото току-що беше направил страхотна услуга на тяхната кауза.

Отидох до кабинета на Катрин и надникнах вътре. Тя седеше зад бюрото и се клатеше напред-назад на стола си в доста приповдигнато настроение.

— Ей, какво става тук? — попитах, като се преструвах на самата невинност.

— Не чу ли?

— Какво да съм чул?

— Бейлс и Чой са изчезнали. Обявени са за национално издирване.

— Без майтап? Изчезнали, а? Ей така, пуф — и ги няма?

— Странно, нали? Каръдърс ми се обади.

— Така ли?

— Искате да се срещне с мен и с Голдън в кабинета си след трийсет минути.

Аз пристъпих напред и сложих няколко листа на бюрото й. Беше стратегията за отводи на заседателите.

— Страхотна новина — казах. — Ето ти това, което искаше.

После се обърнах да си вървя.

— Ей, къде отиваш? — попита тя.

— Аз ли?

— Ами да, ти.

— В бара на хотела.

— Какво?

— Моят работен ден приключи, мис. Скъсах си задника от бачкане. Уморен съм до смърт и съм жаден. Ще се нафиркам до козирката и ще си лягам.

Върху лицето й цъфна объркано, смутено изражение.

— Не искаш ли да дойдеш с мен при Каръдърс?

— Не — поклатих глава.

— Не си ли поне малко любопитен?

— Ни най-малко.

Тя обиколи бюрото, за да се изправи срещу мен, подпря се на плота и кръстоса ръце и крака.

— Смяташ ли, че мога сама да се справя с него?

— Ти? Ти беше първенец на випуска. Аз съм онзи тъпанар на второто място, който така и не можа да го преглътне.

— Не исках да прозвучи така — рече тя и направи крачка към мен. — Знаеш, че нямах това предвид.

— Сигурно не си казала и че повече няма да се срещам със съдията? Че няма да има повече обсъждания на стратегията? Че повече

няма да говоря с клиента?

— Дръмънд, бях ядосана. Когато си бил ядосан, ти не си ли казвал неща, за които после си съжалявал?

— Няма нищо — отвърнах, без да коментирам. — Наистина. Сигурно ни остават... колко, две, може би три седмици съдебни заседания? Смятам да ги изкарам като ваканцията, която ти ми провали. В този град има сума ти хубави барове, а някои от корейките са направо разкошни.

— По дяволите, Дръмънд, извинявай.

— Какво е онова нещо у мен, което непрекъснато те вбесява?

— Не ме вбесяваш непрекъснато.

— Как ли пък не! Всеки път, когато ме погледнеш, лицето ти почервява и настръхваш така, сякаш ти се иска да строшиш нещо.

Тя пристъпи и застана съвсем близо до мен. И направи най-странното нещо на света. Надигна се, дръпна главата ми към себе си и ме целуна. При това не беше една от онези рекламни, сълзливи или сухи целувки, а истинска целувка — хормонална, влажна и дълга. И по устните, представете си.

Замръзнах на място. Катрин притисна и стройното си телце към моето, от което замръзнах още повече.

Най-накрая се отдръпна и ме погледна в очите, сякаш търсеше да открие нещо в тях. Не знаех какво точно, но моите собствени примигваха бясно, защото бях тотално и безусловно объркан. Само допреди няколко часа тази жена беше готова да ме удуши, а сега се притискаше в мен по най-изкусителен начин. Тази жена беше като тайфун. Какво й ставаше пък сега, по дяволите?

— Какво беше това? — попитах.

— А според теб какво беше?

— Ами, мисля, че беше... целувка — казах с глуповата и объркана усмивка, — но аз...

Преди да успея да завърша мисълта си, тя го направи отново. Само че този път и аз я притеглих силно към себе си и всичките ни гънки, изпъкналости, хлътнатини и прочие линии се сляха. Лъжа се не по-трудно от всеки друг мъж, но този път наистина усещах страст и привличане, кълна се. Ръцете й здраво бяха обвили врата ми, а хълбоците й се притискаха в долната част на тялото ми по крайно

приятен начин — учтивият начин да се опише биологическата реакция, за която не се говори пред дами.

Прокарах пръсти по кръста ѝ и усетих как тялото ѝ настръхна и потрепна като на коте. Усетих и задъхано дишане, само че то навярно беше моето, защото собствените ми дробове бяха започнали да се вълнуват по онзи начин, който дава възможност на главата да разбере, че останалата част от тялото е в настроение да извърши нещо палаво.

А сега — ето ви нещо, което навярно не бихте допуснали за мен и след милион години. Когато става дума за фини емоционални ситуации, аз съм... ами направо съм безнадежден случай. Очевидно съм поразен от романтичния еквивалент на синдрома на слона в стъкларския магазин. Не мога да се спра. Винаги казвам най-неподходящото нещо в най-важния момент. Безцеремонен съм, когато би трябвало да съм забавен, откровен, когато трябва да съм дискретен, остроумен, когато би следвало да съм разнежен. Казано с други думи, в любовта съм още по-лош актьор, отколкото в живота.

Затова изпитвах непреодолимо желание да изтърся: „Ей какво правиш, по дяволите? Лесбийките не се целуват така. Лесбийките не се притискат така в мъжете. Лесбийките не се изчервяват и не треперят, и не мъркат като котета, когато някой мъж ги погали.“

Не го казах обаче. Имах намерението да го направя, но някой внезапно почука на вратата. Това ме спаси.

Катрин рязко се отдръпна от мен, оправи роклята и косата си и няколко пъти дълбоко си пое дъх. Аз се бях облегал на стената и я наблюдавах. Бях прекалено объркан, за да помръдна. Направо бях сащисан.

Тя отвори вратата и в кабинета нахлу Имелда. Хвърли един поглед на Катрин, после и на мен, все още облегал на стената, след което очите ѝ изведнъж се присвиха, а устните ѝ се изкривиха под странен ъгъл. Но единственото, което каза, беше:

— Време е да тръгвате за кабинета на съдията. Разполагате ли с всичко необходимо?

Катрин се усмихна стеснително.

— Мисля, че да. Майор Дръмънд и аз точно обсъждахме въпроса дали би трябвало и той да дойде.

— Разбира се, че ще дойде — сопна се Имелда. — Али също. Тя свърши толкова работа, нека се наслади на победния миг.

Катрин кимна на Имелда така, сякаш и тя си беше мислила за същото. Погледът ѝ обаче не се откъсваше от мен.

— Дръмънд смята, че не би трябвало да идва. Аз тъкмо се опитвах да го убедя, че може да ми потрѣбва неговият опит във военното право.

Имелда се извърна и ме изгледа свирепо.

— Да не би да имаш някакъв проблем?

— Не, съвсем не — отвърнах бързо. — За мен ще бъде удоволствие.

— Добре — обяви Имелда и си тръгна.

Забелязах, че си подсвирква през зъби — характерна за нея несъзнателна реакция, когато се е сблъскала с нещо необяснимо. На излизане пък Катрин мина предизвикателно близо покрай мен.

— Хайде, Атила.

Ходенето до канцеларията на Каръдърс си струваше дори само за да види човек изражението на Еди, когато влезе Али. Докато ги запознаваха, той се изправи като добре възпитано момче, но за пръв път, откакто го познавам, обичайният му лъскав чар се пропука.

Еди е по-нисък от мен, а Али — по-висока, така че тя просто се губеше във висините над него. Гледаше я с неподправен шок. Освен това Еди е от онези типове, които прекарват много време във фитнеса, за да се докарат пред срещуположния пол. Али обаче едва не го свали на колене, когато се ръкува с него. Направи го без видимо усилие, но човек можеше буквално да чуе как пращят кокалите и сухожилията на Еди. Когато го пусна, в очите му бяха избили сълзи.

Видях го да избърсва ръцете си след срещата с нея, което наистина ме вбеси. Али също го забеляза, а изражението на лицето ѝ ми напомни как ме беше погледнала, когато се запознахме — в онази първа вечер в хотелската стая на Катрин. Не бих казал, че се гордеех с това.

Що се отнася до Каръдърс, изобщо не му мигна окото. Отнесе се към Али с уважението, което дължеше на всеки интелигентен, честен и работлив адвокат. Оценката ми за него се покачи с още няколко пункта.

Той грубо ни нареди да сядаме и описа ситуацията накратко, като отбеляза, че процесът ще започне след шестнайсет часа и в Сеул вече са пристигали около четиристотин журналисти от различни страни. Те киснеха във всички възможни барове в града, готови да отразят този интригуващ и важен процес и да го стоварят във всяка трапезария и всекидневна по света. Отбеляза също, че е направена цялата необходима подготовка. От Щатите било докарано специално поделение от военни полицаи, които да се погрижат за безопасността. От най-отдалечени места по света, където служат американски военни в мироопазващи или помощни мисии, за процеса били привлечени голям брой потенциални съдебни заседатели, които да не са повлияни от медийната вихрушка, придружаваща делото. Отбеляза, че случаят е

обявен за делото на века, по-важно от това на О Джей Симпсън, защото от изхода му зависели твърде много неща; защото били извършени ужасни престъпления; защото съдбата на целия съюз била поставена на карта; защото било възможно важни закони да бъдат променени като последица от него.

Еди се въртеше на стола, защото Каръдърс очевидно намекваше, че отлагането на този етап беше немислимо.

Накрая Каръдърс огледа всеки от нас поотделно и заключи:

— Въпреки всичко това майор Голдън поиска отлагане на делото.

Катрин мигновено изстреля:

— На какво основание?

Еди отвърна:

— Въз основа на това, че двама ключови свидетели на обвинението мистериозно са изчезнали.

Катрин поклати глава така, сякаш я будалкаха.

— Не разбирам. Изчезнали са двама полицаи? Моля ви.

Еди се изпружи на стола.

— Убеден съм, че става дума за някакво объркване. Сигурен съм, че те ще се появят до няколко дни. Искam само удължаване на срока до вторник.

— А ако не се появят до вторник? — попита Катрин.

— Тогава ще действам с наличните си средства.

— Не виждам защо да не можеш да го направиш и сега.

— Защото тезата на прокуратурата беше неблагоприятно повлияна от непредвидими обстоятелства. Те са двамата ключови свидетели по делото, за бога!

— Това си е твой проблем — сопна му се Катрин. — Ти си отговорен за присъствието на свидетелите си. Не мога да ти помогна, ако са изчезнали.

Наслаждавах се неимоверно на тази ситуация. Не можеше често да се види Еди да действа от неизгодна изходна позиция. Всъщност никога не го бях виждал да изпада в ситуация, която дори да се доближава до настоящата. Той направо се потеше.

Каръдърс обаче не издържа и излая:

— Престанете с това дърлене! Не е време за правни игрички. Мис Карлсън, бихте ли приели отлагане?

— Преди два дни, след като петнайсет демонстранти бяха брутално избити, аз поисках отлагане — хладно отвърна Катрин. — Тогава Голдън възрази, че едно такова клане е прекалено незначителен факт.

— Знам — каза Каръдърс, което си беше вярно, защото в крайна сметка именно той беше взел решение да не отлага делото. — Но той не пледира, че този факт няма значение. Твърдеше, че няма пряко отношение към делото. Направете разликата.

— Добре — рече Катрин и се премести леко напред на стола си. — Ето ви един пример за пряко отношение. Аз защитавам невинен клиент, който е прекарал почти две седмици в адската дупка, която корейците наричат затвор. Били са го, издевателствали са над него, изолирали са го, хранили са го само с ориз и вода. Решението да бъде тикнат там е взето от нашето правителство. Не виждам защо той би трябвало да бъде подложен дори на още ден мъчения само защото прокурорът не можел да си намери свидетелите.

Еди предизвикателно измърмори:

— Още няколко дена няма да му навредят.

Каръдърс изскърца със зъби. Тонът му стана опасно заядлив:

— Мис Карлсън, попитах ви дали едно отлагане ще създаде значителни проблеми за защитата ви. Не за клиента ви, а за защитата.

Точно в този момент реших да се намеся.

— Ваша светлост, мога ли да се посъветвам насаме с колегите си?

Катрин ме изгледа с недоумение.

Еди ме погледна умоляващо, с надежда.

Каръдърс кимна.

— Заседателната зала е надолу вляво по коридора. Пет минути стигат ли?

Обикновено, когато съберат трима адвокати на едно място, не стигат и пет дни, но аз отвърнах:

— Ще бъдат напълно достатъчни.

След това Катрин, Али и аз излязохме от кабинета и поехме по коридора. В мига, в който затворихме вратата зад гърба си, Катрин се извъртя и се изправи срещу мен.

— Какво беше това, по дяволите?

— Трябва да го обмислим по-внимателно.

— Вече съм го направила — отвърна твърдо Катрин. — Онзи дребен негодник досега не ни даваше да си поемем въздух. Трябва да му го върнем.

— Това е една възможна гледна точка — съгласих се.

— А има ли други?

Аз се отдръпнах и се облегнах на стената. Погледът ми прескачаше от едната на другата.

— Да речем, че започнем утре — казах. — Сигурни ли сте, че ще спечелим?

И двете бяха юристки и отговорът на въпроса беше очевиден. Али прокара пръсти през щръкналата си коса.

— В никой процес не можеш да бъдеш напълно сигурен.

— Първото правило на юриста — кимнах.

— Ще му се наложи да преустройва тезата си — продължи тя. — Ще трябва да използва заместници на вече избраните свидетелите. В списъка му има около десетина корейски полицаи, които първи са пристигнали на местопроизшествието. Може да разчита на патолога и на специалиста по ключалките. Те могат да запълнят много от празнините.

Намеси се Катрин:

— А ако му отстъпя времето до вторник, той ще използва всяка минутка, за да преустрои тезата си около тези други свидетели. Ако го форсираме да се яви в съда утре, ще бъде дезорганизиран.

— Да, вярно е... — казах колебливо и потърках брадичката си.

Катрин вече ме гледаше с любопитство.

— Но?...

— Виж, никой не иска да размаже Еди повече от мен. В килера си държа две от проклетите му бухалки.

— Но?... — повтори тя.

— Но аз познавам Еди. Днес може и да изглежда жалък, но утре няма да е така. Повярвай ми. Неслучайно го наричаме Бързия Еди. Его като неговото няма да стои потиснато дълго. Всъщност, когато се осъзнае и разбере, че двама от свидетелите му са компрометирани ченгета, ще разбере, че тезата му в момента дори е по-малко уязвима.

— Трябва да е доста добър, за да се сети — намеси се Али.

— Али, той не е просто добър. Той е най-добрият юрист в армията.

Тя кимна.

— А какво би станало, ако успеем да снемем обвиненията в убийство, изнасилване и некрофилия още преди процеса? — попитах аз.

— Глупав въпрос — тръсна коси Катрин, после наклони шава. — Как?

— Тези два дни ще ни дадат възможност да се разровим в дейността на Чой и Бейлс. Знаем, че ще излезе нещо гнило. Ами ако можем и да го докажем?

Катрин прехапа устна. Тя беше водещият адвокат, така че тя трябваше да вземе крайното решение. Вторачи се напрегнато в мен. Човек можеше направо да види как зъбчатките ѝ се въртяха и оценяваха възможностите.

— Дръмънд, без самохвалство. Можеш ли да откриеш нещо? Имам предвид преди процеса.

— Надявам се, че мога. Но нищо не гарантирам.

Настъпи дълго и напрегнато мълчание. На мен ми беше лесно да го кажа, но не исках да съм на мястото на Катрин. Въпреки твърденията ми, ако процесът започнеше на следващия ден, Еди може би щеше да бъде толкова объркан, че да не може да се съвземе до края. От друга страна, първият ден щеше да бъде посветен предимно на избора на съдебни заседатели и евентуално на встъпителните пледоарии. После Еди щеше да разполага със съботата и неделята, за да преустрои тезата си. От тази гледна точка не му отстъпвахме кой знае колко. Но все пак ставаше дума за Бързия Еди. Ами ако не успееш да изровя още нещо за Бейлс и Чой? Какво щеше да стане, ако бяха оставили след себе си само пушилка?

Катрин погледна към Али и тя кимна — с неохота, но кимна.

Катрин също кимна. Не изглеждаше доволна или уверена, но кимна.

Върнахме в канцеларията на съдията с две минути по-рано от определения краен срок. Еди се беше отпуснал на стола си, готов за най-лошото. Всички знаехме, че Каръдърс не се нуждаеше от съгласието на Катрин, за да отложи делото, но все пак му се иска да го има. В противен случай тя щеше да изтича при пресата и да вдигне адски шум — цяла армия от нейни приятели журналисти беше долетяла тук, а Корея не е точно туристически рай, така че те бяха в

пълна готовност шоуто да започне. Нахъсаните журналисти са кошмар за всеки съдия.

Щеше да бъде далеч по-добре за всички, ако тя се съгласи Катрин седна и смразяващо изгледа Еди.

— Е? — попита Каръдърс.

— Добре, ваша светлост.

— Добре ли? — попита изумен Еди.

Съмнявам се дали в цялата си кариера беше направили една-единствена дребна отстъпка на някого. Беше от онзи тип прокурори, които ходят на екзекуциите на хората, които са осъдили. Такъв си е Еди, повярвайте ми.

— Точно това казах, Голдън — потвърди Катрин. — Получавах си двата дни.

Виждах как Еди повече от всичко на света иска да отвърне с нещо остро и гадно просто за да изравни сметката, но Катрин го беше уловила така здраво, при това на най-чувствителното място, че благоразумието му връзваше езика.

— Добре тогава — отсече Каръдърс. — Майоре, разполагате с времето до осем нула нула във вторник, за да намерите свидетелите си. Мис Карлсън, съдът ви благодари за разбирането.

Изправихме се и си тръгнахме. Когато излязохме навън, Катрин се спря до вратата и помоли Али да продължи. Дадохме ѝ минута преднина, за да не може да ни чуе. После Катрин попита:

— Какво криеш в ръкава си, по дяволите?

Невинно вдигнах ръце.

— Какво имаш предвид?

— Не се прави на дръж ми шапката, Дръмънд. Познавам те добре.

— Аз? Каква шапка?

Погледът ѝ се вледени.

— Разполагаш с нещо, нали? Единствената причина да се съглася с отлагането беше, че допуснах наличието на някакъв скрит коз от твоя страна. Някаква нишка или доказателство.

Поклатих глава.

— Не. Нямам нищо подобно.

Големите зелени очи на Катрин изведнъж се разшириха още повече.

— Виж какво, Дръмънд, току-що взех най-важното решение в цялата си юридическа кариера, и то заради теб. Най-важното решение в живота си. Нямах представа колко е важно за мен.

— Защо поиска аз да ти помагам за процеса? — попитах.

— Честно ли?

— Не, излъжи ме и ми кажи, че е, защото съм адски сексапилен.

Тя се поусмихна.

— Не е за това, повярвай ми.

— Видя ли — казах — Ти си имаш своите тайни, а аз — моите.

Усмивката ѝ се стопи и тя ме изгледа сериозно.

— Нека бъдем наясно. Току-що дадох на онзи негодник още два дни. Ти ме уговори да го сторя.

Кимнах, а тя продължи:

— Това означава, че разполагаш с два дни да направиш нещо. Имаш два дни, за да ми дадеш нещо, което ще докаже, че Томас Уайтхол не е убил и изнасилил Ли. Ако не успееш да го направиш, ще намеря начин да съсия остатъка от живота ти. Няма да успееш да се скриеш от мен. Ще те намеря и ще ти стъжня дните. Това ясно ли ти е?

Внимателно се взрях в очите ѝ и останах без никакво съмнение, че говори напълно сериозно. Без да каже нищо повече, тя тръгна и ме остави да стоя на горещия бетон и да се чудя какво, по дяволите, да правя оттук нататък. Не че се боях от нея или нещо такова, но изведнъж изпитах отчаяно желание да открия нещо. При това бързо, защото, когато казах, че не се боя от нея, може би малко съм преувеличил... или пък доста.

Върнах се в офиса на Мърсър. Той седеше зад писалището си с вездесъщата чаша кафе, залепена за устните му. Този човек пиеше толкова много кафе, че във вените му сигурно течеше кафява течност. Ако му отнемете кафенцето, сигурно щеше се спихне като голям спукан балон.

И изглеждаше удивително нещастен.

— Ей, шефе, какво става? — попитах.

Това „шефе“ беше лукавият ми намек, че искам да свършим още нещо с него.

Той обаче не го долови. Измърмори нещо за това, че Чой и Бейлс сякаш потънали вдън земя. Всъщност те бяха изчезнали в Сеул, което не е точно вдън земя, ако питате мен. Това е столичен град с около

петнайсет милиона души население и поне толкова на брой дупки и тунели, в които биха могли да се скрият. Възможно беше дори вече да не са в Сеул. По дяволите, възможно беше вече да се намират на хиляди километри от Корея.

— Чой сигурно може да се скрие на един милион места — казах.

Мърсър отпи още една глътка кафе. Изглеждаше напълно изстискан и не беше трудно да се досетя, че доста са му трили сол на главата за провала с Бейлс. Можеше да припише бягството на Чой на Ким и КЦРУ, но то е все едно да кажеш, че си отговорен за потапянето само на долните палуби на „Титаник“, а някой друг е виновен, че и горните палуби също са изчезнали под вълните.

Всъщност има само един начин разузнавачите да решават подобни проблеми: първо трябва да заловят шпионите, а след това енергично да ги разпитат и да установят какви вреди са нанесени, къде и как. В противен случай се налага да допуснат най-лошото и да реагират по съответния начин. А най-лошото в този случай беше наистина ужасно. Възможно беше целият отбранителен план за Южна Корея да е компрометиран, поради което можеше да се наложи да бъде съставян наново. Да бъдат предислоцирани хиляди съединения, да бъдат преместени минни полета, да се пренапишат плановете за безопасност на пристанищата и прочие, и прочие. Милиони мъже и жени трябваше да бъдат обучени наново, за да изпълнят новия план. Това би могло да отнеме години и да струва милиарди долари.

И пак оставаше по-големият въпрос — кого са изнудили и вербували Бейлс и Чой. Стотици хора в огромния щаб на съюза заемаха постове, свързани със секретна информация. Чой беше в този бизнес от почти двацет години и ако е подбирал внимателно дори само по един човек годишно, това пак означаваше цяла армия информатори. А и това, че самият той беше избягал, изобщо не означаваше, че къртиците му са спрели да работят. Водопроводчиците не биха могли да си свършат работата, ако не знаят къде са течовете.

Мърсър изглеждаше така, сякаш всичко това му е било обяснено с най-големи подробности от някой с много силен и властен глас. Направо го съжалих.

Не, всъщност това не беше вярно. Аз му бях осигурил пробива, а той допусна плъховете да избягат от капана. Трябваше веднага да арестува Бейлс и Чой. Може би трябваше да пусне трийсет коли да

следят Бейлс по пътя към летището или дори да пъкне някого в багажника на колата му. Но Мърсър игра хазартно и загуби.

Както и да е, попитах:

— Изясни ли се какво точно стана?

Мърсър сви рамене.

— Предполагаме, че е имало още една кола със съучастници на Бейлс, които са го чакали в тунела. Нямаме представа кой е човекът, който шофираше колата на Бейлс на излизане от тунела. Нямаше никакви документи за самоличност, но очевидно е работел за Чой. Предполагам, че това е бил план Б. Що се отнася до Чой, той вероятно е разбрал, че е следен. След обаждането на Бейлс е взел предохранителни мерки. Може би е поръчал на свои хора да го следят и те са засекли агентите на КЦРУ.

— Не си е губил времето. Наистина си го бива — отбелязах аз.

Това вероятно беше най-отблъскващо очевидното нещо, което някога съм казвал.

— Така е — рече Мърсър, още по-навъсен и отпреди.

Закачих бастуна си на ръба на бюрото му и се отпуснах на един стол.

— Изпратихте ли хора да претърсят офисите и жилищата им?

— Да.

— А жената на Бейлс?

— Каръл я арестува на обяда. Това бе единственото шибано нещо, което мина както трябва.

— Къде е тя сега?

— При КЦРУ.

— Какво? Предали сте я?

— Аха.

— Как така? — попитах. — Арестували сте я на територията на военна база. Тя е съпруга на военнослужещ. Имате пълното право...

Очите му зашариха, сякаш онова, което щеше да признае, не му се нравеше особено:

— Предадохме я, защото КЦРУ има доста по-големи правомощия от нас.

Това беше доста деликатен начин да се каже, че КЦРУ можеше да изтръгне ноктите ѝ например, или да ѝ инжектира свръхдоза от серума на истината.

Реших да не коментирам. Може би и аз бих постъпил така, ако бях на неговото място. По дяволите, бих постъпил така дори да бях на своето си място. Загинаха много невинни хора, а съпругата на Бейлс вероятно беше пряко свързана със събитията.

— Освен това — продължи Мърсър — те знаят по-добре как да се оправят със севернокорейските шпиони.

— По-различно ли е, отколкото с обикновените? — попитах с искрено любопитство.

— О, да. Те са специална порода. Знаеш ли как я е арестувала Каръл?

— Как?

— Сипала ѝ наркотик в чая. В мига, в който онази започнала да задрямва, се промъкнала изотзад и ѝ натикала метална чинийка в устата, за да не може да стисне зъби, докато двама други агенти се втурнали и я омотали с въжета, за да не може да се движи.

— Звучи ми доста екстремно.

— Има си причина за това. Мнозина от тези севернокорейци имат ампули с отрова, монтирани в някой зъб. Няма шега. Спомняш ли си онзи самолет на корейските авиолинии, на който се бяха качили двама севернокорейци терористи, мъж и жена? КЦРУ ги залови, но мъжът бръкнал в устата си, завъртял един кътник и плъонк! Бил мъртъв още преди да се свлече на пода.

— Смяташ ли, че в КЦРУ ще я накарат да проговори?

— Зависи колко е твърда. Обикновено започват да получават резултати в рамките на седемдесет и два часа.

— Това май е доста дълъг срок?

— Да. Чой и Бейлс ще предположат, че е заловена. Ще се скрият на места, които тя не може да издаде. Ще променят плановете си.

Потърках брадата си и го погледнах с онова изражение, което според моите приятели ми придавало вид на ливански търговец на килими.

— Значи нямаш никакви идеи?

Той сви рамене.

— Може би съпругата на Бейлс ще ни каже нещо полезно. Може би ще открием нещо при претърсването на вещите им.

— Не ми се виждаш оптимист.

— И не съм. Тези хора бяха обучени агенти.

— Чой — може би да. Но не и Бейлс.

Той ме погледна над ръба на чашата си.

— Да не би да имаш да ми кажеш нещо?

Продължих да разтърквам брадата си.

— Помислих си, че ако се включа в претърсването, мога да открия нещо, което вие ще пропуснете.

Мърсър в никакъв случай не беше глупак.

— Искаш да кажеш, че би искал да претърсиш боклуците им и да видиш дали няма да излезе нещо, което да отърве Уайтхол.

Усмихнах се.

— Предполагам, че ако попадна на нещо, което да помогне на клиента ми, това никак няма да е лошо.

Той поклати глава и завъртя очи. Очевидно беше имал много тежък ден.

— Виж, Дръмънд, ако искаш да се ровиш из боклуците, просто го кажи. Задължен съм ти, а аз винаги си плащам дълговете. Прави каквото искаш.

— Можеш ли да ми заемеш Каръл Ким?

— Да не мислиш, че ще те оставя да се ровиш, без някой да наднича иззад рамото ти? Вземай я.

Имаше основание. Надигнах се да си вървя.

— И още нещо — каза той.

— Да?

— Спомняш ли си разговора, когато Бейлс се обади на Чой?

— Разбира се.

— Така. Сега ли се какво каза той, преди да започнат да говорят за плана Б?

— Искаше да узнае къде е жена му.

— Не, след това.

— Не си спомням нищо след това — признах си.

— Бейлс го попита за фаза три.

— Какво, по дяволите, означава фаза три?

Когато ми отговори, Мърсър беше самото олицетворение на вселенска тъга:

— Точно това бихме искали да узнаем.

Помолих Мърсър да нареди на Каръл да ме чака в снейкбара на базата. Не бях хапвал нищо от предишния ден, а изглежда, отново ме очакваше дълга нощ. Тъкмо бях преполовил втория си прекалено препечен сандвич и шумно сърбах от воднистия млечен шейк, когато Каръл влезе в заведението.

Как разбрах ли? Ами точно в този момент снейкбарът беше претъпкан с войници, които шумно се оплакваха колко гадна била изминалата седмица или пък напразно се хвалеха как тази петъчна вечер със сигурност ще чукнат нещо. И изведнъж всичко това секна. Залата просто замръзна — точно обратният ефект на неподвижното езеро, в което е хвърлен камък. Каръл наистина хващаше окото, но не беше чак зашеметяваща. Само че след ареста на Уайтхол тези войничета бяха затворени в базата и вече всяко нещо с цици, което вървеше изправено на задните си крака, им се виждаше адски привлекателно.

Чу се повсеместно ахване от изненада, когато тя като фея прекоси залата и кацна на моята маса. Аз все още изглеждах доста зле след побоите. А когато стотина млади мозъци мислят едно и също, в един и същ миг, психичното ехо става направо оглушително: Господи, какво търси тя при този скапан дангалак? Шибаните офицери винаги обират каймака!

Огледах залата и гордо приех всеобщата им завист, защото съм мъж, а мъжете всъщност не се интересуват дали ревността се основава на фалшиви предположения. Поне аз не се интересувам. Възползвам се навсякъде, където успея.

— Поздравления за залавянето на мисис Бейлс — рекох, докато тя се настаняваше.

— Благодаря — отвърна небрежно Каръл, сякаш искаше да каже: „Нали разбираш, нищо особено, просто един нормален работен ден в живота на тайния агент. Не си струва дори да го отбелязвам в дневника си.“

— Гладна ли си? — попитах и продължих да дъвча сандвича си.

Тя с отвращение го погледна и отвърна:

— Не. Аз ще хапна нещо друго. По-късно.

— Сигурна ли си? Може би ни чака дълга нощ.

Тя все още гледаше мазнотията в ръката ми.

— Сигурна съм.

— Добре, както искаш. Ето какво бих искал да направя. Можеш ли да ми помогнеш да видя съпругата на Бейлс?

— Ако искаш. Защо?

— От любопитство. Просто искам да видя как изглежда.

— Добре.

— После ми се ще да прегледам документацията от разследванията на Бейлс и Чой.

— Вече е иззета от офисите им. Папките на Бейлс са в нашия център. Тези на Чой — в КЦРУ.

— Но можеш да ги изискаш, нали?

— Предполагам. Но те са много. Цели кашони, пълни с папки. Може да ни потрябва цяла нощ да ги разгледаме.

— Нямам нищо по-добро предвид.

— Мисля, че и аз също — въздъхна тя, очевидно нещастна от тази перспектива за вечерта.

— Добре — рекох и шумно облизах кетчупа от пръстите си. — Да вървим.

И тогава, докато се изправях, краката ми изведнъж се огънаха. Ако не се бях уловил за ръба на масата, щях да се строполя на пода. Каръл бързо заобиколи масата, улови ме за раменете и ми помогна да се изправа.

— Добре ли си?

— Не знам — отвърнах и разтърсих тава. — Може би е от тези побои. Тялото ми... не ме слуша съвсем.

— Не е необходимо да свършим всичко тази вечер. Можем да променим графика.

— Не, трябва да е тази вечер. Моля те.

Храбро понечих да направя още една крачка и краката ми пак се подгънаха. Затова тя ме улови през кръста, аз я прегърнах през рамо и я оставих да ме изведе. След две-три крачки се пооправих. Всички погледи в залата бяха вперени в нас. Стотина недоволни млади лица

изглеждаха така, сякаш биха убили майка си само и само да бъдат на моето място.

Толкова съм хитър, че понякога направо ме е срам. Но както вече казах, възползвам се всеки път, когато мога.

След трийсет минути стигнахме до базата на КЦРУ. Беше незабележително, четвъртито, грамадно сиво здание, разположено на оживена улица. Сигурно бихте го подминали, без да го забележите, само че това беше единствената сграда без прозорци на първите три етажа. Прозорците започваха от четвъртия етаж, а и там бяха малки, зарешетени доста тесни.

Каръл показва служебната си карта на постовия и получи разрешение да мине през портала и да паркира. Оставихме колата и отидохме до главния вход, където двама доста компетентни на вид охранители взеха картата ѝ от ЦРУ позвъниха някъде, побъбриха няколко секунди на корейски и ни връчиха ламинирани пропуски със закопчалки отзад.

Каръл явно знаеше пътя, защото ме поведе по няколко коридора и стълбища два етажа по-нагоре, където влязохме в един кабинет. Вътре седяха шестима мъже в тъмни копиринени костюми, пиеха чай, пушеха цигари и тихо си бърбеха. Изглежда, познаваха Каръл.

Тя размени с тях няколко думи на корейски, като от време на време ядосана слагаше пръст пред устните си в знак на загриженост. В присъствието на корейци поведението ѝ изглеждаше по-резервирано, почти раболепно.

Един от мъжете най-сетне се изправи и ни поведе през две врати към друго помещение, изпълнено с цигарен дим. Един кореец с навити ръкави на ризата се беше навел над масата, а сакото му беше оставено на облегалката на стола. Беше Ким, партньорът на Мърсър от страна на КЦРУ.

Той се изправи. Каръл се поклони и не направи никакво усилие да се ръкува. Спазваше корейския протокол. Ким обаче погледна към мен и протегна ръка.

— Майор Дръмънд, радвам се да ви видя отново.

— Удоволствието е мое — отвърнах. — Как вървят нещата?

— Това не беше най-добрият ни ден — каза той с болезнена гримаса.

Не можах да се въздържа.

— Да, имаше някой и друг провал този следобед, наистина.

— Този негодник уби един от хората ми. Преряза му гърлото като на агне.

Разбрах, че Ким вече не хранеше съмнения относно превъзбуденото ми въображение.

— Е, как е вашата затворничка? — попитах.

— Ще бъде твърда.

— Така ли?

— Да, обучена е добре. Досега не е казала нито дума.

Нямах намерение да му го казвам, но когато бях в специалните части, и аз бях преминал известно обучение във воденето на разпити. Само че бях винаги от другата страна на барикадата — поради факта че нашият отряд вършеше работата си предимно на територията на лошите, шефовете ни съвсем логично бяха загрижени относно нашата способност да издържаме на мъчения и разпити. Някой садист беше решил, че упражненията ще развият тази способност, така че започнаха да ни тренират. Ето защо донякъде се смятах за експерт по методите на разпит — единствено от гледната точка на потърпевшия, разбира се.

— Какво й правите? — осведомих се.

— Всъщност ние не използваме физически техники. Всички смятат, че го правим, а и ние, честно казано, насърчаваме тези слухове — отвърна той и сви рамене. — Това прави пленниците ни поподатливи. Истината е, че предпочитаме лишаването от сън.

Ухилих се. Лишаването от сън не води до бързи резултати, както например изтръгването на ноктите, но е далеч по-ефективно, защото след като затворникът рухне веднъж, той рухва напълно. Един път го изпробвах на върху мен и в крайна сметка си казах и майчиното мляко.

— Мога ли да я видя?

Той сви рамене.

— Щом искате. Само не разговаряйте с нея.

Влязохме в една стая встрани от кабинета му. Стените и подът имаха дебело покритие от някакъв плътен бял материал. Тапицерията не беше сложена, за да предпазва от блъскане, а представляваше просто звукова изолация. Лампите на тавана бяха огромни и много мощни. Светлината им бе чисто бяла и удивително ярка — толкова

ярка, че да те заболяят очите и да започнеш да мигаш по-често, макар че и тогава проникваше през клепачите.

На един стол с гръб към нас седеше жена. Беше напълно обездвижена чрез бели колани, така че не можеше да помръдне нито крайниците си, нито дори главата. Челото ѝ беше опасно от някакъв оглавник, който ѝ пречеше да затвори клепачите си — след известно време това става много болезнено, защото очните ябълки изсъхват и се възпаляват. Дори столът беше боядисан в бяло. Всъщност единственият друг цвят в стаята бе тенът на кожата ѝ. Беше чисто гола. Беше съблечена, за да се засили унижението и чувството ѝ за уязвимост. Монохромната белота пък имаше за цел да засили ефекта на лишаването от сън. За да стане унижението ѝ още по-голямо, продължаваха да я хранят с твърда и с течна храна, така че в един момент отделителната ѝ система нямаше да издържи.

На втория или на третия ден тя щеше да бъде тотално изтощена, унижена, напълно безчувствена, физически изтормозена и, надяваме се, готова да изпее всичко. Дори един дзенбудист, побъркан по медитацията, не би могъл да издържи повече от два-три дни на подобно мъчение.

Заобиколих и се изправих пред нея. Тя не каза нищо. Просто ми хвърли остър, надменен поглед, но изражението ѝ не можеше да скрие един прост и неоспорим факт. Тази жена беше невероятно, удивително красива. Имаше класически високи скули, големи и изкусителни очи, пълни и чувствени устни и изящно изваяно лице. Косата ѝ беше толкова гъста и блестяща, че изглеждаше почти като изкуствена. Тялото ѝ беше мечтата на всеки спортист — с широки рамене, с твърди и жилави мускули и корем като дъска. Ако в това тяло имаше и грам мазнини, не виждах къде ги е скрила.

Почувствах се неудобно, като воайор, но интересът ми към съпругата на Бейлс беше чисто професионален. В главата си вече имах някаква теория и тя беше жизненоважно парченце от мозайката.

Взрях се в лицето ѝ и тя отвърна с предизвикателен свиреп поглед. Лицата могат да разкрият доста неща за хората. Човек може да скрие много неща за себе си, но израженията на лицето, натрупвани цял един живот, в крайна сметка се превръщат в нещо като маска. Нейната маска говореше за изключителна самоувереност, дори за високомерие. Притежаваше лицето на човек, свикнал да командва.

Разбира се, бихте могли да кажете, че повечето красиви жени често са разглезени, но надменността на тази жена не произтичаше от това, че са ѝ угаждали. Беше необичайно дисциплиниран, корав екземпляр, а и формата на тялото ѝ не се дължеше на излежаване из къщата, тъпчене с бонбони и заповеди към слугите.

Най-сетне кимнах на Ким в знак, че съм видял достатъчно, и ние тихичко се измъкнахме навън. Когато се върнахме в чакалнята, Ким запали нова цигара и попита:

— Какво мислите?

— Смятам, че сте прав. Много трудно ще се пречупи. Превъзходно тренирана е, така че лишаването от сън ще трябва да продължи повече от нормалното. Освен това има его като канара, така че и унижението няма да я пречупи.

Той прие тези думи с болезнено нещастно изражение, макар че според мен просто изразявах онова, което той и техническите му специалисти вече предполагаха.

— Проверихте ли зъбите ѝ? — попитах.

— Разбира се. Намерихме ампула с цианид в третия заден кътник.

— Не, имах предвид качеството на зъболекарската работа.

— Да, и това също. Железни пломби, евтина и груба работа.

Изглежда, му направи силно впечатление, че му зададох този въпрос. Единственото нещо, което комунистическите майстори на шпионажа почти винаги пропускаха, когато изграждаха камуфлажа на шпионите си, беше калпавата стоматологична помощ в собствените им страни. Ако тази жена беше родена и израсла в Чикаго, щеше да има сребърни или порцеланови пломби и поставянето им щеше да издава съответното равнище на медицинско умение, изисквано от едно суетно общество, където хората обичат дори ремонтираните им зъби да изглеждат като бижута.

Облегнах се на стената.

— Как смятате, защо Северна Корея би изпратила тук жена агент с такава външност като нея, за да работи с Бейлс и Чой? И защо ще я внедряват в дома на Бейлс?

— Точно това се надяваме да ни каже тя.

Обърнах се към Каръл, която седеше край масата и се правеше на скромно корейско момиче, което си знаеше мястото в местното

патриархално общество.

— Ти чу ли я да говори? — попитах.

— Стоях точно зад нея и я слушах през по-голямата част от обяда.

— Как беше английският й?

— Отличен. Като на човек, роден в Щатите. Обноските й също. Използваше нож и вилица дори когато другите американски съпруги използваха пръчици. Това ми се видя интересно.

Погледнах към Ким.

— Може би е едно от децата, възпитани в онова американско селище, за което споменахте.

— Може би.

Пак се обърнах към Каръл.

— Някакви други впечатления?

— Струва ми се странно, че се е появила тук едва преди пет години.

— Да, малко след като Бейлс е бил назначен тук.

Ким бързо съобрази:

— Примамка?

— Смятам, че съвпада по време — съгласих се.

Тя определено притежаваше изящната външност и тялото да бъде примамка, което за несведущите означава жена, която се използва като стръв да съблазни някой мъж, да завърже връзка и да го оплете в мрежа от неудобни обстоятелства, които могат да бъдат използвани за изнудване.

— Но Бейлс тогава не е бил женен, нали? — сетих се. — И не е заемал секретен пост, така че не е имал достъп до ценна информация.

Това сякаш обезсмисляше теорията за примамката. Ако жертвата е женен мъж и се забърка в извънбрачна връзка, той става уязвим. Ако заема важен пост и знае сериозни тайни, в даден момент лошите му дават да разбере, че любовницата му е чуждестранна агентка, а това също го прави уязвим за изнудване. Бейлс не попадеше в нито една от тези категории. Ако лошите се бяха обадили на шефовете му, за да им съобщят, че спи със севернокорейска шпионка, те просто щяха да вдигнат рамене: „Наистина ли? И какво, готина ли е?“

— Има и още нещо интересно — изсумтях. — Как я нарече Бейлс, когато се обади следобед на Чой. Нарече я „кучка“. А когато

Чой му каза да забрави за нея и да бяга, той изобщо не възрази, нито пък звучеше разстроен. Това никак не се връзва с моята представа за нормални брачни отношения.

Двамата ми събеседници кимаха, защото затворничката прикована към онзи бял стол, започваше да придобива важност. И допълнителна загадъчност.

Но аз имах едно предимство пред тях. От доста време размишлявах за Майкъл Бейлс. Бях се сблъсквал с него при най-различни обстоятелства, затова имах по-широк поглед върху тъмната му природа, отколкото те.

— Как мислите, че Бейлс е преминал към другата страна? — попитах и погледнах към Каръл. — Вашите хора във ФБР провериха ли го вече?

— Разбира се.

— И?

Тя отправи поглед към стената и започна да изрежда фактите. Притежаваше юридическата дарба за отлична памет и думите ѝ бяха точни, ясни и по същество.

— Бейлс е роден в Уорънтън, Небраска, където баща му притежавал кравеферма. Постъпил в армията през 1987 година, на осемнайсет години, веднага след завършването на гимназията. Приели го във военната полиция, където се справял отлично и станал кандидат-офицер. Преди това не се е женил, няма очевидни парични проблеми, нито лоши навици. Биографията му е била проверявана, за да получи разрешение за достъп до секретни материали, и не са били намерени никакви поводи за съмнения. Проверяващите са разговаряли с негови учители и съученици, както и с едно бивше гадже. Всички твърдят, че бил страхотен пич, честен, надежден, типично американско момче. Не е бил арестуван, няма скандали.

— Значи имаме един тип, който пристига в Корея с безупречно минало и с голямо бъдеще пред себе си, а изведнъж решава да започне да работи за Северна Корея. Няма логика, нали?

— Пари — рече Ким. — Лесно е да се скрият. Когато стане дума за американци, винаги търсете парите.

Човек би могъл да каже, че е гледал прекалено много американски филми, и думите му прозвучаха като реплика на второстепенен актьор. Или пък би могъл да си помисли, че е чужденец

и не може да знае как стоят нещата. Но не трябваше да забравяме, че агенцията, за която работеше Ким, беше използвала доста американски предатели — и разкрити, и неразкрити, — така че и той имаше основания да твърди, че познава характера на нацията.

Погледнах часовника си — минаваше единайсет вечерта. Кимнах на Каръл, тя схвана жеста ми, изправихме се и се приготвихме да си вървим.

— Благодаря ви. Ако попаднем на нещо, ще ви се обадим — обърнах се към Ким.

— Надявам се да успеете — отвърна той и седна.

Останах с впечатлението, че наказанието му за това, че беше допуснал Чой да убие един от хората му и да се измъкне, беше да остане тук и да чака онази разкошна, твърда жена в съседната стая най-сетне да се разприказва. Казано иначе, за него също бе отредено лишаване от сън.

След като бях видял и двамата, щях да заложа по-скоро на нея.

Навярно имаше много начини да се подходи към проблема, но аз убедих Каръл да нареди на своите хора да доставят кашоните, пълни с разследванията на Бейлс и Чой, в хотелската ми стая в „Драгън Хил Лодж“. И кой знае защо, не смятах, че точно моят чар я беше убедил. Докато се върнем в базата, щеше да мине полунощ, тя още не бе яла нищо, а корейските ресторанти затварят рано. Хотелът поне предлагаше румсървис.

Освен това имах впечатлението, че изобщо не се боеше, че моят мъжествен чар ще я накара да припадне и да се озове в леглото ми. Тогава защо да не си свършим работата в комфортната хотелска стая вместо в някоя мухлясала канцелария?

Три пети от кашоните бяха пълни с архивите на Чой. Бяха написани на хангъл, което представляваше сериозен проблем за мен, тъй като единственият корейски йероглиф, който познавам, означава „хомосексуалист“ — просто напоследък го виждах много често. Значи с тях щеше да се заеме Каръл.

Изчаках, докато свърши с поръчката си по телефона за румсървиса, преди да ѝ обясня какво очаквах да постигнем. Искях да прерови архива на Чой и да отдели настрани всяко дело, което се занимаваше с американец, извършил престъпление, станал свидетел на престъпление или по някакъв начин замесен в подпомагането или предотвратяването на престъпление в района на Итеуон. Не си давай труда да ги четеш, казах ѝ. Просто ги пресей и ги отдели настрани. И само онези, които са не по-стари от три години. А на заглавните страници записвай имената и чиновете на английски.

Самият аз се зарових в делата на Бейлс. Хубавото на това да бъдеш на „ти“ с наказателното право като мен беше, че от осем години непрекъснато четях следователски протоколи. Човек придобива определен опит. Знаеш кои сектори с данни са съществено важни и кои са запълнени с безсмислени процедурни подробности. Знаеш на кои страници да се спреш веднага и кои да прелистиш набързо.

Другото хубаво нещо беше, че Бейлс беше високо организиран, точен и в никакъв случай не многословен. Спомнях си това от показанията му по случая на Уайтхол, а същата характеристика бе очевидна и в протоколите. Жалко, че беше прогнил до костите, иначе би бил ченгето мечта.

Изключих всички престъпления, извършени от човек с чин, по-малък от майор. Не че лейтенантите, сержантите и редниците са по-малко склонни към предателство или пък че не заемат постове, свързани със секретна информация, защото например секретарят на един генерал, който командва оперативното управление, вижда почти всичко, което вижда и шефът му. Просто на този етап няха време да се занимавам с тях. Някой друг би могъл да ги пресее по-късно и да види дали тези протоколи си струваха да бъдат изследвани по-щателно.

Изваждах всеки протокол, в който фигурираше майор или по-висок чин, включително и онези, засягащи жените или децата им. Правилата във войската изискват активните дела да се държат до две години плюс още една за резервистите. Значи работех с делата на Бейлс допреди три години.

Изненадах се колко много офицери или членове на семействата им бяха свързани по един или друг начин с престъпления. Необходими ми бяха три часа; с Каръл продължихме да работим и докато се хранехме, но в крайна сметка приключих с купчина от почти сто дела. Повечето от престъпленията изглеждаха доста дребни — магазинни кражби, воайорство, черноборсаджийство със стоки от военните магазини, все от този сорт. Но човек никога не знае кое може да се окаже добра изходна точка за изнудване. Безобидното за един може да се окаже непоносимо за друг! А някои от тези престъпления изглеждаха доста пикантни. Няколко от тях бяха свързани с проституция, включително и със съпругата на един полковник, хващана три пъти. Капитан от армията бе заловен след въоръжен грабеж. Един майор — задържан да наднича през прозореца на генералска съпруга. Един полковник се беше разгонвал пред деца на училищна възраст.

Купчината на Каръл изглеждаше два пъти по-голяма от моята, а й оставаше да мине още един кашон. И двамата често разтърквахме очи.

Бяхме будни от два часа на предишната нощ, когато двамата с Мърсър бяха почукали на вратата ми в хотела.

Изправих се и се протегнах, после отидох в банята да си наплискам лицето със студена вода. Когато се върнах, Каръл крачеше из стаята и отпиваше от третата си бутилка минерална вода „Евиан“. Беше решила да се разположи по-удобно и беше свалила обувките, чорапите и самото си, като така оставаше по една къса пола и тънка блуза без ръкави.

— Умори ли се? — попитах.

— Изтощена съм. Прилича ми на лятната сесия в първи курс на юридическия факултет.

Засмях се.

— Сега вече знаеш как си вадим хляба ние, бедните адвокати. Разбра ли какво си изпуснала?

Тя се тръшна на леглото.

— Господи, това легло е страхотно.

Преди да успее да вдигне бялото знаме, аз я сръчках.

— Хайде мини и последния кашон, става ли? След това ще започнем да отмятаме делата чрез кръстосана проверка.

Тя простена, но се изправи.

— Имаш ли някакъв план?

— Всъщност да. Ето как действа схемата според мен. Чой прави първоначалното разследване всеки път, когато американец е замесен в престъпление в Итеуон, нали така? Той пръв пристига на местопрестъплението, пръв се запознава с фактите, разпитва свидетелите и събира доказателствата. След това се обажда на Бейлс. Да речем, че извършителят е отстъпчив и може да му се постави капан. Какво ще направят след това?

Тя разроши косата си с ръце и се зае да масажира скалпа си.

— Не знам. Ще извика Бейлс да се срещне със заподозрения, за да има американски полицаи на местопрестъплението.

— Точно така. Когато заподозреният види американски военен следовател, той разбира, че работата се е развоняла. И изведнъж нещата вече не се свеждат само до някакво нарушение, извършено извън базата, ограничено до корейското правораздаване. Нещата загрубят. Ще влязат в американските информационни канали, ще достигнат до командира му, ще изложат на опасност кариерата му.

— Ще го изплашат до смърт.

— Точно така. Тогава може би задачата на Бейлс е да реши дали жертвата си струва усилията — може би прави бърза биографична проверка, за да види дали извършителят има някаква стойност, дали изглежда податлив, дали е човек, когото биха искали и евентуално биха могли да вербуват.

— Междувременно заподозреният е оставен да се гърчи и да се пита дали животът му не е свършил.

— И по този начин увеличават допълнително напрежението.

— Ясно.

— Добре, да речем, че Бейлс отива при Чой и му казва, че не им е необходим или че не е подходящият тип. Решават да хвърлят рибата обратно в морето. Как го правят?

— Предполагам, че Бейлс сяда и попълва американски протокол за разследване на заподозрения. И престъплението потъва в гарнизонния архив.

— Точно така. Вкарват машината на правосъдието в действие. Заподозреният няма представа, че току-що е бил проверен, но не е отговорил на изискванията.

— Значи търсим офицери, арестувани от Чой, в чиито дела няма съответстващ американски протокол, попълнен от Бейлс?

Усмигнах се и обясних:

— В някои случаи може да се окаже, че по делото от американска страна е работил някой друг, а не Бейлс. При други е възможно делото да е приключило без обвинения. Но съм готов да се обзаложа, че ще видим дела, които миришат на присъда, само че някак си са били загадъчно прекратени от американска страна, ако схващаш накъде бия.

— И ти смяташ, че Чой ще държи тези дела в архива?

— Всяко друго решение би било глупаво. Дори опасно. Мисля, че е подпечатвал делата с „Приключено поради липса на доказателства“ или ги е обявявал за попаднали в задънена улица, но ги е прибирал при всички останали. Той е шефът на детективите в участъка. Кой ще му проверява делата? Освен това какво ще стане, ако някой попита: „Ей, Чой, какво стана с онова дело на американския офицер, дето задигна онзи скъп часовник «Ролекс» от бижутерския

магазин на стария Ли?“ Тогава той може да извади папката и всичко ще е тип-топ.

Каръл започна да рови в следващия кашон, а аз се заех да сравнявам корейските и американските архиви. Бях подредил делата на Бейлс по азбучен ред. Така нещата вървяха по-бързо. Когато свърших, разполагах с двайсет корейски дела без американски еквивалент.

Преместих ги настрани. Междувременно Каръл беше извадила още шест от последните два кашона. Бързо проверих първите четири, но петото мигновено привлече вниманието ми. Беше делото на полковник Мак Дженсън, човека пираня, юридическият съветник на Спийърс.

Оставих го настрани, съвсем отделно. Папката за десерт.

Каръл беше коленичила на пода до мен. Започнахме да пресяваме купчинките си. Аз я карах да прочете какво е престъплението, после имената на свидетелите и какви доказателства са били събрани. Веднага елиминирахме шест дела, защото престъпленията бяха прекалено незначителни или защото доказателствата бяха толкова рехави, че делото би се разпаднало от само себе си. Някой друг можеше да ги провери отново, в случай че бяхме подценили или недогледали нещо.

Скоро обаче попаднахме на първото, което изглеждаше наистина подозрително; а след още две отхвърлени дела — и на второ. Когато приключихме с всички, имахме девет дела, които намирисваха.

Аз, разбира се, бях запазил най-хубавото за края. Подадох на Каръл папката на Мак Дженсън и я накарах да ми прочете съществените подробности. Тя сложи пръст върху устните си.

— Да видим сега. Арестуван и задържан на 19 април 1999 година за... Господи, няма да повярваш!

— Кажи ми! — едва не извиках.

— За педофилия.

Тя прелисти още няколко страници, докато четеше подробностите. После каза:

— Очевидно съществува американски жилищен комплекс и извън базата, в покрайнините на Итеун.

— Точно така. Два големи жилищни блока. Единият за младши, а другият — за старши офицери.

— Има няколко доклада за американски деца, които били пипани от едър бял мъж. Докладите са постъпили в итеуонския участък, защото децата са били подмамани да излязат извън жилищния район, преди да бъдат подложени на сексуален тормоз. Всъщност именно Майкъл Бейлс е съобщил за това на Чой и е водил разследването от американска страна.

— Значи би трябвало да има протокол и в архивите на Бейлс.

Каръл все още беше забучила чипото си носле в папката на Чой.

— Итеуонският участък е поставил агенти в жилищния район по молба на американските власти. На 19 април един полицаи на име Панг забелязал едър мъж американец, облечен в дънки и пуловер, който извеждал момченце от жилищния район. Отвел детето зад административна сграда към някакъв пуст двор. Когато Панг се появил, мъжът бил със свалени панталони и тъкмо свалял слиповете на момченцето.

— Уф, че гадно — измърморих. — Хич не обичам педофилите.

— Всички сме така. Както и да е, американецът бил арестуван и доведен в полицейския участък в Итеуон. Чой снел показанията на полицаия, който го задържал, и се заел със завеждането на делото. Обадил се на Бейлс и заедно провели разпитите.

— Обърни на страницата със стенограмата на разпита и ми я прочети.

Тя запрелиства страниците и вдигна глава.

— Няма страница с разпит.

— Много ясно. А на последната страница, онази с решението, какво пише там?

Тя обърна на последната страница.

— „Приключено поради липса на доказателства“.

— Липса на доказателства ли? Ела ме ритни! Онзи негодник е бил със събути гащи!

— Познаваш ли го?

— Да, познавам го. Дженсън е юридическият съветник на Спийърс. Военен юрист. Освен това е човекът, който наблюдава делото на Уайтхол. Даде ми да разбера, че то трябва да се реши бързо и експедитивно. Точно той изработи решението Уайтхол да бъде прехвърлен в корейски затвор. Той избра съдията. Пак той избра прокурора. А навярно е избрал и потенциалните съдебни заседатели.

Каръл пусна папката.

— Еха!

— Именно! Копелето лично е подправило заровете.

Нямаше смисъл да лягаме да спим толкова късно, затова продължихме да работим. Каръл резюмираше на английски всеки по-важен пункт от деветте дела, които бяхме отделили. Аз четях записките ѝ и прибавях препоръки как да се пресява по-нататък купчината.

Всичките девет отделени дела бяха подозрителни по някакъв начин, но три от тях изпъкваха като въшка на чело. Най-вече защото в тях липсваха свидетелски показания, както и при делото на Дженсън.

Едното дело беше на майор от разузнавателния отдел, чиято жена корейка била заловена да върти чернорскаджийска операция. Когато я арестували, тя шофирала товарен минибус, пълен с американска козметика за над сто хиляди долара. Корейките са луди по чуждестранната козметика, върху която обаче са наложени абсурдно високи мита характерни за силно протекционистичната икономика на Южна Корея. Това прави козметичните продукти абсолютен хит на черния пазар. Като се има предвид, че жената е била заловена на местопрестъплението — да шофира минибус, натоварена с контрабандна стока — изглеждаше абсурдно обвиненията срещу нея да бъдат снети.

Вторият случай беше с полковник от авиацията, специалист от отдела за стратегическо планиране, арестуван по обвинение за изнасилването на четиринайсетгодишно корейско момиче. Човек придобива инстинкта да подушва нередностите веднага. Снимката на момичето беше приложена и то съвсем не изглеждаше на четиринайсет години. Поне на мен. Може пък просто да е било преждевременно развито. Но имаше и друго нещо — твърдите черти на лицето ѝ. Имаше отегченото изражение, което придобиват уличните проститутки, след като преминат границата от триста или четиристотин клиенти. Американският офицер се кълнеше, че била проститутка и той ѝ платил, докато тя настояваше, че я блъснал в една тясна уличка и я изнасилал. Не беше направена медицинска

експертиза. Момичето твърдеше, че има петима свидетели, но нито един от тях не беше разпитан. При тези рехави доказателства не можеше да се каже със сигурност, но изглеждаше като постановка.

Третото дело беше на капитан от флота, който завеждал протокола в щаба. Протоколът е службата, която планира и наблюдава всички важни посетители — резервира им стаи в хотела, осигурява коли и шофьори, опитни гидове и охрана, ако е необходимо. Протоколът дори съставя графиците на посещенията им. В този случай капитанът бил арестуван за причиняване на автомобилен инцидент, след което избягал. Разследвали го за шофиране в пияно състояние и за убийство по непредпазливост, тъй като прегазил дваисетгодишно бременно момиче, което оцеляло, но изгубило бебето си. Опитал се да избяга, но бил задържан от тълпа гневни корейци, свидетели на инцидента. Делото било приключено: няма основание за наказателно преследване.

Към четири и трийсет Каръл вече дремеше на леглото и аз реших да взема един душ. Чувствах се мръсен, а и трябваше да почистя и превържа отново някои от защитите си рани.

Когато излязох от банята, Каръл тъкмо затваряше телефона.

— Кой беше? — попитах.

— Колежката ти мис Карлсън.

— Какво искаше?

— Не каза. Просто затвори.

Това не ми хареса.

— Как така?

— Мисля, че не очакваше да вдигне жена. Казах й, че си под душа.

В момента имах по-големи грижи, затова само изсумтях и помолих Каръл да се обади на когото трябва, за да дойде и да вземе документите.

Поръчахме закуска на румсървиса — в моя случай мазен омлет със сирене и още една кана кафе, а в нейния — плодова салата и още две бутилки минерална вода. Както и много други неща, хранителните ни навици подсказваха, че от нас няма да излезе добра двойка.

След това подредихме стаята и прибрахме всички папки в кашоните им, естествено, с изключение на деветте, които бяхме

отделили като подозрителни. Храната дойде и ние се заехме с нея. Докато закусвахме, попитах:

— Защо си толкова плаха и стеснителна в присъствието на мъже корейци?

Тя се замисли за миг, сякаш го правеше несъзнателно.

— Баща ми е голям традиционалист. Обича Америка, но държи на корейските обичаи. Навярно съм го наследила от него.

— Какво? Нима всеки кореец ти напомня за баща ти?

Тя се засмя.

— Не, надявам се. Но така корейците се чувстват по-удобно. Повечето американки им лазят по нервите. Корейците смятат, че те се държат господарски, прекалено агресивно, дори грубо. Особено се дразнят, когато американката е от корейски произход.

— Ха! А аз си мислех, че си освободена от предразсъдъци.

— Погрешни оценки — колкото щеш. И аз преди си мислех, че си сприхав, разхвърлян и противен досадник.

— Така ли?

Тя се огледа и каза:

— Стаята ти обаче е доста подредена. Така че със сигурност не си разхвърлян.

Набучих парче омлет.

— Нова тема. Все забравям да те попитам защо сложихте подслушвателни устройства в телефона и в стаята ми?

Тя ме погледна изненадано.

— Не сме.

— Глупости. Хайде, нали сега съм от вашия отбор. Кажи ми.

Очите ѝ се присвиха и тя повтори:

— Не сме слагали подслушвателни устройства в стаята ти.

— Е, аз намерих едно малко черничко нещо в телефона си. И още две — мушнати на разни скрити места.

— Кога беше това?

— Спомняш ли си онзи ден, когато изтичах на паркинга и ти потегли с колата?

— Разбира се. Не можех да повярвам на очите си. Възможно беше да си под наблюдение. Можеше да ме компрометираш.

— Е, ами аз тогава направо бях побеснял. Тъкмо бях открил трите бръмбара.

— И си помисли, че сме ги монтирали ние? Смятал си, че ще подслушваме плановете ти за защитата на Уайтхол?

— Да, колкото и странно да ти звучи, точно това си помислих.

— Дръмънд, ако щеш, вярвай, но агенцията има по-спешни задачи от тази да подслушва какво говори някакъв адвокат за едно съдебно дело...

Тя млъкна и върху лицето ѝ се изписа пълно сливане.

— А откъде си сигурен, че стаята ти не се подслушва и в този момент?

— Сигурен съм, защото Имелда, моята помощничка, я проверява всеки ден.

— Значи бръмбарите са махнати?

— Да, до един — отвърнах уверено.

— А помислил ли си за подслушвателните устройства от разстояние?

— Онези, които действат като обърнат мегафон?

— Точно тях имам предвид — рече Каръл и стана.

Тя отиде до прозореца, дръпна завесите и погледна навън. Тъкмо зазоряваше.

— Слушай, Дръмънд, когато си махнал онези бръмбари, ти си дал на подслушвача да разбере, че си го засякъл. И ако представляваш сериозен интерес за него, той просто е сменил устройствата.

Играеше доста добър етюд, но аз не ѝ се връзвах. И без това бях очаквал да отрече всичко. Просто исках да разбере, че и аз съм разбрал. Погледът ѝ обаче пробяга по паркинга, сякаш търсеше някакво превозно средство, може би микробус, достатъчно голям, за да побере дистанционно подслушвателно устройство.

— Тези неща могат ли да подслушват точно определена стая в толкова голям хотел? — попитах. — Няма ли да се задръстят от брътвежи и шумове?

— Ако в стаята около твоята се говори, тогава ще има смущения и шумове. Но не и толкова късно през нощта, когато всички спят.

Наистина се стараяше, трябваше да ѝ се признае. Отидох до прозореца и застанах до нея. Тя се обърна и ме изгледа. Тогава изведнъж посочих с пръст навън и изкрещях:

— Бързо! Обади се на своите хора и им кажи да задържат онзи автомобил там!

Тя понечи да каже нещо, а аз се ухилих и погледнах към паркинга. И зяпнах, защото един сив микробус изведнъж включи фаровете, излезе на заден ход от мястото си и буквално излетя от паркинга. Чу се свистенето на горяща гума.

— Господи! — извиках.

Каръл се спусна към телефона. Набра някакъв номер и нетърпеливо зачака някой да ѝ отговори, после изкрещя в слушалката:

— Тук е Каръл Ким. Един севернокорейски шпионски минибус току-що потегли от „Драгън Хил“ към главния портал. Сив, с тъмни стъкла. Накарайте някой да го задържи!

След като затвори, тя ми хвърли яростен поглед. Не можех да я виня. В крайна сметка току-що бях съсипал една чудесна възможност да заловят неколцина севернокорейци. В своя защита мога да кажа, че не ѝ повярвах, докато не го видях със собствените си очи.

Тъкмо се готвех да поднеса извиненията си, когато ми хрумна една идея. Имаше още нещо, което трябваше да свършим. И най-добре щеше да бъде да го направим адски бързо, иначе...

Ето какво още се случи през онази сутрин. Сума автомобили на ЦРУ и на военната полиция с часове кръстосваха базата, като се опитваха да открият и да задържат заподозрените, за които двамата с Каръл светкавично бяхме информирали Мърсър.

Оказа се, че трима от заподозрените са били преместени извън Корея, затова за тях не съществуваше непосредствена заплаха, макар че Мърсър взе мерки да съобщи на новите им командири да бъдат задържани временно, докато нещата не се изяснят. Вече беше допуснал доста грешки. Не искаше да рискува повече.

Заподозрян номер четири беше в отпуск някъде в Корея. Тъй като не можехме да го открием, нямаше причина да смятаме, че и севернокорейците ще успеят. По всички американски и корейски канали беше пуснато нареждане да бъде задържан в момента, в който се появи някъде.

Заподозрените с номера от пет до осем бяха задържани без инциденти, включително и полковник Пирана, буквално извлечен от кабинета си в присъствието на двама членове на юридическия му екип. Какво ли не бих дал да можех да присъствам на тази великолепна сценка.

Деветият заподозрян, офицерът от протокола, беше имал най-малко късмет. Намерили го сам до кухненската маса с голяма дупка в главата, от която върху закуската му се стичала мозъчна течност.

Никой нямаше представа как е станало. Никой не беше видял някой да влиза в квартирата му. Никой не беше чул изстрел. Навярно пистолетът е бил със заглушител. Навярно убиецът е бил професионалист. Кожата на капитана била още топла, а кръвта не се била съсирила, така че военните полицаи, които бяха нахлули в жилището му, предполагали, че е бил екзекутиран трийсет минути до един час преди тяхното пристигане.

Беше десет часът сутринта и всичко това ми беше разказано с подробности лично от Бъз Мърсър. Мога да опиша изражението му

като отчасти доволно, тъй като арестуваше група заподозрени предатели и по този начин донякъде компенсираше вчерашното си унижение. От друга страна, беше и раздразнен, тъй като неволно бях предупредил севернокорейците, че сме по петите им, поради което и без това хаотичната ситуация ставаше още по-заплетена.

Другите двама, на които обясняваше всичко това, бяха генерал Спийърс и Брандудейт, които седяха вляво от мен. И ако Бъз Мърсър изглеждаше разтревожен, то Спийърс беше направо стреснат, а Брандудейт изглеждаше така, сякаш беше готов да се хвърли от някоя висока скала. Искаше ми се да го стори.

— Исусе Христе, какво нещастие — повтаряше си непрекъснато той.

Мърсър продължи:

— Разбира се, на този етап още не знаем какви са нанесените щети. Нека ви напомня, че осемте души, които сме задържали или се опитваме да задържим, са само заподозрени. Задържаме ги заради тяхната собствена безопасност. И за разпит, разбира се.

Брандудейт изсумтя веднъж-дваж.

— И кога ще знаем повече?

— Не мога да ви кажа — отвърна Мърсър.

Произнесе го небрежно и разсеяно, от което си създадох впечатлението, че двамата не питаеха добри чувства един към друг. Нищо чудно. Брандудейт бе перфектната илюстрация на мъжете от деветдесетте, с безупречната си прическа, мазните си маниери и нарцисизма си. Мърсър беше късо подстриганият, суров и решителен представител на петдесетте години. Шпиони и дипломати; ако ги смеси човек, ще се получи нещо силно отровно.

Що се отнася до мен, аз се опитвах да се слея с околната среда, тъй като стаята беше пълна с високопоставени мъже, които точно в този момент нямаха сериозна причина да ме харесват особено.

Очите на Спийърс се стрелкаха насам-натам изпод свирепите му орлови вежди. Чудех се какво ли си мисли. От друга страна, може би не исках да го разбера.

— Във всеки случай сега трябва да осигурим адвокати на всички тях — продължи Мърсър.

— Всичките ли са поискали адвокати? — попита Спийърс.

— Не. Ние им ги осигуряваме автоматично. Не искаме никакви процедурни щуротии да ни се стоварят на главите по-късно.

— Колко глупаво — отбеляза Брандуейт. — Само ще забавите нещата.

После ме погледна злобно.

— След като се появят адвокатите, всички ще млъкнат.

Мърсър нетърпеливо го прекъсна:

— Виж какво, ти си гледай своята работа, а аз ще действам както си знам.

Брандуейт насочи към него показалеца си с безупречен маникюр.

— Точно сега, Мърсър, ти имаш само група задържани американски офицери и един труп. Не ме поучавай. Дай ни резултати, и то бързо.

Те продължиха да си разменят подобни реплики още известно време, а аз се улових, че мисля за застреляния в главата капитан от флота. Защо точно него? Искам да кажа, че който и да ни е подслушвал от паркинга, е чул Каръл и аз да споменаваме имената на всички останали заподозрени. Навярно при някои от тях нямаше да излезе нищо. Щяха да се появят напълно приемливи обяснения защо имената им не фигурират в папките на Бейлс, или защо Чой е свалил обвиненията. Но със сигурност нямаше да има обяснение поне за трима или четирима. Те просто бяха попаднали в мрежата на Чой.

Тогава защо само капитанът беше убит? Каръл беше съобщила на Мърсър за опасенията ни в 5:20 часа, а военните полицаи бяха нахлули в жилището на капитана в 6:36, което означаваше, че може би са го убили още към 6 часа. С други думи, щом севернокорейците са научили какво сме разкрили, те веднага са пратили убиец да го премахне. Мак Дженсън бе арестуван чак в 8:30. Последният заподозрян в 9:00.

Дали това не означаваше, че греша? Че останалите не са виновни? Че капитанът е бил единствената риба, попаднала в мрежата на Чой? Или че на севернокорейците им е било трудно да стигнат до другите? Или тук имаше и нещо друго?

Колкото и да не ми се искаше да изляза от укритието си, се обадох:

— Мистър Мърсър, според вас защо са премахнали военноморския капитан?

Мърсър и Брандуейт все още се караха и му отне известно време, за да се откъсне от спора.

— Какво?

— Онзи капитан от ВМС?

— Елмор. Харолд Елмор.

— Да, точно така... Харолд Елмор. Според вас защо са убили именно него? Искам да кажа, че ако съм разбрал правилно, те са разполагали с два-три часа да очистят и още някого, нали така? Защо са отишли да премахнат точно Елмор? Защо само него?

Мърсър сви устни.

— Проклет да съм, ако знам. От всички заподозрени в списъка Елмор несъмнено е заемал най-безобиден пост.

— Вие познавахте ли го, господин генерал? — попитах.

Спиърс отвърна:

— Как няма да го познавам? Хари беше моят офицер по протокола. Виждахме се всеки ден. Докладваше ми всеки ден. Тук идват множество важни гости и Хари се занимаваше с всички тях. Преди тази сутрин бих сметнал за невъзможно да повярвам, че е извършил нещо подобно.

— Защо?

— Защото Хари беше дяволски добър офицер. Завършил военноморска академия, двайсет и пет години безупречна служба, работлив, честен, надежден.

Почтително свих рамене.

— Точно така, сър. Но една вечер влязъл в някакъв бар и обърнал малко повече питиета. И като тръгнал да се прибира, изведнъж усетил силен удар по бронята и една млада майка се търколила по капака на колата му. След това се озовал в чуждестранен полицейски участък, където му казали, че ще го обвинят в убийство по непредпазливост и шофиране в пияно състояние, за което може да получи присъда двайсет години затвор.

Мърсър попита:

— Имаше ли достъп до планове и секретна информация?

Спиърс изглеждаше озадачен.

— Имаше достъп до строго секретни материали, но ограничен до най-необходимото. В случая с Хари то не беше много.

— Участваше ли в заседания по военните планове или в обсъждане на секретна разузнавателна информация? — попитах.

— Не, обикновено не. Всъщност... може и да е участвал в някои от тях. Особено ако е бил зачислен като личен придружител на някой офицер или друг особено важен посетител.

— Имате предвид някой сенатор, така ли? — попита Брандуейт.

— Не, ние не информираме сенаторите за военните си планове. Имам предвид министъра на отбраната например или председателя на Съвета на началник-щабовете. Те идват тук по няколко пъти годишно. Дори президентът беше тук миналата година.

Всички замлъкнахме за известно време. После Спийърс наруши мълчанието:

— Хари винаги се занимаваше лично с най-важните посетители. Но това никога не ми се е струвало подозрително. Винаги съм смятал, че Хари просто поема отговорността за най-трудната работа.

Точно това е било, помислих си аз. Гостите, които е придружавал Елмор, са имали достъп до най-секретна информация. Той е можел да седи в дъното на залата при най-важните заседания и после да докладва на Чой. И би бил последният заподозрян на света, защото постът му е толкова незабележим. Той е бил единственият присъстващ в залата, чиято задача е била само да държи палтата на важните персони, да ги придружава и да осигурява навременното им придвижване от едно заседание на друго.

Дали затова го бяха вербували севернокорейците? Дали го бяха и убили заради това?

— Той знаеше ли нещо, което да го прави по-специален? — попитах аз.

Брандуейт се обади:

— Може пък той да е бил единственият предател? Може останалите да са невинни. Може би тъкмо затова са убили само него.

Колкото и да им се искаше на Спийърс, на Мърсър и дори на мен това да бъде точно така, Брандуейт не звучеше убедително. Представих си как един полицаи влиза в някакъв двор и се натъква на Дженсън със свалени панталони, готов да насили едно наивно глупаче. Беше отвратителна мисъл. Добавете към това манипулациите му в делото на Уайтхол и ще стигнете до заключението, че Елмор не е бил единственият.

Мърсър каза:

— Може да е бил полезен за Чой, като го е информирал кога в града ще пристигнат важни персони. Например някой високопоставен сенатор или генерал. Елмор може би дори е знаел какви са малките им лични слабости.

— По дяволите, Бъз, ние не осигуряваме компаньонки на гостите от командването — намеси се Спийърс.

— Знам, господин генерал. Но искам да кажа, че някои от тези хора пристигат тук за една седмица, през която са далеч от мама и от пискливите дечурлига, намират се на другия край на света и си мислят, кой пък ще научи, ако чукнат нещо ориенталско? Нали така? Е, Елмор и неговите хора навярно ще знаят. Те си общуват с охраната на важните персони. Може би им осигуряват кола и шофьор.

— Обзалагам се, че е точно така — рекох. — Може би е набелязвал цели, които Чой да изнудва. Може би севернокорейците са го елиминирали, за да не компрометира някого. Може би са се опитвали да защитят някой друг свой агент, който им е по-важен. Или дори няколко.

Тази мисъл беше доста неприятна и това можеше да се види ясно по лицата на всички. Но в нея имаше вледеняваща логика. Ако Елмор е работел като информатор на Чой, той би могъл да идентифицира и други от неговия списък с шпиони предатели. Това би обяснило поспециалното отношение към него, довело до незабавната му екзекуция.

— Господи — прошепна Брандуейт. — Моля се богу това да не се раздуха още повече. Направо е гадно.

Доволен от обзелото го неудобство, Мърсър натърти:

— О, напълно е сигурно, че ще се раздуха. Няма да се учудя, ако стигне и до твоето посолство.

Погледът, който Брандуейт му хвърли, можеше да стерилизира кисели краставички. Поговорихме още няколко минути, докато не стана очевидно, че не напредваме, а Спийърс и Брандуейт трябваше да проведат важни телефонни разговори със съответните си шефове във Вашингтон за бедствието, което се развихряше наоколо, така че се изправиха и излязоха от стаята.

Мърсър отиде да си налее нова чаша кафе и този път дори донесе една и на мен. Или ме съжеляваше, или щяхме да станем приятелчета.

Боже, колко глупаво от моя страна. Та той беше от ЦРУ. Значи очевидно ме съжаляваше.

— И така, ти какво мислиш, Дръмънд? — попита. — Опукали са Елмор, защото е знаел твърде много?

— Несъмнено — съгласих се аз.

— Трудно е човек да изпита съжаление за онзи негодник. Предавал е собствената си страна, за бога. Спестили са му мъките да бъде заловен.

— Да, май е така — съгласих се и отпих глътка кафе.

Той ме погледна над чашата си.

— Разполагаш ли вече с достатъчно материал, за да отървеш Уайтхол?

Вдигнах ръка с длан надолу и я разклатих.

— Колко от тези неща ще ми разрешиш да използвам като доказателства? — попитах.

— Нито дума. Тук е пълно с репортери. Ще наложа такова ембарго върху изтичането на информация, че хората ми направо ще спрат да дишат от страх да не изпуснат нещо.

— Тогава не бих заложил ипотеката си на шанса Уайтхол да отърве кожата.

Прозях се. Не бях спал почти четирийсет часа. Бях напълно изтощен. Целият адреналинов поток от последните няколко часа се беше оттекл и сега представлявах само една празна коруба.

— Господи — измърмори най-сетне Мърсър. — Приличаш на парцал. Върви да спиш.

Усмихнах му се мрачно.

— Искаш да кажеш, че за днес нанесох достатъчно щети, така ли?

— Щети ли? Ти си подвижно земетресение, Дръмънд. Нямам търпение този процес да свърши и да разкараш разрушителния си задник от моя полуостров.

Усмихнах се и се изправих.

— Смяташ ли, че Бейлс и Чой отдавна са избягали?

— И още как. Може да са хванали някой севернокорейски риболовен кораб или подводница. Може дори да са имали скрит частен самолет, с който да са излетели под радарите.

— Жалко — отбелязах.

Мислех си за последствията от този факт за защитата на Уайтхол. Да не говорим пък за това как щеше да се отрази на Катрин, която очакваше от мен резултати. Но ако резултатите точно в този момент вече се настаняваха в най-люксовия хотел в Пхенян, не можех да ги пипна.

— Жалко, наистина — потвърди разузнавачът. — Много жалко, по дяволите.

Правосъдието е устроено по такъв начин, че и защитата, и обвинението започват всяко дело с решителни спорове около разкритията отпреди процеса. Първите истински схватки във всяко наказателно дело са битките за информация — всичко, което можете да научите за престъплението, за доказателствата и за свидетелите. А вие имате интерес да научите възможно най-много за тези неща, преди процесът да започне, защото те ще ви подскажат как да оформите стратегията си. Освен това по този начин избягвате риска да бъдете поставени в неудобно положение в съда и опасността тезата ви да рухне, разсипана на парчета от някоя изненада по време на процеса. Като например прокурорът да влезе в залата с видеозапис, за който не знаете, че е съществувал и на който се вижда как вашият клиент застрелва от упор в главата коленичилата жертва, при което във вашата теза за действия при самоотбрана изведнъж зейва огромна пробойна.

Тъй като работи за държавата, прокуратурата има незабавен и пълен достъп до всичко, открито от полицията, а това е доста сериозно преимущество. Законодателят има предвид това предимство и го компенсира, като позволява на защитата голямата свобода да узнае с какво разполага обвинението. На практика прокурорът е длъжен да уведоми предварително адвокатите от защитата за всеки свидетел и всяко доказателство, което възнамерява да използва в съдебната зала.

Имаше време, когато съдилищата бяха толкова либерални, че адвокатите от защитата на практика нямаше къде да сбъркат. Прокурорът беше длъжен едва ли не да изпразни съдържанието на куфарчето си на влизане в съдебната зала, докато защитникът следваше да споделя само ограничена информация с него. Това бяха добрите стари времена за адвокатите от защитата. Беше преди Роналд Рейгън и Джордж Буш да управляват цели дванайсет години — време, през което Върховният съд получи силна инжекция от консервативни стероиди.

В наши дни навременната размяна на самостоятелно придобита информация е почти равностойна. Смисълът на цялата идея е едната страна да не монополизира критично важни сведения и несправедливо да смаже другата страна в съдебната зала.

Обяснявам всичко това, за да стане ясно защо Еди беше подал молба до Каръдърс, която засягаше мен. Както вече няколко пъти отбелязах, когато работата опре до процедурните въпроси на правото, малцина можеха да се мерят с Еди.

По същество Еди настояваше да узнае каква е моята роля в изчезването на двамата му ключови свидетели. Той някак си беше надушил, че съм бил пребит по време на задържането си, и искаше да разбере дали не съм предприел лично отмъщение срещу тях. Намекваше, че е възможно да съм прекрачил границата на работата си по защитата и да съм лично забъркан в делото.

Законодателството има доста засукани правила за отношението на юристите към всички останали в съдебната зала. Да речем например че адвокатът е женен за съдията, или пък спи със съдията, или със старшия съдебен заседател — тогава някой от тях явно трябва да си направи самоотвод. Това са комично очевидни случаи, но има и много други, които са доста по-хлъзгави. Така например, ако адвокат от защитата се сдобие с информация за ключов свидетел на другата страна, добита чрез държавна разузнавателна агенция, това също би могло да означава, че е необходим самоотвод или дисквалифициране.

Еди нямаше пряка информация за моите действия, освен ловния си инстинкт, но в случая този инстинкт беше надежден. Беше стрелял в тъмното, но беше ударил нещо.

Откъде научих за това ли? Ами когато се върнах в хотелската си стая, на вратата ѝ се мъдреше голяма червена лепенка. Почеркът беше на Катрин. Надписът гласеше: „В моята стая! Веднага!“

Хладното посрещане говореше предостатъчно. Тя отвори вратата, фиксира ме с ледено и намръщено лице, размаха молбата на Еди пред носа ми, след това се врътна и се запъти към един стол до прозореца. Отпусна се на него и зачака.

Прочетох молбата. Подозренията му бяха смътни, а някои подробности — прекалено далеч от истината, но самото питане на Еди означаваше, че възниква сериозен проблем. Казано с две думи, той искаше да узнае дали имам нещо общо с бягството на двамата му

ключови свидетели. Това беше твърде широко определение. Прекалено широко, за да мога да се измъкна с увъртане.

Истината беше, че навярно наистина бях пресякъл някаква граница. Неволно, разбира се. Без да искам, се бях забъркал в контраразузнавателната дейност на ЦРУ повече, отколкото бях очаквал, и междувременно се бях превърнал в играч от техния отбор.

— Е? — попита Катрин, след като предъвках молбата му.

— Ами... — отвърнах уклончиво.

Усещах как се изчервявам. Надявах се драскотините и ожулванията да го прикрият. Стори ми се, че атмосферата в стаята стана още по-хладна.

— Имаме ли проблем? — попита тя.

— Може би — признах.

— Разкажи ми — настоя тя.

Имаше правото да знае, наистина. Но аз, от своя страна, не можех да удовлетвори напълно оправданото ѝ любопитство. Всичко, което засягаше случая „Бейлс — Чой“, беше строго секретно. Ако ѝ кажех нещо и журналистите изведнъж накацаха пред вратата на Мърсър, ме чакаше затвор.

— Не мога — рекох простичко.

— Как ли пък не, Дръмънд! Ти си мой колега. Работиш за мен по това дело. Имам правото да знам всичко, което правиш.

— Именно поради това не мога да ти кажа. Ако споделя с теб информацията си, и ти ще бъдеш подложена на не по-малък риск от мен да бъдеш дисквалифицирана.

Не искаше да чуе точно това, но си беше самата истина. Ако я информирах какво бях научил за Бейлс и Чой, докато работех с ЦРУ и КЦРУ тя щеше да се възползва от плодовете на усилията ми.

Засега всички в екипа на защитата споделяха общото съмнение, че полицейският участък в Итеуон е прогнил. Споделяха и недоказаното предположение, че Чой и Бейлс са подправяли дела и са натопили нашия клиент. Мотивът им обаче все още си оставаше загадка. Може би се дължеше на омраза към Америка, както бях загатнал при едно от обсъжданията на стратегията ни. Може би беше антихомосексуална истерия, както беше предположила Али. А може би по този начин печелеха пари или пък се опитваха да повишат процента на осъдените по техните разследвания. Или пък просто бяха двама

садистични, маниакални убийци, които искаха само да предизвикат кръвопролития и да се позабавляват славно.

Аз бях единственият, който знаеше истинските им мотиви, и това ме поставяше в ъгъла. Не можех да съобщя за тези мотиви в съда, а след молбата на Еди не можех дори да намекна за него на Катрин, без да я подложя на същата опасност от дисквалифициране.

Но както вече казах, тя не искаше и да чуе.

— Значи признаваш, че си участвал в подозрителни дейности?

— Нищо не признавам.

Разменихме си по един студен и дълъг поглед. После Катрин остро обяви:

— След един час имаме назначена среща с Каръдърс и Голдън.

— Забрави — отвърнах. — Ще разговарям лично с Каръдърс. Ще уредя въпроса, по един или друг начин.

— Така да бъде. Необходимо ли е да подготвям искане за замяна на един от колегите си?

— Идеята май не е лоша — признах тъжно.

След това продължих с известно неудобство:

— На полуострова има един-двама добри адвокати. Познавам един от Пусан. Страхотен е. Ще ти хареса. Ако искаш, мога да му позвъня, за да попитам дали е свободен.

Докато все още бърбях глупости, тя се изправи и отиде до бюрото си. Застана с гръб към мен, взе някакви книжа и се зачете.

— Обади ми се да ми кажеш името на човека до три следобед, за да мога да подам искане до края на работния ден. А сега си върви, моля те.

Казано с две думи, бях уволнен.

Не помръднах от мястото си, а тя се опитваше да се преструва, че вече съм си тръгнал. Знаех, че ми е много ядосана за юридическия проблем, но освен това не съм съвсем умствено изостанал. Телефонното обаждане рано сутринта в стаята ми сто на сто имаше гаден пръст във всичко това.

Но точно както и по отношение на делото, не можех да призная какви бяха истинските ми връзки с Каръл Ким. Не можех невинно да кажа: „Виж сега, тя е агент на ЦРУ и двамата бяхме много заети с разкриването на най-голямата шпионска мрежа в историята на

страната.“ Дори да ми повярваше, после Мърсър щеше ми откъсне топките.

Онова, което трябваше да направя, беше да оставя нещата такива, каквито бяха. Трябваше да се измъкна тихичко, с подвита между краката опашка. Но кой знае защо, не ми се искаше да го направя.

Потътрих крака и се прокашлях.

— Виж сега, за тази сутрин...

Отначало тя не отговори, все едно не беше ме чула. Чак когато стана ясно, че няма да се измъкна, тя промърмори:

— Какво за тази сутрин?

— Позвънила си в стаята ми около пет часа.

— Така ли? — попита тя, без да помръдва.

— Не е онова, за което си мислиш.

Катрин продължаваше да стои с гръб към мен и да чете книгата си:

— Не съм си мислила нищо. Дори не си спомням да съм ти звъняла.

— Хайде, хайде. Бях под душа. Отговорила ти е жена — попълних празнотите в паметта й.

Ненужно, разбира се. Но уязвената жена играе игрички и човек трябва просто да се остави на течението. Това е едно от основните ми житейски правила.

— Хмм — измърмори тя, като тонът ѝ рязко се повиши с това „хм“, все едно искаше да каже: „Как е възможно да е нещо по-различно от онова, което съм си помислила?“

— Катрин, жената в стаята ми беше колежка. Срещата ни бе... по работа.

Все още стоеше гърбом към мен, но какъвто съм си наблюдателен, възприех и това като лош знак. Може би трябваше да ѝ обясня нещата по друг начин. Думата „работа“ може да се интерпретира доста гадничко. В крайна сметка каква работа се върши в една хотелска стая в пет часа сутринта?

Въпреки това продължих:

— Вярно, малко странно звучи, че съм бил под душа, докато в стаята ми е имало жена. Разбирам, че можеш да си съставиш погрешно впечатление. Но бяхме работили цяла нощ. Нуждаех се от душ.

— Махай се оттук — рече тихо тя.

Едва тогава осъзнах, че пак бях изгърсил неподходяща фраза — с тази работа „цяла нощ“. Може би трябваше да уточня какво имах предвид. А може би просто не трябваше да казвам нищо.

— Виж, аз... тъъ...

Тя се завъртя кръгом и посочи към вратата с малката си ръка:

— Казах ти да се разкараш. Махай се!

От лицето ѝ сякаш се спускаха ледени висулки. Излязох си.

И направих единственото, което можех. Отидох в канцеларията на съдията. Съобщих на надутата му секретарка, че трябва да се видя насаме с него, а тя високомерно ми нареди да седна и да чакам. Седнах и зачаках. След малко тя вирна нос от бюрото и ми каза да влизам.

Кабинетът отново беше тъмен и се зачудих дали това има нещо общо с настроенията му. Нали разбирате — светло в хубав ден и тъмно, когато му се иска да убие някого. Подадох глава през вратата и казах:

— Добро утро, ваша светлост. Бих искал да поговоря насаме с вас.

— Влизай и сядай.

Настаних се на стола пред бюрото му и от гърдите ми се откърти огромна въздишка. Ако ви се струвам нервен, прави сте. Едно е да се изповядвате в тъмна, закрыта кабинка пред католически свещеник, чиято работа е да ви прощава. Да се изповядате пред неумолим съдия, очи в очи, в уединения му кабинет — това е съвсем друга работа. Спомних си старата поговорка на сержантите от пехотата, че редът на Бог да накаже грешниците идва едва тогава, когато армията е свършила с тях.

Той се взря в лицето ми.

— Дръмънд, изглеждаш по-зле и от вчера. Трябва да престанеш да работиш толкова много. Вземи да поспиш малко, момко.

Започна да ми писва всички хора, с които се срещах през тези дни, да ми казват, че съм заприличал на парцал. Това изобщо не се отразява добре на самочувствието. Както и да е, казах:

— Мисля, че имам проблем. Карлсън ми даде копие от молбата на Голдън.

Той вдигна огромната си месеста лапа.

— Не бива да обсъждаме това в отсъствието на другите двама юристи. Молбата е заведена.

Усмихнах му се накриво.

— Всичко това ми е известно. Не бихме ли могли пак да поговорим като мъж с мъж?

Той се облегна назад в огромния си стол и много ми се иска да ви кажа, че изглеждаше любопитен или поне развеселен. Но не беше така.

— Ще говоря хипотетично — започнах въпреки всичко. — Да предположим, че имате един адвокат, който участва в наказателно дело. И изведнъж то започва да прилича на шпионско дело. Да предположим, че към този адвокат се е обърнала една много тайна американска агенция и го е помолила да сподели част от информацията си. Това нарушение ли е?

Изразението му започна да се променя. Наведе се напред и бръчките на лицето му станаха по-дълбоки. Всички бръчки — и на челото, и около устните, дори онези покрай ушите му.

— Споделянето на информация само по себе си не нарушава правната етика. Стига да не нарушиш правилата в отношенията адвокат-клиент.

— Не, никакви нарушения по този въпрос. Но да речем, че нещата малко се задълбочат. Да речем, че започват да убиват хора. И юристът решава да направи нещо повече от това само да дава информация.

— Ако може да спре убийствата, то негов морален императив е да го направи. Трябва да помогне.

— Да, но преди да се усети, той е въввлечен да помогне на онази тайна държавна агенция в преследването на шпиони. И се оказва, че двама от тези шпиони всъщност са ключови свидетели на обвинението.

Ако кажа, че бях привлякъл цялото внимание на Каръдърс, ще омаловажа нещата. Главата му бе извита под странен ъгъл, сякаш му беше трудно дори да диша.

— Бейлс и Чой? — попита той.

— Моля ви, ваша светлост — напомних му. — Сега си говорим само хипотетично.

— Добре. Хипотетично погледнато, това може да създаде сериозни проблеми. Какво е научил този адвокат в рамките на своите

усилия?

Без да искам, въздъхнах отново:

— Научил е много. Например това, че двамата свидетели са в основата на мащабна шпионска мрежа.

— Значи е научил неща, които се отнасят до делото?

— Доста неща. Сигнал е до логичната хипотеза, че неговият клиент е попаднал в капан, заложен от тази шпионска мрежа. Проблемът е, че дори да може да го докаже — което той не може, — пак няма да е в състояние да представи преки доказателства в съда. Всичко това все още е хипотетично, разбира се, но онази тайна държавна агенция го е предупредила, че поставя ембарго върху цялата информация.

Каръдърс клатеше едрата си глава напред-назад и въртеше очи.

— А този митичен юрист споделял ли е тази информация със своите колеги? Дори част от нея?

— Съвсем не, сър. Взети са предпазни мерки. Тъй като този юрист е замесен в секретни дела, а колегите му са цивилни лица, той ги е държал на тъмно.

— Мамка му! — изруга Каръдърс.

Честно казано, и аз самият не бих могъл да се изразя по-точно.

— Във всеки случай — продължих — прокурорът е предявил молба, която ще принуди нашия митичен юрист да признае, че е получил съответната информация, работейки съвместно с ключова държавна агенция. Очевидно това е информация, която той не може да сподели с обвинението.

Каръдърс изсумтя един-два пъти, скочи от стола, после пак се тръшна на него и прокара възлестите си пръсти по очите и челото си. Дълго гледа плота на бюрото си. Аз бях забил поглед в пода и също не казвах нищо. Вече бях казал достатъчно.

Най-сетне съдията заключи:

— Нашият хипотетичен юрист ще трябва да се оттегли от делото.

— Проблемът е там — казах, — че от това силно ще пострада клиентът му. Законът би трябвало да е справедлив, а в този случай ще имаме престъпна несправедливост.

— Дори да е така, нашият адвокат притежава важна информация, придобита по несправедлив начин. Ако, благодарение на

забележителна сила на волята, той не използва тази информация в съда, това ще бъде все едно да се оттегли от делото. Той все пак няма да използва тази информация в полза на клиента си.

— Вярно — съгласих се.

— А ако използва тази информация — дори ако заподозра, че я използва, — ще трябва да обявя прекратяване на делото по процедурни причини и да поискам юристът да бъде лишен от права.

— Молбата ми за самоотвод ще бъде на бюрото ви до утре на обяд — казах нещастно.

— Добре. Това ще е правилна стъпка. Освен това от този момент постановявам при никакви обстоятелства да не влизаш в контакти с мис Карлсън и с нейния екип. Ако установя, че си се доближилия на по-малко от сто метра разстояние, пак ще бъда принуден да прекратя делото и лично да назнача нов адвокат на Уайтхол. Ясно ли е?

— Да, ваша светлост. Бихте ли информирали Карлсън за това?

Той кимна и аз добавих:

— А бихте ли й предали, че препоръчвам за свой заместник-капитан Кип Гойнс?

Изправих се и поех към вратата.

— Дръмънд — извика ме Каръдърс.

Погледнах го през рамо.

— Да, сър?

— Съжалявам, че нещата се обърнаха така. Наистина съжалявам. Всъщност с нетърпение очаквах да се видим в съдебната зала. Не знам защо, но имах чувството, че щеше да бъде много забавно.

— Е, някой друг ден може би.

Той кимна и аз си тръгнах. Не мога да си спомня някога да съм се чувствал толкова смачкан и разочарован. Имах клиент, за когото знаех, че е невинен, и колежка, чиято привързаност и доверие бях изгубил, и току-що бях прахосал две от най-трудните и болезнени седмици от живота си, без да постигна нищо.

Трябваха ми цели три минути, за да напечатам следното: „Аз, майор Шон Дръмънд, моля да бъде приет отводът ми от делото на капитан Томас Уайтхол“.

Нищо драматично или елегантно, защото, между нас казано, правораздаването се мръщи на всичко, което бие на страст или разточителност. Завъртях подписа си най-отдолу, после повиках Имелда и ѝ наредих да изпрати една от помощничките си да го достави. В мига, в който тя си тръгна, се хвърлих в леглото.

Удивително е колко бързо съм заспал. Бихте могли да си помислите, че човек в моето положение ще се върти в леглото и ще страда, но аз бях прекалено изтощен. Изпаднах в кома точно трийсет секунди, след като главата ми докосна възглавницата. И спах като пън.

Е, поне докато не звънна телефонът. Беше шест часът вечерта, значи бяха минали към седем часа, откакто бях легнал. Вдигнах слушалката и чух гласа на бригаден генерал Клапър, председателя на Военния съд.

— Дръмънд, ти ли си? — попита той.

— Ало, господин генерал, аз съм — отвърнах, след като, разбира се, познах гласа му.

— Току-що разбрах, че си си направил самоотвод.

— Тъъ, да — отвърнах, все още сънен.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Не, господин генерал. Ще трябва да почака, докато се върна във Вашингтон. Или така, или ще трябва да говорим по секретен телефон.

— Добре, ще почакаме. Кога можеш да се върнеш тук?

— Веднага щом ми наредите, макар че ще ви бъда много благодарен за ден-два почивка. Случи се така, че ме пребиха и простреляха, а и не съм спал много през последните четири-пет дни.

— Добре де, и без това е петък — отсече той. — Можеш ли да летиш в неделя вечерта?

— Ще направя резервация още тази вечер.

Последва дълга пауза, после той каза:

— Шон?

— Да, сър?

— Получих дълго съобщение от генерал Спийърс.

Това беше последното нещо, което ми трябваше. На всичкото отгоре сега и местният главнокомандващ беше изпратил негативно писмо до началника ми. Видях как всичко, което бе останало от кариерата ми, проблясва и изчезва. Трябва да ви кажа, че проблясъкът беше съвсем кратък.

Клапър продължи:

— В него той казва, че си се справил блестящо и че нацията ти е много задължена. Не знам какво си правил там, но би трябвало да се гордееш.

Ако само можех да си поема дъх, щях да отговоря: „Ами, беше дреболия.“ Но Клапър не искаше да чува нищо. Каза, че ме очаква в понеделник сутринта в кабинета си, и прекъсна връзката.

Обадих се на румсървиса и поръчах да ми донесат бифтек алангле, гарнитура от картофи и бутилка вино. Не можех да си спомня кога за последен път си бях позволявал една спокойна вечер и потънал в самосъжаление, лесно успях да се убедя, че съм я заслужил.

Взех си един дълъг и горещ душ, избърснах се и когато излязох от банята, момчето от румсървиса вече чукаше на вратата. Поех подноса, платих му и се настаних пред телевизора.

Включих го, започнах да се храня и изгледах трийсетминутната обобщаваща новинарска емисия на Си Ен Ен. После я изгледах още веднъж и разбрах, че през последния час в света не се беше случило нищо особено. Тъй като нямаше какво друго да гледам, превключих на някакъв корейски канал.

Понякога е много забавно да гледаш как чуждестранните новинари отварят устата си, без да имаш никаква представа за какво говорят. Гледаш картинката, която се появява зад гърба им, или краткия репортаж и се опитваш да си представиш с какъв текст са съпроводени. Все едно да си купиш комикс без никакъв текст в балончетата, които излизат от устата на действащите лица. Трябва сам да си ги измислиш.

Първо гледах един репортаж, в който се показваха група бебета, подредени в детски креватчета в голяма стая — навярно ставаше дума за сиропиталище. По всяка вероятност самата история беше за някакъв скандал за лошо отношение и занемарени сирачета, но няхах настроение за това.

Предпочетох да си представя как водещият казва следното: „Днес американският капиталист Бил Гейтс обяви, че дарява по един милиард долара на всяко от тези деца. Опашката за осиновяването им се простира оттук чак до Китай. Летищата и пристанищата са задръстени с още потенциални осиновители, които идват от цял свят, за да вземат детето си.“

Това би била готина история с хепиенд, нали?

Последва репортаж за група мрачни на вид стачкуващи работници с бели маски на лицата, седнали пред голям завод с трийсетина комина. После камерата се спря на привлекателна млада репортерка, вдигнала микрофона до устните си.

Ами сега? Навярно тя говореше как тези работници се борят да получат по един долар на час повече към надницата си, за да могат да изхранват семействата си, а шефовете на завода бяха вдигнали на крака полицаи и стачкоизменници, за да им дадат да се разберат.

Но това просто нямаше да мине. Представих си я как казва: „Председателят на борда на «Липто Мотърс» днес се съгласи със стачкуващите работници, че наистина е срамно да печели по двеста милиона долара годишно. Ето защо той предложи да вложи цялото си лично състояние, както и това на другите ръководители на компанията в един голям фонд, който да разпределя парите между работниците, които всъщност правят колите.“

Не съм социалист, но подобен изход ми харесваше. Следващият репортаж беше на живо от мястото на събитието и показваше как американският държавен секретар слиза от голяма черна кола с две веещи се знаменца и крачи между две редици южнокорейски войници в безупречни униформи към страничния вход на Синия дом. (Ако не знаете, това е местният еквивалент на американския Бял дом.) Непосредствено до него крачеше моят стар приятел Артър Брандуейт, бърбореше нещо и се стараеше да изглежда спретнат и важен пред камерите.

Водещият отново заговори на корейски, но аз не му обръщах внимание. Не знаех, че държавният секретар още беше тук. Бях решил, че е направил поредната дипломатическа совалка — да пристигне за някакви консултации и една-две пресконференции, преди да отлети към следващата критична точка. Все пак какво толкова имат да си говорят големите дипломати за някакво съдебно дело или дори за кръвопролитие с невинни жертви? Освен това, ако останеш ден-два на едно и също място, скоро някъде другаде по света ще възникне бедствие, което напълно ще засенчи настоящото, и така или иначе, ще ти се наложи да заминеш за там.

След това показаха фотография на американски военноморски офицер с четири златни нашивки на ръкавите. Под картината се появиха няколко йероглифа на хангъл, предполагам, датите на раждането и смъртта му. Досетих се, че беше Хари Елмор, а на медиите е била подхвърлена някаква измислена версия за кончината му — например че е бил убит при въоръжен грабеж. Хари беше симпатичен мъж. Снимката беше направена скоро, съдейки по капитанските му нашивки. Имаше искрени сини очи, силна брадичка и уста, която изглеждаше така, сякаш често се е смял.

Кой би могъл да го предположи? Горкият негодник дори не беше заемал важен пост. Защо Чой ще се заинтересува от него? От офицера по протокола? Аз самият съм специалист по американските военни и до момента, в който Спийърс не спомена, че Елмор понякога е присъствал на важни съвещания, никога не бих си представил, че е имал достъп до нещо секретно или важно. По дяволите, дори самият Спийърс не си го беше помислял, докато не беше принуден да го стори.

Как се е сетил Чой? Дали не му е казал Бейлс? Но пък от къде на къде един нискостоящ военен следовател ще знае онова, което дори собственият шеф на Елмор, генералът, не разбираше: какъв достъп до секретна информация беше имал?

И тогава ми светна. Това беше единственото нещо, което бяхме пропуснали.

Протегнах се и набрах номера, който Бъз Мърсър ми беше дал, за да не се налага да минавам през оръженосеца на генерал Спийърс. В слушалката се чу умореният глас на Мърсър:

— Да?

— Аз съм, Дръмънд. Трябва веднага да се видим.

Чух го как въздъхна.

— Дръмънд, късно е и съм уморен. Не може ли да почака?

— Да, разбира се, сигурно може — отвърнах. — Ако искаш Чой и главорезите му да убият държавния секретар на САЩ пред очите ти, в собствения ти заден двор.

Проблемът се състоеше в това, че не знаехме кого да търсим. Дори не знаехме със сигурност дали той или тя, или те, ще бъдат там. Нещо по-лошо — аз бях единственият донякъде сигурен, че някой изобщо ще се появи.

Мисля, че Мърсър и Каръл Ким ми угодиха просто защото бях прекалено настоятелен. Или пък бяха решили, че съм се оказвал прав прекалено често, за да спрат да ми обръщат внимание точно сега. Когато един кон спечели първите две от общо три състезания, хората проявяват склонност отново да заложат на него.

Затова се озовах заедно с петима от шпионите на Бъз пред Синия дом, където се защурахме из тълпата, като отчаяно се опитвахме да засечем някого, който не изглежда на мястото си.

Проблемът беше, че никой не изглеждаше на мястото си. Или пък обратното — всички изглеждаха така, сякаш точно тук им беше мястото. Решавайте сами.

Някои от тях бяха южнокорейски държавни чиновници, които бяха дошли, защото от канцеларията на корейския президент им бяха наредили да са там и да накарат държавния секретар да се почувства популярен — все едно хората бяха готови да останат на улицата до късно вечерта само за да го зърнат. Имаше и безброй репортери. След като процесът на Уайтхол беше отложен, повечето от тях се намираха тук, за да убедят началниците си в телевизионните мрежи, вестници или списания, че продължават да откриват нови честни начини да изкарват заплатите си. Освен това присъстваха и онези искрено любопитни идиоти, чийто живот е толкова скучен, че биха отишли където и да е и биха чакали толкова, колкото е необходимо, за да зърнат на живо някоя знаменитост.

Един от тези любопитни идиоти беше висок около метър и деветдесет и имаше щръкнала коса — човек не можеше да я пропусне, защото стърчеше над тълпата. Учудих се, че видях Али с останалите, защото никога не ми беше хрумвало, че може да си пада по зяпането на

знаменитости. Може би просто бе минавала оттам и беше решила да види за какво е тази суматоха.

Държавният секретар бе в сградата на вечеря с южнокорейския президент, тъй като трябваше да отпътува на следващата сутрин. Според това, което Бъз беше разбрал, вечерята трябваше да приключи в 9:15 часа, след което кавалкадата от автомобили щеше да се отправи към дома на министъра на отбраната Ли Юнг Ким. Там държавният секретар щеше да поднесе съболезнования и извинения от името на президента на Съединените щати и на американския народ по повод трагичната смърт на сина на Ли.

Не беше никак трудно човек да се сдобие с тази информация, тъй като графикът за последния ден от посещението беше публикуван от южнокорейските вестници. Нали разбирате — държавният секретар искаше южнокорейският народ да знае какво прави той. Искаше всяка негова стъпка да бъде следена от камери и журналисти. Искаше светът да види как третият по ранг човек от изпълнителната власт вечеря приятелски с южнокорейския президент през последния ден от визитата си, сякаш сериозният разрыв в отношенията като по чудо беше преодолян. Искаше южнокорейският народ да го види как прави този типичен азиатски жест — да се отбие в дома на опечалените родители и да поднесе извинения и съболезнования.

Единственият проблем беше, че когато той и охраната му бяха планирали и публикували този график, не бяха знаели, че офицерът по протокола на алианса работи за Северна Корея.

Точно затова, заключих най-сетне, на Чой му е бил необходим Хари Елмор. Елмор беше имал достъп до планове, свързани с визитите на важни личности. Знаел е какви са мерките за охрана. Бил е един от двамата или тримата души, които контролират достъпа до важните персони. Офисът му е печатал пропуските, получавал е исканията и е решавал кой може и кой не може да приближи на една плонка разстояние от високопоставените личности. Дори ако събитието е под контрола на Държавния департамент, достатъчно би било Хари да се обади на колегата си по протокола в посолството и да каже, че му трябва двайсетина пропуски. Сигурен съм, че би ги получил. Като колеги те със сигурност са си правили услуги и замени като белгийски търговци на скъпоценни камъни.

„Ей, Хари, чувам, че мажоретките на «Далас Каубойс» ще гостуват за повдигане духа на войската. Можеш ли да ми пробуташ трийсетина билета под масата?“ — „Няма проблем, Бил, но слушай, имам дваайсетина корейски приятелчета, които страшно ме натискат, защото искат да бъдат забелязани в близост до нашия държавен секретар. Можеш ли да ми осигуриш пропуски?“

Бъз беше възложил на няколко от хората си да проверят списъка на всички, които бяха получили пропуски за влизане зад ограничителните въжета. Знаехме, че задачата е безнадеждна. Онзи, когото Чой щеше да изпрати да извърши мръсното дело, щеше или да е с фалшив паспорт, или с име, което нямаше да ни говори нищо.

Ето защо се ограничихме до онова, което правехме в момента. Мърсър изпрати свой човек да информира охраната на държавния секретар за подозренията ни, а останалите оглеждахме тълпата — търсехме познати лица или съмнителни действия.

Допълнителното усложнение беше, че ставаше дума за севернокорейци. Същите онези типове, които се разхождат с отровни ампули в кътниците. Професионалните охранители ще ви кажат, че всеки убиец, който е готов да се самоубие, има около 90 на сто шанс да успее. И това, общо взето, е вярно. Спомнете си убийството на Линкълн. На президента Гарфийлд. На Боби Кенеди и Джон Ленън. Всичките бяха извършени от хора, които бяха достатъчно луди да се доближат толкова до целта, че да пожертват шанса си да избягат или да оцелеят.

Както и да е, накрая се натъкнахме на Каръл и намерихме местенце, откъдето можехме да наблюдаваме тълпата и да си поговорим. Погледът ѝ обхождаше тълпата.

— Нещо ме притеснява — каза тя.

— Какво? — попита шефът ѝ.

— Защо им е на севернокорейците да убиват американския държавен секретар?

— Добър въпрос — рекох. — Наистина, защо им е?

Мърсър отвърна:

— Да, доста глупаво би било. Дори това да не доведе до война, ние никога няма да изтеглим и един американски войник от корейска земя, докато Северна Корея не се превърне в далечен спомен. А това е последното нещо, което биха желали.

Понякога, дори когато не се стараете, сами стигате до истината. Тя просто ви зашлевява в лицето.

Убиецът или убийците трябваше да бъдат хора, които никога няма да свържете със Северна Корея. Ако един южнокореец убие държавния секретар, тогава съюзът наистина щеше да се превърне в купчина боклук.

И не щеш ли, точно в този момент голяма тълпа демонстранти се изсипа иззад ъгъла и пое към нас. Викаха, крещяха и крачеха бързо. Вееха знамена, а повечето от тях носеха бели медицински маски на лицата си — от онези, които азиатците използват, за да предпазят дробовете си от смога или да скрият лицата си, за да не бъдат идентифицирани от полицията, когато се стигне до сблъсъци.

Беше девет и десет. Вечерята трябваше да свърши след пет минути. Демонстрантите очевидно бяха планирали пристигането им да съвпадне с отпътуването на държавния секретар от Синия дом. Искаха всичките онези камери и журналисти да видят, че символичната помирителна вечеря е фарс, че южнокорейският народ все още е разгневен за смъртта на Ли Но Те и иска престъпните американски войски да напуснат земята му.

От друга страна, общоизвестен факт е, че севернокорейски агенти и симпатизанти са проникнали дълбоко в студентските движения и профсъюзите и могат да предизвикат протест или безредици, когато поискат.

Погледнах към Бъз Мърсър и той отвърна на погледа ми, докато по телепатичен път разменихме по една ужасна ругатня. Някъде в тази тълпа от демонстранти навярно имаше един или двама души с пропуска, които им даваха право да преминат полицейските кордони.

Държавният секретар избра точно този момент, за да излезе целеустремено от Синия дом и да поеме между строения в две редици почетен караул към колата си.

Човекът, който беше планирал всичко това, беше проявил изключително чувство за избор на точния момент — да не говорим, че познаваше отлично методите за овладяване на тълпите, използвани от корейците. Тъй като нямаше подадена молба до градските власти за организиране на този протест, налице беше само един малък контингент полицаи за борба с безредиците в сини униформи.

Един взвод, около трийсетина мъже, се разтакаваше около сив автобус. Не очакваха безредици, затова не бяха облекли специалната си екипировка. Повечето се бяха скупчили около малки газови котлони и си варяха ориз или супа. Готвеха се да хапнат.

Имаше десетина цивилни полицаи — символично присъствие, защото се очакваше хората, събрани около Синия дом, да бъдат дружелюбно настроени. И накрая — почетният караул, чиято задача беше да направи спретнат кордон на държавния секретар по пътя му до колата. Имаха пушки, но почти сигурно нямаха муниции.

Почти веднага стана ясно, че никой не беше очаквал подобно нещо. Нямаше централна власт, която да е в състояние да организира дисциплинирана реакция на развиващата се ситуация. Видях как командирът на полицаите в сини униформи крещи на хората си да се екипират и да се строят, а същевременно викаше нещо и по радиостанцията си, навярно искаше подкрепления. Беше безнадежден ход. Никой не би могъл да пристигне навреме.

Почетният караул стори онова, което церемониалните части обикновено правят. Войниците стояха мирно с взето за почест оръжие, докато видните личности крачеха между редиците им.

Тълпата от демонстранти изведнъж се втурна напред и се разля по улицата към Синия дом. Вряза се в множеството от мирни граждани и репортери, разблъска част от хората настрани, а други повлече със

себе си. Крещяха и размахваха лозунгите и плакатите си. В същото време малката група полицаи в сини униформи се втурна да ги пресрещне. Носеха шлемове, щитове и палки и с удивителна храброст се хвърлиха между тълпата и дипломатическата група.

Охраната на държавния секретар разполагаше само с частица от секундата, за да вземе решение. Можеше да вкара поверения ѝ обект обратно в Синия дом. Или пък да го избута напред, към бронираната лимузина, която чакаше до бордюра. Южнокорейски войник държеше отворена вратата на колата. Лимузината беше по-близо.

Тогава това наистина изглеждаше по-добрият избор. Гардовете буквално вдигнаха държавния секретар във въздуха и го понесоха напред, но точно тогава спретнатото войниче, което държеше вратата отворена, полетя напред и вратата се затръшна. Войникът лежеше по очи, сякаш го бяха халосали в основата на черепа с къса палка — или като се има предвид къде се развиваше действието, по-скоро с нунджаку.

В такива моменти частица от секундата може да означава всичко. И тук трябва да отдам дължимото на охраната на държавния секретар. Те веднага го проснаха на земята и двама от бодигардовете паднаха върху него, докато другите двама извадиха пистолетите си и се обърнаха срещу тълпата. Веднага осъзнаха, че ситуацията е извън контрол, а и ние ги бяхме предупредили, че съществува сериозна опасност, затова бяха готови на всичко.

Бъз Мърсър и аз тичахме към държавния секретар, когато въпреки шума от тълпата чухме първия силен изстрел и един от гардовете на държавния секретар отхвърча назад, а от главата му шурна силна струя кръв. После — бам! Другият гард се улови за корема, свлече се на колене и после падна по очи.

След това — бум, бум, бум! — още три изстрела. Но Каръл и аз вече бяхме на място. Както и седем-осем южнокорейски полицаи с извадени пистолети.

Човек понякога се пита колко много могат да означават две секунди. Или какво би станало, ако Клапър не ми беше телефонирали и не ме беше събудил. Или пък ако не ми беше толкова скучно, че се бях захванал да сменям южнокорейските новинарски канали. Нещата щяха да се развият съвсем различно, защото в този момент аз вероятно бях

единственият човек в тълпата, който можеше да го познае и да оцени опасността.

Държеше полицейски щит, беше насочил пистолета си и всеки би могъл да се закълне, че имаше пълното право да е там, че просто си вършеше работата. Дори на ревера му беше закачен съответният пропуск.

Опитният полицаи Чой Ли Мин се вписваше отлично в групата на колегите си.

Спрях точно до него. Погледнах го, той извърна глава и също ме видя и това беше една от онези шокиращи милисекунди, които сякаш траят цяла вечност.

После той се извърна, за да ме застреля, и въпреки всичките години на обучение в ръкопашен бой в Звеното на мига разбрах, че нямам никакъв шанс. Видях пистолета, насочен към корема ми, и инстинктивно усетих, че колкото и бързо да действам, нямаше да бъде достатъчно бързо.

Но преди да успее да натисне спусъка, една ръка се стовари върху китката му и изби оръжието. Пистолетът падна на бетона в краката му и двамата се извърнахме да видим кой го беше халосал. Точно зад него стоеше Али и го гледаше свирепо.

Погледът му отново се впери в пистолета и точно когато понечи да се наведе и да го вземе, Али светкавично заби изпънатите си пръсти право в гърлото му. Сигурно беше усетил истинска експлозия от болка. Ударът беше жесток. Тя изобщо не беше пестила силата си. Сигурно беше натикала адамовата му ябълка право в ларинкса, като гвоздей в балон. Той наведе глава и от гръкляна му излетя ужасен, гъргорещ звук. Падна на колене и се улови с ръце за гърлото в отчаян опит да си поеме дъх.

Хвърлих се на земята и запълзях към пистолета му. От една страна, това беше единственото, което можех да направя. Но от друга не беше.

Защото ето какво стана: вдигнах глава точно навреме, за да видя как един корейски демонстрант си пробиваше път в тълпата. Забелязах в ръката му черна метална топка, която за опитен войник като мен не можеше да представлява нищо друго, освен ръчна граната.

Беше толкова близо, че въпреки ужасните си умения в стрелбата нямаше как да не го улуча. Дори не се замислих. Просто сграбчих

пистолета и го застрелях. Право в челото.

И тъй като стрелях от долу на горе, куршумът го вдигна във въздуха и го отхвърли назад.

Последваха две силни избумтявания. Първото не беше чак толкова силно като второто. Всъщност едва ли бе по-силно от изпукване. На мен ми се стори силно, но то си беше просто гърмеж на пистолет. Второто обаче привлече вниманието на всички. Беше оглушително. Това беше взривът на гранатата сред тълпата.

Ето какво установиха по-късно. Чой беше получил пропуска си от Хари Елмор. Използвал го, за да премине през кордона и да се смеси с другите корейски ченгета. Никой от тях не си спомняше да е бил там по-рано вечерта, значи навярно не е искал да рискува да покаже лицето си и е изчакал да остане съвсем малко време, преди да започне операцията. Появил се е, за да попречи на охраната и да помогне всичко да мине както трябва.

Навярно Чой беше използвал дръжката на пистолета си, за да халоса корейското войниче до вратата на министерската лимузина, а след това е затръшнал вратата.

Демонстрантът беше въоръжен с граната, защото това оръжие беше най-подходящо за техния план. Да речем, че Чой не беше успял да затръшне вратата на колата. Тогава охранителите щяха да набутат държавния секретар на задната седалка. Но колата нямаше да може да мръдне, защото демонстрантите се бяха струпали пред нея, а дори американският държавен секретар, колкото и да е странно, не може да прегazi дузина чужденци в собствената им страна. Ето защо колата щеше да бъде блокирана до тротоара и демонстрантът щеше да хвърли гранатата под колата. Ето ви сега един факт: бронираните автомобили не са неуязвими за силен взрив под тях. Там е разположен резервоарът, а освен това на дъното на тези чудовища няма толкова дебела броня. Най-вероятно щеше да има огромна експлозия.

Но Чой беше успял да затвори вратата и така беше дал път на втората част от атентата. Дори да бяха забелязали Чой, охранителите на държавния секретар щяха да приемат, че той е на тяхна страна. Той беше вдигнал щита си, когато застреля двамата гардове и разчисти пътя на хлапака с гранатата, за да я хвърли върху държавния секретар и да разкъса всички на парчета. Балистичните експертизи доказаха, че

куршумите, убили тримата от охраната, бяха изстреляни от пистолета на Чой.

Атентаторът самоубиец успя да убие още четирима души и да рани други девет. Държавният секретар извади късмет, че бях стрелял от долу на горе, защото куршумът отхвърли бомбаджията назад в тълпата и той изпусна гранатата, така че други нещастници поеха с телата си взривната вълна и шрапнелите, предназначени за него.

Що се отнася до атентатора, той се оказа студент последна година от университета в Квангджу, на 160 километра южно от Сеул. Беше южнокореец до мозъка на костите си, роден и израснал в Квангджу — столица на една от южнокорейските провинции, известна със злостните си антиправителствени и антиамерикански настроения. Преди двайсет и две години баща му, както и много други жители на Квангджу, бил убит от южнокорейските войски, които брутално смазали голямо въстание в града. Според слуховете, витаещи в страната, войските нахлули в града да потушават въстанието по заповед и с насърчението на американското военно командване. Това не беше вярно, защото всъщност бяха изпратени от един разгневен и амбициозен военен диктатор, който след това изопачи фактите, за да отклони обвиненията, насочени към него. Но легендата продължи да живее. Хлапакът бил много активен в дейността на антиправителствените групи в университета. Бил известен като гореща глава и фанатик в омразата си срещу американците.

Бил перфектният изпълнител на тази задача. И точно затова го избрал Чой. Ако беше успял да убие държавния секретар, а Чой — да изчезне в тълпата и да избяга, щеше да изглежда, че южнокорейски екстремист е убил ключова фигура от американското правителство точно на стълбите пред двореца на президента.

Хлапакът навярно никога не се беше срещал с Чой. Навярно не е знаел, че работи за севернокорейците. Най-вероятно е бил вербуван от някого в студентските групи и му е било казано какво да прави, дали са му ръчната граната, а омразата го бе докарала пред двореца. Ако по някакъв начин оцелееше, за да бъде разпитан, светът пак щеше да бъде убеден, че държавният секретар е бил убит от разгневен южнокореец. И щеше да е вярно.

И един бог знае какво би се случило впоследствие с и без това застрашения ни военен съюз.

Що се отнася до Чой, той не успя да се измъкне. Издъхна от задушаване на същото място, където го бе ударила Али. Няма как човек да не се замисли за живота и за безбройните му съвпадения. Али да се случи пред Синия дом, да запази самообладание и да се втурне към нас, да избие пистолета на Чой от ръката му и да го убие — това беше просто удивително. Можеше да се нарече божя работа — сякаш той я беше превърнал в своята ръка на възмездието. Намерили Чой, докато разчистваха труповете — с изхвъркнали от орбитите очи и все още капеща от гърлото му кръв. Не изпитах никакво съжаление към него.

Съжалявах само за факта, че едно южнокорейско ченге ме беше видяло да вземам пистолета и да стрелям по някого. Това беше първото избумтяване, за което ви споменах. Тъкмо този куршум, който проникна в гърба ми точно до гръбначния стълб и ме прикова към бетона като пеперуда в хербарий.

Точно след този изстрел пред очите ми се спусна мрак.

Я да видим, дали ще познаете кого видях веднага щом дойдох на себе си?

Беше си истинско déjà vu. Доктор Бриджис и аз се намирахме точно в същата стая, където го бях видял за последен път. Лежах по гръб на същото болнично легло, а той стоеше до мен, пак ми мереше пулса и пак записваше нещо в медицинския картон. Обзалагам се, че дори е бил същият картон.

— О, господи — измърморих.

Той се изкикоти.

— Ей, ти пак стана герой!

После вдигна последния брой на „Хералд Трибюн“ пред лицето ми. На първа страница се мъдреше тлъстото уводно заглавие „Героят без късмет“. Някакъв циничен репортер яко беше раздул факта, че човекът, който беше спасил живота на държавния секретар, а може би и целия съюз за награда беше прострелян от някакво корейско ченге.

Все едно пък подобно нещо се случва за пръв път, помислих си.

Доктор Бриджис дръпна вестника, вдигна пръст пред лицето ми и пак направихме упражнението с проследяването. После той отбеляза с крайно лекарски тон:

— Куршумът е преминал на милиметри от гръбначния ти стълб. Извадил си късмет.

— Какъв късмет по-точно?

— Е, все пак не ти е строшил гръбнака, нали? — обясни той, без да откъсва поглед от картона ми.

— Да, сигурно може и така да се каже.

— Виждам, че и преди са те стреляли, значи знаеш какво следва. Ще се повозиш на инвалидна количка, а после ще трябва да използваш бастун. Но след малко физиотерапия пак ще станеш почти както трябва.

Сигурно трябваше да изпитам облекчение, но ако някога ви се е случвало да минавате през физиотерапия, сигурно знаете, че не е най-

приятното преживяване. А по отношение на физиотерапията военните болници са нещо като нацистките лагери по отношение на хармонията между расите в Европа от средата на двайсети век.

— Почти както трябва? — изръмжах. — Защо почти?

Той се изкикоти.

— Защото ти поначало не беше съвсем както трябва. Аз съм лекар, а не автомеханик. Не можеш да очакваш да излезеш оттук с тунинг.

Още една от брадатите шеги, на които само докторите се смеят. Нищо чудно, че ръководството на болницата държеше този тип в дъното на сградата, скрит от останалата част от човечеството.

Той закачи картон на една кукичка и обяви:

— Отвън чака някаква жена. Всъщност тя ме накара да вляза и да те събудя. Опитах се да ѝ обясня, че имаш нужда от почивка, а тя каза, че по-добре от мен знаела от какво имаш нужда.

— Как изглежда? — попитах предпазливо.

Той сви рамене.

— Какво пък трябва да означава това? — казах.

— Направо ме побърква, откакто те докараха. Каза ми, че ако не оцелееш, ще ми счупи врата. И наистина смяташе да го направи. Ужасна жена.

Той се извърна и излезе. Миг по-късно вратата с трясък се отвори отново и в стаята нахълта живото торнадо, уникалната и неповторимата Имелда Пепърфийлд.

Тя ме изгледа и изсумтя няколко пъти.

— Нали знаеш, че не бива да си тук? — осведомих се.

— Естествено, че знам.

Опитах се да се намръщя, но вместо това се усмихнах.

— Боли ли? — попита тя.

— Изобщо не — признах си честно. — Според мен са натъпкали толкова болкоуспокояващи в кръвоносната ми система, че можеш да ми откъснеш ръката и пак няма да усетя нищо.

Тя кимна няколко пъти, после рече:

— Справи се адски добре, майоре.

Ако познавате Имелда Пепърфийлд малко по-добре, ще знаете, че да чуете комплимент от нея е като да се натъкнете на водопад в пустинята. Казано с други думи, това не се случва много често. И

когато стане, не се преструвайте на срамежливи и не омаловажавайте заслугите си. Радвайте се на момента.

Аз светнах като дете идиотче, а тя взе, че се протегна и ме потупа по главата. Все едно бях някакъв домашен любимец, а тя беше гордият ми собственик. После Имелда се настани на ръба на леглото.

— Отстранили са те от делото — съобщи тя, като потвърди това, което вече знаех.

— Имаше конфликт на интереси — отвърнах, тъй като очевидно не можех да кажа истината дори на нея.

За разлика от мен тя все още беше част от екипа на Катрин и не можех да рискувам да изключат и нея.

— Процесът започва утре — осведоми ме тя.

— Искаш да кажеш, че вече е понеделник?

— Аха. Така са те натъпкали с лекарства, че проспа съботата и неделята.

Вторачих се в отсрещната стена и цялото ми задоволство от факта, че се бях превърнал в герой, изведнъж се изпари.

— Отидох да видя капитан Уайтхол — каза Имелда.

— Наистина ли?

— Изглежда, някой го е пристрастил към хамбургерите и бирата, така че сега е в абстиненция.

Разбрах, че Катрин ѝ беше казала за това. Представих си как Имелда се разправя с главореза тъмничар на Уайтхол. Навярно дори не се е наложило да го подкупва с бутилка „Джони Уокър“ син етикет. Навярно му е обещала, ако я пусне с контрабандната ѝ стока, да не му откъсва ушите.

Във всеки случай попитах:

— Е, и какво мислиш?

Тя прехапа устни за миг.

— Момчето е решило за себе си. Ако бъде осъден, ще намери начин да се самоубие. Прочетох го в очите му. Ще го направи.

— Аха — отвърнах, тъй като и аз бях стигнал до същото заключение.

Вече бях сигурен, че Уайтхол е от онези хора, които изпълняват обещанията си. Съмнявам се, че дори щеше да изчака процеса по обжалването.

— Как мислиш, какви са шансовете му? — попитах.

— Не бих искала да съм на неговото място. Онзи Еди Голдън е безпощаден.

— Познаваш ли Бързия Еди? — попитах изненадан.

— Наложих се да работя с него няколко пъти.

— Така ли? Никога не си споменавала за това.

Войската разполага с малка група правни специалисти и те се въртят в зависимост от потребностите. Не би трябвало да съм изненадан, че Имелда е работила и за екипа на Еди. Нищо чудно, че се беше оттеглила в ъгъла, когато разпитвахме Джаксън и Моран дали са били малтретирани.

Върху лицето ѝ се изписа отвращение, което при Имелда, честно казано, изглежда, сякаш някой е излял киселина в гърлото ѝ.

— Не се гордея с това. Той няма скрупули. Истината не означава нищо за него, само победата.

— Е, сега ще се изправи срещу Катрин, а от нея по-добра няма. Повярвай ми. Тя ще го накара здравата да се изпоти.

Имелда не отвърна нищо, затова продължих:

— Дойде ли моят заместник?

— Капитан Кип Гойнс. Пристигна вчера сутринта.

— Кип е добър. Участвал е в две дела за убийства, затова ще бъде наясно какво се прави.

Тя отново не отвърна. Стори ми се, че разбирам какво става. Имелда и аз бяхме заедно от доста време. След като години наред бяхме участвали в различни дела, между нас беше възникнала поспециална връзка. Но имаше и нещо друго. Имелда ми беше като талисман. Беше като заешките крачета, които парашутистите командоси целуват, преди да скочат от самолета. Може и да се заблуждавах, но навярно и Имелда мислеше за мен по същия начин.

— Виж какво, ще успеете — казах. — Само не допускай Еди да изненада Катрин. Дръж я нащрек.

Имелда кимна, но нямах усещането, че е много доволна от цялата ситуация.

После Бриджис надникна и ми каза, че трябва да поспя, ако искам да съм хубав на следващия ден. Имелда скочи от леглото и неохотно пое към вратата. Веднага щом излезе, натиснах звънеца до леглото, при което в стаята ми врхлетях една медицинска сестра, която очевидно можеше да вдигне двестакилограмова щанга от лежанка.

— Трябва ми телефон — заявих аз.

Тя понечи да спори, но аз я изгледах с поглед, който можеше да изпече пържола, и ѝ напомних, че съм майор от въоръжените сили на Съединените щати. Казах ѝ, че е най-добре да се насочи към вратата и веднага да ми донесе телефон. В мига, в който уредът беше свързан, набрах номера на Бъз Мърсър. За пръв път, откакто се познавахме, той се зарадва да ме чуе. И как иначе — нали точно аз му бях спасил задника.

— Трябва веднага да дойдеш — казах.

Е, какво би могъл да отговори? „Ей, Дръмънд, стари приятелю, знам, че едва не пожертва живота си, спаси съюза и прочие, спаси и моята кариера, но трябва да напиша няколко доклада, защото доста съм изостанал.“ Ако бе казал каквото и да е друго, освен „добре“, щях да намеря начин да стана от това легло и да ида да го убия.

Двайсет минути по-късно на вратата леко се почука и дребната му, почти остригана глава надникна вътре.

— Влизай, влизай — подвикнах.

Не беше сам. Придружаваше го Каръл. Намериха два стола в ъгъла и ги придърпаха до леглото ми. После Бъз протегна ръка и стисна моята. Леко, разбира се, защото от вените ми стърчаха тръбичките на няколко системи.

— Обзалагам се, че шефовете ви във Вашингтон се гордеят с вас — отбелязах.

Бъз се ухили до уши.

— Нека да речем, че вече съм доста уверен, че ще я докарам до пенсия. А Каръл пък е предложена за златен медал.

Златният медал е една тайна награда, която връчват на шпионите, когато се представят отлично. Никой, освен тях не разбира за награждаването, което според мен донякъде я обезсмисля — но пък, от друга страна, шпионите са малко по-различна порода от нас, нормалните хора.

Освен това, макар че Бъз не го спомена, беше разумно да се предположи, че щом подчинената му получаваше златен медал, навярно и той също беше награден. Но беше прекалено старомоден, за да се похвали.

— Поздравления и за двама ви — възкликнах в изблик на неискреност. — Заслужавате най-високата награда, с която нашата

горда нация може да ви отличи.

Това беше двусмисленият ми начин да им напомня, че са ми задължени за цял живот. Те получиха златни медали, а аз — куршум в гърба. Горката Каръл възприемаше неискрените ми хвалби съвсем сериозно. Беше се изчервила и от неудобство беше забила поглед в пода. Не и Бъз обаче. Както вече съм споменавал, той рядко пропуска нещо съществено.

— Какво мога да направя за теб? — попита той, като прекъсна словоизлиянията ми.

Е, винаги са ми допадали хората, които веднага хващат бика за рогата.

— Имам един бивш клиент, който гние в корейски затвор — обясних. — Той е невинен, само че на този свят не съществува начин адвокатите му да успеят да го докажат.

Бъз прокара ръка по четината на главата си.

— Дръмънд, вече ти обясних. Не мога да разкрия нищо.

— Защо не? Нали всичко свърши?

— Свършило ли? Тази сутрин заловихме още четирима предатели.

— Още четирима?

— Точно така. А пък за шестима от първите осем доказахме, че са работили за севернокорейците. Господи, не бихме могли да разкрием всичко това. Не и сега. Това би било катастрофа.

— Защо? В крайна сметка ще излезе наяве. Винаги така става, Бъз. Защо да не излезе навреме, за да помогне на един невинен човек?

Той упорито клатеше глава.

— Първо, трябва да оценим нанесените щети. Ще отнеме седмици, може би месеци. Работата е била доста сериозна, Дръмънд. Тези момчета може да са предали всичко. Командването се нуждае от време, за да направи промени във военните си планове, да напише нов план за целите на авиацията, да премести някои съединения, да подобри сигурността на пристанищата и на летищата. Не можеш да дадеш на лошите да разберат колко много знаеш, преди да си се подготвиш както трябва. Първо правило на контраразузнаването.

Опитах се да се надигна и да се наведа към него, но усетих как дрогираното ми тяло игнорира централната нервна система. С пъшкане и сумтене се сопнах:

— Виж какво, по дяволите, не можем ли да намерим някакво решение на проблема, което да е приемливо за всички?

— Слушам те.

— Ами ако разгледаме делото на закрито, засекретено заседание?

— Можеш ли да го направиш?

— Зависи от съдията. Но аз, разбира се, ще трябва да му кажа за какво става дума.

Той се потърка по брадата.

— Може ли да му се има доверие?

— Разбира се.

— И това ще промени нещата?

— Надявам се. Той може да вземе решения въз основа на онова, което представим. Разбира се, прокурорът също трябва да присъства. Доста е необичайно, наистина, но съдиите непрекъснато привикват юристите в кабинетите си, за да вземат неофициални решения по много важни въпроси. А и винаги са посветени в доказателства, които заседателите никога няма и да видят.

Не бях сигурен как ще реагира Мърсър. Не искаше да се обвързва. Размишляваше. Затова продължих:

— Обзалагам се, че вас двамата ще ви извикат в Белия дом и Големият шеф ще ви потуша по рамото. А в ЦРУ май раздават и материални награди, нали? Бас лоя, че поне няколко години няма да се безпокоите как ще си плащате наемите. Ти сигурно имаш къща в предградиято Маклийн, Бъз? Нали вие, момчетата от разузнаването, предпочитате да свиете гнезда близо до Лангли? Сигурно не е никак лесно да изплащаш ипотеката, докато си тук...

— По дяволите, Дръмънд, добре — прекъсна ме той. — Стига толкова. Ще се опитаме.

— Има и още нещо.

— Какво?

— Ще искаме да чуем какво ви е казала съпругата на Бейлс, след като се е пречупила. Едно записано на видео показание ще свърши работа. Просто гледай да е придружено със съответните доказателства.

Той ме изгледа изпод вежди.

— Кой ти е казал, че се е пречупила?

— Бъз, не искам да те засягам на професионална компетентност, но как иначе ще откриете още четирима предатели?

Той завъртя очи. За миг можех да се закълна, че наистина ме харесваше. Но навярно се заблуждавах. В крайна сметка шпионите не изпитват никакви чувства.

Почувствах се дълбоко поласкан от начина, по който беше уредено всичко. Във вторник сутринта делото беше открито според графика. През следващите два дни Катрин и Еди се дуелираха около избора на съдебни заседатели. По отношение на отводите схватките в този процес бяха сред най-кървавите в историята на военното правосъдие.

Процедурата по отводите във военния съд не е съвсем същата като във федералния, но доста прилича на нея. Катрин беше в правото си да отхвърли всеки кандидат, за когото можеше да докаже, че тайно мрази хомосексуалистите. Работата на Еди беше по-трудна, защото не можеш да дисквалифицираш човек само защото не мрази тайно хомосексуалистите. Еди трябваше да покаже, че предложените заседатели смятат гейовете за преследвано малцинство, което въпреки това заслужава да служи в армията — че въпреки нормалния си и дори похвален начин на живот те често са уязвими жертви на ловците на вещици в армията и са обвинявани за престъпления, които не са извършили. Нямаше изгледи много от военните да признаят, че мислят по този начин.

В резултат на това Катрин контролираше ситуацията. Тя пресяваше антигей фанатиците и търсеше мъже и жени, които или да бъдат справедливи, или поне да притежават напълно обективно отношение към хомосексуализма. Кандидатите от пехотата бяха направо изклани. Доколкото си спомням, в един момент тя отхвърли осем подред. В окончателния състав влязоха три жени, което беше далеч по-добро постижение, отколкото очаквах първоначално. Жените, както бе отбелязала Имелда, са по-малко склонни да осъждат сексуални престъпления — е, с изключение на двуженството или прелюбодейството. Ако имате клиент, обвинен в някое от тези две престъпления, последното нещо, което ще искате, е жена за съдебен заседател.

Катрин се справи превъзходно.

Откъде го знаех ли? Ами военните за първи път отвориха процеса за пресата. В залата дори бяха допуснати телевизионни камери — доколкото ми е известно, нещо нечувано за военните трибунали. Но като се има предвид страстния обществен интерес към делото, както и това, че цяла Корея чакаше на тръни обявяването на присъдата, един закрит процес би бил катастрофа. За да запази съюза, армията трябваше да изостави обичайната си практика на процеси при закрити врати.

На сутринта на третия ден Еди се изправи и произнесе встъпителната си пледоария. Телевизионните камери го следяха неотлъчно и той определено се кипреше. Това беше моментът, който бе чакал цял живот. Крачеше напред-назад и уж импровизираше речта си, а тя продължи трийсет минути с точност до секундата. И наистина ужасно приличаше на младия Робърт Редфорд, а камерите не пропуснаха този факт.

Никак не ми се щеше, но трябваше да му отдам дължимото. Беше блестящ. Беше лаконичен и страстен. Успя да удържи на импулса да прекали с изложението си в светлината на прожекторите, макар че съм сигурен, че това го убиваше. Подчертаваше отново и отново абсолютно отвратителния характер на престъплението. Напомняше на всички, че обвиненият беше възпитаник на „Уест Пойнт“ и опитен офицер — човек, който беше изпълнявал дълга си във всяко друго отношение, но въпреки това се беше оказал безчувствен и брутален убиец.

Оцених умело прицеления предварителен залп от негова страна, тъй като беше очевидно, че Катрин възнамерява да постави ударението върху факта, че клиентът ѝ е образован офицер с престижна професионална кариера, поради което бе малко вероятно той да е извършил мерзостите, за които беше обвинен.

На всичко отгоре Еди някак си беше узнал за боксовите подвизи на Уайтхол. За няколко минути се спря и на тази тема, като отбеляза, че ударите, нанесени по тялото на Ли, били описани от патолога като особено свирепи и силни — такива, каквито би могъл да нанесе само трениран атлет.

Еди постоянно напомняше на съдебните заседатели за хомосексуалното естество на престъплението, като играеше по тънката

струна на утайката от неуловими предразсъдъци. Майсторско изпълнение.

След това обаче се вдигна на задни лапи и надмина и себе си. Помоли съдебните заседатели и хората зад телевизионните камери да се опитат да се поставят на мястото на Ли Но Те. Представете си, че сте на двайсет и една години, силно интелигентен, красив, дете на любещи родители, млад мъж с блестящо бъдеще.

Представете си, че един американски офицер току-що ви е поканил на празненство в апартамента си. Вие се чувствате поласкан и приемате. Вие обичате американците. Вярвате им и се учите от американските офицери. Затова отивате. Американците обаче се напиват и вие започвате да подозирате, че сте допуснали сериозна грешка. Тогава — и тук Еди помълча малко, за да засили впечатлението от следващите си думи, — тогава ви притискат към пода, макар че се съпротивлявате и ритате, и ви причиняват ужасни неща. Двама от тях ви държат, докато третият се възползва от вас. Те са пияни и се гаврят с тялото ви по най-отвратителни начини, за да задоволят неестествените си страсти. Вие пицците от болка, но те запущват устата ви. Молите ги да спрат, но те се смеят. Тогава усещате как някой премията колана си около врата ви и той започва да се стяга...

Еди замълча. Втрени се в лицата на съдебните заседатели. Придаде си изражение на вселенска, бездънна тъга. Сведе очи към пода и поклати глава, все едно му беше трудно да продължи, все едно некрофилията беше прекалено отвратителна, за да може да я опише. После храбро преглътна и отново вдигна очи към десетимата заседатели. Сложи ръце на преградата пред тях, придаде си строго и смело изражение, наведе се и много тихо каза:

— Вие сте американски офицери. Още преди този процес да завърши, ще разберете какво ужасно поражение на нашата професия е нанесъл Томас Уайтхол — на нашата репутация и на нашия засрамен народ. Покажете на света... покажете на семейството на Ли Но Те... покажете на народа на Южна Корея, че нашата професия е професия на честта. Изтрийте ужасното петно на това престъпление. Покажете, че знаете как трябва да се справите с човека на подсъдимата скамейка. Покажете на света... Е, вие и сами знаете какво трябва да им покажете. Знаете дълга си.

После се завъртя и се върна на мястото на прокурора с гневни, енергични крачки, сякаш нямаше търпение лично да заличи това петно.

Честно казано, неговата реч ми се стори малко пресилена и неподходяща за заключителна пледоария, отколкото за встъпителна, но това само идваше да покаже доколко беше уверен в себе си. Беше изпълнил перфектно етюда си. Нито веднъж не беше споменал чина на Уайтхол, сякаш Томи вече не заслужаваше това достойно обръщение. Беше подчертал дълбокото унижение, което Уайтхол беше причинил на военната професия, тъй като офицерите от армията са възможно най-обвързаните със своята институция същества на Земята, а Еди искаше да хвърли масло в огъня, като направи обидата лична. Освен това адвокатът на защитата беше цивилно лице. Той се опитваше да я дистанцира от съдебните заседатели.

Но ако Еди беше добър пред камерата, Катрин беше направо изумителна. В мига, в който тя доближи съдебните заседатели, стана безпощадно ясно, че ако той е в главната роля на училищната пиеса, тя е звездата от Бродуей. Той просто нямаше нейния опит и природната ѝ актьорска дарба. Освен това Еди прекалено много се гордееше с външния си вид. Движеше се пред камерите като паун. А Катрин приличаше на грациозен, прелестен лебед, който никога не се беше виждал в огледало.

Тя остана напълно неподвижна в продължение на няколко дълги, многозначителни секунди, за да позволи на камерите да се фокусират върху нея. И това, което видя светът, беше една дребна жена без бижута, с обикновена рокля и ангелско лице. Не можех да откъсна очи от нея и изведнъж осъзнах на кого ми приличаше — на статуите на Дева Мария в католическите църкви. В нея имаше такава дълбока, изначална чистота, че буквално ме заболя сърцето.

Когато я погледнеше, човек просто не можеше да не се запита как е възможно една такава жена да защитава един убиец, изнасилвач и осквернител на трупове.

Тя заговори. И аз веднага разбрах защо беше тежката артилерия на Организацията на военнослужещите хомосексуалисти. От нея просто струеше сурова енергия. Беше толкова убедена в каузата си, че огънят я изгаряше отвътре. Не беше истерична, голословна или

разхвърляна. Думите ѝ се лееха като нажежена лава, която се спускаше върху всички наоколо.

Тя говори в продължение на две минути и после заповяда на съдебните заседатели да погледнат към нейния клиент. Десет глави се завъртяха едновременно. Дори камерите се преместиха, за да уловят в кадър Томи Уайтхол, който седеше напълно изправен във военната си униформа. И точно тогава аз буквално изгубих дъх. Не знам защо не го бях установил по-рано, но камерите наистина не лъжат. Когато видях лицето на Томи на телевизионния екран, откритието ме блъсна като юмрук в лицето. И изведнъж вече знаех. Най-сетне бях разбрал.

Искаше ми се да крещя. Ако можех, щях да изскоча от това легло и да пробягам цялото разстояние от болницата до съда. Щях да се втурна в залата и да взема Катрин в обятията си. Щях да я целуна и да я утеша, да я помоля за прошка.

Камерите и моето собствено внимание се върнаха върху Катрин. Може би се дължеше на това, което бях научил току-що, но тя ми се стори най-тъжното човешко същество, което някога съм виждал. Тя признаваше пред заседателите, че Еди Голдън ще представи една от най-убедителните обвинителни тези на света. Всички доказателства, всеки свидетел, всяка дума, произнесена от Еди, щеше да направи невъзможно някой да повярва, че капитан Уайтхол не е извършил престъпленията, в които е обвинен.

И за това си имаше причина, обяви тя. На капитан Уайтхол му бяха скроили клопка. Възможно е тя да не успее да го докаже. Признава си го направо, защото няма намерение да лъже или да подвежда съдебните заседатели. Хората, скалъпили делото, не бяха допуснали грешка. Не бяха оставили следи, които да ги уличат. Бяха обмислили всичко и бяха действали внимателно и умело. С удивителна ловкост бяха успели да хвърлят вината върху клиента ѝ. Всъщност не е било толкова трудно. Необходимо е било да предприемат само няколко стъпки.

Катрин ги предупреди: не забравяйте, че докато слушате прокурора, докато изслушвате свидетелите на обвинението, докато се запознавате с доказателствата му, вие виждате едно убийство, извършено от някой друг и приписано на капитан Уайтхол. Поставете се на мястото на капитан Уайтхол. Не влизайте в ролята на Еди Голдън, защото той е най-големият глупак в тази зала. Защото е

подмамен, излъган, подведен. Той е най-добрият съюзник на истинския убиец. Помнете — при всяка дума, която излиза от устата му: той вече е бил излъган.

Като се имат предвид обстоятелствата, встъпителната реч на Катрин беше възможно най-добрата. Бързия Еди обаче си седеше зад банката, като неуспешно се опитваше да скрие самодоволната си усмивка. Катрин беше подала знак, който опитните юристи знаят как да интерпретират. В пледоарията си тя беше признала, че не може да обори тезата на прокурора. И затова беше направила единственото друго разумно нещо, което ѝ оставаше. Беше се опитала да накара съдебните заседатели да си представят заговор — не да игнорират свидетелите или доказателствата, а да ги разглеждат като признак за умението на онзи, който бе замислил заговора. Тя не можеше да подкопае доказателствата, затова атакуваше достоверността на онзи, който ги представя.

Добър подход, но аз познавах Еди. Щеше да я съсече на парченца.

Катрин се върна до мястото си, после съдията извика и двамата при себе си. В този момент по телевизията пуснаха реклама, но аз знаех какво става.

Когато възобновиха предаването, съдът вече беше преподал работа и репортерът съобщи, че съдия Каръдърс беше отложил процеса за следващия ден. Еди и Катрин си събираха нещата. Когато тръгваше от мястото си, Катрин се усмихваше, което ми се видя странно. Но предположих, че просто бе изпитала облекчение, че ще има още един ден, за да се опита да измисли някакъв нов подход, да открие пробив или да създаде някоя нова изненада за Еди.

Изключих телевизора и се опитах да дремна. Този сън щеше да ми е нужен, за да мога да издържа на онова, което щеше да последва.

Започнаха да пристигат след около три часа. Първо дойдоха двама военни полицаи, надникнаха в стаята и застанаха на пост пред вратата. После се появиха Бъз и Каръл. След това двама техници домъкнаха телевизор с видеокасетофон и голяма видеокамера на триножник. После влезе съдебният пристав. След него пристигна Еди — раздразнен и нацупен. После дойде капитан Кип Гойнс, заменилият ме военен съветник на Катрин, който щеше да я замества, тъй като предстоеше да се разкрие секретна информация.

Накрая, когато всичко беше готово, пристигна полковник Каръдърс в пълна униформа. За пръв път го виждах с всичките му ордени и регалии. Едва сега разбрах, че и той беше бивш пехотинец — носеше бойната значка на гърдите си, както и петлиците на рейнджър, имаше две „Пурпурни сърца“ и „Сребърна звезда“. Нищо чудно, че беше толкова твърдоглав негодник. С всичкото ми уважение, разбира се.

В далечния край на стаята беше вкарана малка метална масичка. Каръдърс изглеждаше комично, докато се опитваше да побере огромното си туловище зад нея. Струва си да отбележа обаче, че никой не се засмя и не даде и най-малкия знак, че му е забавно.

Когато всички бяха вперили очи в съдията, вратата отново се отвори, в стаята влезе възрастен кореец и се настани в дъното, до самата врата. Беше министърът на отбраната Ли Юнг Ким. Бях настоял да го поканят, макар че до този момент не бях сигурен дали ще дойде.

Каръдърс откри заседанието със сърдит тон и с обяснението, че това е изключително необичайна процедура, която обаче е съществена за въздаването на правосъдие. Посочи камерата и ни информира, че заседанието ще бъде заснето, а записът — запазен в случай че постъпи обжалване. Заседанието обаче ще бъде смятано за проведено в съдебната зала. Съобщи ни, че ще чуем секретна информация и ако дори една дума, произнесена в стаята, изтече навън, ще последва нов трибунал, който той лично ще председателства и ще бъде безпощаден в прилагането на закона.

Каза го по такъв начин, че дори Бъз Мърсър преглътна.

След това Каръдърс извади от джоба си дървено чукче и удари с него.

Мърсър беше поканен да седне на стол пред масата на съдията, където приставът го закле. Съдията му зададе няколко встъпителни въпроса за това кой е, каква е службата, която заема, и с какво е свързан с това дело.

Еди седеше в ъгъла на стаята и аз не свалях поглед от него, докато той от време на време ме поглеждаше предпазливо. Виждах, че се чудеше и дори се боеше от това каква беше моята роля. Не присъствах в качеството си на адвокат, тъй като вече си бях направил отвод. Нито като свидетел. Бях тук в ролята си на специално назначен военен помощник на съдия Бари Каръдърс.

Дори бяхме пратили спешно запитване относно намеренията си до справочния отдел на военните съдилища в Александрия, щата Вирджиния, и оттам ни отговориха, че никога не са чували нещо подобно да е било правено преди, но тъй като съм офицер, положил клетва в този съд, не виждали нищо, което да противоречи на Военния кодекс. При наказателно дело можете да имате само един съдия, но кой закон казва, че той не може да има помощник?

Беше наистина безпрецедентно събитие. От друга страна, и Каръдърс, и аз бяхме работили в специалните съдилища, където всеки ден се правеха необичайни неща в името на сигурността на страната. Щяхме да се справим и този път.

Както и да е, Мърсър каза пред всички кой е и как е свързан с делото, а след това съдията прехвърли воденето на процеса на своя специално назначен помощник. Тоест — на мен.

И аз започнах:

— Мистър Мърсър, бихте ли обяснили на този съд поредицата от събития, които ви доведоха до разкритието, че старши инспектор Майкъл Бейлс и главен инспектор Чой Ли Мин са действали като агенти на Северна Корея?

Помислих си, че в този миг Еди ще получи инфаркт. Понечи да се изправи и съм сигурен, че беше на ръба да протестира, но Каръдърс удари силно два пъти с чукчето си и Еди кротко се свлече на стола.

Помогнах на Бъз да разкаже всичко. В ключовите моменти го карах да намали темпото и да обясни как е стигнал до някои умозаклучения или го молах да даде по-подробни обяснения на някои завои или поврати в разследването. Беше неудобно само тогава, когато споменавах името ми, а това се случваше доста често, както и можеше да се очаква. Но нека повторя: аз не присъствах в ролята си на адвокат, а като член на екипа на съдията, така че това не беше доказателство за предубеденост.

Необходим ни беше около един час, за да разясним ситуацията, и честно казано, всички в онази стая, дори Еди, бяха напълно хипнотизирани. Мъжете и жените, присъстващи в нея, научаваха в подробности, удар подир удар, за най-голямото контраразузнавателно дело в американската история. Обществеността навън дори все още не знаеше, че се беше случило подобно нещо.

След като Бъз свърши, настъпи зашеметяваща тишина. Приличаше на следната картинка: група хора са се събрали в една стая и са се вторачили в бомба, която току-що е пробила тавана и се е стоварила пред тях — още неизбухнала, но с тиктакащ взривителен механизъм. Никой не искаше да помръдне, да въздъхне или да заговори.

Най-сетне Еди възстанови дар словото си.

— Ваша светлост — извика раздразнен той, — мога ли да разпитам свидетеля?

— Разбира се — обяви Каръдърс. — Но тъй като се намираме в съдебна зала, защитата има право да го стори първа.

Горкият Кип седеше като истукан на стола си. Виждах как погледът му шареше насам-натам, докато се чудеше какво евентуално би могъл да попита началника на местната централа на ЦРУ, който току-що беше разкрил, че двама от свидетелите на обвинението са севернокорейски шпиони. Най-сетне поклати глава и рече:

— Ще запазя правото си за кръстосания разпит.

Всъщност това беше доста хитър ход от страна на Кип.

Да остави Голдън да изстреля най-тежките си снаряди и да види какви щети ще трябва да бъдат възстановявани след това.

Еди се изправи и закрачи из стаята, като се опитваше да запази впечатляващите си маниери. Искаше ми се да му напомня, че в стаята няма телевизионни камери и може преспокойно да си спести тези глупости. Най-сетне сам се сети да спре и го направи точно пред Бъз Мърсър.

— Тъъ, извинете ме, мистър Мърсър. Това беше много, много забавна история, но аз всъщност не чух да представяте никакви доказателства, че Майкъл Бейлс или Чой Ли Мин наистина са агенти на Северна Корея.

— Да, така е, май не представих — отвърна Бъз.

— И аз така си помислих — рече Еди, станал сговорчив на мига. — Онова, което чух, беше една изпълнена с косвени доказателства история, която би могла да има две дузини различни правдоподобни обяснения. Вие сте стар и опитен офицер от разузнаването, нали така? Предположенията могат да бъдат много опасни във вашата работа. Не мислите ли?

Бъз се почеса по главата и кимна.

— Абсолютно вярно, майоре. Една от най-опасните грешки, които човек може да допусне.

— А пък Майкъл Бейлс не е тук и поради това не може да се защити, нали?

— Вярно е — съгласи се Бъз. — Сякаш изчезна от лицето на земята.

— А Чой е мъртъв, нали?

— Наистина е мъртъв — отвърна Бъз, без да крие задоволството си от този факт. — Колежката на майор Дръмънд го ликвидира с голи ръце.

— Значи вие искате от нас да приемем на доверие, че те са били агенти на Северна Корея, така ли?

— Не, не бих казал. Аз...

Има едно адвокатско правило — никога, ама никога не бива да задавате на враждебно настроен свидетел въпрос, чийто отговор не знаете предварително. Еди с все сили се беше опитал да го избегне, като ловко използва първите четири или пет свои въпроса, за да опипа какво знае Мърсър и да намали рисковете, но в крайна сметка стъпи накриво. Наруши правилото. И веднага го разбра. Ала неслучайно го наричаха Бързия Еди, защото веднага добави:

— Достатъчно. Аз приключих.

Устата на Бъз беше отворена, беше готов да каже още нещо — и очевидно желаше да го стори, — затова Еди се наведе към него и го фиксира с изгарящо злобен поглед.

— Казах, че приключих, мистър Мърсър!

След това Еди се върна на мястото си. Единственият му проблем беше, че току-що беше извършил юридическо самоубийство. Каръдърс вдигна глава и погледна Кип.

— Имате ли въпроси?

Може би Кип и сам би се сетил, но Еди току-що му беше отворил вратата, затова Кип се изправи, усмихна се и влезе през нея.

— Нека започна с поздравления към вас, мистър Мърсър. Като военен и като американец, аз съм силно впечатлен от това как сте изпълнили дълга си.

— Благодаря ви, капитане — кимна Бъз, като стриктно се придържаше към ролята си.

След това Кип погледна към мен.

— Поздравления и за вас, майор Дръмънд. Вие сте истински герой.

— Благодаря ви — промърморих аз.

Кип се усмихна отново и пак се обърна към Мърсър.

— А сега, тъй като знам, че сте много зает човек, искам да изясним само един въпрос.

— Да?

— Разполагате ли с преки доказателства, че Майкъл Бейлс или Чой Ли Мин са били агенти на Северна Корея?

— Всъщност — да.

— И къде са тези доказателства?

— Всъщност — рече Бъз и посочи телевизионния екран, — аз донесох един видеозапис. Ние разпитахме мисис Майкъл Бейлс, която също е била действащ агент на Северна Корея.

— Можем ли да видим този запис? — попита съвсем естествено Кип.

— Точно затова съм го донесъл.

— Възразявам! Възразявам! — крещеше Еди толкова силно, че се уплаших да не получи херния.

Не, всъщност не се уплаших. Даже си умирах да го видя как се гърчи на пода, свит на кълбо от мъчителната болка. Двата техници не му обърнаха внимание и нагласиха телевизора така, че всички да могат да виждат екрана, след което заредиха черната видеокасета.

Каръдърс погледна към Голдън.

— Какво има?

— Ако доказателството е от съпругата на Бейлс, то е недопустимо! Една съпруга не бива да бъде принуждавана да свидетелства срещу съпруга си.

— Ако е била принудена — рече Каръдърс и се обърна към Мърсър. — Била ли е?

Бъз сви рамене.

— Може да се каже. Не са й позволили да спи в продължение на пет дни.

Кип скочи на крака.

— Мисля, че всъщност майор Голдън се е объркал. Показанията не са срещу обвинения Томас Уайтхол. Те засягат ключов свидетел на обвинението.

Каръдърс се почеса по главата.

— Въпреки това въпросът може да е уместен. Изтръгнати с принуда показания от съпругата на свидетел могат да се ползват със същите мерки на защита.

Тогава аз не издържах.

— Мога ли да помогна в изясняването на този момент пред съда? Голдън ме изгледа свирепо, но Каръдърс кимна.

— Мистър Мърсър, можем ли да научим цялото име на жената, която ще видим на видеозаписа? — попитах.

Бъз весело отвърна:

— Името, записано върху личната ѝ карта на съпруга на американски военнослужещ, е Джин Мей Бейлс.

— Това истинското ѝ име ли е?

— Не. Истинското ѝ име е Ли Чин Мун.

— Откъде е?

— В документите, които е подала пред американските военни власти, е записано, че е родена в Чикаго, щата Илинойс, и е пристигнала тук през 1995 година.

— Вярно ли е това?

— Не. Кракът на Ли Чин Мун никога не е стъпвал в Съединените щати. Прекарала е целия си живот в специален лагер в Северна Корея — поне докато една подводница не я е свалила на източния бряг на Република Корея.

— Твърдите ли, че всичко, което тя е декларирала пред американските военни власти, когато с Бейлс са подавали документи за брак, е било фалшиво?

Бъз се засмя, след което отвърна делово:

— Почти всичко. С изключение на квадратчето, в което посочва дали е мъж или жена. Наистина е жена. Мога да ви уверя в това.

— И как бихте описали брака им?

— Не е било брак. Това е нейната легенда. Всъщност тя е била ръководителят на Чой и Бейлс. Била е изпратена тук, за да ръководи операцията им, когато в Северна Корея са осъзнали, че представлява истинска златна мина за разузнаването.

— Извинете, бихте ли повторили защо са я изпратили.

— За да ръководи цялата операция.

Дори аз невярващо поклатих шава.

— Тя е стояла начело на всичко това?

— Да. Създали са ѝ легенда като сестра на Чой, а след това са я бетонирали с брака ѝ с Бейлс. Доста хитро решение, ако се замисли човек. Живее в американска база като жена на американски офицер, ръководи човека, с когото живее, а Чой се отбива да посещава сестра си, когато си поиска. И никой не подозира нищо.

В този момент можехме да влезем в някой от онези продължителни спорове, характерни за делата за двуженство, за това дали един брак е законен, ако някой от участниците в него е използвал фалшиво име, но какъв смисъл имаше?

Еди се гърчеше и се опитваше да измисли нещо, за което да възрази, но предполагам, че в крайна сметка беше осъзнал, че по този начин само ще се направи на още по-голям глупак. Искаше ми се да опита обаче.

— Пуснете записа — нареди Каръдърс и Еди не каза нищо.

Министър Ли лично се изправи и изгаси осветлението, тъй като ключът бе най-близо до него.

Телевизионният екран примигна, докато лентата тръгваше, след това върху него се появи образът на жена, седнала на бял стол по средата на бяла стая. Върху тялото ѝ беше хвърлено вълнено одеяло, за да прикрие голотата ѝ.

Изглеждаше мръсна и изтощена, а косата ѝ висеше на мазни кичури. Въпреки това беше поразително красива.

Около трийсет секунди се разменяха някакви реплики между нея и невидим за камерата човек. Говореха на корейски, затова не се разбра какво си казваха, но гласът и поведението ѝ бяха умолителни, докато гласът на мъжа беше остър, властен и груб.

Най-накрая тя примирено отпусна глава и я заклати нагоре-надолу в знак на пълно изтощение. Мъжът ѝ нареди:

— Обясни какви бяха отношенията ти с Майкъл Бейлс.

Тя повтори всичко онова, което Бъз Мърсър вече ни беше казал, само че бе далеч по-убедително да го чуеш от устните на тази жена, прикована към стола. Каръл Ким бе права. Английският ѝ беше великолепен, чак до акцента, характерен за жителите на Средния запад. Но така и би трябвало да бъде. Също като Чой, преди да бъде прехвърлена на юг, тя беше прекарала целия си живот в специален

лагер, в който — както ни беше споменал Ким, човекът от КЦРУ — езикът се преподавал от бивши американски военнопленници.

След това дойдоха въпросите за нейните задължения и се оказа, че ролята ѝ в заговора включвала и ръководенето на предателите, попаднали в мрежата на Бейлс и Чой. На пресекулки, като заекваше от време на време, тя обясни, че нареждала на предателите от каква информация се нуждаят господарите ѝ в Северна Корея, събирала сведенията и в пазарни дни отивала в града и ги предавала на свръзка, която ги прехвърляла на север.

След това дойде онази част, която очаквахме.

— Как е бил вербуван Майкъл Бейлс?

Тя заби поглед в пода. Изглежда, имаше затруднения да си спомни, може би защото бе изтощена, а може би защото не искаше да забърква Бейлс с всички други американци, попаднали в капана. Най-сетне заразкава:

— Случило се е месеци, преди да пристигна. Една вечер Бейлс отишъл в бара „Кинг Мей“ в Итеуон. Пил много и се качил горе с някаква проститутка. Бейлс обича... ами обича грубия секс. В това отношение имавме проблеми с него дори след вербуването му. Онази нощ обаче Бейлс пребил момичето...

Тя на няколко пъти си пое бързо дъх, сякаш се нуждаеше от повече кислород, за да продължи да говори.

— Смазал носа ѝ и костите се забили в мозъка. Получила вътрешен кръвоизлив и починала. Чой се появил, за да разследва престъплението. Бейлс веднага се представил като полицейски офицер и Чой мигновено прозрял колко ценен би могъл да бъде.

— Значи са сключили сделка? — попита неизвестният мъж.

— Да, сделка.

— Толкова просто ли е било?

Тя кимна.

— А после?

— Кой го интересува смъртта на някаква проститутка? Кой ще се оплаче, ако убиецът ѝ никога не бъде разкрит? Сводникът ѝ може би? Чой записал в протокола, че Бейлс е присъствал там като следовател, а не като заподозрян. Два месеца по-късно делото било приключено по липса на доказателства.

— Не се ли безпокояхте, че Бейлс може да даде заден ход и да избяга от споразумението?

— Винаги правехме копия от делата. За по-сигурно ги изпращах на север. Можех да ги получа, ако... ами ако ми потрябват.

— Какво вършеше за вас Бейлс?

Тя заби брадичка в гърдите си, но вдигна очи и се взря в разпитващия.

— Уморена съм... попитайте ме по-късно.

Той ѝ изкрещя нещо на корейски и макар да нямаш никаква представа какво беше казал, тя очевидно имаше, защото веднага вдигна глава.

— А сега отговори на въпроса. Какво вършеше за вас Бейлс?

Тя отметна глава назад, сякаш се опитваше да върне кръвта в мозъка си.

— През първата година — биографични проверки на набелязаните цели. Имаше достъп до досиетата на военните и ФБР. Това беше полезно.

— Друго?

— След няколко години започна да ни помага в залагането на капаните. Чой му се обаждаше, когато откриеше някоя цел. Бейлс... той помагаше в убеждаването им. Американците започваха да се тревожат, когато той се появи. Помагаше да им се окаже натиск.

— Плащахте ли му нещо?

— Да. Превеждахме парите по чуждестранна сметка. Но това не беше важно за него.

— Защо? — попита разпитващият.

Брадичката ѝ отново се заби в гърдите, но този път тя продължи да говори, макар гласът ѝ да заглъхваше.

— Той е силно самовлюбен. А Чой уреди нещата така, че да изглежда като супер детектив — тя успя да се позасмее, сякаш беше разказала виц, който беше смешен само на нея. — Много смешно, наистина. Шефовете на Бейлс започнаха да разчитат на него да поема повечето дела по престъпления, извършени извън базата. И когато срокът на пребиваването му в Корея изтече, те с огромно желание го продължиха.

— Разкажи ни за американеца Кийт Мерит.

— Не — рече тя със съвсем слаб гласец. — Време е за сън... Ти ми обеща.

Екранът изведнъж става черен, но звукът остана включен и можеше да се чуе шумът от стъпки, четири силни удара и женски писъци. След това картината се възстанови. Бузите ѝ бяха зачервени и тя гледаше към разпитвания, а в погледа ѝ се четеше смесица от презрение и гняв. Водещият на разпита излая нещо на корейски, тя кимна и продължи:

— Той пристигна тук няколко седмици преди останалите. Душеше наоколо. Разпита Бейлс два дни след пристигането си, затова започнахме да го следим. След това, въъ, по-късно двамата с Карлсън заедно разпитаха Бейлс отново... Подадох му чаша с вода. Бейлс взе отпечатъци от нея и ги изпрати на ФБР. Оказа се, че не е адвокат, а частен детектив.

— Кой се опита да го убие?

— С това се занимаваха други хора. Двама агенти от Инчон. Не искаме да рискуваме нашите хора да бъдат идентифицирани.

— Защо?

— Отначало той беше насочил усилията си да докаже, че Ли е хомосексуалист. По-късно заподозря, че на Уайтхол му е направена постановка. Но не разполагаше с факти — тя замлъкна за миг и отново се вторачи в пода. — И въпреки това... ние започнахме да се безпокоим. Ами ако тръгнеше да разследва Бейлс и Чой?

— Откъде разбрахте това? И в неговата стая ли бяха поставени подслушвателни устройства?

— Не, само в апартамента на Уайтхол в месеците преди ареста му. Мелбърн беше детектив. Мислехме, че може би знае как да провери дали няма такива. Използвахме други средства за подслушване.

Тя отново отпусна глава. Видяхме гърба на разпитвания, който я приближи, след което я разтърси няколко пъти толкова яко, че главата ѝ отхвърчаваше напред-назад. Тя се съвзе и продължи:

— Подслушахме, че Мерит обсъжда подозренията си с Карлсън, адвокатката на Уайтхол.

— По какъв начин Мерит е стигнал до подозренията си?

— Догаждал се е. Но е бил твърде близо до истината.

— Значи сте го подмамили да излезе в Итеуон?

— Чой измисли всичките подробности. Един от нашите хора се обади на Мерит и му каза, че трябвало да поговорят. Инструктира го да излезе на пазар. Увери го, че е виждал снимката му във вестниците. Че ще го познае и ще поговорят.

Последва кратка пауза и аз се зачудих за разговорите на Мерит с Катрин относно евентуална постановка на Уайтхол. Защо Катрин изобщо не беше споменавала за тези подозрения пред мен? Затова ли ни беше казала да възприемем стратегията за скалъпено обвинение?

Но преди да мога да помисля по тези въпроси, гласът на невидимия агент нареди:

— Разкажи ни за Уайтхол.

Тя отново сведе глава, сякаш се мъчеше да възстанови някакви подробности в съзнанието си. Като се има предвид, че не беше спала най-малко пет или шест денонощия, чудех се как изобщо беше способна да прави нещо друго, освен да фъфли и да се лигави.

После екранът пак стана черен, чуха се още плесници и викове, след това тя измрънка нещо на корейски, което прозвуча като молба, но отново прозвуча гласът на разпитващия — суров и безпощаден. Камерата се фокусира върху жената.

— Научихме за връзката на Уайтхол преди четири, може би пет месеца. Мислеха си, че са дискретни. Глупаци. Когато апартаментът е нает от американец, собственикът трябва да докладва в участъка.

— Така ли е разбрал Чой?

— Той винаги внимаваше за такива случаи. Обикновено американците търсят места, където да държат любовниците си.

— Защо не се опитахте да вербувате Уайтхол?

Тя погледна право към камерата:

— Не представляваше никакъв интерес. Заемаше незначителен пост в базата. Наредих на Чой да използва своите помощници и да разбере какви ги върши Уайтхол.

— И разкрихте връзката му с Ли Но Те.

Тя кимна.

— Срещаха се по два, понякога до четири пъти седмично в апартамента. После монтирахме подслушвателни устройства.

— Чия беше идеята Ли Но Те да бъде убит?

За част от секундата в очите ѝ проблесна искрата на предишното ѝ непокорство. Или може би гордост.

— Аз го заповядах.

— Защо?

— Не е ли очевидно? За да прогоним американците от корейска земя.

— Защо точно онази вечер?

— Те щяха да се разделят. Това беше последната ни възможност.

Неволно се обърнах и погледнах към дъното на стаята, където седеше министър Ли. Не откъсваше поглед от телевизионния екран. Беше скръстил ръце, а лицето му беше безизразно. Не исках дори да си представя какво си мисли.

— Как влязохте в апартамента?

— Не сме влизали.

— Така ли?

— Ли винаги ставаше към три и половина, за да се прибере в базата. Редниците трябва да са там, когато сержантите обхождат казармите. В противен случай щеше да си има неприятности.

— Значи е бил убит извън апартамента?

Камерата се фокусира върху нея и в следващия миг стана ясно, че тя беше дълбоко заспала. Брадичката ѝ отново беше клюмнала върху гърдите и по начина, по който се надигаше и спускаше гръдният ѝ кош, можеше да се разбере, че спи като бебе. Екранът пак се затъмни и отново последваха удари, след това няколко думи на корейски, а накрая лицето ѝ отново изпълни екрана.

— Убихме го на стълбището. Ли се опита да се съпротивлява. Дори успя да удари Чой няколко пъти. Но в крайна сметка мъжете го укротиха. Биха го известно време. Трябваше да има следи от насилие.

— Как беше убит?

— Чой извади колана от панталона му и го удуши.

Тя замълча за миг и горната ѝ устна съвсем леко се изкриви нагоре.

— Оказа се, че когато Ли се е обличал, е объркал коланите и взел този на Уайтхол. Чист късмет.

Разпитващият каза нещо остро, вероятно недоумяваше как такава гадост може да се нарече късмет. Тя отвърна на погледа му и лицето ѝ бе напълно изцедено, но нещо в очите ѝ даваше да се разбере, че според нея е спечелила този рунд.

— Как го върнахте обратно в апартамента? — попита агентът.

Този път аз вече знаех отговора, преди тя да го е дала.

— Имаше ключ за апартамента в джоба на Ли. Уайтхол му го беше дал преди месеци. Чой отключи и постави трупа до Уайтхол. Вратата има автоматична ключалка. Заключи се, след като я затвориха.

— Как направихте така, че да изглежда, че е бил изнасилен?

— Чой беше взел... — Тя изведнъж се смути и изломоти нещо на корейски.

— Изкуствен пенис — преведе скритият зад кадър глас. Тя кимна.

— Вкара го и го оставиха в тялото в продължение на двайсет минути. Чой беше разследвал доста сексуални престъпления. Идеята беше негова. Хитро нали.

Този път, когато се обърнах да хвърля крадешком поглед към министър Ли, той беше забил поглед в земята и по бузите му се търкаляха едри сълзи. Потреперих от болка. Един от малкото факти по това дело, които бях успял да установя сам, беше колко много той и жена му обичаха сина си. На никой родител не бива да се случва да убият детето му. И още повече, никой родител не бива да бъде принуждаван да слуша как един от убийците разказва за грозните подробности на престъплението.

— След това Чой се е върнал в участъка, така ли? — попита разпитващият.

Тя поклати глава.

— Къде е отишъл тогава? — изкрещя мъжът. — Къде отиде?

— У дома. Изчака там да му се обадят. Бейлс чакаше с мен.

— Искаш да кажеш, че и Бейлс е бил там?

— Разбира се. Много си пада по такива неща. Както вече ви казах, той е садист.

След това разпитващият и някакъв друг невидим мъж размениха няколко думи на корейски и екранът изгасна.

Минаха няколко секунди, преди министърът да запали осветлението. Когато се извърнах да го погледна, той вече излизаше. В стаята цареше пълно мълчание. Еди сякаш беше хлътнал в стола си и изглеждаше като претоплен мъртвец. Ей това е едно от нещата, които мразя у този негодник. Той наистина не даваше и пет пари, че един човек е бил брутално умъртвен или че друг невинен беше натопен за

това престъпление. Беше паднал духом, защото нямаше да спечели делото.

Каръдърс огледа последиците от психологическото клане в стаята, след това помоли всички да излязат, с изключение на Еди, Кип и мен самия. Мина почти цяла минута, докато хората напуснаха стаята, а в нея останаха само много емоции, един съдия и трима юристи.

Останалите трима се събраха край леглото ми като орисници. Изражението на Еди беше кисело, на Кип въодушевено, а моето просто беше разбито. Колкото и да се радвах, че най-сетне бях сложил фактите на масата, аз бях по-близък с жертвите в това дело от всеки друг в стаята и ми беше наистина отвратително да слушам как онази коравосърдечна кучка разказва за убийството на едно момче и за това как бе съсипала живота на безброй други хора. С нейните приятелчета бяха устроили истинска касапница.

Изражението на Каръдърс беше мрачно и целеустремено.

— Обвиненията в убийство, изнасилване и некрофилия трябва да бъдат оттеглени — заяви Кип.

В първия миг Еди изглеждаше така, сякаш ще получи инфаркт, но аз го изгледах кръвнишки и да ви кажа честно, макар че лежах в онова болнично легло и имах голяма дупка на гърба си, ако се опиташе да възрази, бих могъл да стана и да му сменя симпатичната физиономия.

— Съгласен съм. Оттеглят се — отсъди Каръдърс.

Тогава се намесих аз:

— А останалите?

Съдията беше стиснал носа си с пръсти и го мачкаше:

— Това не знам. Нито смятам, че имам правото да решавам. Според доказателствата очевидно е имало сексуални връзки между офицер и редови войници. А това не е дребно престъпление.

Понечих да отворя уста, но не можех да добавя нищо, което вече да не е известно на Каръдърс, затова я затворих. Той продължи:

— Не искам от вас да излезе и думичка, преди да обявя решението си.

След това той официално обяви заседанието за закрито. Малко по-късно техниците дойдоха да вземат телевизора, видеокасетофона и камерата, която беше работила през цялото време.

И преди да се усетя, отново се озовах сам в болничната си стая. Помислих си за всичко, което се беше случило току-що, затворих очи и потънах в сън. Когато човек е тежко ранен и натъпкан до гушата с лекарства, обикновено не осъзнава как едно малко напрягане изцежда силите му докрай.

Четири часа по-късно ме събуди доктор Бриджис, който влетя в стаята с три отчаяни на вид сестри — те се засуетиха около мен, като подреждаха столовете, оправяха чаршафите и сменяха пижамата ми с някаква колосана и лъскава униформа. Дори доктор Бриджис беше облякъл безупречно изгладена бяла престилка без нито едно видимо петънце, а косата му бе грижливо вчесана — доколкото това изобщо беше възможно в неговия случай, защото изглеждаше като таралеж.

Ако имаха под ръка четки и бака със зелена боя, като нищо щяха да пребоядисат и стените. Тъй като съм опитен войник, веднага разбрах каква е целта на занятието. Очакваше се посещение на важна персона и началникът на болницата беше наредил на Бриджис моментално да приведе мен и стаята ми в представителен вид, както се изразяват началниците.

След това вратата се отвори и в стаята влязоха генерал Спиърс, временно управляващият посолството Брандуейт и министърът на отбраната Ли. Генерал Спиърс посочи с пръст вратата и доктор Бриджис и сестрите му едва не вдигнаха пушилка — толкова бързо се изнесоха.

Опитах се да се надигна до седнало положение.

— Стой си така, както си, Дръмънд.

— Слушам, сър — отвърнах, което не беше остроумно или дори просто умно, но съответстваше на ситуацията.

Тримата се събраха около леглото и се вторачиха в мен. Ако си представяте, че са ме изпълнили опасения, правилно сте схванали. От едната страна бях трима от най-могъщите фигури в Корея, а от другата — горкичкят аз с дупка в гърба, така че, ако нещата загрубееха, не можех дори да стана и да избягам.

Нямах представа какво искат, но не можех да се обзаложа, че ще е добро. Току-що бях пуснал от бутилката духа на делото „Ли Но Те“ и бях хвърлил в скутовете им една страшна дилема. Бях доказал, че синът на министъра е бил хомосексуалист въпреки хилядите

предупреждения от хиляди различни хора, че това е абсолютно табу. Преглътнах няколко пъти и се вгледах в лицата им.

Най-сетне Брандуейт поглади брадичката си и рече:

— По всичко личи, че сме изправени пред невероятна ситуация.

— Да, така е — съгласи се Спийрс. — Но понякога човек съзира нова възможност в разгара на трагедията.

— Точно така — рече Брандуейт.

Това като нищо можеше да се стори на някого смешно, но аз нямах и най-малка представа за какво говорят.

— Дръмънд, този следобед разговаряхме с Белия дом и с президента на Корея — съобщи ми Брандуейт.

Кимнах, все едно разбирах за какво става дума, но преди да успея да кажа нещо, напред пристъпи министър Ли.

— Моля ви, господа. Нека аз да изясня ситуацията. Искам да остана насаме с майор Дръмънд.

Спийрс и Брандуейт кимнаха с уважение и излязоха от стаята.

— Майор Дръмънд — рече министърът, — искам да ви кажа нещо.

— Слушам, сър.

— Жена ми и аз, ние двамата... много обичахме сина си.

Наложи му се да замлъкне за миг, защото беше очевидно, че не му е лесно. Дълбоко си пое дъх няколко пъти, после каза:

— Аз не се срамувам от сина си. Вие разбирате това.

— Да, господин министър.

— Той се бореше срещу същността си. Искаше да се гордеем с него. И ние наистина се гордеехме. Винаги. Не е негова вината, че беше такъв.

— Не, сър.

— Ние, разбира се, знаехме. Знаехме, че синът ни обича мъжете. Децата не могат да скрият подобни неща от родителите си.

Това го бях подозирал. Заподозрях го в мига, в който тримата влязохме заедно в стаята на младежа. Когато министърът отвори уста и се опита да каже нещо, аз си помислих, че може би е на ръба да признае, че синът му е гей. Защо не го направи? Сигурно защото дължеше това мълчание на паметта на сина си. Корейците са доста странни в това отношение. Макар че са държавата с най-голям процент християнско население в Азия, те продължават да почитат и да

обожествяват починалите си предци. Дори имат един голям национален празник, наречен Чусок, на който като обезумели се изнасят в посока към гробищата в цялата страна, за да почетат паметта на мъртвите си прадеди или прабаби, или каквото там имат.

Можех да си представя какво мъчение са преживели министърът и жена му. Предполагам, че точно заради това той от самото начало беше направил всичко възможно, за да помогне на Уайтхол да получи справедлив процес. Мисля, че още тогава беше подозирал, че Уайтхол не го е направил. Сигурно защото се е надявал, че синът му не би се обвързал с човек, който би могъл да му стори такива ужасяващи неща. Искаше ние да докажем, че Томи е невинен. Мисля, че искаше да открием истинските убийци. Сигурен бях в това — още от мига, в който излязох от техния дом.

Той положи длан върху ръката ми.

— Помолих президента на Южна Корея да нареди капитан Уайтхол да бъде освободен. Както и генерал Спиърс — да оттегли всички обвинения.

От устните ми се откърти огромна въздишка.

— Не се опитвам да скрия връзката на сина си с Уайтхол. Вече не. Но ще бъде най-добре за двата ни народа, ако просто кажем, че синът ми е бил убит от севернокорейците, а на Уайтхол е била устроена клопка. Както и да обявим, че вашите демонстранти са били убити от севернокорейци. Това ще бъде най-доброто за нашия съюз.

Искаше ми се да му кажа нещо смислено, с което да го успокоя и да му помогна да преодолее болката. Но успях само да прошепна:

— Вярно е, господин министър. Вашият син наистина беше убит от севернокорейците.

Той кимна по онзи начин, по който го правят някои много мъдри стари хора, лекичко ме потупа по ръката и излезе. После генерал Спиърс и Брандуейт се върнаха. Постояха до леглото ми, без да кажат нищо. Най-сетне Брандуейт взе думата:

— Искам само да ти кажа, Дръмънд, че не изпитвам лоши чувства към теб, дори след всичко, което се случи.

Не бях съвсем сигурен дали бях чул вярно. Искам да кажа, че според мен аз би трябвало да изпитвам лоши чувства към него, нали така? Но предполагам, че дипломатите са си такива. Винаги изопачават

фактите в своя полза. Или пък това беше характерно за адвокатите? Както и да е.

Изглежда, дори генерал Спиърс схвана абсурда на ситуацията, защото изчака Брандуейт да се обърне и да се запъти към вратата, след което подигравателно завъртя очи и направи онова малко движение с дясната си ръка, което повечето хора смятат за доста неуважителен жест.

След като Брандуейт си отиде, генералът бръкна в джоба си и извади медал с красива панделка. Постави го на леглото, току до мен.

— Президентът ме помоли да ти го връча. Каза ми да ти предам, че нацията е горда и благодарна за усилията ти.

Погледнах медала, а генералът сякаш временно беше изгубил дар слово. Най-накрая стисна ръката ми.

— Шон, никой не се гордее повече от мен с онова, което ти току-що постигна, но що се отнася до останалия свят, всичко това изобщо не се е случвало. Имаше опит за убийство и ти спаси живота на държавния секретар, но истинските факти никога няма да излязат на бял свят.

Кимнах, сякаш това имаше някакво значение за мен. Всъщност май наистина нямаше. Той помълча малко и продължи:

— Синко, повечето хора ще рекат, че някаква си панделка не може да те възнагради за стореното, но в нашата професия тя е всичко.

След това се обърна, излезе и ме остави да пипна миниатюрния медал на леглото си. Вгледах се в него и, представете си само, това беше Кръстът за особени заслуги, втората по ранг награда за проявен героизъм.

Ала може би просто си въобразявах, че всичко това се е случило. Бях дрогиран до козирката, пребит, намушкан и прострелян, и после още веднъж прострелян — а в такива моменти човешкият ум си прави странни шег.

Физиотерапията се оказа точно толкова гадна, колкото се опасявах. Всъщност първо ме транспортираха със санитарен самолет до военния медицински център „Уолтър Рийд“, като до самото ми пристигане ме държаха щастливо упоен. Нацистите от „Уолтър Рийд“ ми хвърлиха един поглед, спряха ми лекарствата и от този момент нататък животът ми се превърна в истински ад.

Армейското схващане за медицината можеше да се обобщи чрез старата максима „Ако не използваш тоягата, ще разглезиш детето“. Или, казано по друг начин, „Ако оставиш ножа да затъпее, ще ти отнеме повече време да го наточиш, отколкото ако го поддържаш остър“.

Мога да продължа, ако ви се слушат още подобни глупави поговорки, тъй като през шестседмичния си престой в „Уолтър Рийд“ чух поне два милиона сентенции от устата на садистите, които ме вдигаха всяка сутрин, караха ме сам да оправям леглото си, носеха ми разни неописуеми буламачи и дори ме караха да ги ям, и прочие ужасни мъчения. Личната ми любимка беше една стокилограмова сестра, която се появи на третия ден след пристигането ми с твърдото намерение да ме обърне по корем и да ми направи клизма. Съпротивлявах се докрай. Честна дума. Но, уви, изгубих битката.

На шестия ден дойде официален куриер на Държавния департамент и ми връчи написано на ръка писмо от самия държавен секретар, в което ми благодареше, че съм му спасил живота, и ме канеше на вечеря, след като изляза от болницата. Мислех си да му отвърна с бележка, в която да му кажа, че съм доста зает и не знам дали ще намеря време. Но това трая само една наносекунда. Как ли пък не — ще отказвам безплатна кльопачка! Освен това ми се щеше да споделя със секретаря възгледите си за света, а след като му бях спасил живота, щеше да му се наложи да ме изслуша най-учтиво. Колко пъти на човек се пада такава възможност?

Няколко дни по-късно получих много мило писмо от Томи Уайтхол, в което най-сърдечно ми благодареше за всичко, което бях сторил. Не бих казал, че се бяхме опознали много, а и отношенията ни определено бяха белязани от неудобство, ако това е най-точната дума. Въпреки това той ми допаднаше. Смятах също така, че е адски добър офицер. Ако все още бях в пехотата и ми предстоеше да вляза в битка, бих искал някой като Томи Уайтхол да ми пази гърба.

Няколко дни по-късно получих също тъй мило писмо и от Али, в което се казваше, че наистина ѝ било приятно да работи с мен и се изразяваше надежда, че съм добре. Съобщаваше ми адреса и телефонния си номер, в случай че се нуждая от нещо. А аз реших, че едно от първите неща, които щях да направя, след като се измъкна от тази адска дупка, ще бъде да я намеря и да я покана на вечеря. Тя наистина не беше от типа жени, които обикновено каня на вечеря, тъй като беше възвисочка за мен, а и с онази нейна щръкнала коса щяхме да предизвикаме доста странни погледи, но ако оставите това настрана, честта и удоволствието щяха да бъдат изцяло мои.

Мария и Али, а и Уайтхол и всичко, свързано с това дело, ме накараха да се замисля по-дълбоко за това дали на подобни хора трябва да се разреши да служат открито във войската. Всъщност защо не? Нима тази страна наистина е толкова богата на патриоти, че може да си позволи да отблъсне онези американци, които са готови доброволно да пожертват няколко скъпоценни години от живота си, за да ѝ служат? И я почакайте, да сте чували някой да се оплаква, че се събират данъци от гейовете, които открито признават, че са такива? Нали?

От друга страна, не съм толкова сигурен, че ние, хетеросексуалните, можем да се справим с такава ситуация. Може би това е наш проблем, а не техен. Но си остава проблем.

Имелда също се отби да ме види няколко пъти. Донесе ми пощата, както и шише с рициново масло, което според нея лекувало всичко. От време на време е ужасно старомодна. Третия път седна на леглото ми и ме нахока да престана да се преструвам на болен и да се връщам на работа. Никога не би си го признала, но знаех, че ѝ липсвам.

Ами самата Имелда? Наистина ли беше лесбийка? Не, не мисля. Предполагам, че просто се беше опитала да пусне свежа струя въздух в

задръстения ми мозък. Ако добре познавате Имелда, ще знаете, че тя няма нищо против да изиграе някоя сценка, когато това е в нейна полза. Като последния път, когато ме беше посетила в болницата в Корея. Всъщност не проверяваше как съм. Беше дошла да накара доктора да ме събуди, за да ме накара да се почувствам гузен и да направя последно усилие да спася Томи Уайтхол. Нали разбирате, Имелда си е такава. Прави всичко възможно работата да бъде свършена. Стара пушка, както се казва, чак до армейските си зелени долни гащи. И ако смятате Катрин за лукава, Имелда може да я бие на шах и насън.

Един ден си пуснах телевизора и какво да видя — министърът на отбраната на Северна Корея беше на посещение в Южна Корея и всички участници във всички коментарни предавания се надпреварваха да изразяват учудване от неочаквания пробив в отношенията между двете непримиримо враждуващи страни. Наричаха го истинско чудо, но то изобщо не беше такова.

Искам да кажа, че Северна Корея е изолирана, разорена, с милиони гладуващи и нещастни хора и независимо колко е упорита, всеки идиот може да разбере, че не ѝ остава много, преди да се промени. Мисля си, че заговорът на Чой беше последният опит да стане по тяхному. И ако беше успял, севернокорейският министър на отбраната пак можеше да е на посещение в Южна Корея, но начело на тримилionната си армия. Разбира се, няма никакви гаранции, че в крайна сметка няма да стане точно така, но вероятността за това като че ли рязко спадна.

На втория ден от четвъртата ми седмица, точно когато си мислех, че ще се побъркам от отегчение, зърнах първата искрица надежда за спасение. Тя влезе с пружинираща стъпка в стаята ми, облечена в обичайния си раиран костюм с панталон, с доста издута торба под мишница. Първо не каза нищо. Грабна един стол и го постави под дръжката на вратата, представете си, за да я барикадира.

Аз се изправих до седнало положение и свенливо придърпах чаршафите към гърдите си, а тя приближи и се настани на края на леглото ми.

— Здравсти, Атила.

— Здравей, Лунатичке — усмихнах се.

— Чакай да видиш какво ти нося — ухили се тя.

После бръкна в торбата и извади... Познайте какво! Огромна бутилка „Джони Уокър“ — син етикет. Няма майтап, не бях виждал по-голяма бутилка, при това пълна догоре с онази славна, изгаряща гърлото златиста течност. Реших, че трябва да ѝ е струвала поне петшестстотин долара. Разтърках очи и се вторачих в нея.

— Давай — каза тя и протегна бутилката към мен. — Не можех да си позволя такъв подарък при моята заплата, но Организацията реши, че заслужавах компенсация за допълнителните си разходи.

— Господи, не знам... — поколебах се. — В армията има много строго правило да не се приемат подаръци на стойност над петдесет долара. Още повече, от организация като вашата...

После грабнах бутилката от ръката ѝ.

— Разбира се, когато става дума за компенсиране на легитимни разходи, тогава нещата са съвсем различни. Сигурен съм.

Бързо отвъртях капачката и ударих една дълга глътка. Очите ми щяха да изскочат от орбитите си, а гърлото ми сякаш бе обхванато от пожар.

— Къде е Томи? — попитах, когато отново можех да говоря.

— У дома си, в отпуск.

— Аха. Ще остане ли в армията, или ще напусне?

— Още не е решил. Изпитва известно огорчение. А и знае, че ако остане, ще го следят на всяка крачка.

— Да, трудно решение. Сигурно смята да поговори за това с вашите, нали?

Не се случва често човек да изненада Катрин Карлсън, но този път я сгасих. Ама наистина! Тя отметна глава и зяпна.

— Знаел си, че ми е брат?

— Да, по дяволите — уверих я аз. — През цялото време.

— Лъжец!

Свих рамене. Разбира се, трябваше да се сетя още когато Ърни, старият съквартирант на Уайтхол от кадетските им години, ми беше казал за снимката. Това трябваше да е снимка на сестра му. Или пък можех да забележа приликата, когато бяха един до друг в килията. Но не се сетих. Не и докато не ги видях през обектива на камерата.

— А ти защо не ми каза?

— Не можех.

— Защо? Може би щях да бъда по-чувствителен. Може би нямаше да говоря глупости толкова много пъти.

— Ти? Чувствителен? Господи, Дръмънд, не ме разсмивай.

— Е, можеше поне да опиташ.

— Добре де, спазвах едно старо семейно обещание.

— Разкажи ми.

— Когато Томас постъпи в „Уест Пойнт“, накара цялото ни семейство да стои настрана.

— Защо? Срамувал ли се е?

— Може би малко, но ние не се засегнахме. Решихме, че той всъщност се срамуваше от армията, от нейната ограниченост. Армията не би ни одобрила.

— Защото родителите ви са хипита ли?

— Определено. Но когато Томас порасна, и той не одобряваше начина им на живот. Не беше за него. Спомняш ли си онзи стар телевизионен сериал „Семейни връзки“?

— И какво? Томи е бил героят на Майкъл Джей Фокс?

Тя се изхили:

— Абсолютно. Всички в комуната бяха изумени. Ние се обличахме с дрехи от помощи, само Томас винаги беше с изгладени панталони и лъснати обувки. Когато играехме на каубои и индианци, всички искахме да бъдем от страната на угнетените индианци, само Томас искаше да бъде кавалерийският офицер. Защо смяташ, че му казвам Томас вместо „Том“ или „Томи“? Той настояваше за това. Беше по-различен.

— А може и да се е безпокоял, че работиш за Организацията на военнослужещите хомосексуалисти?

— И това също.

Кимнах, защото имаше основание. Колкото и да обичам армията, тя е доста праволинейна организация. Прочута е с тази праволинейност. „Конформизъм“ и „еднаквост“ са почти пълни синоними на самата дума „армия“. Зелената машина просто не може да приеме алтернативните начини на живот.

— Затова ли го направи? Затова ли се специализира в делата на военнослужещите хомосексуалисти?

— Може би да, отчасти. Нали не си помислял, че го правя, защото самата аз съм лесбийка?

— Не, по дяволите!

Тя се разсмя, защото знаеше, че лъжа.

— Значи си решила да посветиш живота си на кръстоносен поход заради брат си? Прав ли съм?

— Само отчасти. Много обичам Томас и се гордея с него. Не обичам армията, но не мога да разбера защо тази страна отказва да му разреши да води войска в битка. На него и още неколкостотин хиляди като него. Сигурно пак щях да избира тази сфера, но след като брат ми бе намесен, нещата станаха малко по-лични.

— И после какво? Ти реши, че ако някой разбере, че двамата сте брат и сестра, твоята работа за Организацията би могла да разкрие неговата сексуалност?

— И двамата си го помислихме.

— Въпреки това можеше да ми кажеш.

— Не, не можех. След като го арестуваха, стана още по-важно да се запази тайната. Ако във военния съд научеха, че съм му сестра, щяха да ме отхвърлят като адвокат.

Очевидно беше права.

— Ами Уайтхол? — попитах. — Откъде се е сдобил с това име?

— Карлсън е името на комуната, където съм се родила аз, нали така? Дай да видим дали ще отгатнеш как се казва най-близкият град.

— Чакай да помисля. Да не би да е Смитсвил?

Тя ме перна по брадичката. Като добре обучен юрист, моите дедуктивни способности са остри като бръснач.

Отпих още една дълга глътка за успокоение на нервите. Четири седмици бях чакал с нетърпение, за да си изясня всичко това. Най-накрая рекох:

— Ей, за онази сутрин...

— Коя сутрин?

— Господи, пак ли ще я играем тази сценка?

— Добре, за онази сутрин...

— Наистина беше по работа. Кълна се, че беше така. Просто се опитвах да облекча положението на брат ти.

Навярно можех да го кажа и по десет други начина, но защо да не си поиграя, а? Тя ме погледна право в очите и изцяло избягна темата.

— Чувал ли си нещо за Бейлс? Или той просто изчезна в нощта?

— Не, заловиха го — съобщих й аз.

— Наистина ли?

— Да. Всъщност се криел някъде из Филипините, като използвал фалшив паспорт. Но пребил някаква проститутка и когато ченгетата го арестували, информирали американското посолство.

— Откъде научи?

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа.

— Опитай.

— Добре. В мига, в който го задържаха, той заявил, че иска адвокат. И няма да се сетиш кого е поискал.

Тя започна да се смее.

— Не, наистина — казах. — Председателят на Военния съд лично ми се обади да попита дали ще поема делото му.

— И ти отказа ли?

— Как смяташ?

Тя се ухили самодоволно.

— Казах му, че ще си помисля — уточних.

Нослето й се сбръчка наистина очарователно. След това погледна часовника си, стана, после се наведе и ме целуна. По средата на челото. Безстрастна целувка, все едно беше баба ми. Уф!

— Знаеш ли, Шон, ти наистина свърши добра работа — добави тя със загадъчна усмивка. — И не го казвам просто ей така. Имаше моменти, когато Али и аз наистина се съмнявахме, че ще успееш да решиш случая. И аз наистина бях готова да сключа сделка, за да спечелим малко време.

Ако знаеше само половината от истината! Но никога не можех да й издам другата половина, затова само се изчервих и рекох:

— Ами, добре...

Усмивката й се разшири:

— Наистина, не бихме могли да минем без теб. Или без Бъз Мърсър. Колкото и да презирам ЦРУ то определено помогна в това дело. Предай му нашите благодарности, моля те.

Така зяпнах, че ченето ми щеше да се откачи. Понечих да кажа нещо, задавих се, опитах се да поема дълбоко въздух, но преди да успея да изрека нещо, тя се плесна по челото и каза:

— О, да, разбира се. Няма нужда да ми напомняш. И на Каръл Ким — също. Тя определено заслужава известно признание.

— Откъде... — заекнах. — О, господи! Бръмбарите. Вие сте ги поставили.

— Не ми се сърди, Атила — кимна тя. — Бяхме поставили подслушвателни устройства и в стаята на твоя предшественик. Точно така разбрахме, че от него изтича информация към юридическия съветник на Спийърс, което беше и причината да го уволня. Както ти казах и преди, просто нямаш представа как играе вашата страна. Определено се надявах, че мога да ти имам доверие, но при дадените обстоятелства трябваше да бъда сигурна.

И изведнъж малките късчета на мозайката започнаха да идват на местата си. Тя пак се усмихна.

— Не искам да ти го натяквам, но бяхме сложили бръмбари дори в болничната ти стая. Боже мой, онази малка съдебна сцена беше покъртителна! Кажи ми, какво беше изражението на Голдън, когато Мърсър приключи с показанията си?

Знаех какво крои. Опитваше се да отложи избухването ми. Затова изкрещях:

— Болничната ми стая?! Сложили сте бръмбари в проклетата ми болнична стая?

Тя кимна.

— Но как?

— Какво как?

— Не ми пробутвай тези глупости! Как, по дяволите, си успяла да го направиш?

— Е, не го направих лично. Беше капитан Бриджис. Той е пълноправен член на организацията на хомосексуалистите в армията, нали разбираш?

Предполагам, че съм изглеждал доста гневен, защото тъкмо се канех да река нещо, когато тя протегна ръка и сложи пръст върху устните ми.

— Слушай, преди да си казал нещо глупаво, само си спомни — ако не бяхме подслушвали, нямаше да те чуем да се обаждаш на Мърсър за опита за покушение пред Синия дом и Али нямаше да бъде там, за да попречи на Чой да те застреля.

В този миг аз най-сетне осъзнах как цялостно и дълбоко ме беше мамила Катрин Карлсън още от самото начало.

Знаела беше всичко, което възнамерявах да сторя. Беше ме манипулирала и експлоатирила като скумрия, ухапала кукичката.

Нищо чудно, че не настоя да сменим квартирите, когато открих бръмбарите. За нея не е характерно да се отказва толкова лесно. Защо тогава не проявих повече подозрителност? Но бръмбарите просто са били нейни. След като ги изрових и отидох при нея, тя изигра онази гневна сценка, после се остави да я уговоря, а накрая ги е монтирала отново.

Ами Имелда? Нали трябваше да проверява стаята ми всеки ден? По дяволите, два-три пъти дори ме беше уверила лично, че стаята ми е чиста. Значи... И тя е била посветена. А това означаваше, че може би и тя е член на... о, господи, на онази същата организация.

Опитах се да обмисля всички последици и странни ходове, но историята беше прекалено голяма и сложна, за да бъде разнищена така лесно. Оказа се, че съм танцувал в мрежата на Катрин от самото начало. Знаела е за севернокорейците. Знаела е всичко, което бях разкрил за полицейския участък в Итеуон.

Което, разбира се, означаваше, че е знаела също така, че между мен и Каръл Ким не е имало нищо романтично. Но беше изиграла ролята си като бродуейска звезда — с целувки, ритници и увещания ме беше превела през всички важни моменти.

Още едно парче от мозайката си падна на мястото. Изведнъж се сетих защо толкова отчаяно се стремеше да отпаднат обвиненията в извършване на хомосексуални актове и нерегламентирано общуване с редови войници. От всички обвинения към брат й тези далеч не бяха най-тежките и най-сериозните. Тогава защо точно тях? Защото е знаела, че брат й не е убил Ли — нали й беше брат. Защото беше следила напредъка ми, беше подслушала, че приближавам все повече и повече до истината, и беше сметнала, че в крайна сметка ще открия кой е убил Ли, затова е искала брат й да бъде оневинен по единствените две обвинения, които щяха да останат независимо от всичко — двете престъпления, които действително беше извършил.

Събрано вкупом, всичко това беше блестящо. Чувствах се толкова безнадеждно тъп, че едва не потънах вдън земя. Но защо не ми беше казала, че Мерит е детектив, или за подозренията му? Или че Уайтхол й е брат? Искам да кажа, какво би навредило това?

И тогава разбрах всичко. Или почти всичко. Може би и брат ѝ също беше участвал в играта. Може би Томи Уайтхол умишлено беше укривал информация от мен, като по този начин ме бе принудил да увелича скоростта и да проуча по-дълбоко някои неща, които изобщо не бих проверил, ако двамата с Катрин просто бяха седнали срещу мен да ми разкажат всичко още в самото начало. Томи беше изчакал да изпадна в пълно объркване, да стигна до края на задънената улица и едва тогава ми беше казал за ключа от апартамента, който бе дал на Ли.

Разбирате ли, Катрин ме познава твърде добре. Искам да кажа, че нещата не опираха само до доверието, макар че и то несъмнено беше важна част от цялото. Тя просто знаеше какъв безумен и безпощаден състезателен дух може да се всели у мен. Знаеше колко усилено бях работил, за да я оставя на втори план, да спечеля лоялността на клиента ѝ, да докажа, че съм по-добър оратор, по-добър следовател, по-добър адвокат. Знаеше, че ще си счупя краката, само и само да я изпреваря. И почти успях. Тя го бе нагласила перфектно.

А може изобщо да не беше така. Може би беше отишла толкова далеч, само и само да ме постави на място и да ми покаже, че всъщност е по-добра от мен.

Или пък не беше нито едното, нито другото, защото, ако имаше нещо, на което ме беше научила, то беше, че никога всъщност няма да узная какво се крие в тази нейна красива и блестящо умна главица. Тази жена беше загадка на токчета.

Все още се тресях от шока, когато тя отиде до вратата и дръпна стола.

— Ей, ти защо сложи този стол? — попитах.

Тя върна стола на мястото му до леглото ми.

— Не знам. Просто го направих.

Преметна чантата си през рамо и прокара пръсти през разкошната си коса.

— Знаеш ли, някой ден ще ме пуснат да си ида оттук — казах.

— Не и ако ти направят психиатричен преглед, Атила.

— Да, може би. Но знаеш ли, все още ми е останал малко отпуск. Нали разбираш, последния път, когато се опитах да го използвам, се намериха хора да ми го съсипят.

Катрин постави пръст върху долната си устна и, кълна се, това беше най-очарователната гледка, която някога съм виждал.

— Ами иди на Бермудите. Чувам, че било пълно с шведски стюардеси.

— Не, само заблуждават туристите. Всъщност е пълно с прегорели на слънцето секретарки с големи натруфени прически и акцент от Бронкс.

Тя кимна в смисъл че била чувала нещо подобно.

— Е, Атила, не ми се тръгва, но до час трябва да съм в съда.

Предполагам, че съм изглеждал обезкуражен, объркан, може би склонен към самоубийство. Тя ме изгледа за миг, след което се наведе и ме целуна отново. Този път по устните. Може да я наречете целувката на съжалението, или целувката на пълния победител, но както вече ви казах, се възползвам винаги когато мога.

След това отвори вратата и в следващия миг вече я нямаше.

Истината е, че много добре знаех защо бе запънала вратата с онзи стол. Естествено, трябва добре да познавате Катрин, за да го схванете. Тя със сигурност е знаела още преди да влезе в стаята, че не съм физически способен да правя секс.

Значи тази работа със стола беше само за да подразни апетита ми.

Или пък просто беше направила проверка — беше ми дала сигнал, че веднага щом изляза от тази болница, бих могъл да сложа стол на нейната врата.

Не че бях сигурен, че това ще проработи. Тя наистина е един от най-лукавите и коварни адвокати, които познавам — трябва да ми повярвате. Тази жена неслучайно беше първа по успех в моя випуск.

Издание:

Автор: Брайън Хейг

Заглавие: Врагове по неволя

Преводач: Тинко Трифонов

Година на превод: 2004

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2004

Тип: роман

Националност: американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12473>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.